

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GERÇEK AŞK
BEKLEMeye DEĞER

Kalbimin

Her

Parçası

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

AMY HARMON

Kalbimin Her Parçası
Özgün Adı | *The Smallest Part*
Amy Harmon

Yabancı Yayınları | 497

Yayın Yönetmeni | Büşra Uyar
Redaksiyon | Elif Nihan Akbaş
Düzeltili | Büşra Uyar
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Şubat 2024, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-11-3

© Amy Harmon, 2018
© Yabancı Yayınları, 2024
Türkçe Çeviri © Zehra Uzun, 2024

zm

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Dystel,
Goderich & Bourrett LLC ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.
Yaymcının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

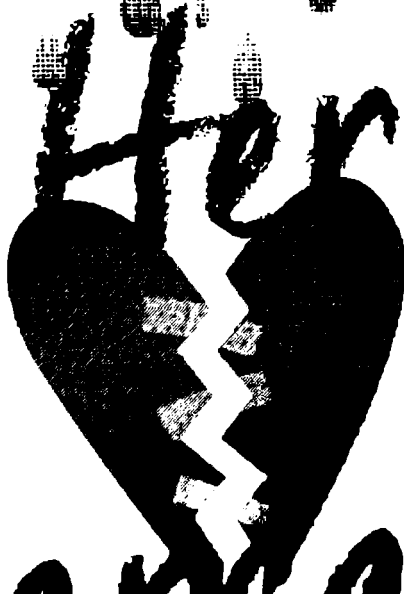
Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com - info@yabanci yayinlari.com - www.ithakiyayin grubu.com

Kapak İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - denizmatbaamucellite@gmail.com
Sertifika No: 48625

Düzenleme
Ny.Ozlem

AMY HARMON

Kalbimin

Parçası

Çeviren
Zehra Uzun

Hassas İçerik: Bu roman intihar teması ve yetişkin sahneler içermektedir.

Sonunda üç şeyin önemi vardır:

Ne kadar sevdüğünün,

Ne kadar zarif yaşadığının

Ve sana göre olmayan şeylerden

Ne kadar kibarca vazgeçtiğinin.

Anonim

Giriş

Büyük yalandı. Şimdiye kadar söylediği en büyük yalandı. Sözlerinin tüyler ürpertici tınısı zihninde titreşirken gözlerinin ardındaki kızın –gerçeği bilen kızın– çılgınları yalanının yankısına karıştı.

“Noah’ya âşık mısın Mercedes?” diye sordu Cora. “Demek istediğim... Onu sevdiğini biliyorum. Yıllardır arkadaşsınız. Hepimiz arkadaşız. Ama ona âşık mısın?”

O andan sonra Mercedes her gününü, bu soruyu cevaplar-ken Cora’nın yüzüne, iri mavi gözlerine bakıyor olsaydı cevabı farklı olur muydu diye merak ederek geçirdi. Ondan gerçeği saklayabileceğinden emin değildi. Cora onu avucunun içi gibi bilirdi. Ama Mercedes yıllardır kendine yalan söylüyordu ve bu konuda çok başarılıydı. O, namıdiğer yüce duygusuz surat, sert hatun, lafını esirgemeyen Latin’di ve Cora da Noah’yı seviyordu. Noah’ya âşıktı.

Bu yüzden Mercedes yalan söyledi.

“Daha neler! Hayır, o şekilde değil. Onu hiçbir zaman o şekilde sevmedim. Noah’yı kardeşim gibi görüyorum.” Mercedes “hiçbir zaman” derken birdenbire belirginleşen aksanında yalanını duydu. “Kardeşim” derken r’si yuvarlanarak yalanının altını biraz daha çizdi. Mercedes aile evinde İngilizce konuşmazdı ama dili akıcı şekilde konuşabiliyordu ve aksanı yalnızca

o istediği zaman etnik yüzünü gösterirdi. Ya da tamamen saçmaladığında. Mercedes özgecil değildi. Noah onu öpmüş, o da Noah'nın öpücüğüne karşılık vermişti. Sürekli onu düşünüyor-du. Sabah, öğle, akşam. Karşısındaki başka biri olsaydı –herhan-gi biri– göğsünü şişirir, kollarını kavuşturur ve duygularını açık açık söylerdi. Noah'yı sahiplenirdi. Bunu yapardı.

Ama karşısındaki Cora'ydı. Cesur, güzel, yaralı Cora.

Mercedes, Noah'yla Cora'yı beraberken izlediğinde tam bir-birlerine göre olduklarını düşünürdü. Birbirlerine uyuyorlardı. Cora her zaman erkeklerden uzun olmuştu ama Noah'dan uzun değildi. Noah lisenin ikinci sınıfında on beş santim uzayarak bir seksen yedi boyuna ulaşmıştı, o ve Cora ince uzun ağaçlar gibiy-diler, bir orman dolusu fidana ve hoş cömertlikleriyle Mercedes'e tepeden bakıyorlardı. Mercedes de lisenin ikinci sınıfında birkaç santim uzamış ve bir elli sekiz olmuştu. Gerçi bu çok da heybetli olmayan boya ulaştığı için bile mutluydu; annesi Alma parmak uçlarında yükseldiğinde bir elli iki, babası Oscar'sa ancak rüya-larında bir altmış yediydi.

Narin bedeni ve mülayim yapısıyla Cora, selvi boylu, yaradı-lıştan içe bakışa meyilli Noah'yı tamamlıyordu. Noah'nın gözleri Mercedes'in gördüğü en hüzünlü, en bilge gözlerdi. Onun göz-leri hep öyleydi. Alnına dökülen ve ensesinde kıvrılan dalgalı kahverengi saçları köşeli yüzünü yumuşatıyordu. Bir keresinde, sekizinci sınıfa başlamadan önceki yaz tatilinde saçını sifıra vur-muş ve o kadar çıplak, o kadar yabancı görünmüştü ki Mercedes ondan, bunu bir daha asla yapmayacağına dair söz almıştı. Onu öyle görmek Mercedes'i derinden sarsmış, korkutmuştu, sanki Noah'nın içindeki çocuk yok olmuş gibi, sanki hiç var olmamış gibi. Ne var ki Cora yakınındayken Noah'nın gözleri o kadar da kederli, dahası o kadar da bilge bakmıyordu. Nihayetinde aşk herkesi aptallaştırırdı, değil mi?

Onunla ilk Mercedes tanışmıştı. Bunu rahatlıkla söyleyebi-lirdi. Bu şekilde hak iddia edebilirdi. Onlar sekiz yaşındayken, Cora Three Amigos sitesine taşınmadan iki yıl önce tanışmışlar-

dı. Noah kendi dairelerinin kapısına yaslanmış yoyo oynuyordu. Dizleri tokmak gibi, şortuysa kısacıktı, sanki hiç genişlememiş, yalnızca uzamıştı, sanki o şortu dört yaşından beri giyiyordu.

"Selam," diye yaklaşmıştı ona Mercedes, bakışları zıplayan ipte ve Noah'nun ustalıkla çevirdiği bileğindeydi. Noah o zaman bile son derece sabırlı, son derece kontrollüydü...

Kenarları gülümsüyormuş gibi görünen gözlerini yerden kaldırıp baktı, sonra yeniden kirli ipli, parlak kırmızı yoyosuna indirdi.

"Selam," diye yanıtladı usulca.

"Benim adım Mercedes. Ama sen bana Sadie diyebilirsin. Şurada oturuyorum." Koridorun karşısındaki kapıyı işaret etti.

"Mercedes mi? Araba gibi mi?"

"Havalı bir araba mı?" diye sordu Mercedes.

"Pahalı."

"Tamam o zaman, evet. Araba gibi." Mercedes ciddi bir ifadeyle başını evet anlamında salladı. Pahalı olmak iyi bir şeydi.

"Ben de Noah."

"Gemisi olan adam gibi mi?" diye sordu.

Noah yoyoyu avucuna aldı ama bir daha bırakmadı. Mercedes'e bakarken alını kırıştı.

"Hangi adam o?"

"Hani kocaman gemisi vardı, dünya sular altında kalacak diye tüm hayvanları içine doldurmuştu. Gökkuşaklarını çıkaran adam işte."

"Ben hiç öyle bir adam duymadım." Gözleri kocaman açıldı. "Kaç hayvan kurtardı?"

Mercedes şaşkınlıktan güldü. Noah'nın gemisini herkes bilirdi, öyle değil mi? Kendisi Noah'nın gemisini, Daniel'in^{*} aslanın inine girmesini, Moses'ın^{**} Kızıldeniz'i ikiye yarmasını dinleyerek büyümüşü. İncil'deki hikâyelerin hepsini bilirdi. Anneannesinin –Abuela'sının– ona okuduğu tek kitap oydu. Hatta oturma odalarının duvarında pa-

* Nuh peygamberin İngilizce ismidir. –çn

** Davud peygamberin İngilizce ismidir. –çn

*** Musa peygamberin İngilizce ismidir. –çn

panın, klozetin üstünde de Meryem Ana'nın tablosu vardı, sifonun üzerinde de mumlar bulunuyordu. Abuela'sı özellikle orayı istemişti çünkü mahremiyet içinde dua edebilecekleri tek yer orasıydı.

"Tüm türleri kurtardı. Her türden iki tane. Bir kız, bir erkek."

"Gökkuşağı olayı ne?"

"Tanrı Nuh'a dünyada bir daha asla tufan olmayacağını söyledi ve sözünün işareti olarak gökkuşağını verdi."

"Vay, iyiymiş. Ne zaman olmuş bu?"

"Çok, çok uzun zaman önce. Üç yüz yıl filan olmuştur," dedi Mercedes derin derin düşünerek, sorularının cevabını bilmek hoşuna gitmişti. Ailesinde –kendisi ve anne babası, anneannesi, teyzesi ve iki büyük kuzeninden oluşan, üç odalı bir apartman dairesine sıkışıp kalmış ailesinde– en küçük o olduğu için kimse onu dinlemezdi. Ailesi kalabalıktı ve bu kalabalık ailede Mercedes sevimli bir baş belasıydı.

"Hadi canım." Noah birdenbire şüpheye düşmüştü. "Ya hayvanlardan biri ölseydi?"

Mercedes tam olarak ne sorduğunu anlamadığı için omuz silkmekle yetindi.

Noah, "Ya kız kaplan ölseydi? Ya da erkek aslan?" diye üsteledi.

Ah. Ne demek istediğini şimdi anlıyordu. Bebek yapabilmeleri için her ikisinden de bir tane olmalıydı. Abuela o kadarını anlatmıştı.

"Dünyada kaplanlar ve aslanlar olduğuna göre ölmemişler demek ki."

Noah çenesini sıvazlayarak, "Hımm, belki de dinozorların nesli ondan tükenmiştir," dedi.

Mercedes bilgece bir edayla, "Onlar zaten gemiye sığmazlardı, en azından Brontozor sığmazdı," diye ekledi.

Noah, "Yani her türden sadece iki tane vardı, öyle mi?" diye sordu.

"Aynen. Sadece iki tane."

Sadece iki tane.

Cora'yla Noah çiftti. Hem de çok güzel bir çiftti.

Bu yüzden Mercedes yalan söyledi.

Ve bu yalanla birlikte Noah'dan vazgeçti.

BİR

1985

Ne yapıyor o?" diye fısıldayarak sordu Mercedes. Sesi eleştirel değil şaşkıncı, Noah da şaşkınlıkla başını yana yatırdı, bildiğinden emin değildi.

"Biriyle konuşuyor."

Mercedes, "İyi ama yanında kimse yok ki," diye üsteledi.

Soluk tenli, alev saçlı kızın kendi etrafında dönerek göremedikleri biriyle hararetli hararetli konuşmasını izlediler.

"Çok güzel," diye fısıldadı Mercedes. "Kanatlarını kaybetmiş bir peri kızına benziyor."

"Daha çok aklını kaybetmişe benziyor," diye mırıldandı Noah. Kütüphanede kitapları karıştırırken bir hevesle J.M Barrie'nin Peter Pan kitabını seçmiş ve kitap beklediğinden iyi çıkmıştı. Şimdi düşününce, kızıl saçlı kız ona Tinker Bell'i anımsatıyordu. Tinker Bell ya da Tootles, misketlerini kaybetmiş kayıp oğlan. Meğer misketleri mutlu düşünceleriymiş. Belki bu kız da mutlu düşüncelerini bulmaya çalışıyordu. Noah yanında ağzı bir karış açık dikilen Mercedes'e baktı. Kızıl saçlı kıza hayran olmuşa benziyordu.

"Adı Cora," diyerek elindeki bilgiyi paylaşırken Mercedes'in onu arkada bırakmamasını ümit ediyordu. Oyun oynamak için kendi yaşıtı bir kız bulan Mer'in artık ona ihtiyacı kalmayacaktı. "5B'de oturuyor."

Mercedes burnunu kırıştırarak, "Bizden büyük mü? Büyük duruyor," diye mırıldandı.

“Değil. O da on yaşında.”

“Onunla konuştun mu?”

“Yok. Dün onu gördüğümde ağlıyordu.” Gözyaşlarını görünce Noah arkasını dönüp gitmişti ve o zamandan beri bunun vicdan azabını çekiyordu. Aklınca onu rahatsız etmek istememişti ama iyi olup olmadığını sorması gerekirdi.

“Bir yerine bir şey mi olmuştu yoksa üzgün müydü?”

“Üzgündü sanırım. Babasıyla ilgili bir sorun varmış,” dedi Noah.

Mercedes kuşkuyla, “Onunla konuşmadıysan bu kadar şeyi nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Annem annesiyle konuşmuş.”

“Annen... konuşmuş mu?” Mercedes kulaklarına inanamadı. Noah’nın annesi –Shelly– gündüzleri evden neredeyse hiç çıkmazdı. Geceleri hastanede, arşiv odasında, sıra sıra dizili dosyaların arasında ve büyük bir halka anahtarlıkla yalnız başına çalışırdı. Noah hastane-nin geceleri huzurlu olduğunu düşünürdü. Mercedes’se ürkütücü buluyordu. Noah’nın annesi gündüzleri uyurdu, gözlerinin altında hep mor halkalar vardı ve Mercedes onun ağzından tek kelime bile duymamıştı. Aynı ortamda bulunduklarında Noah onun adına konuşurdu.

“Annem muhtemelen sadece dinlemiştir,” diye düzeltti ama Mercedes’in dikkati artık onda değildi. Yüzünde keyifli bir gülümsemeyle kızı, yani Cora’yı izliyordu.

“Yap-ınan oynuyor,” dedi böbürlenerek, bir bulmacayı çözmüş gibi. “Belki oyununa bizi de alır.”

Tam da o anda kız döndü ve onu izlediklerini gördü. Gülümsedi, o gülümseyince Noah’nın nefesi kesildi. Gülüşü gün ışığı gibiydi; sıcak, parlak, içten. Kız hevesle elini salladı, sanki zaten tanışıyorlarmış, başından beri ona katılmalarını bekliyormuş gibi.

Mercedes, Noah’yı elinden tutup çekiştirerek, “Hadi gidelim Noah,” dedi. “O kız bizim arkadaşımız olacak.”

Cora, kucağında bir yaşındaki kıza Gia'yla üstü başı dağınık hâlde Mercedes'in kapısında dikiliyordu. Birbirine karışmış kızıl bukleleri beline kadar iniyordu; deniz suyu yemiş gibiydi. Makyaj yapmamıştı, mavi gözlerinin altı mor halkalarla çevrili, soluk yanakları koyu çillerle kaplıydı ama yine de güzeldi. İnce uzun yapısı, dar baseni ve küçük memeleriyle manken olmayı düşünmüştü, ta ki böyle yaparsa Noah'yla Mercedes'i ardında bırakmak zorunda kalacağını fark edene kadar. Üçü bir zamanlar ayrılmazdı. Ortak korkuları. Ortak şüpheleri. Ortak çocuklukları. Artık hangisi bilinmez, onları birbirine bağlamıştı.

Cora, kucağından indirdiği Gia'nın Mercedes'in oturma odasındaki kanepeye kadar sendeleyerek yürümesini izlerken Gia kanepeye varıp tutunarak omzunun üstünden, "Gördünüz mü?" dercesine zafer dolu bir bakış attı.

Mercedes sevinçle el çırpıdığı gibi Gia'yı kucakladı.

"Yürüyorsun! Yürüyor, Cora!" Mercedes Gia'yı kucağında döndürürken Gia güldü, geçirdi, sonra yine güldü.

Cora, "Daha yeni yedi, Sadie. Çok sallama yoksa bütün mamasını tişörtüne boşaltır," diye uyardı. Mercedes, Gia'yı yere bırakıp dengede durdurduktan sonra geri çekildi. "Gel bana Gia. Gel bana!" Gia açtığı kolları, kaskatı bacaklarıyla âdeta bir zombi gibi vaftiz annesine doğru yürüdü.

Mercedes, "Ne zaman oldu bu?" diye haykırarak Gia'yı yeniden kucakladı. "Daha doğum gününde emekliyordun, şimdiyse yürüyor!" Bu geçişi kaçırdığına çok üzüldü. Gia iki hafta önce bir yaşına basmıştı. Bu özel gün için Mercedes, birkaç arkadaşı ve oturma odasının köpük banyosu reklamı gibi görünmesine neden olan onlarca pembe balonla parti vermişti.

"Birkaç gün önce. Noah arkasını dönünce bir de baktık ki onu takip ediyor," dedi Cora.

“Koca kızım benim!” diye ılık attı Mercedes. “Akıllı kızım benim. Zekâ küpü!”

Kapının eşiğindeki Cora kıpırdandı. Hayli yorgun görünüyordu. Bitkin.

“Eh, bu küçük hanım yemeğini yemiş ama biz ne yapalım? Öğle yemeğini nerede yiyelim?” diye sordu Mercedes Gia’yı boynundan öperek, o öyle yapınca Gia kucağından inmek için kıpırdandı.

“Aslında benim doktor randevum var. Kusura bakma, senden Gia’ya bakmanı isterim diye düşünerek bugüne randevu aldım, sonra da sana söylemeyi unuttum. Bir iki saatliğine burada kalabilir mi? Öğle yemeğine gitmek kadar eğlenceli değil tabii ama... Gia’nın ne kadar yaramaz olduğunu biliyorsun, restoranda peşinde koşturmaktan yemek bile yiyemeyiz.”

“Bakarım tabii, hiç sorun değil. Sen iyi misin Cora?”

“İyiym iyiyim. Doğum sonrası yıllık kontrol işte. Endişelenecek bir şey yok. Gia’yı da yanımda götürürdüm ama... her şeye merakı var... ayrıca...” Ses tonu, huzursuzca kıpırdanıp durması Mercedes’in ona inanmasını imkânsız kılıyordu. Cora basit biri değildi. Son derece karmaşıktı ama bütün dünyaya kayıtsızca gülümseyip insanları gözlerinin ardında hiçbir şeyin titreşmediğine inandırarak bu karmaşıklığını saklardı.

“Ben de seninle geleceğim. Sen muayene olurken Gia’yla bekleme salonunda otururum. İşin bittikten sonra da yemeğe gideriz. Ya da gelip burada yeriz. Saçının kırıklarını alırım, istenmeyen tüylerine ağda yaparım,” diye teklif etti Mercedes kaşlarını oynatarak. İnsanları güzelleştirmek onun özel yeteneği ve hayat gayesiydi.

Cora, “Vay canına, ağda ha? Çok cezbedici gerçekten, Sadie,” dedi kuru kuru. “Almayayım.”

“Pedikür de yaparım. İşim bittiğinde kendini yepyeni bir kadın gibi hissedersin. Baştan ayağa güzel olmak kadar müthiş bir his yoktur.”

“Çok iyi olur. Son zamanlarda kendimi hiç güzel hissetmi-

yorum." Cora'nın yüzünde yorgun bir gülümseme vardı. "Ama benimle doktora gelmene gerek yok. Gia'yla birlikte burada çok daha mutlu olursunuz. İşim biter bitmez buraya gelirim, sen de bana istediğini yaparsın. Seni tanıyorum. Pes edene kadar yakkamdan düşmezsin."

"Aynen, düşmem. Ama Cora?"

Cora bakışlarını kaçırdı. "Efendim?"

"Kötü bir şey olsaydı bana söylerdin, değil mi?" diye üstele-di.

Cora gitmesi gerekiyormuş gibi açık kapıdan dışarı baktı.

"Geciktin mi?" diye sordu Mercedes. Cora, beyin saati çalışmıyormuş gibi ya çok gecikirdi ya da çok erkenci olurdu.

"Yok yok. Daha vaktim var," dedi. Ama kapının yanından ayrılmıyordu, bakışları dışarıdan içeriye dolan ışıktaydı. "Bana bir şey olursa... Onlara bakarsın, değil mi Sadie?" diye sordu.

Ağzı bir karış açık kalan Mercedes arkadaşına şaşkın şaşkın bakarak, "Ne diyorsun sen?" dedi.

"Hiç. Sadece sesli düşünüyordum. Hormonlardan hep, sen bana bakma." Cora gülümsemeye çalıştı.

"Hormonlardan olsun ya da olmasın... Beni korkutuyorsun."

Cora elini sallayarak Mercedes'in endişesini geçiştirdi. "Ben iyiyim. Sadece çok yorgunum. O kadar uzun zamandır deliksiz bir gece uykusuna hasretim ki nasıl bir şey olduğunu unuttum. Çoğu gün sarhoş gibi geziyorum."

"Geceleri Gia'yı emziriyor musun hâlâ?"

"Hayır. Onu süttten kestim." Dudakları titreyince Mercedes'in huzursuzluğu biraz daha arttı.

"Bu iyi bir şey, değil mi?" diye sordu usulca. "Gece onu emzirmeye kalkmazsan daha iyi uyursun. Hem zaten bir yaşını geçti artık."

Gözleri dolan Cora başıyla hızlı hızlı onaylayarak gözlerini sildi. "İyi bir şey. İlaçlarıma yeniden başlayabilirim, eski vücuduma yeniden kavuşabilirim, belki Noah da karısına yeniden kavuşur. Uzun zamandır ona iyi bir eş olamadım. Ama emzir-

me dönemi bittiği için üzülüyorum. Gia'yı emzirmeye bayılıyordum."

Mercedes ne diyeceğini bilemeyerek başıyla onayladı. O hiç anne olmamıştı, hiç çocuk emzirmemişti, doğum sonrası ilk yıl için normal olduğuna emin olduğu duygusal dalgalanmaları hiç yaşamamıştı.

"Ben artık gideyim." Cora kızının üzerine eğilip yumuşacık saçlarını öptü ve "Seni seviyorum, Gia böceğim," dedi. Gia gülümseyerek annesinin upuzun kızıl saçlarına yapıştı. Cora sabırla onun minicik parmaklarını saçlarından ayırıp doğruldu.

"İşim fazla uzun sürmez, Sadie. Teşekkür ederim." Cora kısacık bir an duraksadıktan sonra arkasını döndüğü gibi Mercedes'e sımsıkı sarıldı. Kendinden kısa arkadaşını kollarının arasına alabilmesi için eğilmesi gerektiyse de çocukken yaptığı gibi başını Mercedes'in koyu saçlarına gömdü.

Fısıltıdan farksız bir sesle, "Seni seviyorum, Sadie. Çok seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum, *mama*." Mercedes de ona sarıldı. Cora sevgisini eylemleriyle gösteren duygusal biriydi, hep öyle olmuştu. Ama uzun zamandır –yıllardır– Mercedes'e, laf arasında ya da birbirlerinden ayrılırlarken değil de böylesine içtenlikle onu sevdiğini söylememişti. Birden Mercedes'i bıraktı ve arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Saatler geçti ancak Cora dönmedi. Annesi gittikten kısa süre sonra öğle uykusuna yatan Gia, bir buçuk saat sonra huysuz ve aç uyandı. Mercedes ona muz püresiyle öğle yemeğinde kendisi için yaptığı fırında patatesten yedirdi. Gia güle oynaya yemeğini yedikten sonra birlikte gezmeye çıktılar, yol boyunca Gia bilinmeyen bir dille, Mercedes'se İspanyolca çene çaldı, vaftiz kızını iki dilli yapmaya kararlıydı. Nisan ayında ender görülen günlerden biriydi. Pırl pırl güneş karların üzerinde ışıltıyor, dahası rüzgâr ne başlarının tepesindeki kuru dalları sallıyor ne de yanaklarını yakıyordu. Mercedes eve döndüklerinde Cora'nın onları bekliyor olacağından emindi. Ama beklemiyordu.

Mercedes Gia'nın altını değiştirdi ve onu birkaç kere daha yürümeye ikna ettikten sonra bir yığın oyuncakla beraber oturma odasının ortasına yerleştirdi. Doktorlara güven olmayacağını herkes bilirdi, bilhassa da jinekologlara. Hastalarından birinin doğumu geldi mi o günün tüm randevuları sarkardı.

Gia huysuzlanıp gözlerini ovuşturmaya başlayınca Mercedes Cora'nın bıraktığı mamayı biberona koyup ona içirdi, maması bitince de yastıklarla oyuncakların arasına yatırdı. Gia minicik poposu yukarıda, elleri gövdesinin altında bir kere daha uykuya yattı. Cora öğleden beri yoktu ve saat şimdi beş olmuştu. Mercedes, Noah'yı aradı ama Montlake Klinik'teki sekreter Noah'nın seansta olduğunu, işi bittiğinde ona kendisini aramasını söyleyeceğini bildirdi. Mercedes'in çalıştığı güzellik salonu pazartesi günleri kapalıydı, dolayısıyla pazartesi Mercedes'in hayatıyla arayı kapattığı gündü. Normalde temizlik yapar, dışarıdaki işlerini halleder, televizyon seyreder ve yemek yapardı ama şu anda oturup televizyon seyredeemeyecek kadar endişeliydi. Evi temizdi ancak dışarıdaki işlerini halledebilmesi için Cora'nın dönmesini beklemek zorundaydı, böylece son çare olarak en iyi bildiğı şeyi yapmaya, yani yemek yapmaya karar verdi. İlk parti empañadaları kızartmaya başlamıştı ki telefonu çaldı. Arayanın Cora olduğundan emin, hemen telefona koştu.

Oysa ekranda Noah'nın adı yazıyordu.

"Alo?" diye açtı.

"Gia yanında mı?" Noah'nın sesi telaşlıydı, tuhaftı, arkadan gelen seslere bakılırsa ya dışarıdaydı ya da arabasında. Mercedes'in kulağına korna sesi geldi, peşi sıra Noah'nın küfrettiğini duydu.

"Evet. Yanımda. Ama Cora'nın saatler önce dönmüş olması gerekiyordu, Noah. Doktor randevusu vardı fakat hâlâ dönmedi. Sen onunla konuştun mu?"

"Gia seninle. O iyi," dedi nefes nefese. "Sandım ki... Çok korktum..."

Mercedes, "Noah? Neler oluyor?" diye araya girdi.

“Gia’nın Cora’yla beraber olduğunu sandım. Bebek koltuğunun boş olduğunu söylediler...” Sustu. “Cora kaza yapmış. Ne olduğunu öğrenince seni ararım. Şimdilik başka bir şey söylemiyorlar.”

“Ne? Neredeymiş? Sen neredesin?”

“Hastanede... Üniversite hastanesinde. Ben de şimdi oraya gidiyorum. Tek bildiğim bu.”

“Hemen geliyorum.”

İki eliyle birden tuttuğu telefon sessizliğe gömülür gömülmez evin içinde oradan oraya koşturmaya başlayıp ocağı kapattı, çantasıyla anahtarlarını aldı ve apar topar evden çıktı, ta ki oturma odasının zemininde çember yaptığı yastıkların üzerinde uyuyan çocuğu hatırlayana kadar. Gia için araba koltuğu yoktu.

“Kahretsin. Neyse, tamam. Sorun değil. Emniyet kemerini bağlarız.” Tamam değildi. Sorun değil de değildi. Güvenli hiç değildi, dahası çevirmeye yakalanırsa alacağı ceza az buz olmazdı. Ama başka çaresi yoktu.

Gia’yı giydirdi, yerdeki bebek çantasıyla battaniyesini alelacele alıp evden çıkarken aklı allak bullaktı, yalnızca bir sonraki nefesinin ve adımın farkındaydı, bir düşüncede takılı kalmayı yahut uzun süre korkmayı reddediyordu. Düşünmeyecekti. Sadece yapacaktı. Sonra hepsi geçecekti. Her şey yoluna girecekti. Her şey düzelecekti.

Hastaneye giderken Gia yol boyunca uyumaya devam etti. Mercedes onu olabildiğince rahat bir şekilde yolcu koltuğunun ayak boşluğuna yatırıp üzerine battaniyesini örtmüştü, böylece koltukta oradan oraya savrulmasından çok daha güvenliydi. Mercedes arabayı bagajda düğün pastası varmış gibi sürüyor, elleri direksiyonu sımsıkı kavrarken bakışları metronom misali önünde akan trafikle yan tarafında uyuyan çocuk arasında gidip geliyordu. *Tik tak, tik tak*. Radyoyu açmadı. Nefes alıp verdi. Arabayı sürdürdü. Bakışları gidip geldi.

Akşamüzeri canlı ve hareketliydi, ayrıntılıydı, inkâr edilemezdi. Gerçeküstü değildi. Bağımsız değildi. Mercedes akşa-

müzerini yaşıyordu. Bütünüyle. Su götürmez bir gerçeklikle. Ve korkusu her manzarayı, her ânı aklına kazıyordu. Her şey bittiğinde, kalabalık otoparkta arabayı –yer bulduğuna sevinerek– tam olarak nereye park ettiğini hatırlıyordu. Gia uyanmadan hastaneye varabildiği için Madonna’ya şükrettiğini hatırlıyordu. Topuklu ayakkabı giydiği aklına gelince ayaklarına bakakaldığını hatırlıyordu. Kırmızı topuklu ayakkabı ve çorap. Evden telaşla çıkarken kapının yanında bu ayakkabıları bulmuş, ayaklarına geçirdiği gibi arabasına koşmuştu. Kırmızı topuklu ayakkabılar, dar paça kot pantolon, mor üst. Mor ve kırmızı... Pek de doğru bir kombinasyon sayılmazdı. Mercedes topuklularını çıkardı, peşi sıra çoraplarını da çıkardı, sonra topuklularını geri giydi. Saçlarını başının tepesinde sıkı bir topuzla toplamıştı ve kendi elleriyle yaptığı küpelerini takıyordu; rengârenk boncuklar dizerek süslediği halka küpeler. Bu küpeler sayesinde kırmızı ve mor göz kanatmıyordu. *Neden üstünü başını düşünüyordu?*

Makyajı yapılıydı –makyajı her zaman yapılıydı– ve güneş gözlüğünü almak için aynalı güneşliği indirdiğinde yüzü her zamanki gibi görünüyordu. Güneş gözlüğüne ihtiyacı vardı. Gözlerini kapatması gerekiyordu. Kendini biraz sonra olacıklardan koruması gerekiyordu. Biraz sonra korkunç bir şey olacaktı. Birdenbire titremeye başladı, o kadar korkuyordu ki içeri hiç girmemeyi düşündü. Hastanelerden nefret ederdi. Noah yeniden arayana ya da Gia uyanana kadar onunla birlikte otoparkta bekleyecekti. Güneş gözlüğünü burnunun üzerine itip el çantasında rujunu aradı. Bulduğunda kabı eline pürüzsüz ve küçük geldi. Kapağını açıp dudaklarına götürdü ama ruj titreyen parmaklarının arasından düşüp koltuğun altına yuvarlandı. Daha rahat alabilmek için arabanın kapısını açıp dışarı çıktı. Diz çöküp koltuğun altına eliyle yoklaya yoklaya ruju buldu ve aldı. Ruja uzun, kızıl bir saç teli yapışmıştı.

Mercedes kızıl tele bakakaldı. Onun saçı değildi. Cora’nındı

* Meryem Ana –çn

ve Cora şu anda içerideydi. Mercedes'e ihtiyaı vardı. Kararlı bir tavırla sa telini aldı ve rujun kapağını geri kapattı. Bir an bile tereddüde kapılmasına izin vermeden eşyalarını topladı, emektar Corolla'sının yolcu tarafına geçip Gia'yı kucağına aldı. Elindeki anahtarlıkla kapıları kilitledikten sonra gözleri güneş gözlüğünün ardına saklı, dudakları boyalı, kolları dolu hâlde hastaneye doğru yürüdü.

Her şey yoluna girecekti. Her şey düzelecekti. Mercedes her şeyi düzeltecekti.

Noah'yı aradı ama Noah açmadı. Hattın diğer ucunda telefon çaldı da çaldı, ta ki Noah'nın telesekreteri devreye girene kadar. Mercedes ona acilin bekleme salonunda olduğunu bildiren bir sesli mesaj bıraktı.

Kuytu köşede bir yer bulup el çantasıyla Gia'nın bebek çantasını yere koydu, bu sırada etrafı gözden geçirerek Noah'ya bakınıyordu. Gia'nın uykulu gözlerle, açık renkli saçları öbek öbek dikilmiş hâlde ona baktığını fark etti.

Zayıf bir sesle, "Merhaba canım. Uyanmışsın. Birazdan babayı göreceğiz," dedi. Gia ne ağlıyordu ne de kendini yabancı bir yerde bulmaktan rahatsız olmuş gibiydi. Mercedes'in kucağında oturmuş, sakın bir merakla kalabalık bekleme salonuna bakınıyordu. Mercedes Noah'yı bir daha aradı. Sonra bir kere daha aradı.

On beş dakika bekledikten sonra hasta kabul masasına gidip orada görevli kadından yardım istedi.

"Arkadaşımı buraya getirmişler. Kaza yapmış. Bu, onun kızı. Kocası da yoldaydı, muhtemelen gelmiştir. ağrı yapabilir misiniz ya da... beni arkadaşıma yönlendirebilir misiniz?" diye sordu.

"Arkadaşınızın adı nedir?"

"Cora Andelin."

Kadının elleri bir an havada asılı kaldıktan sonra bilgisayara

Cora'nun adını girdi. Bunu yaparken Mercedes'e ne nasıl yazıldığını ne de başka bir şey sordu. Başını hiç kaldırmadan telefonu alıp birini aradı.

"Dr. Andelin geldi mi?" diye sordu. Bunu duyan Mercedes kadının Noah'yı tanıdığını fark etti. Noah burada büyümüş sayılırdı, hem hastaneler küçük kasabalar gibiydi. Noah herkesin herkesi tanıdığını, burada dedikodusuz tek gün geçmediğini söylerdi. "Burada bir kadın var... Aile dostuymuş. Dr. Andelin'in kızı da yanında." Kadın Mercedes'in önünde konuşmak istemiyormuş gibi elini ağzına kapamıştı. Başıyla onayladı, hattın diğer ucundaki kişiye, "Tamam," dedi ve sonra yeniden başıyla onayladı.

Ahizeyi yerine koyarken, "Dr. Andelin gelmek üzereymiş, siz şöyle oturun," dedi. Sakin bir tavırla konuşmuştu ama Mercedes'in gözlerine bakmaktan kaçınıyordu.

Mercedes, "Yardımanız için teşekkürler," deyip arkasını döndü.

Sandalyesine geri dönerken kadının bakışlarını üstünde hissedebiliyordu ama Noah'nın döner kapıdan içeri girdiğini gördüğü anda kadın aklından uçup gitti. Noah hareket ettiğinden habersizmiş gibi yürüyordu, sanki bacakları onu ileriye taşımaya programlanmıştı ama zihni olduğu yerde duruyordu. İşte o zaman, Noah'nın tek kelime söylemesine gerek kalmadan anladı, tıpkı Papi'nin öldüğü gece anladığı gibi anladı.

Noah yanına yaklaştığında, "Noah?" dedi. "Cora nerede?"

Noah titremeye başladı, ardından dizlerinin bağı çözüldü. Mercedes onu kolundan yakalayıp bir sandalyeye oturttu. İnsanlar yüzlerinde meraklı ve endişeli ifadelerle onları izliyorlardı. Noah sandalyeye oturduğu gibi geri kalktı, sanki hareket etmek ıstıرابın benliğini ele geçirmesini engelliyordu. Mercedes'in kucğından Gia'yı alıp girişe doğru yürümeye başladı, uzun bacakları mesafeyi hızla katediyordu.

"Noah?" Mercedes, Cora her neredeyse oraya gittiğini düşünerek peşine takıldı. Oysa Noah, soluk yüzüne vurarak içini sah-

te bir umutla dolduran günbatımına çıktığı anda olduğu yerde kalakaldı. Nereye gideceğini bilemeden bir o tarafa bir bu tarafa yürüdü, bir acil çıkışı, içine düşüp yok olacağı bir lağım çukuru aradı. Gia'yı yenidoğan gibi tutuyor, onu ilk kez kollarına almışçasına göğsüne sımsıkı bastırıyordu, Gia da hâlinden memnun, bunu yapmasına izin veriyordu. Gülümseyerek sakalına uzanıp, "Ba ba ba ba," diye aguladı.

Mercedes ısrarla yeniden sordu: "Cora nerede, Noah?" Açıklanamaz bir biçimde Noah'ya kızgındı. Ona duymak istemediği bir şey söylemeye cüret edemezdi. Buna cüret edemezdi. Ama Mercedes biliyordu, bildiği için aldığı her nefes zehirden farksızdı.

Noah, "Gitti," dedi hıçkırarak. Mercedes yüzünü buruşturmasını, gözlerini yumup Gia'ya daha sıkı sarılarak boş banka oturmasını izledi. Noah, Cora'yla düğün günlerinde ağlamıştı. Omuzları ve kolları dar gelen ceket, paçası bir santim kısa duran pantolonuyla üniformasının içinde koridorun sonunda bekliyordu. Üniformasının ölçüsü alındığından beri büyümüşü. Cora annesinin kolunda ona doğru yürürken gözyaşları yanaklarından süzölmüşü.

Şimdi akıttığı gözyaşları farklıydı. Yanağından birbiri ardına düşüp sakalının arasına saklanıyorlardı, korku dolu ve ağırdılar, tufandan kaçıyorlardı.

"Ne demek... gitti?" dedi Mercedes soluğu kesilerek.

"Cora... öldü, Mer," diye ağladı Noah.

Mercedes kendini doğruca üzerine gelen bir darbeden korumak istercesine el çantasıyla bebek çantasını önüne savurarak geri kaçtı ama artık çok geçti.

Birdenbire lise birinci sınıfa döndü. Üçüncü ders olan beden eğitimi dersindeydi. Yakan top oyununda geriye bir tek o kalmıştı. Vurulmaktan nefret ediyordu. Ne pahasına olursa olsun vurulmamaya çalışıyordu. Eğilip doğruluyor, sağa sola kaçıyor. Ama tek hedef oydu ve üzerine kaçamayacağı kadar çok top geliyordu. Birini yakalamaya çalışırken bir diğeri yüzüne çarptı. Çarpmasıyla geriye doğru sendele-

di, yaşadığı utanç duyduğu acı kadar yoğundu. Göğsü sıkışıyor, yüzü yanıyordu ama şaşkınlıktan donup kalmıştı.

Mercedes olduğu yerde kalakalarak Noah'ya bakarken aynı utancı, aynı acıyı, aynı şaşkınlığı yaşıyor, daralan ciğerlerini havayla doldurmakta zorlanıyordu.

Gia babasının üzüntüsünden ürküp huysuzlanmaya başlayınca ağlamaktan omuzları titreyen Noah iri eliyle yüzünü silecek gözyaşlarını saklamaya çalıştı.

Hıçkırıklarının arasında, "Biri arabasının uçurumdan düştüğünü görüp polise haber vermiş. A... arabasını Emigration Kanyonu'nun dibinde bulmuşlar, de... derede, te... ters dönmüş hâlde," diye kekeleyerek anlattı. "Suyun seviyesi yüksekmiş, yıllardır olduğundan daha yüksekmiş. Boğuldu mu... yoksa daha arabası durmadan mı öl... öldü, bilmiyorlar."

"Kanyonda ne arıyormuş? Doktor randevusu vardı," diye fı-sıldadı Mercedes, hâlâ ayakta dikiliyordu. Hâlâ şaşkındı. Ama içinde bir çığlık tomurcuklanıyor, boğazma doğru yükseliyordu. Elleri yanıyordu. Göğsü buz kesmişti. Noah güneşin hâlâ yolları ve dağları kaplayan kardan yansımasıyla, kar suyuyla dolan derenin yoğun akıntısıyla ilgili bir şeyler söyledi. Emigration Kanyonu taş çatlasın on dakika uzaklıktaydı. Salt Lake City'nin doğusundaki tepelerin eteklerinde oturuyorlardı. Ama Mercedes'in aklında yalnızca Cora'nın yüzü vardı, oturma odasında ayakta dikilirken ne kadar yorgun ve tükenmiş görüldüğü gözünün önünden gitmiyordu.

Bana bir şey olursa onlara bakarsın, değil mi Sadie?

Mercedes, Cora'ya gitmek istedi ancak Noah, Gia'nın annesinin cansız bedenini görmesini istemedi. Mercedes içerideyken karısının ölü ilan edildiği bölmenin önünde çocuğuna sınıksı sarı olarak bekliyordu. Ağlaması bir an olsun dinmemişti. Gözyaşları sakalında birikmeye devam ederken kulağında telefon bir aşağı bir yukarı yürüyerek bir taraftan yoldaki kayınvalidesini teselli

etmeye çalışıyor, diğer taraftan da kızını pışpışlıyordu. Mercedes, Cora'yı acil servisin geri kalanından ayıran perdenin arkasına geçti.

Cora'nın omuzlarından ayaklarına kadar ince bir çarşaf örtülüydü ancak ayakkabılarından biri yoktu, leş gibi olmuş çizgili çorabının içinde narin ayağı görünüyordu. Mercedes üzerinde kan ya da açık yara göremedi. Islak saçları tel tel dağılarak yüzüne yapışmıştı. Mercedes bu telleri yüzünden çekip parmaklarıyla saçlarındaki düğümleri açarken çocukluk arkadaşına inanamayan gözlerle baktı. Sedyede yatan kadın Cora'ya benziyordu. Ama Cora değildi. Kısa gülüslü, küçük kayıp kız, cazibeli Cora artık yoktu, Mercedes ürkererek elini geri çekti. Göğsü huçkırıklarla doluydu ama kalbi o kadar buruk, o kadar kırık ki kendini bir türlü bırakamıyordu. Kızgındı. Öfkeliydi. Ama ağlayamıyordu.

Acil servisi ayağa kaldıran bir feryat kopunca yerinden sıçradığı gibi Cora'nın cesedinden uzaklaştı. Bu sesi daha önce de duymuştu. Ensesindeki tüyler diken diken olurken sırtından aşağı bir ürperti indi. Cora'nın annesi gelmişti.

"Noah! Yok, yok, olamaz, olamaz. Nerede o?" Heather McKinney çoktan ağlamaya başlamıştı, çoktan kendini kaybetmişti. Heather McKinney'nin kocası intihar etmişti. Ve şimdi de kızını kaybetmişti.

Mercedes bölmeden çıkıp Heather'a sarılırken Noah olanları en baştan bir daha anlatmaya koyuldu. Heather'a eşlik eden hemşire Noah'ya özür dilercesine bakarak bunu, Cora acil servisten götürüldükten sonra yapmasını istedi. Sonraki adımları hiç düşünmemiş gibi Noah'nın benzi attı. O tıp doktoru değildi, psikologdu. Bedenleri iyileştirmiyor, kalpleri ve karmaşık duyguları yatıştırıyordu. Tehlikeli düşünceleri ortadan kaldırıyor, ruhsal sorunları çözüyordu. Şimdi ne olacaktı? Cora'yı nereye götüreceklerdi? Ne gibi ayarlamalar yapılması gerekiyordu? Mercedes kusacak gibi oldu ama bu dürtüye karşı koydu, midisini yatıştırmaya, aklını toplamaya çalıştı.

Heather perişan hâldeydi ve perdeyi açıp diğer tarafta onu

bekleyen şeyle tek başına yüzleşmek istemiyordu. Gia huysuzlanmaya başlayınca Mercedes onu Noah'nın kucağından aldı, Noah da görevliler Cora'yı götürmeden önce Heather kızını görebilsin diye onu Cora'nın yanına soktu. Gia acıkmış olmalıydı, üstelik bezi de bir hayli dolmuştu. Mercedes az ilerideki tuvalete girdiğinde içlerinin sessizliğinde âdeta huzur buldu. Orada karmaşık duygular yoktu, ölüm yoktu, küçücük bir çocuğun acil ihtiyaçlarıyla ilgilenmek dışında yapılacak hiçbir şey yoktu. Hastalar ya da dengesini korumakta zorlananlar içeride gezinirken tutunabilsinler diye duvarların önünde uzun demirler bulunuyordu. Alt değiştirme masası yoktu, böylece Mercedes demire tutunarak yere çömeldi, demir çubuk kadar basit bir şeyin duygusal dengesini yeniden sağlamasını ne çok isterdi. Battaniyesini fayans döşeli zemine serip Gia'yı üzerine yatırdı, uyuşuk ellerle altını değiştirdi. Bez çantasında bir paket kuru üzüm ve Gia'nın çok sevdiği, yerken her yere kırıntı döktüğü uzun, kalın diş kaşıma bisküvilerinden birini buldu. Gia kurabiyeyi görüp de sevinçle ciyaklayınca bu masum kayıtsızlığı Mercedes'i biraz olsun rahatlattı. Çocuk acı çekmiyordu, en azından henüz çekmiyordu. Mercedes ellerini yıkayıp kuruladıktan sonra bisküviyi paketinden çıkarıp Gia'ya verdi. Ardından çocuğu kucağına aldı, ayağa kalktı ve dışarıdaki dehşete karışmak üzere küçük tuvaletten çıktı.

Mercedes kendinde bir sorun olduğunu biliyordu. Yas tutamıyordu. Uyuyamıyordu da. Ama onu asıl endişelendiren ağlayamamasıydı. Cora'nın ölümünü izleyen günler yumuşak renk tonları ve kapkara duyguların tuhaf bir karışımından ibaretti. İnsanlar hep aynı şeyleri söylüyor –söyleyecek çok az şey vardı– ve herkes ağlıyordu. Mercedes dışında herkes.

Cora'nın cenaze töreninde konuşma yapmış, hayatları boyunca birlikte geçirdikleri günleri, o günlerin gecelerini anlatmıştı. Arkadaşına olan sevgisinden, Cora'nın ailesine olan sevgi-

sinden ve onun dünyayı daha güzel bir yer hâline getirmesinden açık yüreklilikle bahsetmişti. Cora'nın kendisini bir köpek saldırısından kurtardığı zamanı anlatırken küçük cemaat onu ıslak yanaklar, buğulu gözlerle dinlemişti. Cora, Mercedes'e sımsıkı sarılmış ve Noah'yla Papi koşarak gelene dek avazı çıktığı kadar bağırmişti. Cora'nın sırtı ufak ısırıklar ve tırmık izleri içinde kalırken Mercedes'in kılına bile zarar gelmemişti. Mercedes Cora'ya bunu neden yaptığını sorduğunda Cora yüzüne garip garip bakıp, "Çünkü sen benden daha ufaksın. Hem seni seviyorum," demişti.

Mercedes, Cora'nın ağzına küfür almadığını hatırlatmıştı ki bu iyi bir şeydi, zira kendisi ikisinin yerine de küfrediyordu. İnsanlar gülmüş –hıçkırıklara sarılı bir rahatlama sesiydi bu– Mercedes de gülümsemişti. Ancak sözleri doğru olsa bile gülümsemesi sahteydi. Yaslı tanıdıklarına Cora'nın oturma odasında dikilirken ne kadar yorgun ve çökmüş görüldüğünü, evinden çıkıp gittikten sonra arabasını bir uçurumdan aşağı sürdüğünü söylemedi. Onlara bunu anlatmadı. Hiç kimseye anlatmadı. Doğru olup olmadığından emin değildi ama içten içe buna inanıyordu.

Noah da ağlamayı bırakmıştı. Törende solgun yüzü taş gibiydi, çökük gözlerinden hüznün ve uykusuzluk akıyordu. Heather herkesin toplamından daha fazla gözyaşı dökmüştü. Alma annelerin daha çok gözyaşı olduğunu söylediyse de onun gözleri kuru kalmıştı. Cenazeden önce Mercedes, Heather'ın saçlarını yapmıştı ama Heather makyajını kendi yapmış, Cadılar Bayramı partilerindeki serpantinler misali rimeli zamansız kırışan yanaklarından aşağı akmıştı.

Tören sırasında Alma, Gia'yı alıp kilisenin fuayesine gitmiş, çocuğu orada oyalamıştı. Zaten söylenenleri anlamayacağını söylemişti. İngilizcesi iyi değildi ama Mercedes belli ettiğinden daha fazlasını anladığını biliyordu. Bu onun duygularını bastırarak işe yarama yöntemiydi. Mercedes de annesi gibiydi. Delirmemek için kendilerini meşgul ediyorlardı. Kederin ağına düşmemek için kendilerini oyalıyorlardı.

Mezarlıkta herkes boş çukurun üstünde havada asılı duran tabutun etrafında toplanmıştı. Toprak ıslaktı ve yapraklar incecik dalların üzerinde yeni yeni tomurcuklanıyordu. Güneş ışıllı, hava ılımandı. Utah'ta nisan ayları kancığın tekiydi, huysuz ve gelgitli olurdu. Bazı günler sızlanır, bazı günler vatandaşlarına sırt çevirir, bazı gnlerse umut dolu bir sıcaklıkla kandırırdı. Cora'nın toprağı verildiğı gün hava apaydınlıktı, tabut çukura indirilirken izleyenleri yumuşak bir esintiyle sarmaladı.

Noah gitariyle şarkı söyledi. Cora'ya evlenme teklifi etmek için yazdığı gln şarkıydı bu. Aslında ne kadar kötü olduğunu söylemeye Mercedes'in gnl hiç el vermemişti. Oysa şimdi usul sesini ve uzun parmaklarıyla telleri tıngırdatıp notaları tam da tutturamayışını dinlerken ne kadar yanıldığını fark etti. Bu, Noah'nın, Cora'da sevdiği tüm küçük şeylerle, bütünü oluşturan tüm küçük parçalarla ilgili bir şarkıydı. Dğme ile güve, horultu ile doğrultu gibi kelimelerle kafiye yapmıştı ve Cora'ya evlenme teklifi etmeden önce şarkıyı ilk kez söylediğinde Mercedes gülmeden edememişti.

Ama o komik sözlerle Noah'nın utangaç serenadı arasında aşk ve adanmışlık vardı, bağıllık ve yemin vardı, umut vardı. Şarkı hiç de kötü değildi. Muhteşemdi hatta, acıklıydı. Mercedes bitene kadar kulaklarını tıkamamak için kendini zor tuttu. Şarkının son mısrasında Noah'nın sesi çatallaştı, etrafında toplanan küçük kalabalık şarkının garipliğine, Noah'nın iten duygularına gülümsedi, gülümserken bir yandan yine ağıladılar. Ama Mercedes hiç ağlamadı.

İKİ

1985

~~~~~

“**B**üyüyünce ne olmak istiyorsun?” diye sordu Noah.

“Ben büyümek istemiyorum,” dedi Cora.

Sıcak kaldırırma oturmuş, titreye titreye kurumaya çalışıyorlardı. Bir nakliye kamyonu sitelerinin önündeki yangın musluğu-na çarparak her yeri suya vermişti. 4 Temmuz’dan beri hava otuz beş derecenin altına düşmediğinden su, cennetten inen bir çeşme gibiydi. Noah, Mercedes ve Cora hiç vakit kaybetmeden mayolarını giymiş, giyerken de itfaiye gelip onlar üzerlerini değiştiremeden suyu kesecek diye korkudan elleri ayaklarına dolanmıştı. Şortları ve tişörtleri sırlıklamış, bacaklarını önlerinde uzatmışlardı, böylece ten renklerindeki farklılık daha belirgindi. Kahverengi, beyaz ve pembe; Cora o kadar çabuk yanardı ki burnu hep soyulurdu. Noah yanmazdı ama Mercedes’e kıyasla onun bacakları beyazdı. Mercedes normalde bronzdu ancak yazları düpedüz çikolata rengini alırdı. Yan yana dururlarken bacakları Napoliten dondurmaya benziyordu.

“Ben büyüyünce güzellik salonu açacağım,” dedi Mercedes. Adını çoktan bulmuştu. Adıyla soyadının ilk iki harfini birleştirerek MeLo – melov diye okunuyordu– koymuştu. Mercedes Lopez. MeLo. İnsanların rahatlayıp âdeta kelebeğe dönüşeceği bir yer için mükemmel isim olduğunu düşünüyordu.

“Neden o işi yapmak istiyorsun?” diye sordu Noah.

“Çünkü insanları güzelleştirmeyi seviyorum. Makyajı seviyorum.

Saçı seviyorum. Kıyafetleri seviyorum." Mercedes omzunu silkti. "Ama insanlara emir vermeyi de seviyorum, bu yüzden patron ben olmalıyım. Sadece çalışmak yetmez. Peki sen ne olmak istiyorsun?"

"Doktor olmak istiyorum," dedi Noah arkasına uzanarak, gözleri gökyüzünde, elleri başının altındaydı. Cora'yla Mercedes hemencecik yanına uzandılar.

"Ben hayatta doktor olamam. Bütün gün kan görmeye dayanamam bir kere." Mercedes yüzünü buruşturdu.

Cora ürperdi. "Ya da kemik. Ay hele kusmuk."

"Ben öyle doktor olmak istemiyorum," dedi Noah. "Ruhsal bozukluğu olan insanlara yardım eden doktorlardan olmak istiyorum."

"Biz daha on bir yaşındayız, Noah. Ruhsal bozukluk da ne anasını salayım?" Küfretmek Mercedes'i güldürürdü, bu yüzden küfür ağzından hiç düşmezdi.

"Noah üzgün insanlara yardım etmek istiyor. Babam gibi," diye açıkladı Cora.

"Ve annem gibi," diye ekledi Noah. Mercedes'e dönüp gülümsedi. "Sen dışlarını güzelleştirirsin, Mer. Ben de içlerini düzeltirim."

Cora, "Acaba ben de mi güzellik okuluna gitsem," dedi dalgın dalgın. "O zaman seninle güzellik salonunda çalışabilirim Sadie."

Mercedes omzunu silkti. Cora çoğu zaman kendi saçını taramayı bile unuturdu. Mer onu başkasının saçını yaparken, üstelik bunu isteyerek yaparken hayal edemiyordu. "İstiyorsan neden olmasın tabii. Ama aklında başka bir şey yok mu?"

Cora, "Söyledim ya, büyümek istemiyorum. Büyümek beni korkutuyor," diye mırıldandı.

"Çünkü tanıdığın tüm büyüklerin Noah'nın olmak istediği gibi bir doktora ihtiyacı var," dedi Mercedes. Three Amigos Sitesi ağzına kadar deli doluydu.

"Senin annenle babanın yok, Mer," diye karşı çıktı Noah.

Mercedes gururla çenesini kaldırarak, "Çünkü biz Meksikalıyız. Papi Meksikalıların dayanıklı olduğunu söyler," dedi.

"O zaman ben büyüyünce Meksikalı olacağım," dedi Cora. Noah'yla Mercedes katıla katıla gülerken Mercedes doğrulup Cora'ya

baktı. Arkadaşı ellerini göğsünün üzerinde birleştirmişti, gözleri kapalıydı. Kaldırımında başının çevresine ve omuzlarına yayılan kızıl saçlarının güneşte alev gibi parlaması Mercedes'e Abuela'nın yatağının üzerinde asılı duran, bedeni kutsal ışıkla sarmalanmış Bakire Guadalupe tablosunu hatırlattı. Cora gülmüyordu ve birdenbire Mercedes de gülmeyi bıraktı.

Noah on altı yaşındayken Viktor Frankl'ın *İnsanın Anlam Arayışı* kitabını okumuştı. O kadar çok okumuştı ki kapağı ayrılmış, sayfaları kopmuştu. Kitabın ilk yarısı Frankl'ın bir toplama kampında yaşadıklarını anlatıyordu ama Noah'yı asıl etkileyen kısım, Viktor'un kadınlar kampındaki karısının hâlâ hayatta olduğuna inanarak Auschwitz yakınlarındaki ormanda çalıştığı zamanları anlatmasıydı.

Oysa karısı hayatta değildi. Ama Viktor'un başını kaldırıp gökyüzüne ve çevresindeki dünyanın soğuk güzelliğine bakarak karısını düşündüğü, bu sırada ruhun asla hapsedilemeyeceğini fark ettiği bir an vardı. Hâlâ sevme özgürlüğüne sahipti. Hâlâ umut etme özgürlüğüne sahipti, keyif alma ve minnet duyma özgürlüğüne sahipti, çevresinde vuku bulan onca korkunçluğun arasında bile. İşte bu bilgi onu özgür kılmış ve hayatta tutmuştu.

Cora'nın ölümünü takip eden haftalarda Noah, Viktor Frankl'ı yıllardır düşündüğünden daha çok düşündü. Onun karısının da kendinden vakitsizce koparılması, bundan böyle yüzünü yalnızca Tanrı'nın ve meleklerinin görebileceği Varolmayan Ülke'ye göç etmesi ne kadar da ironikti. Noah henüz kendi özgürlüğüne kavuşamamıştı; onun ruhu dünyaya pişmanlıkla zincirliken Cora gökyüzündeydi. Noah hâlâ aynı adamdı ama göğsü yarılmış, teni soyulmuştu, Cora öldüğünden beri herkes o paramparça, açığa çıkmış kalbine bakıyordu, ellerinden hiçbir şey gelmediği için kendi kendine iyileşene kadar ortalıktan kaybolmasını diliyorlardı.

Noah işe hemen dönmedi, Montlake'deki çalışanları da bu

yaraya maruz bırakmak istemiyordu. Ama yakın zamanda dönmesi gerekecekti. Cora'nın hayli cömert bir hayat sigortası poliçesi vardı ama sözleşmede intihar maddesi bulunuyordu, üstelik soruşturma başlatılmıştı. Arabasının uçurumdan düştüğünü gören kişi Cora'nın bir an bile yavaşlamadığını söylemişti. Noah parayı istemiyordu –düşüncesi bile midesini bulandırıyor, içini eziyordu– ama bu paraya ihtiyacı vardı, kimsenin yardımı olmadan babalık yapmayı öğrenebilmesi için ona zaman kazandıracaktı. Kimsenin yardımı olmadan demek adil olmayabilirdi. Ona yardım edenler vardı ancak bu yardımcılarının yürekleri de neredeyse onunki kadar paramparçaydı.

Cora'nın annesi Heather ne zaman Noah'yla konuşsa ağlıyordu ve Noah, kadın kendi yaralarıyla meşgul olduğu için minnettardı. Çünkü böylece Noah'nın kileri göremiyordu. Mercedes ağlamıyordu, onun acısı daha çok apse gibiydi, başkalarına görünmezdi ama Noah için apaçık ortadaydı. Eninde sonunda deşilmesi gerekecekti ama Mercedes kimseleri yanına yaklaştırmıyordu. Yemek yapıyor, evi temizliyor ve Noah'nın elinin altında her zaman çocuk bezi olduğundan, mutfak dolaplarının boş kalmadığından emin oluyordu. Ona nasıl olduğunu sormuyordu. Çünkü biliyordu. Issız bir galakside ayrı gezegenler olarak birbirlerinin yörüngesinde sessizce hareket ediyorlardı.

Bütün masumiyetiyle dünyadan bihaber olan Gia, Noah'nın tek kurtarıcısıydı. Yalnızca kızının uyuyan yüzüne baktığında, onu kucağına aldığı anda ya da gülümsediğini gördüğünde, işte o zaman Viktor gibi o da korkunç acılar çekerken bile mutlu olmanın mümkün olabileceğini anlıyordu. Viktor hayatı boyunca anlam aramıştı. Oysa Noah'nın uzağa bakması gerekmiyordu. Gia ona bir amaç veriyordu. Her sabah, "Neden kalkacağım ki?" diye düşünerek uyandığında cevabı Gia oluyordu.

Keder denen şey doyumsuz ve tüketiciydi, kendini ona kaptırırsa Gia'ya bakamazdı. Annesi öyle yapmıştı. Kendini kederin kollarına bırakmış, keder her geçen gün onu dipsiz kuyusuna biraz daha çekerken o her şey için kederi bahane etmiş, ona sıca-

cık bir pelerin gibi sarılmıştı. Noah, Shelly'nin rahminden çıktığı anda büyümek zorunda kalmıştı. Onun acısı Noah'yı yaşlandırmıştı.

Aynı şeyi Gia'ya yaşatmak istemiyordu. Böylece kan sızdıran yüreğini sardı ve acısını kötü anılarıyla faydasız gerçekleri sakladığı odaya kaldırdı. Görmezden gelmiyordu. Sadece sargısını değiştirmiyor, odanın kapısını sık sık açmıyordu. Açtığındaysa hafifçe aralıyor, içeriden en azını alıp hızla dışarı çıkıyor ve kapıyı ardından sıkıca kapatıyordu. Bakışlarını paramparça göğsünden kaçırıyor ve her günü küçük parçalar hâlinde karşılayarak temel şeylerin birer birer üstesinden geliyor, bunu yaparken gereksiz şeyler hakkında endişelenmemeye çalışıyordu. Beslemesi, altını değiştirmesi, üzerini değiştirmesi, avutması gereken biri vardı ve Noah bütün enerjisini bunları yapmaya adıyordu.

Bez değiştirmede iyi değildi. Gia'nın hayatının ilk yılında altını pek değiştirmediğini itiraf etmekten utanıyordu. Gece karnını doyurmak için hiç kalkmamıştı. En fazla Gia'yı beşiğinden alıp Cora'ya vermişti. Emzirmek için gerekli ekipmanı yoktu ve Cora, bebeği doğal yöntemle besleme konusunda ısrarcıydı. Ama Cora öldükten bir ay sonra Noah bez değiştirebiliyor, mama hazırlayabiliyor ve geceleri kalkmasına neredeyse hiç gerek kalmıyordu. Bezleme konusunda uzman olmuştu hatta. Ace mi birliğinde yatak yapmayı öğrendiği şekilde sarıyordu bezleri. Gergin kenarlar, düz çizgiler, her şey içeride ve yerinde. Gia'nın mamasını hangi sıcaklıkta sevdiğini, hangi yiyecekleri yediğini –patates püresine asla hayır demiyordu– ve hangilerinden tiksindiğini öğrenmesi uzun sürmemişti.

Gia'nın saçı apayrı bir meseleydi. Ya gözlerine düşüyor ya da başının tepesinde dimdik duruyordu. Noah banyodaki çekmeceye küçük, pembe bir toka bulmuştu ama Gia hemen bir avuç saçıyla beraber çıkarıp atmış, sonra da acı içinde ağlamıştı. Hâl böyle olunca Noah da bildiği yola başvurmuştu. Gia'nın saçını ıslatmış, ardından briyantınle yapıştırıp bırakmıştı. Gia'nın saç kıpırdamıyordu. Sorun çözülmüştü. Ta ki Mercedes onları kont-

role geldiğinde Gia'yı görüp Abuela'sının yaptığı gibi elini göğsüne götürerek istavroz çıkarana kadar. Mutfakta Gia'yı mama sandalyesine, Noah'yı da uzun tabureye oturtup ikisinin de saçını kesti.

"Gia'nın saçını kesersek daha düzgün uzar, uzunlu kısıklı olmaz. Cora'ya yüz kere söyledim ama izin vermedi. Kesmeye kıyamıyordu." Mercedes birdenbire sustu, Cora'nın ismi elinde tuttuğu makastan dökölüyordu. Derin bir nefes alarak kesmeye başlayınca Cora'nın arzusu Gia'nın bebeklik saçlarıyla birlikte yere düştü.

İşi bittiğinde Gia'nın saç kinarlarda iki santim, tepesindeyse belki dört santim uzunluğundaydı. Mercedes, Gia sanki işe gidiyormuş gibi saçını ıslatıp düzgünce yandan ayırdı. Tek eksiği küçük bir takım elbise ve kravattı.

Noah, "İşadamı gibi oldu," diye mırıldandı.

Mercedes gözlerini devirdi. "Sen hiç konuşma bir kere. Çocuğun saçını nasıl yaptıysan *Wall Street*'ten Gordon Gekko'ya benziyordu."

Doğruydu ve Noah güldü. Mercedes bu sesi özlemiş gibi birden ona döndü, gülümsedi. Yüreği acı ve suçlulukla ezilen Noah'nın yüzü düştü. Mercedes bunu görmemiş gibi yaptı.

"Bence gayet şık oldu, tıpkı Twiggy gibi," dedi. "Biraz daha feminen görünmesini istiyorsan kulaklarını deldiririz."

Noah, "Cora'nın bu konudaki görüşü neydi?" diye sordu.

Mercedes cevap vermediyse de Noah bildiğini tahmin ediyordu. Mercedes sorusunu duymazdan gelerek fayans zeminde biriken sarı saçları süpürdü, Gia'ya alıştırma bardağıyla diş kaşıma bisküvisi verdi. Onların tanıdığı Cora, küpeye hayatta izin vermezdi. Gia her aş olduğunda hüngür hüngür ağlamıştı, nitekim Noah zorunlu olmadığı sürece bebeğinin kulaklarına delik açılmasını isteyeceğini hayal bile edemiyordu.

Mercedes, "Sıra sende, mağara adamı," diyerek konuyu değıştirdi. "O sakal ancak içinde küçük orman yaratıklarını saklayamazsan çekici olur."

Noah gözlerini yumup kendini Mercedes'in ellerine bıraktı. Mercedes saçını sakalını kesip şekillendirirken havadan sudan konuştu, salonda satmaya başladığı yeni saç boyası serisinden, Salt Lake City'nin –nihayet– artan sıcaklığından bahsetti ve Noah da öylece onu dinledi, yalnızca gerek olduğunda cevap vererek Mercedes'in sesinin sessizliği doldurmasına izin verdi, güvenli ellerinin altında uyukladı.

"İkinizi de uyuttum," diye mırıldandı Mercedes. Noah gözlerini açıp Gia'ya baktı. Başı önüne düşmüştü. Mercedes makasını bırakıp Gia'nın sol yanağıyla mama sandalyesinin üzerindeki tepsinin arasma bir yığın kurulama bezi sıkıştırarak onu daha rahat bir şekilde yatırdı. Ardından makası geri alıp kaldığı yerden devam etti ve Noah'nın gözkapakları yeniden ağırlaştı.

"Perşembe günü gidiyorum Noah. Hani sana bir kurstan bahsetmiştim... Güzellik bakımı, ürünler, hizmetler, bu gibi konularda tüm yeniliklerin öğretilceği kurs. Los Angeles'ta... hatırladın mı? Sektörün en iyileriyle –Hollywood'un saç ve makyaj sanatçılarıyla– çalışacağım, bir de şu dönem filminin setinde yer alacağım. Tam da sen işe dönecekken sizi yalnız bırakmak hiç hoşuma gitmiyor. Ama bir yıldır buna hazırlanıyorum. Gitmek zorundayım."

Birdenbire uykusu açılan Noah, Mercedes'e uzun uzun baktı.

"Ne kadar kalacaksın?"

"Kurs iki hafta sürecektir, dört hafta da set var."

Noah, Mercedes'in altı haftalığına Los Angeles'a gitme planına dair hiçbir şey hatırlamıyordu. İyileşmeye başlayan yüreği endişeyle kabardı. Cora öleli altı hafta oluyordu. Onun için altı hafta bir milenyumdan farksızdı.

"Sen yokken salona kim bakacak?" diye sordu. Asıl sormak istediği *bana kim bakacaktı*.

"Keegan," dedi Mercedes uzata uzata, Noah'nın hafızasını canlandırmaya çalışır gibi.

"Keegan kim?" Puslu zihninde beyaz dişli, kusursuz saçlı aşının güzel bir erkek stilistin görüntüsü canlandı. Noah, Keegan'dan

hoşlanmıyordu. Ama Mer onunla gayet iyi anlaşıyor gibiydi. Hatta kankaydılar. Gerçi Keegan'ın gözü kankalıktan fazlasındaydı. Bu apaçık belli oluyordu. Noah, Mer'in şimdiye kadar ona karşılık vermediğini biliyordu ama Cora eninde sonunda tav olacağını düşünmüştü. Noah ise tam tersini umuyordu. Mercedes güzel bir yüz ve içi boş bir kafadan daha fazlasını hak ediyordu.

"Noah!" Mercedes kaşlarını çatarak dudaklarını büzdü, Noah'nın dalga geçip geçmediğinden emin değildi. Noah fazla suratsızdı ve espri zamanlaması berbat. "Keegan Tate'i tanıyorsun. Üç yıldır Maven'da stilist olarak çalışıyor. Altı aydır idare kısmında bana yardımcı olması için onu eğitiyorum."

"Tamam tamam, Keegan Tate."

"Sık sık arayacağım. Heather gelecek, ayrıca ne zaman istersen Mami'yi arayabileceğini biliyorsun."

Noah donuk bir biçimde başıyla onayladı. Mercedes salonu idare etmesi için Keegan'ı eğitiyordu ama hiç kimse Noah'yı Cora'sız idare etmesi için eğitmemiştir.

Mercedes, "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı.

Noah da fısıldayarak, "Neden?" diye sordu.

"Çok güçlüsün. Harika bir babasın ve asla şikâyet etmiyorsun."

"Başka seçeneğim mi var?" dedi Noah. Sitemkâr çıkan sesi için özür dilemek istercesine uzanıp kızının yeni kesilmiş saçını okşadı.

Cora ona hamile olduğunu söylediğinde askerden iki gün izin alıp kendini içkiye vermişti. Mutlu olmamıştı. Heyecanlanmamıştı. Korkmuş ve kızmıştı. Çocuk sahibi olmayı elbette konuşmuşlardı ama bu hep ilerisi için düşündükleri bir şeydi. Ön lisans derecesini henüz lisedeyken almıştı çünkü daha ucuz bir seçenektir. Liseden mezun olduktan dört yıl sonra psikoloji alanında lisans derecesini almıştı. Aslında iki yılda alması gerekiyordu ama Hava Kuvvetleri yedek birliğine katılmıştı. Temel Eğitim, Teknik Okul ve Kuveyt'te geçen bir yıl derken biraz za-

man kaybetmişti. Yirmi iki yaşında Cora'yla evlenmek karşılamayacağı bir lükstü. Cora daha yeni mezun olmuş, ilk öğretmenlik işine başlamıştı ve Noah da okul, Hill Hava Kuvvetleri Üssü'nde ayda bir hafta sonu, Montlake Psikiyatri Kliniği'ndeki yarı zamanlı psikiyatri teknisyeni işi ve gece boyunca yaptığı tıbbi transkripsiyon işleri arasında nefes almaktan başka hiçbir şeye vakit bulamıyordu. Yine de Cora'yla evlenmişti.

Psikoloji alanında doktora programına başladıktan iki yıl sonra yüksek lisans diplomasını almıştı. Bundan iki buçuk yıl sonra da –yirmi yedi yaşında– Dr. Andelin olmuştu. Bugünlere gelebilmek için canını dişine takarak çalışmıştı. Cora onu bugünlere getirebilmek için canını dişine takarak çalışmıştı. Noah yedi yıl boyunca hiç yanında olamamıştı.

Sonra 11 Eylül saldırıları gerçekleşmişti. Noah, Hill Hava Kuvvetleri Üssü'nde doktora sonrası stajını yaparken –askerliğinin ve doktora programının koşuluyla– göreve sevk edilmişti. Afganistan'ın başkenti Kabil'de Milli Askerî Hastanesi'nde dokuz ay görev yapmıştı.

Kabil'e gittikten bir ay sonra baba olacağını öğrenmişti. Cora'dan aldığı e-postayla –Sürpriz!– ruhsal çöküntü yaşamıştı. Karısının hamileliğini göremeyecekti. Çocuğunun doğumunu göremeyecekti. Görevi süresince almayı beklediği haberlerin arasında Cora'nın hamileliği kesinlikle yoktu. Cora'nın onu terk edeceğini düşünüyordu. Kendini buna hazırlamıştı. Bu askerî görevin zamanlaması evlilikleri için daha kötü –ya da daha iyi– olamazdı. Noah, birbirlerinden ayrı geçirecekleri zamanın onları ya batıracağını ya da çıkaracağını düşünmüştü.

Mercedes, “Acemi birliğine gittiğin zamanı hatırlıyor musun?” diye sorunca daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Mercedes eserine bakmak için geri çekildiğinde göz göze gelmeleriyle bakışlarından bir şey geçti. Sonra ikisi de gözlerini kaçırdı.

“Hatırlıyorum.”

“İşte, bu kurs da benim için acemi birliği sayılır. Katılmaya can atmıyorum ama katılmam gerek. Neyse ki dokuz değil altı

hafta sürecektir ve koşmak ya da silah kullanmak zorunda kalmayacağım. Üstelik seni her gün arayabileceğim, mektuplarla uğraşmayacağız yani, tamam mı?”

Noah’dan aldığı asker selamının ardından eline biraz briyantin aldı, ellerini birbirine sürttü ve uzun dostluklarının güveni ve rahatlığıyla Noah’nın saçını şekillendirdi. Ne tuhaftır ki Noah yıllardır ne acemi birliğini ne de acemi birliğine gittiği günü düşünmüştü.

O ve Mercedes, o öpücükten hiç bahsetmemişlerdi. Noah’nın Mercedes’i öptüğü tek zamandı; Mercedes’in onu öpmesini *istiyormuş* gibi davrandığı, Noah’ya umut verdiği tek zaman. Cora’dan önceydi. Noah bir seçim yapmadan, Mercedes onun yerine seçim yapmadan önce.

Noah acemi birliğindeyken Mercedes tıpkı söz verdiği gibi ona sık sık mektup yazmıştı. Ancak bu mektuplarda vedalaşmalarından ve öpüşmelerinin ne kadar doğru geldiğinden hiç bahsetmemişti. Ne kadar iyi olduğundan. Ne kadar mükemmel olduğundan. Mektuplarında Mer, on yaşındayken tanıdığı kızdı. On ikisinde, on dördünde, on altısında tanıdığı kızdı. Avuçları ya da göğsünde atan kalbi kadar parçası olan kızdı. O gece aralarında bir şey değişmişti, buna kuşku yoktu. Ama Mer tereddüt etmişti. Arkasını dönmüştü. Sınırdan geri çekilmişti ve Noah da kendi başına aşka düşmek istememişti. Böylece çıktığı tepeden adım adım geri inerek bildikleri, tanıdıkları yerde ona katılmıştı.

Cora da ona mektup yazmıştı, felsefi şeylerle alakalı uzun, hoş mektuplardı bunlar ve Noah, kâğıt üzerindeki Cora’ya bayıldığını fark etmişti. Onunla hiç Mercedes’le konuştuğu gibi konuşamamıştı ama mektuplarında tamamen farklı bir kadın ortaya çıkmış ve Noah onu başka gözle görmeye başlamıştı. Cora bukalemun gibi renkli ve sessizdi, perde açıldığında olması gereken kız oluyordu. Sahte değildi, öyle olduğunu söylemek haksızlık olurdu. Uyumlu ve yumuşak başlıydı. Sevecendi. Akıllıydı. Ve çok güzel mektuplar yazıyordu. Noah’yı sevdiğine ikna olmuştu. Noah bunu sayfaları dolduran kıvrımlı kelimelerinde

ve akıcı cümlelerinde görebiliyordu, böyle böyle daha önce hiç hissetmediği şeyler hissetmeye başlamıştı.

Birbirlerinden ayrıken Cora'ya âşık olmuştu.

İşin garibi on yıl sonra, evliliklerinin altıncı yılında Afganistan'a gönderildiğinde tarih tekerrür etmemişti. Mercedes her zamanki değişmezliğiyle hayatındaydı. Onu kahkahalarla güldüren sohbet havasında mektuplar, içi abur cubur ve komik hediyelerle –gelmiş geçmiş en saçma fıkraların yer aldığı bir fıkra kitabı, trivia soru kartları, yoyo, kart oyunları ve sahte köpek boku– dolu paketler göndermişti. Noah eline yoyo almalı yıllar oluyordu ama Mer ona tanıştıkları gün yoyoyla oynadığını hatırlatmıştı. Onun mektupları eğlenceli ve değişmezdi. Hep bildiği Mer'di. Arkadaşı. Dostu.

Cora nadiren yazardı, yazdığındaysa Noah karısını tanıyamazdı. Bunlar bir zamanlar sözcükleriyle gönlünü çalan kızın mektupları değildi.

Gia'nın doğduğu gün Skype üzerinden görüşebilsinler diye onlar için özel bir ayarlama yapılmıştı. Mer'le Heather, Cora'nın yanındaydılar, Cora yorgun argın gülümsemiş ve Noah pembe tenli, yumuşak saçlı, tombul yanaklı minicik kızını daha yakından görebilsin diye Mer'den Gia'yı kameraya tutmasını istemişti. Gia'nın yanakları kafasından daha büyüktü, Noah onu görünce hem gülüp hem ağlamış, baba olmanın getirdiği hayranlığı ve sorumluluğu hemen o anda iliklerine kadar hissetmişti. Cora'ya onu sevdiğini söylemiş ve bunu içtenlikle yapmıştı, Gia'nın ihtiyaç duydukları temiz sayfa olduğuna inanıyordu. Cora da ona onu sevdiğini söylemişti ama bir terslik vardı, bunu dünyanın öbür ucundan bile hissedebiliyordu. Noah bunu aralarındaki mesafeye ve kendisi askeri görevdeyken Cora'nın yalnız başına doğum yapmak zorunda kalmasına bağlamıştı. Bu durumu yaşayan ilk çift değildiler. Son da olmayacaklardı.

Noah, Gia doğduktan iki ay sonra eve dönmüştü ama Cora iyi değildi ve ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Sürekli ağlıyor, neredeyse hiç uyumuyordu. Sütü çoktu, Gia gayet mut-

luydu ama karısı sıkıntılıydı. Cora için kendinden başka birinden tavsiye almanın daha kolay olacağını düşünerek bir meslektaşından –Montlake’ten Dr. June– onu görmesini istemiş, Dr. June da Cora’ya hafif bir antidepresan yazmıştı. Fakat Cora ilacın Gia için kötü olacağını düşünerek almayı reddetmişti. Noah, anne sağlığının çocuk sağlığı için en önemli unsur olduğunu, anne sütünün önemli olduğunu ancak Cora kendini daha iyi hissedecekse mamanın da iş göreceğini söylemişti.

“Sen psikologsun, çocuk doktoru değilsin Noah. Tıp diploman yok. Ne biliyorsun da konuşuyorsun?” Cora’nın sesi kızgın değil yorgundu, bu yüzden Noah üstelememişti. Belki de çok şey bildiğini söylemesi gerekirdi. Klinik olarak depresyonda olan, güçten düşüren anksiyeteden mustarip, gündüzleri evden neredeyse hiç çıkmayan ve Noah on dokuzuna bastıktan bir hafta sonra uykusunda ölen bir annenin elinde büyümüştü. Ama o ne bilirdi, öyle değil mi?

İç çekerek yüzünü ovuşturdu ve Mercedes’in yerdeki saçları süpürüp mutfığı toparlamasını izledi. Mer daima hareket eder, daima bir şeyler yapardı ve Noah ona kalması, yolculuğunu iptal etmesi için yalvarmak istiyordu, böylece yalnız kalmayacaktı. Çok yalnızdı. Çok yorgundu.

Oturduğu yerden kalkıp Gia’nın mama sandalyesinin üzerindeki tepsiyi dikkatle aldı. Altını değiştirip pijamasını giydirmesi gerekiyordu. Yatma vakti gelmişti –daha doğrusu yaklaşmıştı– ama onu uyandırmaktan ve bir daha uyutamamaktan korkuyordu.

Sandalyesinden düşmesine engel olan küçük kemeri çözüp kızını yavaşça kucağına aldı. Bezi kuru gibiydi ve pijama giymese de olurdu. Altın rengi saçlarının birkaç teli sırtına yapışmıştı, Noah onları görünce paniğe kapıldı. *Bu onun ilk saç kesimiydi. Kesilen saçlarını saklaması gerekir miydi? Bazı ebeveynler öyle yapmıyormuydu? Saklasa nereye koyacaktı? Aman Tanrım, bebek defteri yapması mı gerekirdi?*

“Besle, giydir, avut,” dedi usulca. “Temel öğelere sadık kal, gerisini siktir et.”

“İbret alınacak sözler,” dedi Mercedes ellerini kurularken. Gia’nın yumuşacık başına bir öpücük kondurduktan sonra parmak uçlarında yükselerek Noah’nın sakallı yüzünü tuttu ve yanağından kardeşçe öptü.

“Bana ihtiyacın olursa hemen dönerim. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum.” Ama ondan dönmesini asla istemezdi.

Mercedes usulca, “Seni seviyorum, Noah,” dedi.

“Ben de seni seviyorum.”

“Hep böyle acıtmayacak, değil mi?”

“Bu sorunun cevabını biliyorsun, Mer. İkimiz de biliyoruz.”

“Evet. Sanırım biliyoruz.”

Mercedes yanağından bir kez daha öptükten sonra gitti. Noah merdiveni çıkıp Gia’yı beşiğine yatırdı, üzerini örttü ve sessizce geri çekildi. Hızlıca duş alıp yorgun argın yatağına uzandı. Ama uyumadı. Cora öldüğünden bu yana her gece yaptığı gibi yatağının üzerindeki örtüyle yastığı alıp Gia’nın beşiğinin dibine yattı, onu duyamayacağı kadar derin uyumaktan korkuyordu, Gia’nın ağlamasından ve sesini kimseye duyuramamasından korkuyordu.

ÜÇ

1986

~~~~~

“**N**e yapıyorsun?” diye sordu Mercedes:

“Kâğıt bebek,” dedi Cora.

Mercedes, Cora’nın kâğıdı katlayıp orasını burasını kesmesini izledi. Sonra Cora, pembe dudaklarının arasından dili görünecek, kâğıdı uzattı. İki elinin arasında –elleri birleşik, ayakları birbirine değen– bir dizi kâğıt insan vardı.

“Şimdi hepsi birbirine benzemesin diye bunları boyayacağız.” Arkasına uzandı. “İlk bunu yaptım. Yanlışlıkla derin kestiğimden altı yerine üç insan çıktı ama olsun, ben sevdim. Biziz, bak.”

Ortadaki figüre kısa kıvrıkcık kahverengi saç ve mavi göz çizmişti.

“Bu Noah mı?”

“Evet. Bunlar da sen ve ben.” Noah’nın solundaki figürün uzun kızıl saçları, sağındaki figürünse bronz teni ve siyah örgüleri vardı. Hepsine neşe saçan gülümsemeler ve renkli giysiler çizmişti. Mercedes okulun ilk günü giydiği çizgili kırmızı tişörtü ve kot eteği tanıdı. Noah doğum gününde hediye gelen Karl Malone formasını giyiyordu, Cora’nın kâğıt bebeğiye baştan sona –Utah Jazz’ın renklerinden biri olan– mora boyalıydı, yeni takıntısını ifade ediyordu. Noah, Utah Jazz’ı seviyordu, hâliyle Cora da seviyordu. Mercedes sırf zıtlık olsun diye Lakers’ı seviyormuş gibi yapıyordu ama odasında, giysi dolabının iç kapağında Jazz’ın oyun kurucusu John Stockton’ın posterisi asılıydı. Uğurlu sayısı 12’ydi, tıpkı onun forma numarası gibi. John Stockton

parkenin küçük adamıydı. Topu oyunculara dağıtarak kendinden başka herkesin iyi görünmesini sağlıyordu. Mercedes de bunu sevmişti.

"Nasıl olmuş?" Cora kâğıttan üçlüyü Mercedes'in önünde salladı.

"Çok şirin." Mercedes yalnızken hâlâ Barbie bebekleriyle oynuyordu. On iki yaş evcilik oynamak için biraz büyük bir yaştı ama bebeklerini giydirmeyi, onların saçlarını şekillendirmeyi seviyordu. Kâğıt bebekleri süslemek de çok eğlenceli olacaktı.

"Al bu senin olsun. Bunda altı kişi var, tıpkı senin ailendeki gibi," dedi Cora.

Abuela, Mami, Papi, Mercedes ve kendinden büyük iki kuzeni Jose ile Angel, sahiden de altı kişiydiler. Tia Luisa Meksika'ya dönmüştü ve Mercedes'in verecek önemli bir haberi vardı. "Jose'yle Angel taşıyorlar. Artık Abuela'yla aynı odada kalmayacağım. Kendi odam olacak. Senin ve Noah'nın olduğu gibi."

"Hemen hallederiz." Cora sıranın sonundan iki figürü kesince geriye dört kişilik bir aile kaldı ve kesilen iki figür yere düştü.

"Adiós, Angel ve Jose," dedi Mercedes. Cora'yla güлüştüler, ardından Mercedes Cora'nın keçeli kalemleriyle kâğıttan ailesini süslemeye koyuldu. Cora kesilip atılan çifti –Angel'le Jose'yi– yerden aldı. Kâğıdı havaya kaldırarak yüzleri olmayan figürlere uzun uzun baktı.

"Babam da gitmek istiyor," dedi sessizce. Bir kâğıt bebeği diğerinden ayırarak yere düşmesini izledi. "Güle güle baba."

"Noah?"

Tüm perdelerin çekili olduğu ev öylesine karanlıktı ki Mercedes kapının eşiğinde durmuş, duvarı yoklayarak ışık düşmesini arıyordu. Nihayet bulup açtığında gördüğü manzara karşısında şaşkınlıktan dili tutuldu. Hayatı boyunca titizlik takıntısı olan Noah'nın oturma odası savaş alanına dönmüştü. Bozuk süt, küflenmiş hazır yiyecekler ve ıslak köpek kokuyordu. Oysa Noah'nın köpeği bile yoktu. Kapının yanında ağzına kadar bebek bezi dolu küçük bir çöp kovası vardı, sanki Noah dışarı çıkaracakmış da sonra unutmuş gibiydi. Kanepenin üzeri temize

benzeyen ama henüz katlanmamış çamaşırlarla doluydu. Mercedes bu dağınıklığın arasında ağır adımlarla yürüyerek ışıkları açtı, bunu yaparken ağzından nefes alıyor, her adımında endişesi biraz daha artıyordu.

“Noah?” diye seslendi yeniden, bu kez daha gür sesle. Mutfak, bir çocuğun ölüleri görebildiği Bruce Willis filminden fırlamışa benziyordu. Tüm dolapların kapakları açıktı ve içleri yarı boşalmıştı. Tabak çanakların çoğu ya lavabonun içinde ya da masanın üzerindeydi. Buzdolabının kapağı aralıktı, içinden cılız bir ışık ve kötü kokular yayılıyordu. Bir kutu Raisin Bran içindekilerle beraber tezgâhın üzerine devrilmişti, yanında da yarım kutu süt duruyordu, kapağı yoktu. Mercedes sol ayakkabısının altında bir şeyin ezildiğini hissetti, ince topuğuna saplanan muz parçasının etrafına toplanmış karıncaları ezmek için hafifçe yana kaydı.

“Noah!” diye bağırdı, şimdi endişeliden çok kızgındı, tepesi atmıştı. Noah onu aramalıydı. Evin hâline bakılırsa son altı hafta hiç de iyi geçmemişti. Tek ayağının üzerinde dengede durarak diğer ayakkabısını vıcık vıcık karınca ziyafetinden kurtardı.

Ayakkabısını yeniden giydikten sonra iki küçük yatak odasının olduğu üst kata çıktı, çıkarken de Noah çıplaksa giyinecek zamanı olsun diye ayaklarını yere vura vura yürüdü.

Yatağın başucundaki lamba açıktı ama ikisi de uyuyordu, Gia, Noah’nın göğsünde yatıyordu. Ağzından Noah’nın beyaz atletine salya akıyordu. Noah, Gia’nın üzerine pembe bir battaniye örtmüş ve kollarını onun etrafına sıkıca dolamıştı ama ikisi de derin uykundaydı. Mercedes bir müddet baba kızı izledi, izlerken de içinin şefkatle ve çaresizlikle dolduğunu hissetti. Noah aylardır yalnız başına çabalıyordu ve belli ki sonunda darmaduman olmuştu. Eve girdiğinde bağırdığı için kendini kötü hissetti. İçerisi o kadar sessizdi –ve o kadar pisti– ki gözünün önündekini görememişti. Sessizce yatak odasından çıkıp kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Topuklularını çıkarıp oturma odasındaki temiz çamaşır yığı-

nının arasından Noah'nın bir iç çamaşırını, bir tişörtünü, bir çift de çorabını aldı çünkü ev bu hâldeyken ortalıkta yalınayak dolaştığını düşünmek bile içini ürpertiyordu, ayrıca yerleri kalem etekle silecek değildi. Işıkları açıp işe koyuldu, bu sırada bir de alışveriş listesi çıkardı; buzdolabı o kadar boştu ki temizlemek çok kolay olmuştu. Görünüşe bakılırsa Noah'yla Gia patates püresi ve bebek mamasından başka bir şey yemiyorlardı, evde başka yiyecek yoktu. Mercedes banyoyu temizlediği sırada duvarları silerken boyanın kalkmasına neden olunca listesine boya da ekledi. Zamanı olunca banyoyu iyice bir elden geçirecekti.

Böcek ilacı, tuvalet kâğıdı, çöp torbası, bulaşık sabunu, çamaşır deterjanı, yumurta, süt, peynir... Liste uzadıkça uzuyordu. Üç saatin, üç tur çamaşırın ve üç çöp torbasının ardından Mercedes nihayet evi şekle sokmayı başarmıştı ama yukarıdakiler hâlâ uyuyordu. Noah'nın kıyafetlerini çıkarıp eteğiyle topuklularını geri giydi ve süpermarkete doğru yola koyuldu.

Aldıklarını Noah'nın temiz buzdolabına yerleştiriyordu ki üst katta ayak sesleri duydu, banyonun kapısı açılıp kapandı ve duş açıldı. Mercedes yerleştirme işini bitirip bir demlik kahve yaptı. Noah kalktığına göre elektrik süpürgesini çalıştırabilirdi. Mercedes'in orada olduğunu temiz banyodan anlamadıysa bundan anlardı.

On dakika sonra Noah merdivenden inerken Mercedes ona seslendi.

"Buradayım, Noah. Mutfağında yaşayan karınca ordusuyla savaşıyorum."

Noah üzerinde gri Jazz Basketball tişörtü ve eşofman altıyla mutfığa girdi. Buzdolabını açtı, içindekilere baktı, portakal suyunu alıp kendine bir bardak doldurdu ve içtikten sonra bardağı durulayıp yerine koydu. İşte bu Mercedes'in tanıdığı Noah'ydı. Noah mutfak masasına geçip bitkin bir hâlde oturdu.

"Dönmüşsün."

"Döndüm."

"Bunları yapmana gerek yoktu," diye mırıldandı.

“Vardı. Evin leş gibiydi Noah.”

Noah ağır ağır başıyla onayladı ama kendini savunmadı. Gözlerinin altı mosmordu ve ıslak saçları darmadağınktı, sanki havluyula kurulamaya çalışmış ve o hâlde unutmuş gibiydi. Mercedes o şekilde kurumasın diye saçlarını düzeltti. Noah, Mercedes’in elleri altında uysalca başını eğdi.

“Saçını uzatmaya mı karar verdin?” dedi Mercedes. Onu son gördüğünden bu yana kestirmedeği belliydi. Normalde hep kısacık kullanırdı ama şimdi bukleleri alına düşüyordu, tıpkı ergenliğinde olduğu gibi.

“Yok, bilerek uzatmadım. Vakit bulamadığım şeylerden biri.”

“Nasılsın?” diye sordu Mercedes, bilmeye ihtiyacı vardı, Noah’nın ona gerçeği söylemesini ümit ediyordu.

“Yorgunum, Mer.” Bu dünyada ona Mer diyen tek kişi oydu. Diğer herkes ya Mercedes ya da Sadie derdi.

“Neden beni aramadın?” diye sordu usulca. Döneli daha iki gün oluyordu ama orada olduğu süre boyunca Noah’dan hiç haber alamamıştı. Noah ne e-postalarına cevap vermiş ne de telefonlarını açmıştı. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için Heather’ı defalarca aramak zorunda kalmıştı.

“Arayıp da ne diyecektim? Los Angeles’tan kalk gel, evimi temizle, mutfak alışverişimi yap mı? Ben küçük çocuğu olan yetişkin bir adamım. Hallediyorum. Her zaman en doğru şekilde yapamıyorum belki ama elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Gia bir süredir hasta, o yüzden her şeye yetişemedim.”

“Nesi var?”

“Üşüttü. Sonra da ortakulak iltihabı oldu. Dün acile gidip antibiyotik yazdırdık. Yakında iyileşir. Bugün hiç ateşi çıkmadı.”

“Git yat hadi. Gia uyuyor, o uyurken sen de biraz dinlen.”

“İşe gitmem lazım.”

“Gece gece?” Pazar gecesi idi ve saat neredeyse ona geliyordu.

“Pazartesi ve cumartesi günleri gündüzleri çalışıyorum. Cumartesi günleri Gia’yı Heather alıyor. Salı, perşembe ve iki haf-

tada bir pazar günleri gece nöbeti tutuyorum. Geceleri çalıştığım da Bayan Greer gelip burada kalıyor, sabah da Gia'yı kreşe götürüyor."

Mercedes, "Bayan Greer yüz yaşında," diye çıkıştı.

"Seksen. Hem kadın dört çocuk, iki de torun büyüttü. Alt tarafı sabah Gia'yı kaldırıp altını değiştirecek, üstünü giydirecek, sonra da caddenin karşısındaki Güneşli yol'a götürecektir, bu kadar. Oraya gittiğinde Gia'ya kahvaltısını yaptırıyorlar. Bayan Greer biraz para kazanmış oluyor, hem o tatlı bir ihtiyar." Yüzünü sıvazladı. "Saat 12:30 civarı eve döndüğümde Gia'yı kreşten alıyorum, yani çarşamba ve cuma günleri sadece dört saatliğine orada kalıyor."

"Ne zaman uyuyorsun?"

"Pazartesi, çarşamba ve cumartesi geceleri uyuyorum."

"İki haftada bir pazarı unutma."

"Doğru." İçini çekti.

"Yani Gia pazartesi günleri Güneşlibok'ta on iki saat kalıyor, her pazartesi, öyle mi?"

"Sekiz. Pazartesi günleri beşte çıkıyorum. Ayrıca şuraya Güneşlibok deme lütfen. Zaten yeterince kötü hissediyorum."

"Pazartesi günleri salon kapalı, Noah. Bunu biliyorsun."

Bitkin bir hâlde başıyla onayladı.

"O zaman neden benden Gia'ya bakmamı istemedin?"

"Çünkü evet diyeceğini biliyordum ama senin de kendi hayatın var."

"Bu dediğini duymamış gibi yapacağım."

Kan çanağına dönmüş mavi gözlerinin üzerindeki kaşları havaya kalktı. "Hangi dediğimi?"

"Onu ben de seviyordum, Noah. Seni seviyorum. Sen benim hayatımın parçasısın. Yardım etmek istiyorum. Yardım etmeye ihtiyacım var." Gözlerine asla ulaşmayacak yaşların boğazına dizildiğini hissetti. Boğazını temizleyerek hepsini geri yuttu. Aralarındaki sessizlik uzarken musluktan su damlıyor, buzdolabı uğulduyor, yoldan geçen bir arabanın vızıltısı içeriye doluyordu.

“Üç ay oldu,” diye fısıldadı Noah.

“Üç yıl olmuş gibi geliyor,” dedi Mercedes.

Sessizlik yine uzadı, çevrelerindeki ve aralarındaki boşluğu bu kez Cora doldurdu. Boş sandalyelerden birine oturmuş onu özlemelerini izliyordu. Mercedes başını sallayınca yok oldu.

“Çoğu zaman hiçbir şey hissetmiyorum, Mer,” diye itiraf etti Noah. Sesi içi boş bir kabuk gibiydi, Mercedes’in zihninde yankılandı. Mercedes devam etmesini bekledi.

“Yasın tüm evrelerini biliyorum. Tıbbi terimleri ve söylenmesi gereken sözleri biliyorum. Nasıl dinleyeceğimi, ne gibi tavsiyeler vereceğimi biliyorum. Ama uyuşmuş gibiyim. Bir şeyler hissetmeyi bekliyorum. İnsanlara yardım etmem lazım; üzgün, intihara meyilli, tehlikeli, yoldan çıkmış insanlara. Ama isimlerini hatırlamakta bile güçlük çekiyorum. Son birkaç ayın nasıl geçtiğini anlamadım. Normalde ayrıntılara çok dikkat eden biriymişim... küçük şeyleri... çoğu insanın görmediği şeyleri... bunları görürüm. İyi bir terapist oldum. İyi bir doktor oldum. Ama şu anda... her şey puslu ve ben hiçbir şeyde iyi değilim. İyi bir koca değilim.” Artık koca bile olmadığını hatırlamış gibi irkildi. “İyi bir baba değilim. İyi bir terapist değilim. Sadece parçaların toplamından ibaretim.”

Mercedes bir süre Noah’yı izledikten sonra bir sandalye çekip oturdu ve çenesini ellerine dayadı.

“O kemikler, o kemikler, o kuru kemikler,” diye şakıdı usulca.

“Ne?” dedi Noah şaşkın şaşkın.

“Bir kitapta mı okudum, yoksa bir filmde mi gördüm bilmiyorum ama bir keresinde parçalarımızın toplamından çok daha fazlası olduğumuzu duymuştum ve bu söz hiç aklımdan çıkmadı,” dedi Mercedes. “Motive edici olması için söylendiğine eminim ve ne kastettiğini anlıyorum. Biz erkek ya da kadından daha fazlasıyız. Ağızlarımızdan ve dillerimizden, kalplerimizden ve ciğerlerimizden, tenimizin altında hareket eden kaslardan ve damarlarımızda gezen kandan daha fazlasıyız. Kollarımızdan ve bacaklarımızdan daha fazlasıyız. Gözlerimizden daha fazlasıyız.

Ayaklarımızdan ve ellerimizden daha fazlasıyız. Tanrı ya da binlerce yıllık evrimin bir araya getirdiği kemikler toplamından çok daha fazlasıyız. Ruhumuz var. Amacımız var. Daha fazlasıyız.”

“‘Bütün, kendisini oluşturan parçaların toplamından daha fazladır.’ Aristo’nun sözü,” diye mırıldandı Noah. “Buna ben de inanıyorum. Ama şu anda... Kuru kemikten ibaretim. Tanrım, ne kötü ilahi.”

Mercedes güldü. “Hatırlayacağını biliyordum. Motive edici olsun ya da olmasın, bu söz bana İncil Kampı’nda geçirdiğimiz günü hatırlattı: O kemikler, o kemikler, o kuru kemikler... Ayak parmaklarındaki kemikler ayak kemiğine bağlıdır, ayak kemiği bilek kemiğine bağlıdır ve bu böyle devam ederek kafa kemiğine kadar gider. Tüm o kemiklere, tüm o parçalara can üflenmiş, beraber çalışırlar. *O kemikler, o kemikler, o kuru kemikler. Şimdi kulak ver Tanrı’nın sözlerine!*” diye söyledi.

“O ilahi bana Cora’nın babasını hatırlatmıştı. Günlerce aklımdan çıkmadı, kâbuslarıma girdi,” diye mırıldandı Noah.

Cora’nın babası deniz piyadesiydi, ABD Deniz Piyadelerinin Beyrut’taki kışlasının bir intihar bombacısı tarafından havaya uçurulduğu 1983 yılında, 1. Tabur 8. Deniz Piyade Alayı’nda görev yapıyordu. Patlama ve bulundukları binanın çökmesi sonucu iki yüz yirmi deniz piyadesi, on sekiz denizci ve üç asker ölmüştü. Cora’nın babası ölmemişti. En azından o zaman ölmemişti. O, yaralı kurtulan yüz yirmi sekiz Amerikalıdan biriydi. Bacakları ezilmişti ve uyluklarının üst kısmından itibaren kesmek zorunda kalmışlardı. Sonra da ona Purple Heart* madalyası takıp bacakları ve yaşama hevesi olmadan eve yollamışlardı.

“Gerçek şu ki sadece bir şey bozulup tam bir sistem arızasına neden olana kadar parçalarımızın toplamından daha fazlasıyız. Yoksa bir eksik parça, bir kusurlu parça, bitti,” dedi Noah. “Cora’nın babası bacaklarını kaybettiğinde hâlâ kollarının ve

* Amerika’da askerî hizmet sırasında yaralan ya da ölen kişilere verilen hizmet madalyası. –çn

ellerinin, aklının ve kalbinin olması önemli olmadı. Cora'nın ve annesinin hâlâ yanında olması önemli olmadı."

"Cora'yla ben, babası eve döndükten bir süre sonra Heather'ın ona hâlâ sevişebileceklerini söylediğini duymuştuk. Sesi o kadar umut dolu ve tatlıydı ki sorma, bizi kıkırdarken duymasınlar diye Cora'yla ağzımızı kapatmıştık," dedi Mercedes, ardından boğazını temizledi. "Ne kadar üzücü olduğunu anlamamıştık. İnanılmaz üzücüydü. On yaşında olmamıza rağmen Heather'ın neden bahsettiğini biliyorduk ve annesiyle babasının öpüşmesini, bebek yapmasını duymak istememiştik. Çünkü bize göre sevişmek, bebek yapmak demektir. Ama Cora'nın babası da duymak istememişti. Bacakları dışında bir hayat olduğunu duymak istememişti. Sadece tüm parçalarını geri istiyordu."

"Evet, istiyordu. Böyle bir şey olmayacağı için de kendini öldürdü. Onu Cora buldu. Bundan on sekiz yıl sonra şimdi Cora yok. Ben de hissizim." Noah bakışlarını masaya dikerek kenarına kadar uzanan uzun çizdiği parmağıyla takip etti. "Belki hissiz olmak hayalet uzuv sendromu yaşamaktan daha iyidir... ya da hayalet eş sendromu yaşamaktan. Bazen öldüğünü unutuyorum. Kısacık bir anlığına aklımdan çıkıyor, sonra yeniden hatırlıyorum ve o anlarda hissiz olmuyorum. Acının dibine vuruyorum. Yani anlayacağın hissiz olmak o kadar da kötü değil."

Mercedes yüzüne dikkatle bakarak, "Doktor arkadaşların var, öyle değil mi? Konuşabileceğin insanlar? Bu süreçte sana rehberlik edebilecek insanlar?" diye sordu.

"Kimseyle konuşmak istemiyorum. Kulağa ne kadar klişe geldiğinin farkındayım. Hastalarımıdan biri bana böyle dese ona ne cevap vereceğimi de biliyorum. Ama konuşmak istemiyorum."

"Şu anda benimle konuşuyorsun."

"Sen beni konuşturmada hep iyiydin," diye itiraf etti.

"O zaman bana anlat. Kendine teşhis koyacak olsaydın ne derdin?"

"Hissizim çünkü hissiz olmak hissetmekten daha kolay. His-

sizlik hayatıma devam etmeme olanak sağlıyor. Hissizlik işe gitmeme ve kızıma bakmama olanak sağlıyor. Hissizlik işlevsel. O yüzden hissizim.”

“Mantıklı. Hepsi bu mu peki? Sadece hissiz misin? Bu hissizlik Gia’ylaiken de sürüyor mu?”

Noah’nun dudakları titredi. Anlaşılan o kadar da hissiz değildi. “Bazen,” diye kabul etti.

“Böyle hissizken... yine de onunla ilgileniyor musun?”

Noah’nun Mercedes’e çevirdiği bakışları öfke doluydu.

“Ben ne zaman, ne zaman sorumluluklarımdan kaçtım?”

“Hah! Kızgınlık hissizlik değildir. Seni kızdırdım. Bunda da iyiyim,” dedi Mercedes, hafifçe gülümseyerek.

“Doğru.” Noah’nun dudakları seğirdi. Bir başarı daha.

“Noah?”

“Efendim?”

“Ben de hissizim. Hissiz olmadığım da sinirliyim. Sinirli olmadığımdaysa... vicdan azabı çekiyorum.”

“Neden?”

“Uyuz olduğum için.”

“Peki. Neye uyuz oluyorsun?”

“Şu anda arkadaşım mıym yoksa terapist mi?”

“Hangisine ihtiyacın var?”

Mercedes burnundan güldü. “Muhtemelen terapist.”

“Tamam. Neden kızgınsın Mercedes?” Noah doktor ifadesine ve profesyonel ses tonuna büründü. Mercedes kısa bir sırtışın ardından içini çekip ona gerçeği anlattı.

“Şimdi, Dr. Andelin. En yakın arkadaşım öldü. Annesi perişan hâlde. Kızı büyüdüğünde onu hatırlamayacak. Arkadaşımın kocası, ki o *da* en yakın arkadaşım olur, telefonlarıma çıkmıyor ve kendisine yardım etmeme izin vermiyor.”

“Peki uyuz olduğun tek kişi bu arkadaşın mı?” diye sordu Noah.

“Başka hastalarıyla konuşurken de uyuz kelimesini kullanıyor musun?”

“Evet. Ben onların kelimelerini kullanırım. Bunlar da senin kelimelerin.”

“Ah, anladım.” Başıyla onayladı.

“Uyuz olduğun tek kişi ben miyim, Mer?” diye yineledi kibarca.

“Sana uyuz olmuyorum. Hayata uyuz oluyorum. Ayrıca Cora’ya uyuz oluyorum, Noah. Cora’ya çok ama çok kızgınım. Bu nasıl saçmalık böyle?”

Noah sessizlik içinde Mercedes’e uzun uzun baktı. “Bizi bile isteye bıraktığını düşündüğün için mi kızgınsın? Babası gibi?”

“Sence öyle mi?” diye fısıldadı Mercedes.

“Emin değilim. Ama mümkün.”

“Çok yorgun görünüyordu, Noah. Ve dalgın.”

Noah başıyla onayladı. “Uyuyamıyordu. Rahatlayamıyordu. Gia’yı emzirdiği için ilaç almak da istemiyordu. Âdeta... tükenmiş durumdaydı. Onu yalnız bırakmamalıydım. Bırakmamam gerektiğini biliyordum. Ama düşünemedim... düşünmek istemedim...” Sustu.

“Onu doktora yalnız başına göndermemeliydim,” dedi Mercedes, o da kendi suçunu üstleniyordu. “Gelmemi istemedi. Ama ısrar etmeliydim.”

“Doktora gitmedi. O öldükten sonra pazartesi günü randevusunu hatırlatmak için Dr. Wynn’in ofisinden aradılar. Sorduğumda, 5 Nisan’da randevusunun olmadığını söylediler.”

“Yalan mı söylemiş?” Mercedes’in duyduğu öfke çok geçmeden yerini yeni bir suçluluk duygusuna bıraktı. Noah’ya söylemek zorundaydı. Ondan saklaması doğru olmazdı.

“Ya da günleri karıştırmış. Okula uğrayıp Janna Gregory’yle konuştuğunu biliyorum. Cenazede Janna, Cora’nın tuhaf davrandığını, ziyaretinin beklenmedik olduğunu söyledi. Cora ona sarılıp varlığına ne kadar minnettar olduğunu söylemiş.” Cora, Little Oak İlkokulunda altı yıl müzik dersi vermişti ve Gia büyüdüğünde dönmeyi düşünüyordu. Janna Gregory okul müdürüydü ve Cora’yla çok yakındılar.

“Telefonuma mesaj bırakmış, Mer. Beni sevdiğini söylemiş. Karım olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söylemiş. Birkaç gün öncesinde evlilik yıldönümümüzü unuttuğu için öyle yaptığını sanmıştım. Çok üzülmüştü. Ben umursamamıştım. Önemli değildi. Ama Cora sanki bana ihanet etmiş gibi kahrolmuştu.”

“O gün gitmeden önce benden, kendisine bir şey olursa sana ve Gia’ya bakmamı istedi.” Mercedes bir çırpıda itiraf etti. Ne büyük, ne karanlık bir itiraftı. Buna rağmen ağlamadı. Çenesini sıkmış, ellerini yumruk yapmış, hareketsizce oturuyordu. Etrafına bakınarak yapacak bir şey aradı, düzeltecek, temizleyecek ya da icabına bakacak bir şey ama hepsini çoktan yapmıştı. Şu anda sadece Noah’nın yardıma ihtiyacı vardı ancak onun gözlerine bakamıyordu.

“Gitmesine izin vermemeliydim. Kendimi suçluyorum. Gitmesine izin verdim ve öldü. Benim yüzümden,” dedi. “Sana söylemek istemedim çünkü... çünkü... senin için durumu daha da zorlaştıracığını düşündüm. Ama asıl suçlu benim.” Elleri titremeye başladı, yerinden kalkıp sandalyesini masanın altına itti ve arkalığına tutundu.

“Çantamda makas var. İstersen... saçını kesebilirim. Ya da gidebilirim. Yerinde olsam gitmemi isterdim.”

Noah uzanıp elini tuttu ve sandalyeden çekti, Mercedes gitmeye yeltenince de kalkıp yanında durdu.

Noah’nın gözleri o kadar koyu maviydi ki çoğu zaman siyah görünürdü. Ama şu anda, af dolu bakışlarının ardında, dizlerinin bağını çözen, tutuşunu daha da güçlendiren bir laciverttiler. Mercedes, Noah’nın ellerine sımsıkı tutunarak göğsündeki acının dinmesini bekledi.

Noah son derece ciddi bir sesle, “Senin suçun yok, Mer,” dedi.

Mercedes başıyla onayladı ama ona inandığından emin değildi.

Noah, “Bunun sorumluluğunu yüklenmeyeceksin. Yasaklıyorum,” diye üsteledi.

“Onu kurtaramadım, Noah.”

“Ben de kurtaramadım.”

Elleri birbirine kenetli, bir müddet sessiz kalarak kendi pişmanlıklarında ve ortak acılarında kayboldular. Sonra Mercedes geri çekildi, omuzlarını dikleştirdi, saatine baktı. En fazla kaldıracabileceği yakınlık buydu. Noah onu izlerken neredeyse gülümseyecekti. Tükenmiş hissediyordu ama bu boşluk hissi bir bakıma rahatlatıcıydı da. Mercedes’in geri dönmesine seviniyordu.

“Bayan Greer’i ara. Pazar geceleri gelmesine gerek kalmadığını söyle. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım, bu gece Gia’yla kalacağım, yarın da bütün gün ona ben bakacağım. Bundan böyle *her* pazartesi ona ben bakacağım. Altı haftada ne kadar da büyümüştür! İkinizin uyuduğu o domuz ağılını temizlemem lazım. Noah Andelin’in götü başı dağıtacağı günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi. İşte bu, insan olduğunun kesin kanıtı. İçin rahat olsun. Hissiz olabilirsin ama kusursuz değilsin.”

Noah güldü. “Seni özledim, Mer. Bana zorbalık ettiğin için teşekkür ederim. Neredeyse kendimi normal hissetmemi sağlıyor.”

DÖRT

1986

“**S**tockton serbest atış bölgesine girdi. Sola döndü, Melone’u buldu, Melone’dan bir fake. Ve sayı!” Mercedes en iyi Hot Rod Hundley –Utah Jazz’ın yorumcusu– taklidini yaparken Noah topu potadan geçirdi. Mercedes’in taklit yeteneği berbattı ama Noah bunu umursamıyor gibiydi. Mercedes’e beşlik çakıp topu ona verdi, böylece aynı şeyi yeniden yapabileceklerdi. Mercedes beton zemindeki çatlaklardan kaçınarak bir o yana bir bu yana top sürdü ama topu Noah’ya vermek yerine potaya kendisi attı. Noah ona blok yapmaya çalıştı ama Mercedes buna alışkındı. Top Noah’nın yukarı kaldırdığı ellerinin üzerinden uçarak çemberden geçti.

“Stockton sayıyı aldı!” diye bağırdı. “Deliksiz girdi!”

Noah, “Biz aynı takımdayız, Mer,” diye söylendi.

Mercedes, “O zaman neden beni bloklamaya çalıştın, Karl?” diye çıkıştı.

Bu sırada Cora, “Neden hep siz ikiniz Karl Malone ve John Stackton oluyorsunuz?” diye homurdandı. “Ve neden topu bana hiç atmıyorsunuz?”

Noah, “Mark Eaton da çok havalı, Corey. Hem tıpkı senin gibi kızıl saçları var,” diyerek onu yatıştırmaya çalıştı.

“Dev gibi adam!” diye karşı çıktı Cora. “Ayrıca sakallı.”

“Ben sakal severim,” dedi Mercedes.

Noah buna şaşırarak, “Öyle mi?” diye sordu.

Mercedes onu duymazdan gelerek çemberin altında surat asan Cora'ya döndü. "Eaton takımın pivotu, Cora. İki tane gard, iki tane forvet vardır ama pivot bir tanedir. Yani sen çok önemlisin," dedi.

Cora ikna olmayınca bu sefer tek tek açıkladı. "Eaton potanın hemen altında durur. Çevresinde rakibi yoktur. Malone perdeleme yapar, Stockton yanından geçip ortadaki büyük adamı bulur." Topu Cora'ya attı. "Eaton da bu bebeği yerine yatırır!"

Cora genişçe gülümseyerek topu yakaladı ve başını geriye yaslayıp hafif bir dokunuşla potaya attı. Top çemberin etrafında döndükten sonra içeri düştü.

Hep bir ağızdan tezahürat yaparak sanki NBA şampiyonasını kazanmış gibi elleri havada beton alanı turladılar. Hava potayı göremeyecekleri kadar kararana dek serbest atış çalıştılar ve ertesi gün okuldan sonra yeniden buluşup oynamak üzere sözleşerek ayrıldılar.

Ama ertesi gün Cora ortalıkta yoktu. Okula gelmemiştii, Noah'yla Mercedes evine gidip ön camdan içeri bakmaya çalıştıklarında kapıya gelen de olmadı. Küçük sahaya gidip eşek basketbolu oynamaya başladılar, Cora'nın müsait olunca geleceğinden emindiler.

Mercedes bir atışı kaçırıp da top potanın üzerinden uçarak paslı metal çöp konteynerinin arkasında gözden kaybolunca Cora'yı buldular. Çöp toplama günleri pazartesiydi, o gün de salı olduğu için konteyner nispeten boştu. Mercedes top konteynerin içine düşmediği için sevinerek topu kovalarken Cora'yı konteynerin arkasıyla çitin arasında iki büklüm yatarken görünce dehşet içinde olduğu yerde kalakaldı.

Noah'yı çağırmış olmalıydı –bunu yaptığını hatırlamıyordu– ama Noah bir anda yanında bitiverip Cora'nın tepesine dikildi. Ne yardım çağırdılar ne de oradan kaçtılar. Bu düşünce akıllarından bile geçmedi.

Noah, Cora'nın adını söyleyince Cora gözlerini açtı. Altında kot pantolon, üzerinde siyah boğazlı kazak vardı ve yüzü o kadar solgundu ki vücudundan ayrı, havada uçuyormuş gibi görünüyordu, tıpkı karanlık gökyüzünde ay gibiydi. Keçeleşmiş kızıl saçları Mercedes'e Noah'nın geçen değil ondan önceki Cadılar Bayramı'nda giydiği palyaço maskesini hatırlattı, düz ve cansız bir biçimde yüzünü örtüyordu. Cora kollarını gövdesine dolamış yatıyordu ve elleri kan içindeydi.

Noah bir kez daha, "Corey?" diyerek yanına çömeldi.

Cora ağlamaya başladı, öylesine şiddetli, öylesine acılı hıçkırıyordu ki Mercedes hıçkırıklarının yankısını yüreğinde hissetti, tıpkı hız trenine bindiğinizde yüreğinizin hoplaması gibi. Ama Mercedes'in duyduğu iyi bir his değildi, onun yüreği ne yatıştı ne de heyecanla hopladı. Onunki korkuyla bir olup boğazının köküne yerleşti ve orayı tıkadı.

"Yaralandın mı, Cora?" diye fısıldadı Noah'nın yanına çömelerek. "Neredeydin?" Cora'nın koluna dokununca –teni çok sıcaktı– Cora geri çekilip çabucak doğruldu, titriyor ve inliyordu.

Noah, "Yürüyebilir misin?" diye sordu.

"Bana nerenin acıdığını söyle," dedi Mercedes ve Cora'nın dizini okşadı, Abuela'sının onu rahatlatmaya çalıştığında yaptığı gibi mırıldandı. Abuela'sı tatlı tatlı konuşarak, gelişigüzel şeylerden bahsederek Mercedes'in aklını sorunlarından uzaklaştırırdı. Kanayan dizlerine bant yapıştırırken ya da gözyaşlarını silerken, "Sabah tamale* yaptım. Bence şimdiye kadar yaptıklarımın en iyisi oldu. Hepsini sıkıca sardım, güvendeler. Onlar mutlu tamaleler. Onları yediğimizde biz de mutlu olacağız," veya "Bugün marketten eve gelirken gökyüzündeki bulutlar Meryem Ana şeklindeydi –yukarıdan bana bakıyordu– ve sevildiğimi hissettim," gibi şeyler söylerdi. O, yaşadığı rahatsızlıklarda bile şükredecek bir şey bulurdu. "Bugün boğazımda bir kaşıntı var, sanırım dün gece beni çok güldürdüğün için oldu. Birlikte gülebildiğimiz için çok şanslıyız, sence de öyle değil mi?" Bunlar hem anlamsız hem de tüm anlamları içinde barındıran sözcüklerdi. Mercedes'e kendini güvende hissettiren ve ona bu acıların geçici olduğunu, hayatın her koşulda devam ettiğini hatırlatan sözcükler. Mercedes, anlamsızlıklarıyla sakinleşmesini ve normallikleriyle güvende hissetmesini umarak aynı sözcükleri Cora'ya söylemeye çalıştı.

"Seni aradık, Cora. Okula gelmedin, evine gittiğimizde de kapıyı açan olmadı. Yeni kitap aldığını ve basket oynamaktansa onu okumayı tercih ettiğini sandık. Seni hiçbir yerde bulamadığımızdan ve en çok o türü sevdiğinden Noah aşk kitabı olduğunu söyledi. Geçen hafta ede-

* Meksika mutfağına özgü bir yemek. –çn

biyat dersi için yeni bir kitap okudum. Sana söylemiş miydim? Sevmeyeceğimi sanıyordum ama bayıldım. İçinde aşk yoktu ama ben yine de âşık oldum. Adı Dışarıdakiler'di. Bana bizi hatırlattı. Soda Pop ve Pony Boy isiminde karakterler vardı. Bundan böyle Noah'ya Pony Boy mu desek?"

Cora bu sefer geri kaçmadı ama gözyaşları daha hızlı aktı.

"Eve gidemem," diye inledi.

Noah, "Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu.

Cora denedi ama bacakları titriyordu. Mercedes Cora'nın kolunun altına girdi, kendi kolunu da onun beline doladı. Noah da aynısını yaptı ve birlikte onu ayağa kaldırdılar. Cora titriyordu ama yaralanmışa benzemiyordu, ellerindeki kana rağmen.

"Saat kaç?" diye sordu fısıldayarak. "Hangi... gün?"

Noah'yla Mercedes Cora'nın öne düşen başının üzerinden birbirlerine endişeyle baktılar.

"Salı," dedi Noah.

Cora şaşkınlıkla, "Hâlâ salı mı?" diye sordu.

Mercedes, "Neredeydin, Cora?" diyerek önceki sorusunu yineledi.

"Hastaydım. Annem evde kalmama izin verdi. Sanırım babam evde olduğumu bilmiyordu," dedi kekeleyerek.

Noah, "Ellerinde neden kan var?" diye sordu.

Cora fısıltıyla konuşarak, "Babam beni terk etti, ben de onu geri döndürmeye çalıştım," dedi.

"Aç bakalım," dedi Mercedes, paketi Noah'nın eline tutuşturarak. O gün -14 Ekim- Noah'nın doğum günüydü ve Mercedes otuzuncu yaşını kutladığından emin oluyordu. Noah'nın yüzünde yirmi dokuzuncu doğum gününde olmayan bir yorgunluk vardı ama son altı aydan sonra beklenmedik bir şey değildi. Mercedes ona üzerini tereyağlı krema ve rendelenmiş çikolatayla süslediği üç katlı çikolatalı pasta yapmıştı, Gia'ya bakacak birini bulmuştu, şimdi de Noah'ya hediyelerini açtırıyordu.

Noah da bunu güler yüzle karşılıyor, her paketi sallayıp

saçma sapan tahminlerde –hulahop, Subway sandviç, yeni araba– bulunuyor, ardından her birini ambalajını yırtmamaya özen göstererek açıyordu. Yoksul büyümekten kalma eski bir alışkanlıktı bu. O çocukken hiçbir şey ziyan edilmezdi.

İlk hediye üçünün fotoğrafıydı; bir deri bir kemik hâlleri, karmakarışık saçları ve bağlanmamış ayakkabı bağcıklarıyla çocukluklarının son demlerindeydiler. Mercedes'in memeleri büyümeye başlamıştı, dizleri yara bere içindeydi, Noah şapkasını ters takmıştı ve küçük pazuları vardı, Cora'ysa ikisinden de bir kafa boyu uzundu, ablaları gibi görünüyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde utangaç bir gülümsemeyle kameraya bakıyordu. Noah'nın sol kolunun altında basketbol topu vardı, sağ kolunu da Mercedes'in omzuna atmıştı. Mercedes'se sol kolunu Noah'ya, sağ kolunu Cora'ya dolamıştı ve yüzünde, gözlerini kısarak baktığı şapşal bir gülümseme vardı.

"Bu fotoğrafı çektiğimiz günü hatırlıyorum," dedi Noah, hafif bir tebessümle.

"Ben de. Ama... öncesi miydi?" diye sordu Mercedes. "Onu hatırlayamıyorum."

"Evet. Öncesiydi."

"Güzel gündü. Jazz'in sezon öncesi maçına gitmiştik, hatırlıyor musun? Papi yaptığı bir iş karşılığında dört bilet almış ve bizi maça götürmüştü."

Noah başıyla onayladı. "Jazz-Clippers maçıydı. Jazz, Clippers'ı sahadan silmişti."

"Benim midem bulanmıştı..."

"Ve koleksiyon bardağıma kusmuştun," diye tamamladı Noah.

"Bana kızmamıştın bile. Sanki hiç önemli değilmiş gibi alıp atmıştın bardağı. On üç yaşında hangi çocuk böyle bir şey yapar?"

"Bir an evvel ortadan kaldırmazsam Cora da kusar diye korkmuştum, üstelik başka bardağım yoktu."

"Diğer hediye aç," dedi Mercedes.

“İki tane mi aldın?”

“İkiden fazla aldım. Aç hadi!” diye ısrar etti.

Noah ambalajı açtığında kutudan yan tarafında Karl Malone’la John Stockton’ın fotoğrafı, üzerinde de eski Jazz logosu olan 950 ml’lik kapaklı kupa çıktı.

Şaşkınlık içinde, “Bunu nereden buldun?” dedi.

“Bizim de kendimize göre yöntemlerimiz var. Seninkinin aynısı değil... ama benzeri. Dahası içinde kusmuk yok. Ama başka bir şey var.” Noah kupanın kapağını açıp ters çevirince eline iki adet Jazz bileti düştü.

“Bu geceki maçın biletleri, bu yüzden Heather’dan Gia’ya bakmasını istedim. Ve...” Mercedes son paketi aldı. “Bunu giyebilirsin.”

Noah, “Anlaşılan bu hediyelerin belirli bir teması var,” diye mırıldanarak son paketin kurdelesini çözdü. Kutunun içinde katlı duran mor formayı alıp açtığına gözleri fal taşı gibi açıldı ve derhâl Mercedes’e döndü.

“Eaton?”

Mercedes yanlış yapmış olabileceğinden endişe ederek omzunu silkti. “Aslında Malone’un 32 numaralı formasını alacaktım ama sonra bunu gördüm. Ve doğru geldi. Hatta bir tane de kendime aldım. Ne yalan söyleyeyim yüzümü güldürdü. Bu şekilde Cora da bizimle gelecekmiş gibi hissettim.”

Noah yutkunarak formaya baktı. “Bayıldım,” dedi fısıldayarak. “Cora da bayılırdı.” Bakışlarını Mercedes’e çevirdi. “Teşekkürler, Mer.”

“Rica ederim. Son olarak sana Delta Center’da sosisli ısmarlayacağım. Hadi git giyin artık, yoksa geç kalacağız.”

Geç kalmadılar ama kalabalık otoparkta el ele yürürlerken hava karanlık ve soğuktu, sert rüzgâra karşı acele ediyorlardı. Yapraklar sığırcık sürüsü misali sağa sola savruluyor, yerden havalanıp göğe doğru uçuşuyordu. Yırtık kotunun altında Mercedes’in bacakları o kadar üşümüştü ki onları hissedemiyor-

du bile, on santimlik topuklularının içindeki ayak parmaklarıysa vücuduna tamamen yabancı gibiydi.

"Basketbol maçına gidiyoruz, Mer. Moda haftasına değil. Spor ayakkabı ve basketbol şortu giydiğin günlere ne oldu?"

"Hâlâ birkaç çift spor ayakkabım var. Ama onlar da topuklu."

Noah gülerek Mercedes'in uzun atkuyruğunu çekti. Mercedes saçını şapkasının arkasındaki boşluktan geçirmesine rağmen beline kadar iniyordu. "Topuklu ayakkabılar, yırtık kot ve beyzbol şapkası," diye sıraladı Noah.

"Ve halka küpeler," dedi Mercedes, kulaklarından sarkan kocaman, altın halka küpelere fiske vurarak. "Basket maçı izleyeceksen halka küpe takacaksın." *Beyazlar Beceremez* filminden Roise Perez gibi konuşmuştu.

"Sana yakışıyor."

"Biliyorum." Göz kırptı. "Topuklular boyumu uzatıyor."

"Hâlâ uzun değilsin hayatım," dedi Noah.

"İçimden uzun hissetmemi sağlıyor." Hayatım kelimesinin sonradan aklına geldiğini biliyordu ama yine de hoşuna gitmişti. Çoğu erkek bu kelimeyi ona küçümser bir tavırla söylerdi ama Noah hayatım dediğinde içtenliğini hissetmişti.

"Karl'sız eskisi gibi olmayacak," diye kederlenerek konuyu değiştirdi. "Şimdi kime tezahürat yapacağız? Hain herif."

"Lakers'a gittiğine inanamıyorum," dedi Noah, tıpkı gençliğindeki gibi konuşmuştu. Oldu olası Lakers'tan nefret ederdi. Mercedes nefretinin sebebini sorduğunda hep kazanmaları olduğunu söylemişti. Güçsüzleri desteklemeyi seviyordu.

"Eskiden hiçbir maçı kaçırmazdım, şimdiyse takımın yarısını tanımıyorum," diye itiraf etti.

Mercedes, "Belki de taraftarlık hayatına geri dönmemizin vakti gelmiştir," diye önerdi.

"Belki de."

Spor salonu son derece aydınlık ve gürültülüydü, ayrıca tuz ve peynirli cips kokuyordu. Tavandaki hoparlörlerden gümbür

gümbür müzik sesi yayılıyor, koltukların arasından süzülerek oyuncuların ısındığı parkede toplanıyordu. Tıpkı Disneyland gibiydi, hiçbir dert tasa yoktu, önlerindeki birkaç saat dışında hiçbir şey önemli değildi. Koltuklarını bulup ceketlerini çıkardıktan sonra Noah maç başlamadan önce içecek ve atıştırarak bir şeyler almaya gitti. Eli kolu dolu döndüğünde Mercedes'e bir bardak uzattı ve yanındaki koltuğa oturdu.

"Bu biletler sana epey pahaliya mal olmuş olmalı, Mer."

"Endişelenme. Müşterilerden biriyle yattım. Biletler bedava ya geldi."

"A öyle mi? İyi bari, ben de kendimi suçlu hissediyordum."

Mercedes kıs kıs güldükten sonra diyet kolasından büyük bir yudum aldı.

İlk yarıyı kimin kim olduğunu anlamaya, yeni kadroya alışmaya çalışarak ve eski günlerden konuşarak geçirdiler.

"Ostertag hâlâ takımda!" diye çığlık attı Mercedes, ardından o ve Noah başlarını geriye yatırıp iri yarı, kel pivot ne zaman sayı alsa Hot Rod Hundley'nin yaptığı gibi, "Oooooooooosterrtaaaaag," diye bağıldılar.

Derken dördüncü çeyreğin başındaki molada her şey tepetaklak olmaya başladı. Salonun ortasındaki devasa ekran Öpücük Kamerası'yla aydınlanıverdi. Kalabalığın olaya dahil olması biraz zaman aldı ama çok geçmeden bütün salon gülmeye ve eğlenceye katılmaya başladı. Kamera çiftten çifte dolaşırken kimisi birbirine masum öpücükler konduruyor, kimisi uzun uzun öpüşüyordu. Etraflarındaki insanlar bağırıp onları işaret etmeye başlayınca Mercedes ekranda kendini gördü, dev ekranda Noah'nın yanında oturuyordu, işte o zaman ne olduğunu anladı. Gittikçe büyüyen yüzlerinin çevresinde kıızı öp yazıyordu.

Mercedes, "*Por qué?*" diye inledi.

Noah'nın yüzü gergin, omuzları kaskatıydı ama Mercedes'e doğru eğilip elini boynuna koydu ve onu kendine çekti. Öpücük masum ve yumuşaktı, Noah gözlerini yummamış, Mercedes'in

* (İsp.) Neden?

gözlerine bakıyordu. Sakalı Mercedes'in çenesini gıdıklarken kalabalık alkış tutuyor ve tezahürat yapıyordu, derken dev ek- randa başka bir çift belirerek performanslarına son verdi.

Ve böylece gülüşmeleri de birbirlerine kaygısızca sataşma- ları da son buldu, orada oluşturdukları tüm sorunlardan uzak huzurlu ortam dağıldı. Uzunca bir süre rahatsız edici bir sessiz- lik içinde daha önce hiç olmadığı şekilde birbirlerinin farkında olarak, daha önce hiç olmadığı şekilde birbirlerinden rahatsız- lık duyarak oturdular. Sonunda Mercedes uzanıp parmaklarını Noah'nın parmaklarının arasına geçirdi.

"Özür dilerim, Noah."

Noah neden özür dilediğini sormadı. Özrünü geçiştirmede. Sadece elini bir kez sıkıp bıraktı ve bakışlarını sahaya dikti. Maç izliyordu ama kasvetli ifadesinden ve dalgın bakışlarından Mer onun oyunu takip etmediğini anlamıştı. Maç artık eğlenceli de- ğildi. Onunla olmak eğlenceli değildi. Aksine acı veriyordu. Her şey acı veriyordu. Ayrıca çok erken olmuştu.

Mercedes, "Hadi eve gidelim," deyip ceketini giydi.

Noah bakışlarını ona çevirdi. "Emin misin?"

"Evet." Mercedes başıyla onayladı. "Şimdi çıkarsak kalaba- lıkla uğraşmak zorunda kalmayız."

Noah hemen kalkıp ceketini giydi ve Mercedes'in arkasından çıkışa doğru yola koyuldu. Gelirken yaptığı gibi Mercedes'in eli- ni tutmadı. Elleri ceplerinde, bakışları yerde yürüdü. Ana girişe varıp oradan devasa otoparka doğru yürümeye başladıklarında hızlandı ve Mercedes uzun adımlarına yetişmekte güçlük çekti. Birden Mercedes'in yanında olmadığı fark ettiğinde ondan en az iki metre öndeydi. Arkasını dönüp sessizce küfretti, durup Mercedes'in kendisine yetişmesini bekledi. Ama Mercedes yanı- na vardığında yürümeye devam etmedi.

Birdenbire, "On yıldır Cora'dan başka kimseyi öpmemiştim," deyiverdi.

"Ben kimse değilim. Beni öpmek Gia'yı öpmek gibi. Değil mi? Anneni öpmek gibi."

Noah burnundan güldü. "Annemi hiç öpmedim. *Senin* annen beni kendi annemden daha çok öpmüştür."

Mercedes'in göğsündeki tuhaf sancı yeniden baş gösterince duyduğu acıya karşı elini memelerinin arasına bastırdı.

"Mami seni öpüyordu çünkü öylesi seni sevdiğini söylemesinden daha kolaydı," diye açıkladı, nedeninin önemli olmadığını biliyordu ama bir şeyler söyleme ihtiyacı duymuştu.

"Evet. Biliyorum." Noah bir müddet sessiz kaldı. Soğuğa karşı iki büklüm duruyordu, bir eli cebinde, diğeri ensesindeydi.

"Sorun şu ki... seni öpmek Gia'yı öpmek gibi değil, Mer. Seni öpmek... Cora'ya ihanet gibi. Cora ölmüş dahi olsa henüz bu yola girmeye hazır değilim. En iyi arkadaşım ile bile. Öpücük Kamerası için bile."

Mercedes sesine güvenemediği gibi onunla göz göze gelmeye de cesaret edemedi. Başıyla onaylayıp yürümeye başladı, altı aylık ağlamama izninin son derece gürültülü, son derece acı verici gözyaşlarıyla son bulmak üzere olduğu hissinden kaçmak için can atıyordu. Cora için ağlamamıştı. Noah ya da Gia için ağlamamıştı. Kendisi için ağlamamıştı.

"Özür dilerim, Noah. Berbat bir hataydı," dedi nefes nefese, o kadar hızlı yürüyordu ki âdeta koşuyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "İyi olur sandım. İyi gelir sandım. Gülüp eğlenir, bir süreliğine unuturuz sandım. Hepsi bu."

Noah ona yetişmekte güçlük çekmiyordu ama uzanıp onu kolundan tutarak yavaşlamaya zorladığında Mercedes öfkesini hissetti. "Unutmak istemiyorum, Mer. Sana söylemeye çalıştığım da bu. Eğer onu unutursam... o zaman gerçekten ölür."

Mercedes'in göğsünde baraj patladı sanki, o kadar şiddetli bir su ve keder akıntısı vardı ki ayakkabılarını göremiyordu. Bir adım daha atamayarak kaldırımın ortasında yere çöküp yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Noah dehşet içinde, "Kalbini kırdım. Amacım bu değildi. Sa-dece açıklamak istemiştım," dedi.

“E-eve gidelim, o-olur mu?” diye hıçkırdı Mercedes. “Ben iyiyim. Sa-sadece yorgunum. Bi-bir sorun yo-yok.”

Noah kalkmasına yardım edip kolunu beline doladı ve Mercedes de otoparka giden yolun kalanını sarhoş gibi yalpalayarak yürüdü. Sarhoş olmayı dilerdi. Otopark her marka ve renkten arabayla doluydu ama görünürde kimse yoktu, ıssız araçların arasından geçerek Mercedes’in Corolla’sını buldular.

Mercedes çantasında anahtarını aramaya başlayınca Noah, “Ben kullanacağım,” dedi. Mercedes karşı koymadan çantasını ona uzattı ve kendisini yolcu koltuğuna oturtup emniyet kemerini bağlamasına izin verdi. Fakat Noah emniyet kemerini bağladıktan sonra çekilmedi. Mercedes’in yanaklarındaki yaşları silip şapkasının siperliğinin altından yüzüne baktı, loş ışıktaki onun gözleri de yaşlıydı.

“Bazen Cora’yı benimle aynı süre boyunca sevdiğini unutuyorum. Onu senin de kaybettiğini unutuyorum. Öküzlük yapmak istememiştim. Öylesine bir öpücüktü işte ama ben korktum.”

“Ha-hayır. Ö-öküzlük... yapmadın.” Mercedes nefesini toparlayamıyor, ağlamasını durduramıyordu. Dişlerini sıkarak kontrolü ele geçirmeye, dişlerinin titremesine, gözyaşlarının akmasına engel olmaya çalıştı.

“Ben de onu özlüyorum, ben de onu sevdim ama benim kaybım seninkiyle bir değil. Öyleymiş gibi yapmayalım,” dedi yavaşça, kekelememek için her kelimenin ardından nefes alarak. Noah emniyet kemerini çözüp onu kollarının arasına aldı, o kadar sıkı sarılıyordu ki Mercedes kulağında kalp atışlarını duyabiliyordu.

Noah, “İlginç bir şey duymak ister misin?” diye fısıldadı.

“Her zaman.”

“Sıradan bir Amerikan karıncası kendi ağırlığının 5000 katı kadar yük taşıyabilir.”

Mercedes burnunu çekerek, “Dikkat, inek var. Bunu daha önce de söylemiştin,” diye fısıldadı.

“Doğru... peki sen bana ne demiştin, hatırlıyor musun?”

“Meksika karıncasının ne kadar taşıyabildiğini sormuştum çünkü daha fazlasını taşıyabildiğinden emindim.”

Noah, “Çok bilmiş seni,” dedi usulca, sesinde tebessüm vardı.

Mercedes, “Asıl karıncalar çok bilmiş,” diye hıçkırdı. “Bence mutfağındakiler kendilerini mekânın sahibi sanan tembel Amerikan karıncalarıydı.”

Noah onu bırakıp emniyet kemerini yeniden taktı. Sonra arabanın önünden dolaşıp sürücü koltuğuna oturdu. Corolla’yı çalıştırıp kalabalık otoparktan çıktı ve Delta Center’ı çevreleyen işlek caddeye yöneldi.

“Ben burada kendimi kaybederken senin karıncaları düşünmenin bir nedeni var mı?” dedi Mercedes, güneşlik aynasından kendi yüzüne bakmaya cesaret etse mi bilemeyerek. Gözleri kaşınıyor ve yanıyordu.

“Sen minicik bir işçi karıncasın. Asla durmuyorsun. Asla ara vermiyorsun. Tanıdığım herkesten daha çok çalışıyorsun. Ve herkesin yükünü taşıyorsun. Hep öyleydin. Ama her zaman güçlü olamazsın. Bunu ben de unuttum.”

Mercedes, “Sonunda hissizliğim geçti,” diye mırıldandı.

“Evet, oluyor öyle. Benim hâlâ gidip geliyor.”

“Ekрана ortaparmağımı gösterip geçseydim keşke,” dedi Mercedes, birdenbire sinirlenmişti. “Sonuçta biz sirk palyaçosu değiliz, oraya insanları eğlendirmeye gitmedik. Öpücük Kamerası’yımış! O Öpücük Kamerası benim kışımı öpsün.” Kızmak ona iyi gelmişti, kontrolünü yeniden kazandığını hissederrek gözyaşlarını sildi.

“Akşamımızı berbat ettim. Özür dilerim,” dedi Noah. Mercedes dudaklarının titrediğini hissetti ve gözleri yeniden doldu. Kahretsin.

“Hiçbir şeyi berbat etmedin. Sadece çok erkendi,” dedi kararlılıkla, Noah gözlerinden şıpır şıpır akan yaşları görmesin diye camdan dışarı bakıyordu.

Noah onu, "Bir dahaki sefere daha kolay olacak," diye teskin etti.

"Bir dahaki sefere?"

"Bir dahaki maçta. Taraftar kulübümüzü yeniden kuracaktık, unuttun mu? Biralar benden... ah yok, olmaz. Bebek bende olacak, o yüzden bira iptal. Hem zaten sen hemen sarhoş oluyorsun."

Mercedes yanaklarını sildi ama gözyaşları duracağına benzemiyordu. "Deron Williams olabilir miyim? Çok iyi bir oyun kurucu. Bir John Stockton değil belki ama kimse John Stockton değil zaten," diye mırıldandı sakin bir sesle.

"Ben de Carlos Boozer olursam olur. Bana Malone'u hatırlatıyor." Noah, Mercedes'in çantasından mendil paketini çıkarıp kızın dizinin üstüne koydu.

"Boozer ve Williams. Kulağına hoş geliyor. Bundan böyle sana Boozer diyeceğim. Gia da Ostertag olsun," dedi Mercedes, paketten bir mendil alırken gözyaşları usul usul akıyordu.

"Gia Koş Sloan da olabilir. Yalan yok, evde onun borusu ötüyor."

Mercedes yüzünü silerken Noah sessizliğin uzamasına izin verdi. Yumuşak bir sesle yeniden konuştuğunda evine varmak üzereydiler.

"İster inan ister inanma ama yarın kendini daha iyi hissedeceksin."

Hâlâ ağlayan Mercedes başıyla onayladı. Belki de öyle olacaktı. Belki de tutukluğu geçecekti ya da belki de dayanması daha kolay olacaktı.

"Peki sen yarın kendini daha iyi hissedecek misin?" diye fısıldadı.

Noah yola o kadar uzun baktı ki Mercedes cevap vermeyeceğini sandı.

"Dürüst olmak gerekirse sen bana kendimi daha iyi hissettiriyorsun, Mer. Beni güldürüyorsun. Beni konuşturuyorsun. Ve...

Bu yüzden kendimi suçlu hissediyorum, sanki iyi olmak yanlış bir şeymiş gibi.”

Mercedes yüreği onun için sızlayarak, “Gülünce kendini kötü mü hissediyorsun?” diye sordu.

“Beni güldüren *sen* olduğun için kötü hissediyorum. Hissettiğim şeyin son derece normal olduğunun farkındayım. Hayatım bu tip suçluluklarla mücadele eden hastalara danışmanlık yaparak geçiyor. Yeniden iyi hissetmek için neredeyse benden izin istiyorlar. Gerçek şu ki eskiden onlara acıdım. Artık anlıyorum. Hayata devam etmek için uygun zaman ne zaman?” Omzunu silkti. “Bu sorunun cevabını bilmiyorum. Tek bildiğim... henüz... olmadığı.”

Noah’nın garaj yoluna girdiler ve Noah motoru kapattı.

“İçeri gel, biraz oturalım. Maçın sonucuna bakalız.”

Mercedes başıyla onayladı. Baş zıtlıyordu ve bir hayli susamıştı. “Buzdolabında pasta olduğunu unutma.” İğrençliğine aldırmış etmeden sümürerek burnunu temizledi.

Noah yumruğunu havaya savurdu. “Doğru ya!” dedi ağzının suları akarak. “Çikolatalı katlar, tereyağlı krema... Ve hepsi benim.”

“Eh... çoğu senin. Heather Gia’yı götürmeden önce sen Gia’nın altını değiştirirken ben bir dilimini yedim. Senin için tadına bakmam gerekiyordu.”

Noah yalandan kızmış gibi yaparak, “Doğum günü pastamı mı kestir?” dedi.

Mercedes, “Karıncaların da karınlarını doyurmaları lazım,” diye mırıldandı. “Bir dilim daha yerim.”

BEŞ

1987

~~~~~

Annesi masasında uyuyakalınca Noah arşiv odasından gizlice çıktı. Hastanede gece yarısından sonra koridorların bazı kısımları karanlık olurdu. Noah korkmuyordu ama korkmalıydı. Kapıları iki yana açan büyük, metal düğmeye bastı ve elini kolunu sallayarak öbür koridora geçti. Koridorlarda başıboş dolaşan bir çocuk göz ardı edilmemeliydi ancak etrafta kimsecikler yoktu. Daha doğrusu sadece bir kişi vardı, kapının hemen öbür ucunda ayakta duruyordu, Noah onu görünce şaşkınlıkla yerinden sıçradı.

Adam Noah'nın önünde diz çökerek gözlerini onun gözleriyle aynı hizaya getirdi. Sıskaydı, bilek kemikleri bisiklet tekerlerindeki cıvatalar gibi çıkıntı yapıyordu, köprücük kemiği gidon gibiydi, gözleri tekerlek telleri gibi dönüyordu.

"Adın ne senin çocuk?"

"Noah. Senin adın ne?"

"Noah demek. Söyle bakalım, tufan ne zaman geliyor?" diye güldü.

Mer ona gemisi ve bir sürü hayvanı olan Noah adlı adamı anlatmıştı, yani yabancının neden bahsettiğini biliyordu.

"Tufan çoktan gelip geçti," dedi. "Güvendesin."

Adam şaşkınlıkla Noah'ya baktı ve sonra hiçkırığa hiçkırığa ağlamaya başladı. "Güvende değilim Noah. Hiç güvende olmadım. Kimse güvende değil."

"Burada güvendesin. Burası iyi bir yer."

"Ama beni buradan atacaklar. Eninde sonunda beni buradan gönderecekler. Boğulacağım. Boğulacağım Noah! Bana yardım etmen lazımdır."

Noah, "Nasıl?" diye cıyıkladı.

Adam, "Beni de evine götür," diye yalvardı. "Çok yemem. Odanda hayalet olduğunda sana söylerim ve onlardan gitmelerini isterim."

"Hayaletleri görebiliyor musun?"

"Evet. Her yerdeler. Bana bir şeyler gösteriyorlar." Adam başını yana yatırdı ve fırıldak gibi dönen gözleri Noah'nın başının tepesinde bir yere odaklandı. "Baban öldü mü Noah?"

"Hayır. Öldüğünü sanmıyorum. Sadece gitti."

"Yaa. Birinin babası ölmüş. Başının arkası yok... bacakları da yok. Bacakları neden yok Noah? Asker filan mı?"

Birdenbire bir çığlık koptu ve ardından bitişikteki koridorda kömür kadar siyah, bozayı kadar iri bir hademe belirdi, şaşırtıcı derece hızlı koşuyordu. Karşı taraftan da bir doktor ve hemşire geliyordu. Sivri kemikli, fırıldak gözlü adam bir anda Noah'nın yanından kaybolarak doktorla hemşireye doğru var gücüyle koşmaya başladı, attığı her adımda arkası açık hasta önlüğünden dar poposu görünüyordu. Onun yerinde olsa Noah da iri yarı adamdan kaçardı. Doktor ve hemşireyle şansı daha yüksekti.

Doktor sıska adama, "John?" diye seslendi. "John, bizimle gelmen lazım."

John denen adam oyun parkında el ayırma oyunu oynuyormuş gibi doktorla hemşirenin arasından koşarak geçti. Adamla kadın lobut misali devrilirken John sendeledi, neredeyse düşecekti. Koridorun başka bir koridorla kesiştiği yerde bir polis memuru belirerek kaçan John'u hiç tereddüt etmeden elektroşok tabancasıyla vurdu. John çarpınarak yere yığılırken Noah çaktırmadan geri çekildi, başka bir koridora koşup hemen asansöre atladı ve arşiv odasına, annesinin göreceli güvenliğine geri döndü.

Noah'nın annesi, John Davis Cutler'ın birini öldürdüğünü söyledi. Daha doğrusu birkaç kişiyi. Bir hastanenin içinde serbestçe dolaşması

büyük bir olaydı. Ona Houdini diyorlardı çünkü gizlice kaçmakta çok marifetliydi.

"Kimi öldürmüş?" diye sordu Noah şaşkınlıkla. Kötü espriler yapan ağlak John ona hiç de katil gibi görünmemişti. Katiller yanlarında palalar ve makineli tüfekler taşırlardı. Katiller güneş gözlüğü takar, kürdan çiğnerlerdi. Katillerin uzun, yağlı atkuyrukları olurdu ve mahmuzlu çizmeleriyle motosiklet sürerlerdi.

"İki kadını öldürmüş. Dosyasında zaten öldüklerini sandığı yazıyor. Uyuşturucu adamın beynini yakmış, Noah. Sen sakın ola uyuşturucu kullanma." Shelly Andelin, görevini yerine getirmiş, bu kadarı yeterliymiş gibi başını salladı.

"Onu buradan gönderirlerse boğulacağını söyledi. Kim gönderecek? Hapse mi atacaklar? Hapiste neden boğulsun ki?"

"Onunla konuştun mu?" dedi soluğu kesilerek.

"Evet."

Kısacık bir an Noah, gözlerini irileştiren, ağzını bir karış açık bırakan korkuda annesinin ona olan sevgisini gördü. Sonra annesi dişlerini sıkıp gözlerini sıkıca yumarak korkuyu ve sevgiyi içinden attı, onu oğlunu ya da bir başkasını fazla umursamaktan koruyan o tanıdık kendine acıma zırhını bulup yeniden kuşandı.

"Artık seni buraya getiremem Noah. Dün gece işimden olabilirdim. Herkes Houdini'nin psikiyatri servisinden kaçmasından ötürü keyifsiz olmasaydı fişimi çekerlerdi."

Noah, binlerce hasarlı insanın zihninin ve bedeninin işleyişini detaylarıyla barındıran sıra sıra kayıtları düşündü. Ve onlar için kederlendi. On dört yaşındaydı, evde yalnız kalmaktan korkmuyordu. Mer uzakta değildi, ayrıca yalnız kalmak istemese Alma, Oscar ve Abuela kanepede uyumasına izin verirlerdi. Ama Noah kayıtları okumak istiyordu. Öğrenmek istiyordu. İleride doktor olacaktı. John gibi insanlara yardım edecekti.

"Sana kim yardım edecek? Ben işini daha hızlı bitirmeni sağlıyorum. Kendin söyledin," diye üsteledi.

Annesi dudağını ısırtıp elleriyle oynadı. "Geriye düşmeyeyim diye

ara sıra benimle gelebilirsin. Ama koridorlarda dolaşmayacağına söz vermen lazım. Bunu bir daha asla yapmayacaksın."

"Söz veriyorum," dedi. Raflar dolusu dosya onun için yeterliydi.

Caddesindeki tüm ağaçlarda küçük hayaletler ve yarasalar asılıydı, tüm kapıların önünde oyulmuş balkabakları vardı ama buna rağmen Noah, Cadılar Bayramı'nı tamamen unutmuştu. O kadar uzun zamandır önemsemiyordu ki artık aklına bile gelmiyordu. Bir önceki yıl Cora, Gia'ya turuncu tulum pijama giydirip yeşil sapa benzeyen kayak beresi takmış, eve gelen şeker-mişaka-mucıları öyle karşılamışlardı. Gia neler olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü ve hava soğuktu. Cora içeri girip şeker kâsesini Noah'ya vermişti, Noah da durmaksızın çalan zile ancak bir saat katlanabilmiş, sonra verandanın ışığını söndürerek bayramı bitirmişti.

O yıl Cadılar Bayramı pazar gününe denk geliyordu ama nüfusun büyük çoğunluğunun Mormon olduğu Utah'ta kutusal günde Cadılar Bayramı kutlanmazdı. Dolayısıyla cumartesi günü kutlanacaktı ve Noah on iki saatlik mesaisinin ortasında, bir psikiyatri teknisyeni Cadılar Bayramı için planı olup olmadığını sorduğunda, Gia'ya kostüm, şeker-mişaka-mucılar için de şeker alması gerektiğini hatırladı. Henüz ikisini de yapmamıştı.

İşten eve dönerken Walgreen'e uğrayıp balkabağı şeklinde plastik bir kova ve raflarda kalan –ki çok kalmamıştı– tüm Cadılar Bayramı şekerlerini aldı. Evine gelecek çocuklar kimsenin beğenmediği şekerlere kalacaklardı. Ne yazık ki Walgreen'de kalan kostümlerin hepsi on sekiz aylık bir çocuk için fazla büyüktü. Aslında iş görebilecek bir palyaço maskesi vardı ama Noah palyaçoları sevmezdi, ayrıca maske yüzü acıtiyordu. Heather da Cadılar Bayramı'm tamamen unutmuştu, Noah, Gia'yı almaya gittiğinde ona şaşkın şaşkın baktı. Noah'dan bir paket ucuz şeker kopardı ama kostüm konusunda bir yardımı dokunmadı.

Gia mama sandalyesinde oturmuş minicik parmaklarının ara-

sında bezelye ve havuç ezerek akşam yemeğini yerken Noah onun bakışları altında eski bir beyaz yastık kılıfına delikler açıyordu; iki tane kollar için, iki tane gözler için, bir tane de ağız için.

“Mecbur eski usule başvuracağız böceğim,” dedi. “Baban birkaç yıl üst üste hayalet oldu.” Şimdi de hayalet gibi hissediyordu, kendi hayatında başıboş dolanan bir hayalet gibi.

Kılıfı Gia’nın başından geçirdiğinde Gia şaşkın gözlerle ona baktı, bu hâliyle küçük bir E.T.’ye benziyordu ve mucizevi bir şekilde kılıfı üzerinden çıkarmaya çalışmadı. Yanlarında balkabağı şeklindeki kovaları, bir sürü kostümlü çocuk ve ebeveynleriyle birlikte mahallede dolaşırlarken kılıf hâlâ üzerindeydi. Hatta Noah ona kapıyı açarken *böö!* demeyi bile öğretti. Gia her saniyesinden büyük keyif alıyor, bilhassa durmaksızın kapılarını çalan şeker-mi-şaka-mıcılara küçük avucunu dolduracak kadar Tootsie Rolls ve Dum Dum Suckers –şekerleri hakikaten berbat- tı– vermeye bayılıyordu.

Saat dokuzda uyuyakaldığında üzerinde hâlâ yastık kılıfı vardı. Noah onu üst kattaki beşiğine götürüp el yapımı kostümünü çıkardığında her nasılsa saçına şeker yapıştırdığını, yüzününse çikolata kaplı olduğunu fark etti. Yine de bir baba olarak geceyi zaferle tamamladığını düşünüyordu. Ilık bir bezle Gia’nın yüzünü ve ellerini sildi, altını değiştirdi, saçındaki şekeri kesti. Tüm bunlar olurken Gia kıpırdamadı bile, Cadılar Bayramı pestilini çıkarmıştı. Noah pembe bir pijama alıp –Mercedes’in hediyesiydi– çocuğun başından geçirdi, hareketsiz kollarını çıkardı, üzerini sıkıca örttü ve sessizce odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Cora öldüğünden beri ilk kez Gia’nın beşiğinin dibinde yerde yatmak yerine kendi yatağında uyudu. Bebek telsizinin sesini sonuna kadar açıp yastığının yanına koymuştu ama yine de bu bir ilerlemeydi ve uyumadan önce Gia’nın el yapımı kostümüyle çekilmiş fotoğrafını Mercedes’in mailine gönderdi. Yarım saat sonra Mercedes cevaben Cora, Noah ve kendisinin neredeyse yirmi yıl önceki Cadılar Bayramı’nda çekilmiş fotoğrafını yolla-

dı, Noah o Cadılar Bayramı'nu tamamen unutmuştu. Hepsinin üzerinde hayalet gibi görünmelerini sağlayan beyaz çarşaflar vardı, spor ayakkabısı giyiyorlardı, ellerinde de içi şeker dolu yastık kılıfları tutuyorlardı. Söz konusu şeker oldu mu akan sular dururdu. O yıl saatlerce şeker toplamışlardı. Boylarından ve ayakkabılarından kimin kim olduğu anlaşılıyordu. Tamamen unuttuğunuz bir şeye dair bir fotoğraf karesinin, giydiğiniz ayakkabıya kadar her şeyi yeniden hatırlatabilmesi ne tuhaftı.

Mercedes e-postasında, "Gia Andelin, Three Amigos geleneğini devam ettiriyor," diye yazmıştı. O gece Noah yüzünde gülümseme, göğsünde manevi ıstırapla uyudu.

Adı çemberdi. Öyle diyorlardı. Etkili olduğu için grup seanslarında yaygın olarak kullanılırdı. Köşeler yoktu. Keskin kenarlar yoktu. Herkes yüz yüze bakıyordu, kimse kimseden saklanamıyordu, terapistler bile. Noah, Afganistan'dan döndüğünden beri hâlâ Montlake'teki en yeni doktordu. Diğer doktorlar bire bir danışmanlık hizmeti vermeyi tercih ediyorlardı, grup seanslarını terapistlere ve psikiyatri teknisyenlerine bırakmışlardı. Çember külfetli işti ama Noah hastalar arasındaki etkileşimi izlemeyi seviyordu. Çoğu zaman özel seanslarda öğrenemeyeceği şeyler öğreniyordu. Ama o gece çembere hazır değildi. Uzun bir ay olmuştu, yorgun olduğu kadar duygusal açıdan da tükenmiş durumdaydı, dolayısıyla grup seansının olaysız, sorunsuz geçmesini umuyordu.

Ama umduğu gibi olmadı.

David -Tag- Taggert bir eroinman gibi sallanıp duruyordu, oysa tamamen temizdi ve haftalardır öyleydi. Montlake'e gelmeden önce çok içerdi ama artık öyle bir sorunu yoktu. Moses Wright onu izliyordu, herkesi izliyordu ama gözlerinde dalgın bir bakış vardı, bu bakış Noah'ya fırladıkları ve John Davis Cutler'ı hatırlattı. Moses Wright'ı ilaçlarla sakinleştirilmiş hâlde hastaneye getirdikleri gece nöbetçiydi, ondan birkaç gece sonra

Tag Taggert bağıarak, ağlayarak getirildiğinde de yine nöbetçiydi. Tuhaf bir biçimde ikisine dair ilk izlenimi aynıydı.

İkisi de on sekiz yaşındaydı ve Noah'ya kalırsa yetişkinler koğuşu için çok küçüktüler. Ama kanun böyleydi, ayrıca minyon oğlanlar değillerdi. Aksine, ikisi de gayet yapılı ve bir hayli sorunluydu. Ancak tüm benzerlikleri bundan ibaretti.

Tag, saç sakalı birbirine karışmış beyaz bir kovboydu ve konuşmayı seviyordu. *Sürekli* konuşurdu. Moses'sa melez ve sessizdi. Dinlerdi. Belki de kimse söylediklerine *inanmadığı* için çok konuşmuyordu. Noah dosyasını okumuştı ama onunla çok vakit geçirmemişti. Tek bildiği Moses'ın hayaletleri görebildiğini iddia ettiği ve ona gösterdikleri şeylerin resmini çizdiğiydi.

Noah'nun hiç onun gibi bir hastası olmamıştı. Ama yıllar önce birini tanımıştı, hayaletleri görebilen ve onlardan kurtulmak için aşırı doz alarak canından olan birini. John Davis Cutler, canlıları ölü, ölüleri canlı sanan adam. Bir mola yerinde iblis olduğuna inanarak kadının birini öldüren adam. Noah, Moses'ın sonunun John Davis Cutler gibi olmasını istemiyordu.

Grup seansına başlayalı on dakika oluyordu ki Moses daha fazla dinlemek istemediğine karar verdi.

"Aranızda Molly denen kızı tanıyan var mı?" dedi birdenbire, iki yıldır görmediği çocukları için ağlayan bir kadının sözünü keserek. Kadın sustu, burnunu çekti ve çocuklarını yine unuttu.

"Ne dedin sen?" diye tersledi Tag, kolları dizlerinin arasında gevşekçe duruyordu. Dışarıdan gören biri sakın olduğunu düşünürdü. Ama Noah öyle olmadığını biliyordu, Tag'in tepesi atmak üzereydi.

"Molly. Molly denen kızı tanıyor musun? Molly denen ölü kızı?" Moses Tag'in damarına basarken Noah bir anlık gecikti. Bunun için yorgunluğunu suçlayabilirdi. İki sorunlu genç adamın arasına girmek istememesini suçlayabilirdi.

Tag, "Orospu çocuğu," diye bağırdı ve Moses daha gözünü kırpamadan soluğu çemberin karşı tarafında aldı. Moses'ın amacı her neyse dövüşmek değildi, nitekim Tag üzerine atlayıp

onu sandalyesinden devirirken yüzünde şaşkınlık vardı. Yine de çabuk toparlandı ve daha yere düşmeden yumruklarını savurmaya başladı. Tag'se kız kardeşi hakkında bir şeyler söyleyerek onu tokat yağmuruna tutuyordu. Noah, Chaz ve diğer üç kişi bir olup onları ancak ayırabildiler. Noah, Moses'ı yüzüstü yere yatırmış ensesine bastırıyordu, Chaz'ın aynı pozisyonda tuttuğu Tag'se hâlâ konuşuyor, ağzından ateş saçıyordu.

"Nereden tanıyorsun?" dedi nefes nefese. "Kardeşimi nereden tanıyorsun?"

"Tag. Yeter!" diye çıkıştı Noah ve kendinin aksine yüzü gözü kanamayan bir hademeye yer değiştirdi.

"Kardeşim bir yıldan fazladır kayıp ve bu orospu çocuğu bir şey biliyormuş gibi konuşuyor." Tag öfkeden kuduruyordu. "Susacağımı mı sanıyorsun, doktor? Bence bir daha düşün."

Noah üç sandalyeyi yan yana koyup odayı boşalttı ama kimse'nin öldürülmediğinden emin olmak için Chaz'le öbür hademeye içeride kalmalarını söyledi. Moses'la Tag'i yerden kaldırıp sandalyelerden ikisine oturtular. Noah da üçgenin başındaki sandalyeye oturdu, Tag'e de Moses'a da eşit mesafedeydi ve kanyan dudağını sildi. Chaz özür dilercesine bakarak ona mendil uzattı. Chaz odadaki korumaydı ve Noah'nın yaralanmasını kendi hatası olarak görüyordu. Ama Noah onun kendisini korumasına izin vermemişti. Noah hademeye hafifçe gülümsedikten sonra Moses'la Tag'e döndü, ikisi de pek hırpalanmışa benzemiyordu.

Noah usulca yönlendirdi: "Moses, Molly isimli kızı neden sorduğunu Tag'e açıklamak ister misin?"

"Molly isimli ölü kız!" diye çıkıştı Tag. Chaz sakın olmasını hatırlatırcasına omzuna vurunca ağız dolusu küfretti.

"Bu adamın kardeşi olup olmadığını bilmiyorum. *Bu adamı* tanımıyorum. Ama neredeyse beş aydır ara ara Molly diye bir kızı görüyorum," dedi Moses.

Noah şaşkın bakışlarla onu inceledi. "Görüyorum derken? Onunla ilişkin olduğunu mu söylüyorsun?"

Moses sabırlı bir şekilde, "Ölü olduğunu söylüyorum, ölü olduğunu biliyorum çünkü son beş aydır onu *görebiliyorum*," diye tekrarladı.

Tag o kadar sinirliydi ki suratındaki ifade neredeyse komik görünüyordu. Noah onunla göz göze gelerek yavaşça nefes alıp verdi, onu da aynını yapmaya teşvik ediyordu. Sonra yeniden Moses'a döndü.

"Onu gördüğünü söylüyorsun... peki nasıl?" Moses'ın da bir John Davis Cutler olmasını sahiden istemiyordu.

"Ölü karını gördüğüm gibi, doktor. Bana araba güneşliği, kar ve bir nehrin dibindeki çakıl taşlarını gösterip duruyor. Nedenini bilmiyorum. Ama muhtemelen sen söyleyebilirsin."

Noah çenesinin kasıldığını, kalbinin durduğunu hissetti. "Neden bahsediyorsun?" Sesi sakindi ama başı fıldır fıldır dönüyordu. Moses, Noah'yı zihnen peşinden koşmaya zorlayarak sözlerine devam etti.

"Koğuştta peşinde geziyor. Hayatını altüst etti. Bunu biliyor ve senin için endişeleniyor. Karın olduğunu biliyorum çünkü bana mihrapta onu beklediğin ânu gösteriyor. Düğün gününüzü. Üniformanın kolları kısa gelmiş." Moses tüm bunları fütursuzca anlatıyordu, sanki gerçek hayat değilmiş gibi. Sanki bahsettiği Noah'nun karısı değilmiş gibi. Sanki bunları bilmesi normalmiş, Noah'nun yasta olduğu bütün dünya tarafından biliniyormuş gibi. Noah, Tag'e baktığında öfkesini yitirmiş olduğunu gördü. Tag ona şaşkınlıkla ve şefkatle bakıyordu. Noah onlara her şeyi anlatmaya karar verdi. Onlara yaralarını gösterdi, böylece onlar da ona kendi yaralarını göstereceklerdi.

"Karım Cora... işten eve dönüyordu. Kardan yansıyan güneş yüzünden –bir anlığına– gözünün kamaştığını düşünüyorlar. Burada bazen böyle durumlar yaşanır. Bariyerlere çarpmış. Arabası takla atarak nehir yatağına düşmüş. Karım... boğularak ölmüş."

Noah bunları sakın bir şekilde aktararak kan lekesine bulanmış bir anının sterilize versiyonunu anlattı ama sakalına dokun-

duğunda eli titriyordu. Mer olsaydı sakalını sıvazlamasının onu ele veren huyu olduğunu söylerdi, bu onun bütün gerçeği anlatmadığının bir işaretiydi. Ama bunu yalnızca Mer biliyordu ve Mer orada değildi.

Ne var ki Moses henüz bitirmemişti ve hâlâ Noah'nın yaralarından başka hiçbir yara açığa çıkmamıştı.

"Fıstık ezmesi, Downey yumuşatıcı, Harry Connick Jr., şemsiyeler." Belirgin bir rahatsızlıkla duraksadı, sonra hızlıca devam etti. "Sakalın. Sakalını severdi, siz şey yaparken... şey yaparken..." Sustu.

Sevişirlerken.

Cora sakalım severdi. Noah görevi gerektirdiğinde keser, sonra yeniden uzatırdı. Askerde erlerin sakal bırakması yasaktı. Noah da Cora'nın sırf bu yüzden sevdiğini düşünüyordu, terslik olsun diye. Sakal ona Noah'nın geri döneceğinin, babası gibi olmayacağını, savaş zayıfatı olmayacağını güvencesini veriyordu. Oysa asıl zayıfat Cora olmuştu.

Noah uzun zamandır Cora'yla seviştiğini düşünmemişti. Afganistan'dan döndüğünde Cora hâlâ doğum sonrası iyileşme dönemindeydi. Ardından, doktor hiçbir sorun olmayacağını söyledikten sonra bile hep yorgun ve utangaçtı, Noah'nın ona dokunmasını istemiyor gibiydi. Birlikte oldukları birkaç seferde de biter bitmez birbirlerinden uzaklaşmış, çaresizliklerini ve birbirlerine karşı olan hayal kırıklıklarını saklamak için sırtlarını dönmüşlerdi.

Moses'ın sözleri Noah'ya hep öyle olmadığını hatırlattı.

Noah bir şekilde konuşmayı başardı. "Bunlar karımın en sevdiği şeylerden bazıları. Düğün günümüzde mihraba yürürken Harry Connick şarkısı çalıyordu. Ve evet, üniformam bana küçük gelmişti. Karım hatırladıkça buna hep güler, olmayanı oldurmaya çalışmanın tam benlik olduğunu söylerdi. Şemsiye koleksiyonu desen kontrolden çıkmıştı." Sesi çatladı ve sakinleşmeye, açığa çıkmak için debelenen duygularını bastırmaya çalışarak yeniden sakalını sıvazladı. Seansın kontrolünü kaybet-

mişti -dürüst olmak gerekirse hiçbir zaman onun kontrolünde olmamıştı zaten- ve Moses onu köşede zırl zırl ağlayan bir ve-
lede çevirmeden önce bitirmesi gerekiyordu.

"Madem Dr. Andelin'in karısı hakkında her şeyi biliyorsun o zaman bana Molly hakkında bildiklerini anlat," dedi Tag, sandalyesinde doğrulup bakışlarını Moses'tan Noah'ya çevirdi.

Noah ayağa kalktı.

"Tag, sana söz veriyorum bu konuyu konuşacağız. Ama şimdi değil. Bu gece değil." Bunun üzerine kendisi kadar sarsılmış görünen hademelere başıyla onay verip herkesi odadan çıkardı.

"Hepimizi inandırmaya çalıştığın kadar sakın ve kibar değilsin, öyle değil mi, Dr. Noah? Kendini nasıl kontrol edeceğini biliyorsun," dedi Moses, Noah bir sandalye çekip yanına oturduğunda. Noah salı akşamından beri onu görmemişti. Şimdi günlerden perşembeydi. Toparlanacak vakti olmuştu.

Omzunu silkti. "Bir müddet askeri görev yaptım."

"Şimdi belli oldu. Hiç düşünmeden Chaz'le birlikte olaya müdahil oldun."

"Chaz'i severim, ayrıca sayı bakımından dezavantajlı durumdaydı."

"Chaz'i ben de severim. Ona zarar vermezdim."

"Biliyorum. Ama bazen insanlar zarar görür, biz istemesek bile."

"Bunlar benim için mi?" Moses'ın bakışları bir deste çizim kâğıdıyla karton bardak içindeki yağlı boya kalemlerindeydi.

"Evet."

"Şimdi alabilir miyim?"

"Alabilirsin." Noah malzemeleri ona doğru itti.

"Karını kaybettin."

"Evet." Noah kimin kime yardım ettiğini merak etti. "Ama sen onun iyi olduğunu söyledin."

"İyi."

“Bu beni çok rahatlattı.”

Moses omzunu silkti. “Doğruyu söylüyorum.”

Noah ona inandığına yüzde yüz emin olmasa bile bunu kabul ederek başıyla onayladı. Ardından konuyu değiştirdi.

“Sen kimi kaybettin Moses?”

Moses umursamaz bir tavırla, “Kimseyi,” dedi.

Kelime aralarında asılı kalarak havayı sahte bir alaycılıkla doldurdu. Noah, Moses’ı ne düzeltti ne de kendisinin başka türlü bildiğini söyledi. Sadece ona bir kalem uzatıp arkasına yaslandı.

“GiGi’yi kaybettim,” diye fısıldadı Moses, sesinde sanki pişmanlık vardı. “GiGi öyle sıradan biri değildi.” G’leri bastırarak söylüyordu –gee gee– ve Noah kızm önemini anlatmasını bekledi. Aslında onun kim olduğunu biliyordu. Moses’ın dosyasını okumuştı. Ama yine de bekledi. Moses dizini sallıyor, omuzlarını silkip duruyordu. Derken eli kâğıdın üzerinde hareket etmeye başladı ve yüzü kırıksıklık içinde olan uçuş uçuş saçlı bir kadın sayfanın üzerinde hayat buldu.

“Bu GiGi mi?”

Moses, “Evet,” diye homurdandı.

Noah, “Biraz Abuela’ya benziyor,” diye yorumda bulundu. Moses şaşkınlıkla ona baktı.

“Latin’e benzemiyorsun ama... sanırım görünüşümüz gerçek benliğimizi yansıtmıyor, öyle değil mi?”

“Öyle. Hem de hiç yansıtmıyor. En iyi yönlerimizi sergilemiyor,” diye mırıldandı Noah. “Ama Latin olduğumu sanmıyorum. Gerçi olabilirim de. Babamın kim olduğunu bilmiyorum.”

Moses’ın eli kâğıdın üstünde kalakaldı. “Bilmiyor musun?”

“Hayır. Adını bile bilmiyorum.”

“Ben de,” dedi usulca. “Ama şimdi hakkını yemeyeyim, varlığımdan haberi olduğunu bile sanmıyorum.”

Noah cevap vermedi. Moses’m, büyükannesinin resminin olduğu sayfayı kenara koyup yeni bir sayfaya geçmesini izledi.

Moses bakışlarını sayfadan kaldırmadan, "Ee, Abuela kim?" diye sordu. Noah ilgisine şaşırdı.

"Arkadaşımın büyükannesi. Bana sevildiğimi hissettirirdi. Hep iyi davranırdı," dedi.

"Öldü mü?"

"Öldü. Bundan iki yıl önce ben Afganistan'da görev yaparken vefat etti. Onunla vedalaşamadım. Çok özlüyorum."

"Ben de GiGi'yle vedalaşamadım."

Noah, "Onu göremiyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Görmek istediğim ölüleri hiç göremiyorum."

"Peki şu anda? Görmek istemediğin birini görüyor musun?"

Moses, "Senden başka mı, doktor?" derken sesi gülümser gibiydi.

"Benden başka."

"Yok. Şu anda ölüler sessiz. Kafam rahat."

Noah başıyla onayladı. "İyi bari. Aslına bakarsan ben de biraz sessizlik istiyorum. Sen resim yaparken yanında oturabilir miyim?"

"Gözlerini bana dikip dosyama okuyamayacağım şeyler yazmadığın sürece olur."

"Çizdiğin her şeyi bana gösterirsen ben de sana yazdığım her şeyi gösteririm."

"Hakkında ne düşündüğünü bilmeyi hiç istemiyorum doktor."

Noah güldü. "Anlıyorum. Bazen öylesi daha iyi. Ama düşüncelerim seni şaşırtabilir."

"Doktor olduğundan emin misin? Yaşlı değilsin."

"Sen de değilsin. Ama neler yapabildiğine bir bak." Noah başıyla çizimleri işaret etti.

Moses gülümsedi. "Kendimi bin yaşında gibi hissediyorum."

"Ben de öyle."

Moses önündeki sayfaya baktı ve eli yeniden hareket etmeye başladı. Noah ondan açıklama istemedi. Öylece oturup onun ya-

ratım sürecini, sayfanın üzerindeki çizgilerden bir yüz belirmesini izledi.

Cora'ydı. Saçları yüzünün çevresinde uçuşuyordu, gözleri o kadar canlıydı ki Noah'nın kalbi sıkıştı. Moses Cora'yı gülümserken çizmişti, sanki onu öyle görmüş gibi. Noah uzattığı ellerinin arasından portreyi aldı.

"O iyi, doktor."

"Sana inanıyorum Moses."

"Peki *sen* iyi misin?"

"Şu anda uzun zamandır olduğumdan çok daha iyiyim."

ALTI

1988

Noel'in asla geçirilmemesi gereken yerler vardı. Bunlardan birkaçı McDonalds, çamaşırhane, benzinci ya da yol kenarı olarak sıralanabilirdi. Mercedes yüzlerce korkunç yer olduğuna emindi ancak hastane bunların başında geliyordu.

Oscar haftalardır hastaydı. Öksürükleri geceleri Mercedes'i uyutmuyordu. Hiçbirini uyutmuyordu. Buna rağmen sabah olduğunda Oscar kalkıp evden çıkardı, asla işe gitmemelik yapmazdı. Alma içine kapanmıştı, Abuela sürekli dua ediyordu ama Mercedes, Papi işe gidecek kadar iyiyse ciddi bir şeyinin olmadığını düşünüyordu. Oysa durum öyle değildi.

Oscar, Nochebuena'da gece yarısı ayinine gitmemiş, Noel günü – izinli olduğu tek gün– yataktan hiç çıkmamıştı. Diğerleri onun etrafında oturup hediyelerini açmış, onu Abuela'nın pozole'undan yemeye ikna etmeye çalışmışlardı ama Oscar bitkinliği ve keyifsizliği için özür dileyerek onları odadan göndermişti. Gün geceye döndüğünde ateşi iyice yükseldi, nefesi daraldı ve Alma onu hastaneye götürmek için araba-ya bindirmeye çalıştığında daha kapıya varamadan yığılıp kaldı.

Aralarında en iyi İngilizce bilen Mercedes olduğu için Alma ona ambulansı arattı ve ambulans gelip de Oscar'ı aldığı anda o da yanına bindi, onlar giderken Abuela'yla Mercedes çaresizce ambulansın arka-

---

* Noel arifesi –çn

sından bakakaldılar. Mercedes ikisini hastaneye götürecek birini bulmaya kararlı, Noah'nın evine giden merdivenleri koşarak çıktı.

"Noah!" İki eliyle birden kapısını yumrukladı. Evde olduğunu biliyordu. Cora'yla annesi Noel için güneşe, Heather'ın ailesinin yanına gitmişlerdi ama Noah'yla annesinin gidecek yeri yoktu, dahası Shelly'nin hastaneye gitme saati henüz gelmemiştir.

Noah kapıyı açtı ama koridora çıkıp arkasından kapattı.

"Ne oldu, Mer?"

"Papi hastalandı. Ambulans geldi. Işıkları yanıyordu, görmedin mi?" Noah'ya cevap verme fırsatı vermedi. "Mami, Papi'yle ambulans- ta gitti ama Abuela araba kullanamıyor, e burada elimiz kolumuz bağlı da bekleyemeyiz. Annen bizi götürebilir mi? Papi'yi Utah Üniversite Hastanesi'ne götürdüklerini söylediler. Annen orada çalışıyor, değil mi?"

"Sizi götüremez," dedi Noah başını sallayarak. "Bu gece çalışmıyor ve şu anda... uyuyor."

Mercedes bunun ne demek olduğunu biliyordu. Shelly uyku ilacı almıştı ve yakın zamanda uyanmayacaktı.

"Ama ben götürebilirim," dedi Noah kararlılıkla.

Mercedes ağlamamaya çalışarak, "Hayır olmaz!" dedi. "Sen daha on dört yaşındasın Noah!"

"Ben hep araba kullanıyorum Mer. Merak etme. Bekle, anahtarı alıp geliyorum."

Saniyeler sonra üzerinde yeni şişme montu ve parmağına astığı anahtarlığıyla döndü, evin kapısını arkasından kilitledi. Mercedes sabah buraya Abuela'nın yaptığı tamaleyle tarçınlı tortilladan bir tabak getirmiş, gelmişken de Noah'ya hediyesini, yani kuruş kuruş para biriktirerek aldığı montu vermişti. Noah son üç yıldır aynı montu gi- yiyordu ve dahası montun kolları beş santim kısa, fermuarı bozuktı. Noah hediyesine çok sevinmişti ama daha sabah yaşadıkları mutluluk şimdi asırlar öncesine aitmiş gibiydi.

Noah annesinin paslı Impala'sını altmış yaşında bir adamın özgü- veni ve dikkatiyle sürüyordu. İki eli de direksiyondaydı, hız sınırını aş- mıyordu, ışıklarda duruyor, döneceği zaman sinyal veriyordu, sonun-

da bu yolu onlarca kez katetmiş gibi hastanenin otoparkına girdi. Belki de öyleydi. Direksiyona geçtiğinde Abuela onu sorgulamamıştı. Geçip arka koltuğa oturmuş ve ellerini kucağında birleştirerek gideceği yere götürülmeyi beklemişti. Mer öne, Noah'nın yanına oturup ellerini torpido gözünün üzerine koymuş, ölmeye hazır, cennete gittiğinde Papi'yi orada bulmamak için dua etmişti.

Şimdiyse acilin bekleme salonunda, ucuz altın şeritlerle ve kırmızı-yeşil fiyonklarla süslü Noel ağacının yanında oturmuş haber bekliyorlardı. Alma'ya bekleme salonunda olduklarına dair haber göndermişlerdi ama bir saat önce geldiklerinden beri hiç bilgi almamışlardı. Noah yeni montunun içinde Mercedes'in yanında oturuyor, dirsekleri yumru yumru dizlerinin üzerinde, eski püskü, markasız spor ayakkabılarının içindeki büyük ayaklarıyla endüstriyel zemin kaplamanın üzerinde gergin bir ritim tutuyordu.

"Buradan nefret ediyorum," diye fısıldadı Mercedes, acı katlanılmaz olduğundan öfkeye sığınmıştı.

"Ben etmiyorum," dedi Noah.

Mercedes şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordu. İnsan hastanenin bekleme salonunu nasıl sevebilirdi?

Noah omzunu silkti. "Bana umut veriyor. İnsanlar buradalarsa yardım alıyorlar demektir."

"Ama insanlar buraya ölmeye geliyorlar. İnsanlar hasta. Ve korkuyorlar." Mercedes hastaydı ve korkuyordu. Eli kolu bağlı oturmaya daha fazla katlanamayarak ayağa kalktı.

Noah da onunla birlikte kalkarak, "Gel biraz yürüyelim," dedi. "Hadi gidelim. Abuela'ya şapeli gösteririm, biz temiz hava alırken o da dua eder."

"Ya Mami'nin bize ihtiyacı olursa?"

"Fazla uzaklaşmayız. Hem bir haber gelirse Agnes'tan bizi çağırmasını isterim."

"Agnes?"

"Geceleri acilin danışma masasında çalışan kadın. Çok iyi biri," diye açıkladı.

Noah hastaneyi avucunun içi gibi biliyordu ve Abuela damadı

için mum yakıp dua edebileceği bir yer bulduğuna sevinmişti, böylece Noah'yla Mercedes onu vitray camlı loş odada yalnız bırakıp dışarı çıktılar, boş alan ve açılıp kapanan kapıların, banttan yayımlanan Noel müziklerinin bölmediği bir sessizlik arıyorlardı. Başlarının tepesindeki kırmızı acil tabelası soluk sisi pembeye boyuyordu, bir kış festivalinde pamuk şeker gibiydi.

"Bak!" dedi Noah.

Buz tutmuş iri bir kar tanesi havada süzülerek gelip Noah'nın koyu saçına indi. Hemen peşinden bir tanesi daha iniyordu ki Noah onu eliyle yakaladı. Daha fazlasını görmeyi dileyerek yüzünü gökyüzüne çevirdi.

"Görünüşe bakılırsa beyaz bir Noel geçireceğiz," dedi Mercedes'i keyiflendirmeye çalışarak. "İnsanlar gökyüzünde beliren ilk yıldız dilek tutarlar. Biz de mevsimin ilk karına dilek tutalım, olmaz mı?"

Mercedes gözlerini yumdu ve bütün benliğiyle dilek tuttu, bu dilek yarı dua, yarı yakarış, yarı ultiatomdu. Ama korkusu hızla büyümeye devam etti.

"İçimde çok kötü bir his var Noah," diye fısıldarken göğsü o kadar sıkışıyordu ki nefes almakta güçlük çekiyordu.

Noah uzanıp elini tuttu ve buz gibi parmaklarını onun daha küçük parmaklarının arasından geçirdi.

"Her şey yoluna girecek Mer. Girmek zorunda. Noel'deyiz."

Babanız Noel günü ölünce bayramın sizin için bir anlamı kalmıyor. Mercedes her yeni yıl başında bir yıldönümünü daha atlatmanın sevinciyle derin bir oh çekirdi. Ama Cora'nın ölümüyle, Papi'nin ölümünün anısı geri plana çekilerek yerini daha yeni bir acıya bırakmıştı. Noel'lerde en az Mercedes kadar zorlanan Alma, Mercedes doğmadan önce bile sahip olduğu *nacimiento*'yu çıkarmış, dubleksin içini Noel yıldızı çiçekleriyle, pencereleri de yanıp sönen ışıklarla süslemişti. Hatta o yıl özel çaba göstermeleri gerektiğini söyleyerek küçük bir ağaç alıp pencerenin önündeki masanın üzerine koymuştu.

"Noah'yla bebé bu yıl Noel'i burada kutlasınlar," diye ısrar

etmişti. "Birlikte gece yarısı ayinine gider, *Nochebuena*'da yemek yeriz, Noel sabahı da Gia'yla beraber hediyeleri açarız. Bu yılki Noel Noah için zor geçecek. Yalnız olmasın."

Mercedes, "Noah Katolik değil, ayrıca Gia'nın ayine kadar uyanık kalabileceğini sanmıyorum Mami," diye karşı çıktıysa da annesinin önerisi onu rahatlatmıştı. Konuyu Noah'ya açtığında o da aynı şekilde rahatlamış görünmüştü.

"Heather'ı da davet edeceğim. O misafir odasında yatar, sen ve Gia benim yatağında yatarsınız, ben de Mami'yle yatarım, böylece Noel'i hep birlikte atlatmış oluruz," diye söz vermişti.

Otuzuna merdiven dayamış olan Mercedes, onun annesiyle değil, annesinin *onunla* yaşadığı gerçeğinin göz ardı edilmemesini istiyordu. Papi öldükten sonra bir süre Abuela ve Mami'yle birlikte Meksika'ya geri dönmek zorunda kalacaklarından endişe etmişti. Abuela'nın Mexico City'de kız kardeşi vardı, Veracruz'da da Papi'nin Mercedes'in hiç tanışmadığı erkek kardeşleri otuyordu. Ama Mami orada geri dönecek hiçbir şeylerinin olmadığı ve Papi'nin maaşı olmadan geçinmenin bir yolunu bulacakları konusunda ısrarcı olmuştu. Three Amigos sitesinde daha küçük bir eve, iki odalı bir daireye geçmişlerdi ve Alma da hem kocasının öldüğü hem de Shelly Andelin'in oğlunun âdeta arşiv odasını yönettiği hastanede tam zamanlı temizlik işine girmişti. Abuela, onun ve kızının yıllardır hizmet verdiği restoranlara ev yapımı tamale yapmaya devam etmiş, Mercedes de okul çıkışı Union Bulvarı üzerinde yer alan Maven isimli güzellik salonunda temizlikçi olarak çalışmaya başlamıştı. Haftanın altı günü akşamları iki saat çalışıyordu ve salonun sahibi –Gloria Maven– ona ayda iyi yüz dolar ödüyordu ki bu, 1989'da on dört yaşında bir kız için hiç de fena bir meblağ değildi. Yine de Mercedes aldığı paranın hakkını fazlasıyla veriyordu.

On altı yaşında pedikür de yapmaya başlayarak kazancına dört yüz dolar daha eklemiş, kendi başına kirayı ödemenin yanı sıra başka giderlere de yardım eder olmuştu. Gloria Maven tutkusunu ve iş ahlakını beğeniyordu, saç okulunu bitirdiğinde onu stilist

pozisyonunda işe alacağına söz vermişti ki Mercedes bu okulu –geceleri ve hafta sonları ders alarak– liseden bile önce bitirmişti.

Noah'yla Cora evlendikten sonra Three Amigos sitesini ardında bırakmıştı ama Abuela'yla Alma'nın hâlâ onun maaşına ihtiyaçları vardı, böylece onları da yanında götürerek iki ayrı ev masrafından kurtulmuştu. Mahremiyetinin ve bağımsızlığının elinden alınması biraz canını sıkıyordu ama beş yıl sonra Abuela öldüğünde birlikte geçirdikleri vakit için minnettar olmuştu.

O ve annesi hâlâ güzellik salonuna iki, hastaneye beş, Noah'yla Cora'nın evineyse üç km uzaklıkta olan dubleks evde oturuyorlardı. Dahası, Mercedes artık çok daha yenisini, çok daha iyisini alabilecek durumda olmasına rağmen hâlâ on yıldır kullandığı Toyota Corolla'yı kullanıyor, kıyafet alışverişini hâlâ Goodwill'den yapıyordu. Dillard's'tan giyiniyor gibi görünmekle gurur duysa da kıyafetlerden ve arabalardan artırdığı parayı çok daha büyük bir hayal için biriktiriyordu. Tek başına Maven'ı lüks bir spa ve butiğe çevirmişti ve Gloria Maven salonu satmaya hazır olduğunda almayı düşünüyordu. Gloria bunun için 2005'i işaret edip duruyordu ve Mercedes de hazırdı. Ona göre Noel ne kadar çabuk geçerse o kadar iyiydi.

Bu dönemi katlanulabilir kılan tek şey Gia'ydı. Bayramı görmezden gelmek çok kolay olacakken herkesin biraz daha çabalamasını sağlıyordu. Anlaşılır kelimeler söylemeye başlamıştı –sesleri ve heceleri taklit ediyor, babasını azarlıyor, coşkulu ama anlamsız hikâyeler okuyordu– ve maskaralıklarıyla herkesi kahkahalara boğuyordu. İşgalci ellerinden ve ağzından hiçbir şey kaçamıyordu ki Noah, Noel ağacını yolmasın, ampulleri ısırtmasın diye ışıkları ve süsleri ağacın üst yarısına asmıştı.

“Gözlerini kısıp bakınca Noel ağacın çirkin bir Noel kazağı giyiyormuş gibi görünüyor,” dedi Mercedes, kirpiklerinin arasından yarı çıplak ağaca bakarak.

Hemen yanındaki Noah elinde yıldız, bakışlarında dalgın bir ifadeyle, “Noel Baba kıyafeti giymiş Grinch'e benziyor, alttan da yeşil göbeği çıkmış,” dedi.

“Aynen!” Mercedes güldü. Başındaki sarkık Noel Baba şapkasını çıkarıp heyecanlı heyecanlı salladı. “Hadi tepeye yıldız yerine bu şapkayı koyalım. O zaman tam Grinch olur. Kaldır beni.”

Noah, ağacın tepesine uzanabilsin diye onu uyluklarından sıkıca tutarak kaldırmışken Gia gelip Noah’nın bacağına sarılınca Noah dengesini kaybederek sendeledi ve hep birlikte dalların üzerine düştüler. Neyse ki kimseye bir şey olmadı. Gia korkudan ağladı ama Noah’yla Mercedes gülmekten kırıldılar.

Noah ağacının altına hediye koyma zahmetine bile girmemişti. Gia her şeyi hemen açıyordu, bu nedenle aldığı tüm hediyeleri saklaması için Mercedes’e vermek zorunda kalmıştı. Mercedes’in evindeki Noel sabahı tam bir curcunaydı, Gia’ya hediyeleri teker teker açtırmaya çalışırken akla karayı seçmişlerdi. Mercedes, Gia’ya bir sürü hediye almıştı, daha doğrusu hepsi ona bir sürü hediye almıştı. Mini ağacın altında küçük bir kızın isteyeceğinden katbekat fazla kıyafet ve oyuncak vardı. Kaldı ki Gia onları istememişti bile. Tüm kutuların paketlerini yırtmış, ardından Mercedes’in oyuncak sepetinden eski kırmızı topunu alarak yetişkinleri kendi aralarında hediyeleşmekle baş başa bırakmıştı.

Noah, Mercedes’e Corolla için ısıtmalı koltuk kılıfı ve mıknatıslı pencere örtüsü almıştı, böylece Mer kar yağdığında ön camını kazımak zorunda kalmayacaktı. Ayrıca klasik bir pikap, birkaç da plak almıştı, hepsi sevdiğini bildiği plaklardı: Nina Simone, Al Green, Donny Hathaway ve The Jackson 5. Mercedes ergen kızlar gibi ciyaklayarak sonuncusunu hemen çalmak istedi, böylece “I Want You Back”le dans edebilecekti. Noah dans etmeye yanaşmadıysa da yere uzanıp ellerini başının altına koydu ve gülerek Mercedes’in salınmasını, sallanmasını, şarkının sözlerini ağzını oynatarak söylemesini izledi. Bu dansa Gia da bayıldı ve hemen Mercedes’e katıldı, bacaklarını iki yana açmış başını oynatıyor, kollarını ve kalçasını sallıyordu. Alma’yla Heather bebeği alkışlayıp gülüyor, Mercedes’i de teşvik ediyorlardı.

Mercedes, Noah’ya üç gömlek, iki kumaş pantolon, bir tane yakından bakıldığında minik basketbol topları olduğu görülen

küçük beyaz puantiyeli koyu mor kravat, bir tane de Papi'nin öldüğü yıl aldığı monta benzer lacivert mont almıştı. Seksenler modası geri dönmüştü ve Mercedes, Noah'mın paltosu olmasına rağmen soğuk havalarda giyecek gündelik bir şeyinin olmadığını fark etmişti. Montu Orvis'in vitrininde gördüğü anda aklında Noah'nın onu ve Abuela'yı hastaneye götürdüğü gece gelmişti, arabayı karanlık caddelerde yaşlı başlı adamlar gibi kendinden emin sürmüştü.

Son günlerde Mercedes o günü sık sık düşünüyordu; Noah'nun endişesini, arkadaşlığını ve Noel olduğu için kötü bir şey olmayacağına dair sevimli inancını... Mercedes o zamanlar bile kaderin kaderci bir zamanlama anlayışı olduğunu, Noel mucizelerinin yalnızca Hallmark filmlerinde gerçekleştiğini biliyordu. Noah da bilmeliydi; o da az hayal kırıklığı yaşamamıştı. Yine de inanmıştı. Ya da belki de Mercedes'in buna ihtiyacı olduğu için inanmış gibi yapmıştı.

O gün sabahın erken saatlerinde, daha gün aymadan önce Papi'siz hepsini, bundan böyle hayata nasıl devam edeceklerini bilmeyen üç perişan kadını eve geri götürmüştü. Mercedes yıllarca o saatleri aklına getirememişti. Ama şimdi, on altı yıl sonra, aklında babasma dair anılarla Noah'nın yanında otururken o gün ve ondan sonraki günlerde hepsiyle tek tek ilgilenen oğlanı hayret ve hayranlıkla hatırladı. Noah o zamanlar zaten kendi evinin erkeğiydi, o günden sonra kısa bir süreliğine onların evinin erkeği de olmuştu.

"Çok yakışıklı oldun, Noah," dedi Heather. "Mont üzerine tam oldu."

Noah elini montun kapitone kollarında gezdirdi. "Evet. Çocukken aldığın monta benziyor, Mer."

"Farkındayım. Bana o yıl bizimle nasıl ilgilendiğini hatırlattı, ben de artık sana teşekkür etmemin vakti geldiğini düşündüm." Noah bakışlarını kaldırıp Mercedes'le göz göze geldiğinde hava kederle doldu fakat bu acıyı daha önce de yaşayıp atlattıklarını bilmek hepsini bir nebze olsun rahatlıyordu.

“Şimdi de sen onunla ilgileniyorsun,” dedi Heather, sesi yumuşak, gözleri ıslıl ıslıldı.

“Hepimiz birbirimizle ilgileniyoruz,” dedi Mercedes, Noah uzanıp onu başının tepesinden öperken.

Heather başıyla onayladı, Alma da onun eline pat pat vurdu ve ardından ağacın altındaki son hediyeği işaret etti.

“Sana, Heather,” dedi aksanlı İngilizcesiyle.

Noah, “Benden ve Gia’dan, Heather,” derken Mercedes se-sindeki gerginliği duyabiliyordu.

Heather paketi açtığında karşısında bulduğu geniş tuval res-me bakakaldı. Cora rengârenk çizilmişti; sayfa canlı kırmızılar ve koyu maviler, toz pembeler, uçuk altınlar ve hafif gölgelerle parlıyordu. Muhteşemdi.

Noah, bakışları kayınvalidesinde, “Sende kalmasının daha uygun olacağını düşündüm,” dedi. Heather’ın kızıl saçları canlı-lığını yitirmiş, gözlerinin feri sönmüştü ama anne kız arasındaki benzerlik su götürmezdi. Heather hıçkırığını tutmak için elini ağzına kapadığında hepsi onunla birlikte ağladı.

Heather hıçkırıklarının arasında, “Gia’da kalsa daha iyi,” dedi.

“Odasına asmak için renkli fotokopisini çektirdim. Sendeki orijinali ve sende kalacak. Günün birinde Gia’ya vermek istersen kendin verirsin.”

Heather, “Kim yaptı bunu?” dedi.

“Montlake’te bir hasta var. Ressam. Ondan Cora’yı çizmesini istedim, yani ısmarlama yaptırdım.”

“Cora’nın en güzel yanlarını yansıtmış... bunu nasıl yaptı?” diye şaşkınlıkla sordu Heather, yanaklarından yaşlar süzülerek.

“İnanılmaz bir yeteneği var,” dedi Noah. Mercedes bununla sınırlı olmadığını anladiysa da üstelemedi.

Daha sonra, kahvaltı masası toplandıktan, Heather öğle uy-kusuna yattıktan ve Alma Noel Ayini’ne gittikten sonra, Merce-des, Noah’ya bir kupa kahve verip kanepede yanına oturdu ve ondan resmin altında yatan hikâyeyi anlatmasını istedi.

“Bana resmi anlat Noah. Ressamı anlat.”

“Bir ay önce polisler getirdi. Büyükannesini mutfakta ölü bulmuş. Yardım çağırmak yerine bir çeşit psikotik kriz geçirmiş. Onu üstü başı boya içinde, oturma odasının duvarlarına resim yaparken bulmuşlar. Çok zeki bir çocuk. Dâhi. Üstün yetenekli bir... otistik. Çizimleri inanılmaz derecede gerçekçi... güzel... ve de ürkütücü. Nereden bulduysa bir kutu kalem bulmuş, odasının duvarlarını öyle tuhaf şeyler çizmişti ki görmeliydin.”

“Nasıl şeyler?” diye sordu Mercedes.

“Söylediğine göre... ölüler... ona bir şeyler gösteriyormuş. O gösterdikleri şeyleri çizerse onu rahat bırakıyorlarmış.”

“Deli mi?”

“Hayır. Deli olduğunu sanmıyorum. Kimsenin bilemeyeceği şeyler biliyor. Dr. June çok küçükken ikizi ölmüş. Moses seansta bunun konusunu açtı. Oysa bunu çalışanlar bile bilmiyordu, ben bilmiyordum mesela. Bir hadememiz var –Chaz adında harika bir adam– Mosas ona büyükbabasının ondan bir şey bulmasını istediğini söyledi. Ona talimatlar verdi. Hepsi uyuyordu.”

Mercedes sessizdi, düşünüyordu. Abuela her zaman göremediği şeylere, Tanrı vergisine ve özel yeteneklere inanırdı. Belki onun etkisiyle böyle düşünüyordu ama Mercedes hayat ve ölüm hakkında anlamadığı bir sürü şey olduğuna inanmakta hiç güçlük çekmiyordu. İçgüdüleri sağlamdı ve onlara her zaman güvenirdi. Ayrıca Noah saftirik değildi. Ressamın ölüleri görebildiğini söylüyorsa ressam ölüleri görebiliyor demektir. O kadar.

“Cora’yı görüyormuş. Bazen... beni takip ettiğini söyledi. Onun... onun iyi olduğunu söyledi. İyiymiş. Ama benim için endişeleniyormuş,” diye mırıldandı Noah.

“Seni takip ettiğini mi söyledi?” Bunu duymak Mercedes’in hoşuna gitmemiştir.

“Cora’nın en sevdiği şeyleri sıraladı. Şemsiyeler. Harry Connick, öyle şeyler işte. Bunları kimse bilemez, Mer. Onun tek bir fotoğrafını bile görmeden resmini çizdi.”

“İnanılmaz.”

"Evet. İnanılmaz. Ama... ben ona *inanıyorum*. Bence Moses ölüleri görebiliyor."

"Ve söylediğine göre Cora iyi, öyle mi?"

"Evet." Noah gülümsedi, gülücüğü dudaklarında kısacık bir an titredikten sonra başını eğip derin bir nefes aldı.

Mercedes, "Sence... sence benimle de konuşur mu?" diye fısıldadı.

"Neden?"

"İyi hissetmeni sağlamış." Bu gayet açıktı. Noah'da daha bir ay öncesine kadar olmayan bir dinginlik vardı.

"Doğru."

"Ben de iyi hissetmek istiyorum."

Noah elini tuttu. "Soracağım, Mer. Montlake'te ikinci bir iş başlatamam ama ondan seninle konuşmasını isteyeceğim."

Ayaklarının dibinde oynayan Gia ağaca gidip kırmızı topunu diğer süslerle birlikte orada olmasını istiyormuş gibi dallardan birinin üzerine koydu. Top yuvarlanıp düşünce de homurdandı.

"Hayıy, tof," diye emretti ve topu yeniden dalın üzerine koydu. Top yine düştü.

"Hayıy, tof!" Sözüünü dinlemeyen topa sinirlenmeye başlıyordu.

Mercedes kahvesini kenara koyup emekleyerek Gia'nın yanına gitti ve topu ondan aldı.

"Dur ben sana yardım edeyim." Dallar topu tutsun, düşmesin diye gövdeye yakın bir yere yerleştirdi.

"İşte oldu," dedi.

"Meh," dedi Gia sevinçle, topu işaret edip el çırpıyordu. Sonra topu almaya çalıştı fakat dallar eline batınca bu sefer emreder gibi işaret etti, Mercedes topu uzağa koyarak onu kandırmış gibi bir topa, bir Mercedes'e bakıyordu.

"Meh!" diye tekrarlardı.

"Ne diyor? Geçen pazar da bunu söyleyip durdu: Meh, meh, meh. Keçi yavrusu gibi konuşuyor ve ben ne istediğini anlamıyorum."

Yeniden, "Meh," diyen Gia, onu anlamamasına sinirlenerek küçük parmağını Mercedes'e doğrulttu.

Noah gülmeye başladı. "Mer diyor."

Gia başıyla onaylayarak, "Meh," dedi.

Mercedes, "Aaa," diye ciyakladı.

Noah, "R'leri söyleyemediği için öyle çıkıyor," dedi.

"Meh? Çok uygun değil mi ama? Bana Meh diyor, insanların bir konuda kararsız kaldıklarında söyledikleri kelime. Meh." Mercedes güldü.

"Ben hiç duymadım," dedi Noah.

"Bilirsin işte. Film nasıldı?" Omuzlarını kaldırdı. "Ne bileyim... meh işte. Bu gömleği beğendin mi? Meh."

"Gia'nın seninle ilgili bir kararsızlığı yok."

"Doğru. Yok. Ve ben buna bayılıyorum." Mercedes, Gia'yı kucağına alıp tombul yanaklarını öptü, boynunu dişledi.

"Meh." Gia kıkırdadı.

"Gia," diye mırıldandı Mercedes. "Gia diyebilir misin? Gia de."

Gia bütün yüzünü buruşturarak, "Dİİ-YA," dedi. Bir sürü ünlü harf ve yanlış ünsüz harfle.

Mercedes, "Cii-a," diye tekrarladı.

Gia onu alkışlayınca Mercedes de Noah da güldü.

"Meh." Gia, Mer'in yanağına pat pat vurdu.

Mercedes, "Evet. Bu benim. Meh," diye onayladı.

Gia, "Noah," diyerek babasına dönünce Mercedes şaşkınlıkla çığlık attı. Noah, Gia'nın yeni kelimesini ona söylemeyi unutmuştu.

"Daha iki yaşında bile değil ama bana adımla hitap ediyor. Ben *Baba* demesini istiyorum," diye homurdandı.

"Eh... Herkes sana Noah dediği için Noah diyor. Acaba ben sana *Büyük Papa* demeye mi başlasam?" dedi Mercedes, onunla flörtleşmenin keyfini çıkararak.

"Eh... Demesen daha iyi."

Noah ve Mercedes, gece yarısından hemen sonra eve dönme planıyla işyerlerinin zorunlu Yılbaşı Gecesi partilerinde birbirlerine eşlik etmeye karar vermişlerdi. Önce Noah'ninkine, sonra Mercedes'inkine gideceklerdi. Heather, Gia'yı akşamdan almıştı, Gia ertesi gün de onunla kalacaktı ancak Yılbaşı, Noah'nın en uzun mesai günü olan cumartesi gününe denk geliyordu, dolayısıyla Noah'nın gecenin geç saatlerine kadar parti yapıp sonra bütün gün çalışmak gibi bir arzusu yoktu. Hatta parti yapmak gibi bir arzusu da yoktu ama yine de gri kumaş pantolon ve siyah gömlek giydi, sakalını inceltip saçlarını geriye doğru taradı ve birkaç saatliğine yüzüne mutlu bir gülümseme yerleştirebilmek için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Mercedes kap kollu, kare yakalı, kloş etekli kırmızı bir elbise giymiş, saçlarını Veronica Lake dalgası yapmıştı. Parlak kırmızı ruju ve yüksek, kırmızı topuklularıyla, "Bana bakın," diye bağıırıyordu ama Mercedes her zaman kendisini işinin ayaklı tanıtımı olarak görürdü. O güzel görünürse insanlar da kendilerini güzelleştirmesi için ona giderlerdi. El çantasının içi kartvizitiyle doluydu.

Noah onu almaya gittiğinde başını sallayıp gülümsedi. "Seni nasıl açıklayacağım Mer?"

"Kimse birlikte olduğumuzu düşünmeyecek, Noah." Mercedes onun yanağına pat pat vurdu. "Merak etme."

"Birlikte gidiyorken neden birlikte olduğumuzu düşünmesinler?"

Mercedes omzunu silkti. "Şimdiye kadar hiç kimse düşünmedi. Biz ne zamandır arkadaşız? Herkes bizim çift olmadığımızı biliyor. Ben başından beri kankandım."

Noah, Mercedes'e karşı çıkmadı ve partiye vardıklarında onu her zamanki gibi en eski dostu olarak tanıttı. Konuştukları herkes başıyla onaylayıp kibarca -biraz da merakla- gülümsüyor,

Noah, Mercedes'i başka biriyle tanıştırmaya götürene kadar havadan sudan sorular soruyordu. Noah, Mercedes'in elini hiç bırakmadan çiftlerin, hastane yöneticilerinin yanına uğrayıp onlara selam veriyor, bir dakika hoşbeş ediyor, ardından yoluna devam edip aynı adımları tekrarlıyordu.

Mercedes'in hiçbir şey yiyip içmediğini fark ettiğinde, "İçki içebilirsin Mer. Benim yüzümden içmemezlik yapma," dedi.

"Bunun için vaktim olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü sen buradaki herkesle tamı tamına altmış saniye geçirdikten sonra gideceğiz."

"O kadar belli ediyor muyum?" Noah yüzünü buruşturdu.

"Evet. Her biriyle konuşmanda dakika mı tutuyorsun?"

"Demek istediğin buysa, kafamın içinde geriye doğru sayan bir saatli bomba var. Herkes bana kederli gözlerle bakarak nasıl olduğumu merak ediyor ya da çoktan unutup unutmadığımı tahmin etmeye çalışıyor. Bu çok... tuhaf. Cora öleli neredeyse dokuz ay oluyor ve insanlar ilk kez beni biriyle görüyorlar. Bu arada, bilgin olsun diye söylüyorum... kankam gibi görünmüyorsun."

Mercedes gülümseyip göz kırptı. "Hep öyleydim, hep de öyle olacağım. Ee... ikinci tura hazır mısın?" diye sordu.

"Evet, lütfen. Senin iş arkadaşların da beni tanımıyor."

"Doğru. Ayrıca parti seksenler temalı."

Noah inledi. "N'olur şaka de."

Ama Maven'ın çalışanlar ve müşteriler için düzenlediği partide kimse Noah'nın üzerinde durmadı, Mercedes'e dönüp iş konuşmaya başlamadan önce ona selam verip geçtiler. Gece ilerledikçe Noah da rahatladı, korkusu ve huzursuzluğu yerini Mercedes'le ve Cora'yı tanımayan, kendisini de tanımaya çalışmayan insanlarla olmanın rahat sıcaklığına bıraktı. Güzel bir gece oluyordu. Hatta Mercedes onu dansa bile kaldırmıştı. Sanki seyyar teypten müzik dinleyerek basketbol oynadıkları, Mercedes'in dans ederek çalılar attığı 1987 yılına, on üç yaş-

larına geri dönmüşlerdi. Partide çalan her şarkı Noah'ya Three Amigos'u hatırlatıyordu ve bir süreliğine omuzlarındaki yükü kenara koyup sadece *kendisi* oldu.

Bir ara Keegan Tate gelip Mercedes'i dansa kaldırdı ve Night Ranger, Sister Christan hakkında inlerken ona fazlasıyla yaklaştı ama Mer bir sonraki şarkıda Keegan'ı başka bir partner bulması için yalnız bırakarak Noah'nın yanına geri döndü. Noah, bunun bir daha yaşanmaması için onlara yaklaşan herkese uyaran bakışlar attı, Mer onu bir daha bırakmasın diye her şarkıda dans etti.

DJ'in müziği kesip kalabalığı uyarmasının ardından geri sayım başladığında, Noah birdenbire başardığını fark etti. Hayatının en kötü yılını atlatmıştı ki hayatı düşünüldüğünde bu hiç de hafife alınacak bir şey değildi. Geleceği düşünmenin neredeyse soluğunu kestiği, anda var olmaktan başka hiçbir şey yapamadığı günler olmuştu. Hâlâ bütün değildi, hayat hâlâ zordu. Cora'yı düşünmek hâlâ yüreğini yakıyor, midesini buruyordu ama atlatmıştı. Gia büyüyordu. Gia mutluydu. Ve her şey yoluna girecekti. Eninde sonunda.

"... üç, iki, bir. Mutlu yıllar!" diye bağırdı DJ. Balonlar yağdı ve borazanlar öttü.

Mercedes, "Mutlu yıllar Noah!" diye haykırarak balonlardan birini yakaladı, sonra yeniden havaya attı. Noah onun gülen gözlerine, çevrelerinde öpüşen çiftlere baktı, kendini yine aylar önce, öpücük kamerasının onu mecbur bıraktığı durumda buldu.

"Burada dev ekran yok Noah," diye karşı çıktı Mercedes, gü-rültü ve kutlamalar arasında Noah onu duyabilsin diye kulağına konuşabilmek için parmak uçlarında yükselmişti ama Noah geri çekilmedi. Mer'in yeni yıl öpücüğü beklemediğini biliyordu. Hatta kucaklaşma ve beşlik beklemesi daha olasıydı. Bu düşünce Noah'yı rahatlattı, yüzünü çevirip Mercedes'i yanağından usulca öptü.

"Mutlu yıllar Mer." Ardından nazikçe, yeni yılı selamlamak

amacıyla, Mercedes'i dudaklarından öptü, Mercedes de şaşkınlıkla ellerini onun göğsüne koydu. Başta yalnızca gerçek sevginin sessiz öpücüğüydü, samimi düşüncelerin ve iyi dileklerin usulcacık bir paylaşımıydı. Derken yanlarından geçen birinin onları itmesiyle Mercedes dengesini kaybedip sendeledi. Noah düşmesini engellemek için ona sıkıca sarıldığında, Mercedes'in vücudu bütünüyle kendi vücuduna yaslandı ve birden öpüşmeleri temkinli kutlamadan gittikçe büyüyen bir meraka dönüştü. Dudakları hiç ayrılmıyor, birbirinin tadına bakıp sataşıyor, değişip yeniden şekilleniyordu; yavaşlayıp yavaşlayıp yeniden başlayan kaleydoskop bir öpüşmeydi.

Sonunda ışıklar yanıp seksenler şarkıları kaldığı yerden çalmaya başladığında –"Auld Lang Syne" yerini UB40'tan "Red Red Wine" a bırakmıştı– Noah geri çekildi, Mercedes de bakışlarını yere indirdi, soluklanırken Noah'yı bıraktı.

"Bu şarkıdan nefret ediyorum," dedi Noah.

"Biliyorum."

"Şimdi bir hafta dilime takılacak."

"Sen eşlik etmeye başlamadan gidelim o zaman."

"Bence de."

Her zamanki atışmalarına, dostluklarının sağladığı rahat şakalaşmalara geri dönmek çok kolay olmuştu ama Noah Mer'in evinin önüne park ettiğinde direksiyona biraz fazla uzun bakınca Mer uzanıp kolunu sertçe çimdikledi.

"Çok düşünme Boozer," diye uyardı.

"Hı?"

Düz bir sesle, "Uçurumdan uzaklaş," diye buyurdu.

"Mer..."

"Osuruk fabrikasını kapat," diye uzattı.

"Osuruk fabrikası mı?"

"Beyninin osuruklarını buradan bile duyabiliyorum, leş gibi kokuyor."

"Ah. Anladım," dedi son kelimedede gülümseyerek. "Var ya, sana bayılıyorum," diye itiraf etti.

“Ben de sana bayılıyorum Boozer.”

“Kırmızı, kırmızı şarap, en başından beri seviyorum seni,” diye reggae ritmiyle söyledi.

Mercedes aynı tempoyla, “En başından beri, kalbimin tek sahibi,” diye devam etti.

“İyi geceler Mer.”

“İyi geceler Noah.” Arabadan inip kapıyı kapattı, el sallayarak giderken Noah şarkıyı söylemeye devam ettiğini duyabiliyordu.

“Bu şarkıdan gerçekten nefret ediyorum,” diye iç çektiyse de arabayı yola çıkarırken gülümsüyordu, osuruk fabrikası kapanmıştı.

MEDI

1989
~~~~~

“Sonunda üç şeyin önemi vardır,” dedi Abuela. “O’nun kim olduğunun.” Gökyüzünü işaret ediyordu. “Senin kim olduğunun ve arkadaşlarının kim olduğunun.”

"Arkadaşlarımın kim olduğu neden önemli?" Aslında tüm bunların neden önemli olduğunu sormak istiyordu ama Abuela'sını üzmem istemiyordu.

“Arkadaşlarımız hayatımızın gidişatını belirler. Onları son derece özenle seçmelisin. Ama O’nun kim olduğunu bilersen O sana senin kim olduğunu öğrenmende yardımcı olur. Kim olduğunu bilersen de hakiki dostlarının kim olduğunu bilirsin. Anlayacağın, hepsi birbirini izler.”

Mercedes anlamamıştı ama yine de başıyla onayladı. "Noah benim hakiki dostum."

"Evet, öyle. O iyi bir çocuk."

"Cora da benim hakiki dostum."

Abuela başıyla onayladı ama bu sefer daha yavaş tepki vermişti. "Sen onun hakiki dostusun. Bu da önemli. Ama Cora kendisinin kim olduğunu bilmiyor."

“O’nun kim olduğunu biliyor mu?” Mercedes gökyüzünü işaret etti. Abuela gizemli konuşmayı, Mercedes de ona sataşmayı severdi.

Abuela, Mercedes'in konuyu değiştirmeye çalıştığından şüphelenerek gözlerini kıstı.

"Yalnızca üç şeyin önemi vardır, niña," dedi parmağını sallayarak. Mercedes, "O'nun kim olduğunu, benim kim olduğumun ve arkadaşlarımın kim olduğunu," diye tamamladı gülmemeye çalışarak.

"Kim olduğunu bilmezsen dünyayı açık biçimde göremezsin, anlıyor musun?" Abuela sinirlenmeye başlamıştı.

"Kimim ben Abuela?"

"Tanrı'nın evladısın."

"Peki Cora kim? Ona kim olduğunu söylersem o da öğrenmiş olur."

Abuela içini çekerek, "Mercedes, bana gülüyorsun," dedi.

Mercedes hemen pişman oldu. "Özür dilerim Abuela. Kim olduğumu biliyorum. Senin torunumun ve seni çok seviyorum. Ayrıca şakacı biriyim ve bazen dinlemem gerekirken gülüyorum."

"Si. Dinlemelisin. Ama gülmek de yanlış bir şey değildir."

"O zaman söyle bana... Cora kim?"

"O da Tanrı'nın evladı. Hepimiz öyleyiz. Ama Cora bunu bilmiyor. Aynada kendine baktığında seni görüyor. Ve Noah'ı. Annesini, babasını, onu seven herkesi ve onu hayal kırıklığına uğratan herkesi görüyor. Ama Cora'yı görmüyor çünkü Cora'nın kim olduğu bilmiyor."

"Ben ona söylerim Abuela." Mercedes büyükannesinin eline pat pat vurdu. Artık içinden gülmek gelmiyordu. Hüzünlenmişti. Üzülmüştü. Sanki arkadaşının, hakkında hiçbir şey bilmediği bir hastalığa yakalandığını öğrenmiş gibi.

"Söyleyeceğini biliyorum Mercedes. Sen hakiki dostsun. Ben de söyleyeceğim. Belki onu kurtarabiliriz."

Moses'ta delikanlı cılızlığı, yetişkin adam kasları vardı –otuz görünümlü on sekizlikti– ve Noah kadar uzundu, teni sütü çikolata rengindeydi, ela gözlerindeyse Mercedes'in irkilip başka yöne bakmak istemesine neden olan tuhaf bir bakış vardı. Saçı o kadar kısaydı ki varla yok arasındaydı, neredeyse dazlak başını sıvazladıktan sonra ellerini kucağına indirdi. Bir süre sessizce Mercedes'i izledi, Mercedes de sessizliği bozmadı. Noah daha sonra uğrayacağını söyleyerek yanlarından ayrılmıştı. Diğer zi-

yaretçiler de hepsi uzun bir koridorda sıralanmış benzer odalarda oturuyorlardı. Moses'ın üzerinde Montlake'te yatan hastalarn giydiği standart kıyafet vardı. Açık sarı forma ve muşamba zeminde kaymayı engellemek amacıyla altında küçük kauçuk benekler bulunan ten rengi çoraplar. Bu tuhaf kıyafet içinde zararsız görünmesi gerekirdi. Ama öyle görünmüyordu. Masanın üzerinde bir yığın kâğıt, birkaç da yağlı boya kalemı vardı, kalemlerden birini alıp bir metal grubunun bateristi misali parmaklarının arasında çevirmeye başladı.

Mercedes, "Noah taburcu olacağını söyledi. Montlake'ten çıkıyormuşsun. Nereye gideceksin?" diye sordu.

Moses, "Her yere. Hiçbir yere," diye geçiştirdi.

"Yaa. Oraya hiç gitmedim." Mercedes omzunu silkti.

Moses'ın gözlerinde bir gülümseme belirdiyse de dudaklarına ulaşmadı.

"Sen Dr. Andelin'in kızı mısın?" diye sordu, sesi hırıltılıydı.

"Oradan bakınca kıza mı benziyorum Moses?"

Moses gülümseyince güzel dudaklarının altında bembeyaz dişleri göründü. Mercedes onun pek fazla gülümsemediği hissine kapıldı ve bunu görebildiği için onur duydu.

Moses, "Çok büyük değilsin," diye mırıldandı. "Ama hayır, kadınsın. Yine de bu benim sorumun cevabı değil."

"Noah'nın kızı değilim. Arkadaşıyım. Karısının da arkadaşydım. Üçümüz birlikte büyüdük."

"Cora," diye belirtti.

"Evet. Cora."

Moses kıpırdandı ve bakışlarını pencereye çevirerek dışarı baktı.

"Dr. Noah bana senin adım söylemedi. Sana nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum."

Mercedes elini uzattı. "Benim adım Mercedes Lopez. Tanıştığımıza memnun oldum."

Moses elini sıkmayınca Mercedes fiziksel temasa karşı kural olup olmadığını merak etti. Noah onu Moses'la yalnız bırakmış-

tı, bu yüzden güvenliğinden endişe etmiyordu. Elini kucağına indirdi.

"Moses Wright. Ne istiyorsunuz, Bayan Lopez?" dedi bakışlarını yeniden ona çevirerek.

Mercedes, "Bilmiyorum Moses," diye itiraf etti. "Noah'ya yardım ettin. Belki bana da edebilirsin diye düşündüm."

"Ona yardım ettiğimi sana o mu söyledi?" Moses şaşırmaşa benziyordu. Mutlu olmuştu.

"Evet."

"Deli olduğumu düşünmüyor mu?"

"Hayır. Düşünmüyor."

"Yaa. Dr. Noah... o iyi biri," dedi usulca. "Onu seviyorum. Ben öyle çok kişiyi sevmem."

"Onu ben de seviyorum. Ayrıca ben de öyle çok kişiyi sevmem."

"Bunu tahmin ettim, biliyor musun?" Moses sırttı. "Çetin cevizsin. Cora -Dr. Noah'nın karısı- o... çetin değildi, değil mi?"

"Kendince öyleydi."

Moses aralarına çöken sessizliği bozmaya çalışmasa da Mercedes'in konuşmayı devam ettirmesini bekledi.

Mercedes, "Noah'ya Cora'nın iyi olduğunu söylemişsin. Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Hepsi öyle. Ölülerin yani. En azından benim gördüklerim öyle. Belki de iyi olmayanlar buraya dönemiyorlardır."

"Onlardan korkmuyor musun?"

"Altıma bile sığıyorum," diye homurdandı. "Ama senin düşündüğün sebepten değil. Hiçbir zaman... yalnız olmamak... huzursuz edici." Buna huzursuz edici demek yetersiz kalırmış gibi sırttı. "Onları görmek istemiyorum. Ama bazı konularda... seçme şansımız yoktur. Bu da onlardan biri."

"Çoğu konuda seçme şansımız yoktur... bu yüzden kıyafetleri, makyaj ve saç seviyorum. Milyonlarca seçenek var ve kimse'nin canı yanmıyor."

Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı ama sonra yarım gülümsemesi

soldu, bakışları değişti, dalgınlaştı. "Birini kaybettin mi Lopez? Büyükkanneni filan?"

"Evet." Mercedes onun içine çekilmesini, kendisinden gizlenen bir şeyi görmesini izledi.

Moses, "Sana benziyor. Hatta hissi aynı senin gibi. Zeki. Israrcı. Varlığını onaylamamı beklemedi," dedi.

Mercedes'in ağzı kurudu, gözleri yaşardı. "Abuela'yı görebiliyor musun?"

"Abuela?" Moses şaşırmışa benziyordu. "Abuela bu demek? Dr. Noah ondan bahsetmişti."

Mercedes daha fazlasını duymaya can atarak bekledi.

"Bana bir resim gösteriyor. Şu ürkütücü Katolik tablolarından." Ellerini önünde birleştirerek, "Elleri neden hep böyle durur?" diye mırıldandı.

Mercedes şaşkınlıkla ona bakakaldı.

Moses, "Resimdeki kadın böyle duruyor. Etrafı kızıl-altın güneş ışıklarıyla çevrili ve başında duvak var," diye açıkladı.

Mercedes o zaman anladı. "Sana Bakire Guadalupe'ü gösteriyor. Meksika'nın koruyucu azizesi. Abuela onu çok severdi. Yatağının tepesinde resmi asılıydı."

"Sanırım... onu gördüğünü bilmeni istiyor. Büyükkannen. O... Guadalupe'ü görmüş."

Mercedes'in soluğu kesildi. "Dios mío.* Abuela cennette olmalı."

"Eh... yani. Azize gösterdiğine göre."

Mercedes gözlerini silerek güldü.

Moses Mercedes'e bakarak, "Hassiktir," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Gittiğini umuyordum." Bıkkınlıkla başını sıvazlayarak Mercedes'e suçlayıcı bir bakış attı. "Büyükkannen onun yanında."

"Kimin?"

"Dr. Andelin'in karısının."

* (İsp.) Tanrım

Mercedes onları görmeyi öylesine istiyordu ki neredeyse arkasına dönüp etrafa bakınacaktı. Teni karıncalanıyor, yüreği ağzında atıyordu ve Moses'ın yapmacıklıktan tamamen uzak, tedirgin hâlleri olmasa ona inanmazdı. Ama Moses'm hiçbir çırkarı yoktu, Mercedes'in de ona güveninden başka verebileceği bir şeyi yoktu.

"Cora mı? Cora, Abuela'yla mı?" diye sordu.

"Evet." Konuşurlarken sanki bunu yapmak onu rahatlatıyormuş gibi yağlı boya kalemi kâğıdın üzerinde hareket etmeye başladı. Elleri ve ayakları birbirine bağlı bir sıra figür çizdi. Kâğıt bebekler. Kâğıt bebekler çiziyordu, birbirine bağlı ama aynı zamanda bağımsız. Detayların ortaya çıkması uzun sürmedi. Uzun boylu, ince yapılı hâlleriyle Noah ve Cora iki baştaydı. Onlardan daha ufak tefek olan Mercedes ortada, gölgede duruyor, üçünü bir arada tutuyordu. Moses kâğıdı kenara koydu. Mercedes onlara ait olduğu su götürmeyen yüzlere uzun uzun baktı.

Ama Moses henüz bitirmemişti. Yeni bir sayfa alıp çizmeye devam etti, resim, derinlerden çıkıp gelen bir canavar misali kâğıdın üzerinde can buldu. Hızla hareket eden elinin altında yeni bir kâğıt bebek üçlüsü belirirken Mercedes onu dehşet dolu gözlerle izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Moses resmi bitirdiğinde kalemi elinden atıp parmaklarını ağzına soktu.

"Bazen kalem ısınıyor," diye açıkladı.

Boştaki eliyle resmi Mercedes'e doğru kaydırды. Resim ürkütücüydü. Tek boyutlu gövdelerin -karikatürümsü ve basitlerdi- üzerinde üç boyutlu yüzler bulunuyordu, bunların her biri diğerinden daha küçüktü. Önce Noah. Sonra Mercedes ve onun elini tutan, kıvrır kıvrır bukleli minik bir figür. Gia.

Mercedes, "Bu ne demek?" diye fısıldadı.

Moses, "Ben gördüğümü çizdim. Hepsi bu," dediyse de bilhassa boş bir bakış takındığı altın-yeşil gözlerini onunkilere çevirdi. "Ama Cora biliyor."

"Neyi biliyor?"

"Dr. Andelin'i seviyorsun, değil mi? O bunu biliyor."

“Ben Noah’yı hep sevdim. Cora bunu elbette biliyor. Onu da seviyordum.”

Moses başını kaşıdı. “Siktir,” deyip içini çekti. “O da seni seviyor.”

Mercedes başıyla onayladı, bir yandan şaşkındı, bir yandan keder göğsünde apse yapmış bir diş gibi zonkluyordu.

“Bunlar bende kalabilir mi?” diye fısıldadı.

Moses, “Ben istemiyorum zaten,” diye homurdandı.

Mercedes bir resmi diğerinin üzerine koydu. Onlara bakmak canını yakıyordu. Bu yüzden kâğıtları ortadan katlayarak resimleri gizledi.

“Hepsi bu kadar mı?” diye fısıldadı.

Moses ona inanamayan gözlerle baktı. “Yetmedi mi?”

“Ona ne olduğunu anlamak istiyorum... ama hâlâ anlayabilmiş değilim.”

Moses uzun uzun içini çekti. Eline başka bir kalem alıp daireler çizmeye başladı. Daireler bir nehir yatağının dibindeki kayalar şeklini aldı. “Bana taş gösteriyor. Beş taneler. Dümdüzler. Nehir kayaları gibi.”

“Arabası nehirde ters dönmüş hâlde bulunmuştu,” dedi Mercedes.

Moses başıyla onayladıktan sonra çizmeye devam etti. Kalemin ucunda bayrağa sarılı bir tabut belirdi, rahatsız edici bir görüntüydü ama tabut olduğu da su götürmezdi. Uzun bir zincire takılı bir çift asker künyesi resmi çerçevesliyordu.

“Babası deniz piyadesiydi. Bir bombalı saldırıda bacaklarını kaybetti. Eve döndü. Sonra da kendini öldürdü,” diye açıkladı Mercedes.

Moses yine başıyla onayladı.

“Cora da mı kendini öldürdü? Bana bunu mu söylemeye çalışıyor?”

Moses’ın bakışları alevlendi ve elleri durdu. “Ben sadece çizerim, Lopez. Soru sormam. O şekilde yürümüyor. Burada ipler

benim elimde değil. Onların elinde. Bana göstermek istediklerini gösteriyorlar. Onlarla karşılıklı konuşmuyorum.”

Mercedes, “Hiç denedin mi?” diye üsteledi.

Moses, “İstemiyorum!” diye çıkıştı.

Mercedes meseleye el atmaya karar vererek, “Cora?” dedi. Yüreği ağzında atıyor, ciğerleri yanıyor ve konuşurken Moses’a bakıyordu. “Cora, beni duyabiliyor musun?”

Moses avuçlarını gözlerine bastırdı. “Seni duyabiliyormuş,” diye homurdandı.

“Seni seviyorum Cora. Hep sevdim. Hep de seveceğim. Ama nedenini bilmem lazım.”

Moses, “Siktir,” diye mırıldandıysa da bir kere daha çizmeye başladı.

Kâğıdın üzerinde daha önce çizdiği figürlere benzer  fi-gr belirdi, en sonda minik bir bebek vardı. Mercedes, Cora’yla Gia’yı tanıdı. Adamı da tanıdı.

“Bu Noah değil,” diye çıkıştı.

Moses usul bir sesle konuştu. “Hayır... değil.”

“Nasıl geçti?” diye sordu Noah, Mercedes’e arabasına kadar eş-lik ederken. Mercedes ona çaktırmadan Montlake’ten ayrılmak istemişti ama odadan çıktığında Noah kapının önünde bekliyordu. Belki de Moses’a düşündüğü kadar güvenmiyordu. Resimler –sonuncusu hariç hepsi– avucunun arasındaydı ve klinikten çığ-lık atarak kaçmamak için kendini zor tutuyordu. Sonuncusunu daha odadan çıkmadan cebine sokuşturmuştu.

“Sarsılmışa benziyorsun,” dedi Noah kibarca. “Moses’la ko-nuşmak cesaret işi. Seni uyarmaya çalıştım.”

“Biraz aklım durdu sadece. Acayip biri,” dedi Mercedes, Cora’dan değil de Moses’tan bahsetmelerine sevinmişti.

“yledir. Yarın buradan çıkıyor. Ona numaramı verdim. Ne zaman ihtiyaı olursa beni aramasını söyledim. Beni dinleyeceğini sanmıyorum ama umarım dinler. İyi biri. Özel biri. Moses

Wright'ın zamanın, arkadaşlığın ve biraz da özgürlüğün çöze-
meyeceği hiçbir sorunu yok. Sadece kavga etmeyi bırakması la-
zım. O ve David Taggert'in –sana ondan bahsetmiştim– büyük
planları var. Ya birbirlerinin kurtuluşu olacaklar ya da birbirleri-
ni öldürtecekler.”

Mercedes cevap vermedi. Sadece oradan uzağa, çok uzağa
gitmek istiyordu, yalnız başına düşünebileceği bir yere. Ve öfke-
sini kusabileceği.

Noah, “Resimlere bakabilir miyim?” diye sordu.

Mercedes resimleri kendine doğru çekerek, “Ne?” dedi.

“Resimleri diyorum, Mer. Bakabilir miyim?”

“Ha. Şey. Tabii. Büyüleyiciler. Moses büyüleyici biri.”
Moses'ın çizdiği resimleri Noah'ya verdi ve Noah her birini tek
tek incelerken onu izlememek için arabasının kilidini açtı.

“İmzaladı mı?” Noah buna güldüyse de bayraklı tabuttan ba-
şını kaldırıp bakmadı. Mercedes onun bir sonraki resme geçme-
sini izledi.

“Ben istedim. Moses Wright bir gün ünlü olacak. Yaz bir ke-
nara. Bu resimler çok para yapacak.”

“Keşke benim de aklıma gelseydi,” dedi Noah ama bakışları
kâğıt bebeklerin üzerindeydi. Üçünün olduğu resimdi bu. Noah,
Mercedes ve Gia. Mercedes bu resme anlam veremediyse de
Noah'dan saklamamıştı. Onu değil.

Noah usul bir sesle, “Bu yüzden mi üzgünsün?” diye sordu.

“Benden sana ve Gia'ya iyi bakmamı istemişti. Sanırım res-
min anlamı bu.”

“Evet. Olabilir. Ama bu, neden üzgün olduğunu açıklamı-
yor.”

Mercedes, “Hastalarına da mı böyle yapıyorsun?” diye sordu
sertçe.

“Ne?”

“Onları da sorguya çekiyor musun?”

“Öyle mi yapıyorum?” Kaşlarını çatarak Mercedes'e baktı.
Şubat ayazı küçük buz parçaları misali Mercedes'in yanaklarını

sızlatıyordu ama kalbi sıcacık, nefesi sığıdı. Sadece düşünmeye ihtiyacı vardı ve Noah'nun sorularına cevap vermek istemiyordu. Düşünmesi lazımdı.

"Sen onun kocasısın. Gia onun çocuğu. Ve o artık yok. Bu resim içimi kıpır kıpır ettirmiyor. Daha çok kendimi... hırsız gibi hissetmeme neden oluyor. Düzenbaz gibi." Bunlar doğrudu ama yine de yalan söylüyordu. Kendisi için üzgün değildi. Noah için ölümüne korkuyordu.

Noah başını yana yatırarak açıklamasını bekledi. Bu konuda çok iyiydi. Beklemede. Dinlemede. İnsanı ilmek ilmek çözmede. Mercedes bir şey demeyince resimleri ona geri verdi.

"Sen düzenbaz değilsin Mer. Sen cankurtaransın."

"Gitmem gerek Noah. Geç kaldım. Seni sonra ararım," diye fısıldadı Mercedes. Parmak uçlarında yükselerek onu sakal çizgisinin hemen üzerinden yanağından öptü. Noah'nın yanağı soğuktu ama geri çekildiğinde ona bakan bakışları sıcacıktı.

"Çok düşünüyorsun Boozer," diye sataştı, Mercedes'in yılbaşı gecesi ona söylediği sözü tekrarlayarak.

Mercedes gülümsemeye çalışarak arabasına bindi ve giderken ona el salladı. Belki de *sahiden* fazla düşünüyordu. Belki de zihninin, gerçekte hiçbir temeli olmayan senaryolar üretmesine izin veriyordu. Ama Mercedes öyle olduğunu sanmıyordu. Ve hisleri onu hiç yanıltmamıştı.

Mercedes işe geri dönmedi. Gökyüzü kapalıydı, yol kenarlarında dağ gibi kar birikintileri vardı ama yollar açık ve temizdi, Mercedes, Maven'ı arayıp danışmadaki Briana'ya öğleden sonraki randevularını başka zamana ertelemesini söyledi. Arabayı amaçsızca sürerken aklı geçmiş yıllara giderek anlayamadığı bir şeyi, *hiçbir zaman* anlamadığı bir şeyi anlamlandırmaya çalıştı.

Cora, Noah'yla evlenmeden önce onlarca kez âşık olmuştu. Hiç bulamadığı bir şeyi arayıp duruyordu. Mercedes onun, Noah'nın da ona âşık olmasını beklediğini ve nihayet olduğunda aramayı bırakacağını sanmıştı. Ama belli ki bırakmamıştı.

Üçü arasında bekâretini ilk kaybeden Cora olmuştu; lise iki-

de, Ryan Wilcox'a. Cora onunla yatana kadar Ryan diyor, başka bir şey demiyordu. Ama onunla yattıktan sonra ilgisi bıçak gibi kesilmişti. Aslında Ryan Wilcox, Mercedes'le ilgileniyordu ama Cora ondan hoşlandığını söyleyince Mercedes hiç düşünmeden aradan çekilmişti. Aşk üçgenleri ya da bir haftadan uzun sürmeyecek bir gönül macerası için arkadaşıyla arasını bozmak ilgisini çekmiyordu.

Kuzenleri ve onların kız arkadaşlarından, okuldaki arkadaşlarından gördükleri kadarıyla seks her şeyi berbat ediyordu, bu yüzden o, Noah ve Cora erkeklerin –ya da kızların– dostluklarını bozmasına asla izin vermeyeceklerdi. Ama lisesinin ikinci yılında Noah birden serpilip de iyi yürekliliğine bir de uzun boyu ve yakışıklılığı eklenince bunu fark etmemek imkânsızdı. Cora kesinlikle fark etmişti.

Ama sözüne sadık kalarak hiçbir zaman Noah'ya yazılmamış ya da arkadaşlıklarını değiştirmeye kalkmamıştı. Belki peşinde koşmaya gönülsüzdü. Belki ona çok fazla değer veriyordu, olduğu hâline. *Oldukları hâle*. Ama Noah askere gittiğinde her şey değişmişti. Mercedes geri çekilmiş ve Cora öne çıkmıştı.

"Ben yokken beni unuttur musun?" diye sordu Noah.

"Tabii ki hayır. Dünyadaki en iyi arkadaşımı nasıl unutabilirim?" diye güldü Mercedes.

Noah bir şey demediyse de sanki kabuğunu soymak ister gibi yüzüne uzun uzun baktı.

"Kurt'le uzun süre dışarıda kaldın." Bir saattir Abuela'yla oturmuş, Mercedes'in içeri girmesini bekliyordu. Kapının açıldığını duyduğunda hole yanına gitmiş, Abuela da yatmaya çıkmıştı.

Mercedes açık sözlülükle, "Öpüşüyorduk," dedi.

Noah ensesini ovuşturarak şaşkın şaşkın güldü. "Sen bu kadar dü-rüstken sana nasıl kızabilirim?"

Mercedes afallayarak, "Bana neden kızacakmışsın ki?" diye sordu.

"Kurt Jespersen'e çok fazlasın."

"Elbette öyleyim. Ama çocuk çok seksi. Ayrıca çok iyi öpüşüyor.

Ben daha on sekiz yaşımdayım Noah. Birine kendimi adamadan önce bir sürü erkeği öpmeyi planlıyorum. Ben Cora gibi değilim. Onun gönlü bir tek sende." Mercedes ona gerçekte şaka yapıyordu. Hiçbiri bunu dilendirmese de Cora'nın gönlü sahiden Noah'daydı.

"Anladım." Noah'nın sesi yorgundu. "Cora benim arkadaşım Mer. Hepsi bu."

"Biliyorum. Ama o daha fazlası olmak istiyor. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Seni öpsem ne yapardın?" diye sordu Noah usulca. Birkaç adım yaklaşarak Mercedes'in yüzüne baktı.

"Yapma." Mercedes'in kalbi küt küt atsa da sesi katıydı. Sakindi.

"Neden?"

"Bob'u hatırlıyor musun?"

"Hı?" Noah neden bahsettiğini anlamamıştı.

"O ve Heather, Heather'ın balkonunda sigara içerlerdi hani?"

"Evet?" Noah kelimeyi uzatarak söyledi, meraklanmıştı.

"Heather onunla dertleşirdi. Arkadaştılar. Ama sonra..."

"Bob daha fazlasını istedi," diye tamamladı Noah, düz bir sesle.

"Evet. Peki artık Bob'u görüyor musun?" diye sordu Mercedes.

"Bob gitti."

"Aynen öyle."

Noah'nın omuzları üzüntüyle çöktü.

"Arkadaşlarımızı yanımızda tutarız. Ama kız arkadaşlarımızı ve erkek arkadaşlarımızı... onları değiştirir, hayatımızdan çıkarıp atarız. Ben seni yanımda tutmak istiyorum, Noah. Bunu yapabilmemin tek yolu –seni sonsuza dek hayatımda tutabilmenin tek yolu– arkadaş kalmamız."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim Mer."

Mercedes şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü senden çok hoşlanıyorum."

Sormadan, uyarmadan eğildi ve Mercedes'i öptü.

Dudakları yumuşak, nefesi tatlı, yanaklarını tutan parmakları hafifti. Ama bu, arkadaşlar arasında bir öpücük değildi. Bu, veda öpücüğüydü. Umutsuz bir merhabaydı. Mercedes'in kalbi büyüdü, büyüdü,

göğsünü dehşet ve zaferle doldurdu. Ama ne Noah'yı itti ne de kendini geri çekti. Karanlıkta o da dudaklarını Noah'nın dudaklarına bastırdı ve Noah öpücüğünü daha tutkulu bir seviyeye taşıdığına hiç düşünmeden onun için dudaklarını araladı.

Noah'yı öperek hata ettiğini biliyordu. Bunun her şeyi daha da zorlaştıracığını biliyordu. Ama duramıyordu. Geri çekilemiyordu ve Noah sırtını dikleştirebilmek için kollarını ona dolayıp göğsüne çektiğinde kendini kaybetti. Onu öyle bir hiddet ve tutkuyla öptü ki Noah geri çekilip nefes nefese Mercedes'in adını fısıldadı, ardından yeniden dudaklarının tatlı birleşiminde, birbirine dolanan dillerinde ve tüm bunları defalarca kez tekrarlamalarına neden olan ortak iç çekişlerinde kendilerini kaybettiler.

Mercedes'in kolları Noah'nın omuzlarında, Noah'nın kolları Mercedes'in belinde, birbirlerine sıkıca sarıldılar. Noah'nın elleri Mer'in vücudunda gezinmedi, yere yığılmadılar da. Karanlık holde bir daha asla öpüşemeyecekmiş gibi, öpüşmek hayatın ta kendisiymiş, onlar durdukları anda dünya da duracakmış gibi öpüştüler.

Ve durdu da.

Noah nefes nefese, "Bana mektup yazacak mısın Mer?" diye sordu.

Mercedes, "Tabii ki yazacağım," diye fısıldadı.

"Cora'ya iyi bak. O senin kadar güçlü değil."

Cora'nın adını duyduğunda sırtından aşağı buzlu su boşalmış gibi hissetti. Geri çekildi. Çekilirken de sendeledi. Noah onu tutmak için uzandı ama Mercedes buna izin vermeyerek ondan uzaklaştı.

Cora'ya iyi bakmaya çalışmıştı. Noah'nın ilk gidişinde çok da zor olmamıştı. Hepsi hâlâ arkadaşlıklar, hâlâ birbirlerinden bağımsız ve hâlâ bir o kadar bağılydılar. Noah annesi öldüğünde eve dönmüş ama çok geçmeden Kuveyt'e gitmek üzere yeniden ayrılmıştı. Mercedes ona kaçıp kaçmadığını sormuştu. Noah ona sadece nereye gideceğini anlamaya çalıştığını söylemişti ama Mercedes'i ve Cora'yı ardında bırakmıştı. Three Amigos'u ardında bırakmıştı.

Mercedes saç okulunu yeni bitirmişti, Cora üniversitedey-

di, Noah olmadığından ve lise bittiğinden üçü kendi denizlerinde ayrı adalar oluvermişlerdi. Daha doğrusu Mercedes öyle sanıyordu. Esasında akıntıda sürüklenen tek kişi oydu. Birbirlerinden ayrı geçirdikleri zamanda Cora'yla Noah daha çok yakınlaşmışlardı ve Cora'nın artık Mer'in ona göz kulak olmasına ihtiyacı kalmamıştı.

2002'de Noah'ya Afganistan görevi çıktığında, en eski dostundan yine aynı şeyi istemişti. "Cora'ya iyi bak, Mer."

Bunu yapmak ikinci seferde daha zor olmuştu.

Cora mesafeli ve hoşnutsuzdu. Hamileliği hakkında bir gün heyecanlıyken ertesi gün umutsuz ve ilgisiz oluyordu. Günlerce Mercedes'ten uzak durduktan sonra salona çıkageliyor, iki gözü iki çeşme ağlayarak Mercedes'e ona en çok ihtiyacı olduğu zaman neden onu terk ettiğini soruyordu. Cora ya çok mutlu, enerjik ve hayat doluydu ya da tamamen tükenmiş durumdaydı, saçını tarayacak, dişlerini fırçalayacak hâli bile yoktu. Noah'nın dokuz aylık görev süresi boyunca Mercedes birçok kez sırf Cora'nın işe gittiğinden emin olmak için evine uğramıştı. Çünkü Cora işe gittiğinde, bir rutine bağlı kaldığında, daha iyi oluyordu. Hamileliğinin sonlarına doğru düzelmeye başlamıştı ama Gia doğduktan sonra yine eski hâline dönmüştü. Noah eve döner dönmez bakıcı rolüne geri bürünmüştü. Sanki annesi öldükten sonra onun yerine kendisine tıpkı onun gibi ihtiyaç duyan birini koymuştu.

Bunu düşününce Mercedes yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim Cora," diye fısıldadı kendi kendine. "Bu hiç adil değil. Bana ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum. Eğer düşündüğüm şeyse anlamak da istemiyorum."

Bana bir şey olursa onlara bakarsın, değil mi?

Mercedes benzinciye girip Corolla'nın deposunu doldurdu, doldururken de soğuğa karşı ellerini ceplerine soktu. Bu sırada Montlake'te alelacele katlayıp cebine sokuşturduğu resmi buldu. Alıp açtı ve sayfada kendisine bakan yüzlerin üzerindeki kırışıkları düzeltti. Keegan Tate. Onu hemen tanımıştı. Moses

Wright neden Keegan Tate'in Cora ve Gia'yla resmini çizmişti? Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Bana bir şey olursa onlara bakarsın, değil mi?

"Çabalıyorum Cora," diye mırıldandı. "Ama seni idare etmeye çalışırken onlara bakamam."

SEKİZ

1989

Mercedes onu fark etmişti. Herkes gibi balkonunda sigara içiyordu ama herkesin aksine o çocukları izlemeyi seviyordu. Bazen Mercedes'i izliyordu. Bir keresinde Mercedes de çenesini kaldırıp ellerini beline koyarak ona bakmıştı. Hatta adamın anlamayacağından emin olarak İspanyolca bir araba küfretmişti. Ama adam anlamıştı. Mercedes onun güldüğünü duymuş, evcil yılan misali dönüp yeniden onun etrafına kıvrılan ince bir duman üflediğini görmüştü.

"Seni güzel buluyor Sadie," dedi bir gün Cora, adam onları izlerken o da adamı izliyordu. Adamın balkonu doğruca basketbol sahasına bakıyordu, Mercedes onları duyabildiğini sanmasa da içeri girmesini istiyordu. O oradayken maça odaklanamıyor, dahası adamın varlığı tüylerini diken diken ediyordu.

"İğrenç, Cora," diye tersledi.

"Seni izliyor."

"Seni de izliyor," diye ofladı. Tek olmak istemiyordu.

"Biraz babama benziyor."

"Hayır benzemiyor Cora."

"Muhtemelen yalnızlık çekiyordur. Sanırım gidip onunla konuşacağım."

"Sakın öyle bir şey yapayım deme Cora, muhtemelen çocuk tacizcisidir."

"Biz artık çocuk değiliz Sadie."

"Tabii ki de öyleyiz!"

"Benimle gelmek zorunda değilsin."

Mercedes, Cora'nın yalnız başına gitmesine izin vermeyecekti ve Cora da adamla konuşmaya kararlı görünüyordu. Çimenliği geçip adamın balkonunun altında durdu ve elini gözlerine siper ederek adama gülümsedi.

"Selam," diye seslenince adam gülümsedi.

"Selam Kızıl." Sigarasını söndürüp saçını düzeltti.

Cora, "Adınız ne?" diye sordu.

Adam sırtarak, "Payton," dedi.

"Ee... Bay Payton. Ne zamandır burada oturuyorsunuz?" diye sordu.

"Bana sadece Payton de. Ne zamandır burada oturduğumu biliyorsun. Beni izliyorsun kızım."

Mercedes arkadaşına dik dik bakarak, "Onu mu izliyorsun?" diye çıkıştı.

Cora, "Babama benziyorsunuz Bay Payton. Babam vefat etti," dedi.

Mercedes, "Babasına benzediğin filan yok," diye homurdandı.

"Baban için çok üzüldüm Kızıl." Payton Mercedes'i duymazdan geldi. "Senin adın ne?"

"Cora."

"Bana da arkadaşlarım Sana Ne Oğlum derler," diye araya girdi Mercedes. Cora'yı kolundan çekiştirirken adam güldü.

"Yukarı gel Cora," dedi. "Babandan konuşuruz. Sana gazoz veririm. Bayağıdır top oynuyorsun, susamışsındır."

"Biz gazoz mazoz istemiyoruz." Mercedes başını sallayıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Cora'ysa hevesle, "Tamam," dedi. Adamın balkonu iki kat yukarıdaydı ve Cora onu ikinci kata çıkaracak merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Mercedes sinirle, "Cora!" diye bağırdı.

"Onunla konuşmak istiyorum Sadie. Söyledim sana, gelmek zorunda değilsin."

"Nah değilim."

Payton elinde gazozlarla onları kapıda bekliyordu. Kenara çekilip içeri girmelerini işaret ettiğinde Cora sanki onu bebekliğinden beri tanıyormuş gibi rahatça eve daldı. Mercedes'se bir eli kapı çerçevesinde, bir eli kapıda eşikte duruyordu. Cora üzümlü Fantaları Payton'ın elinden aldı ve birini Mercedes'e uzattı. Mercedes, Payton'ın tek yanlışında yüzüne fırlatmaya hazır, içeceği Cora'dan aldı. Kutu soğuk ve kaygandı, Cora hemen kendininkinin açma halkasını çekip büyük bir yudum aldı.

"Sen de benim küçük kızımı andırıyorsun, biliyor musun? Onun da senin gibi kızıl bukleleri vardı." Payton uzanıp Cora'nın sol memesinin üzerinde duran bir tutam saçına dokundu. Cora geri çekilirken Mercedes öne çıktı. Payton ikisinin arasına girdi.

Cora, "Senin küçük kızın mı var?" diye fısıldayınca Mercedes sızlandı.

Payton'ın yüzü acıyla buruştu. "Öldü. Onu çok özlüyorum."

"Yalan," diye çıkıştı Mercedes. Sahiden korkuyordu. Cora bir oyundaymış gibi davranıyordu, sanki biri "kestik!" diye bağıracaktı, bu yüzden sahneyi inandırıcı kılmaya çalışıyormuş gibi.

"Çok ayıp, Sana Ne," dedi Payton sinsi sinsi. Onunla konuştuğunu anlaması Mercedes'in bir dakikasını aldı. "Cora ve ben biraz konuşacağız. Sen evine git." Mercedes'i kapıdan dışarı itmeye çalıştı.

"Cora!" Mercedes arkadaşı olmadan gitmeyi reddederek çerçeveye tutundu. Payton onu tutup kaldırdı ama bunu yapmadan önce ellerini önce poposuna koydu, oradan beline doğru kaydırđı. Mercedes'i koridora bıraktı.

"Evine git, Sana Ne," dedi.

Birdenbire Cora, Payton'ı itip dışarı çıktı, kollarını Mercedes'e doladı ve onu Payton'ın elinden kurtardı. Mercedes'in üzümlü gazozu yere düşüp patlayınca köpüklü mor içecek ayaklarına ve bacaklarına püskürdü. Payton küfrederek Cora'ya uzandı. Cora onları soktuğu tehlikenin farkına daha yeni varmış gibiydi, yanakları kızarmış, gözleri kocaman açılmıştı, Payton'ın elinden sıyrılırken Mercedes'i de berabe-

rinde çıktı. Sonra koşmaya başladılar, merdivenleri alelacele inip basket sahasına giden çimenliği aşarak karşı taraftaki apartmanlara vardılar.

"Özür dilerim Sadie," dedi Cora nefes nefese, kendi evlerinin önündeki koridora vardıklarında.

"Aklından ne geçiyordu senin?" diye haykırdı Mercedes. Arkadaşını sarsmak, ona tokat atmak, kafasını açıp içine bakmak istiyordu. Midesi ağrıyordu ve kusacak gibiydi.

"Bilmiyorum," diye kekeledi Cora. "Gerçekten bilmiyorum."

Üç haftadır Mercedes'in içi içini yiyordu. Moses'ın çizdiği resimler aklına kazınmıştı; tanıdık suratlı üç kâğıt bebek ne zaman gözlerini yumsa onunla alay ediyordu. Mercedes ne yapacağını bilmiyordu. Keegan ona Cora'yla ilgili bir şey söylememişti hiç ve Mercedes de hiç aralarında bir şey olduğunu sezmemişti. Cora öldüğünde Keegan cenazeye gelmişti ama Maven'dan herkes cenazeye gelmişti. Keegan ona sıkıca sarılıp başsağlığı dilemişti ancak hepsi buydu. Cora'nın ölümünden hiç konuşmamışlardı ve Keegan bilhassa etkilenmiş görünmemişti. Mercedes onunla yüzleşmemek için kendini tutuyordu ama Pandora'nın kutusu bir kere açılmıştı ve Mercedes ne kadar çabalasa da kutuyu geri kapatamıyordu. İçindeki tüm sorunlar gün yüzüne çıkmış; Mercedes'in düşüncelerini, uykularını, huzurunu çalmıştı.

Bir akşam Keegan'la baş başa salonu kapatırlarken fırsatını yakaladı. Normalde denk gelmezler, biri salonu açarken diğeri kapatırdı ama o cumartesi akşamı son müşteri de gidip kapı kilitlendikten sonra yalnız kalmışlardı.

"Yemeğe gidelim mi, Mercedes?" diye sordu Keegan, başını kasadan kaldırmadan. "Uzun zaman oldu. Arayı kapatırız."

Mercedes onu inceleyerek ona Cora'nın gözünden, başkalarının gözünden bakmaya çalıştı ama yapamadı çünkü Keegan'ın ciğerini biliyordu. Nüfuzu yoktu. Ağırlığı yoktu. Ayrıca o günü gün ederek yaşarken hayatına girip çıkan onlarca kadından biri olmak istemiyordu. Keegan, Noah kadar uzun boylu değil-

di, topuklu çizmeleriyle ancak bir seksen oluyordu ama kusursuz saçları ve harika çenesiyle son derece güzeldi. Kısmayı sevdiği açık mavi gözleri, büzmeyi sevdiği dolgun dudakları vardı, sanki bir sonraki hamlesini uzun uzun düşünüyormuş gibi. Kadınlar buna bayılıyordu. Keegan, onları en güzel hâllerine nasıl dönüştüreceğine kafa yoruyormuş gibi dakikalarca aynada onlara bakardı. Başını bir o yana bir bu yana yatırarak saçlarına dokunur, parmaklarını aralarından geçirirdi. "Tanrım, gözlerin çok güzel. Onları öne çıkarmak için saçlarını biraz renklendirelim," ya da "Şu kemik yapısına bak. Muhteşem. Ben ne yaparsam yapayım güzel olacaksın. İşimi çok kolaylaştırıyorsun," gibi yorumlarda bulunurdu.

Müşterileri kıkır kıkır gülerek istediğini yapmasına izin verirdi. Ve o da *ne isterse* yapardı. Onun ilgilendiği kadınlar salondan çıkarken âdeta ayakları yere değmezdi. Keegan'ın ilgisi afrodisyak gibiydi ve üç aylık bekleyenler listesi vardı. Müşteri çekmedeki bu başarısından dolayı Gloria Maven ona bayılıyordu.

Ama afrodisyağın etkisi geçtikten sonra bazı kadınlar ağlayarak geri gelirdi. Pişmanlık ve ekstrem saç kesimi her zaman iyi bir kombinasyon olmuyordu. Neyse ki Keegan işinde son derece başarılıydı ve bir kadın saç kesiminden pişman olsa bile ona kendi fikrini kabul ettirmeyi başarıyordu.

Ama Mercedes onun beğenilmeyen birkaç stilini düzeltmiş, bunu yaparken de kendisine sonuna kadar sadık, Keegan'a da sonuna kadar mesafeli müşteriler kazanmıştı. Bu yüzden çalışma alanları salonun karşı uçlarında bulunuyordu.

Yine de Keegan güçlü duygular uyandırıyor ve iş için iyiydi. Mercedes Maven'da -Gloria Maven'ın kendisi dışında- onunla yatmamış tek kişi olduğundan emindi. Hatta bir keresinde Keegan dudaklarını büzerek şaka yollu neden yatmadıklarını sormuştu.

"Çünkü seninle yatarsam Keegan, eninde sonunda senden nefret ederim, sen de bana saygı duymazsın," demişti Mercedes.

"Sana tapanım!" diye karşı çıkmıştı Keegan.

“On dakika kadar. Sonra aramızdaki bu rekabet mahvolurdu.”

Bunun üzerine Keegan güler, flörtleşmeleri de aynı seyrinde devam ederdi. Mercedes bunun zararsız olduğunu sanıyordu. Arkadaş olduklarını sanıyordu. Hatta Keegan’ı severdi.

“Sana bir şey soracağım Keegan,” dedi. “Ama bana gerçeği söylemen lazım.”

Mercedes’in sesinde bir tuhafılık olmalıydı çünkü Keegan başını kaldırıp ona baktı.

Mercedes birden, “Cora Andelin’le ilişkin oldu mu?” deyiverdi.

Keegan öksürerek güldü ve kasayı kapattı. “Vay canına Mercedes. Bu da nereden çıktı şimdi?”

Mercedes kısık sesle, “Bilmem gerek Keegan,” diye üsteledi.

“Neden? Neden şimdi bilmen gerek... üzerinden bunca zaman geçmişken?”

“Olmuş.” *Dios mío. İlişkisi olmuş. İlişkileri olmuş.*

“Ben buna ilişki demezdim. Birkaç kez yattık, o kadar,” dedi omzunu silkerek. Rahatsız olmuşa benziyordu ama bütünüyle endişeli görünmüyordu. “Sanırım senden hoşlandığımı biliyordu Mercedes.” Kalçasını tezgâha dayayıp güzel dudaklarını büzerek Mercedes’e sırttı.

“Saçmalamayı kes Keegan. Ben senden hoşlanmıyorum. Özellikle de şu anda.”

Keegan ona inanmıyormuş gibi güldü.

“Ama Cora için durum tam tersiydi,” diye sataştı. “Sana yazıldığımı anladığı anda bana yazıldı. E güzel kadındı da. Odağımı senden ona çevirmek zor olmadı.”

“Evet, güzeldi. Ayrıca evliydi.”

“Ah, hadi ama Sadie. Kimi kandırıyorsun? Noah Andelin’le ne yaşadığını hepimiz biliyoruz.”

“Ne diyorsun sen?” diye tersledi Mercedes. İnsanların, beş saniyeliğine kendilerini iyi hissetmek adına iğrenç dedikodular yaymasına hiç tahammülü yoktu. Bu beş saniye bir başkasının hayatını mahvetmeye yeterdi.

"Aranızda öyle büyük bir çekim var ki sizi izlemek, başkasının evinin camından porno izlemek gibi."

Mercedes, "Bunu sık sık yapıyor musun, Keegan? İnsanların evinin camından porno izliyor musun?" diye homurdandı.

Keegan, "Arkadaş ayağınızı kimse yemiyor," diye karşılık verdi. Mercedes suratına bir tane patlatmamak için kendini zor tutuyordu.

"O sana öyle geliyor. Noah ve ben arkadaşız. Aramızda hiçbir zaman bundan ötesi olmadı."

"Cora daha fazlası olduğunuzu düşünüyordu ama."

Mercedes, "Hayır, öyle düşünmüyordu," dedi şaşkınlıkla. "Öyle düşünmüyordu, Keegan Tate. Yalan söylüyorsun."

Keegan omzunu silkti. "Canını sıkan şeyler vardı, mesela Noah'nun sana Mer demesi. Birlikte gülmeniz. Saçını kestirmeye hep sana gelmesi. İkiniz çok yakındınız."

"Biz sekiz yaşımızdan beri çok yakınız. Ama asla senin ima ettiğin şekilde değil. Asla. Bunu Cora da biliyordu."

Keegan, "Çok uzun sürmedi Sadie," diye sızlandı. Mercedes'in ona kızması hiç hoşuna gitmemişti. "Bir keresinde saçını kesmiştim, hatırlıyor musun? Çok sakın biriydi. Ve çok güzeldi. Onunla olmak... efsanevi bir prensesle olmak gibiydi. Kulağa çok aptalca geliyor. Ama o..."

"Uhreviydi," diye tamamladı Mercedes. "Biliyorum."

"Evet. Uhrevi." Kelimeyi anlamını yeni öğreniyormuş gibi zihninde evirip çevirdi. "Ben saçını kestikten sonra masanın üzerine telefon numarasını bırakmış. Adı yazmıyordu ama o olduğunu anlamıştım. Onu aramamalıydım ama aradım."

Mercedes onu yargılamamaya çalışarak başıyla onayladıysa da hem onu hem de Cora'yı öldürmek istiyordu.

"Benden sıkılması uzun sürmedi." Keegan yine omuz silkti.

"Sen ondan sıkıldın mı?"

"Evliydi. Gizli gizli buluşmak eğleneliydi –bir bakıma ateşliydi– ama on saniyeliğine. Buluşuyorduk, seks yapıyorduk,

sonra basıp gidiyordu. Bir gün bittiğini söyledi ve bitti. Onu özlemedim.”

“Hamile olduğunu öğrendiğinde ne düşündün?” diye fısıldadı Mercedes, sinirleri o kadar gerilmişti ki çaresiz bir melodi mırıldanıyorlardı.

Keegan’ın yutkunması bunu sahiden düşündüğünü gösteriyordu.

“Ben hep korundum, ayrıca Cora’nın seks yaptığı tek kişi ben değildim. Hatırlarsan evliydi. Zamanlama uyuyordu ama Noah biz hâlâ görüşürken orduya çağırılmıştı. Onun askere gitmesi yeniden görüşmeye başlayacağımız anlamına gelir sanmıştım fakat öyle olmadı. Belki vicdan yaptı. Bilmiyorum. Ama bana bir şey söylemeyince bebeğin Noah’dan olduğunu varsaydım ve bir daha konusunu açmadım.”

“Çok şükür.”

“O biliyor mu? İyi doktor yani?” diye sordu Keegan. “Bu yüzden mi soruyorsun. Sana o mu söyledi? Beni hep kıskanırdı zaten.”

“Onun bilip bilmediğini bilmiyorum, Keegan. Bana böyle bir şey söylemez. Hem sen neden ona öyle diyorsun?”

“Kendisi gerçek olamayacak kadar iyi de ondan,” diye mırıldandı.

“Ve sen onun yanından bile geçemezsin.”

“Cora öyle düşünmüyordu ama.”

“Hayır, düşünüyordu. Yoksa senin için ondan ayrılırdı,” diye çıkıştı Mercedes.

“Onunla yatmadığına emin misin?”

“Domuzsun Keegan.”

Omzunu silkti. “Beni hep severdin.”

“Artık sevmiyorum.”

“Yapma Mercedes. Böyle konuşma. Seni aldatmışım gibi davranıyorsun. Acaba benden itiraf etmek istemediğin kadar hoşlanıyor olabilir misin?” diye şaka yaparak Mercedes’i güldürmeye çalıştı. Oysa Mercedes ona bakamıyordu bile. Cora’nın ne yaptı-

ğını öğrendikten sonra Noah'nın yüzüne nasıl bakacağını ise hiç bilmiyordu.

"Başka kim biliyor?" diye fısıldadı.

Keegan başını salladı. "Hiç kimse."

Mercedes başıyla onayladı. "Güzel. Çünkü bir daha asla bu konuyu konuşmak istemiyorum."

Cuma sabahı Maven'in kapısından girdiğinde Keegan onu, "Mercedes, Cuddy yine arka kapıda, avantasını istiyor," diyerek karşıladı. Konuşurken Mercedes'e bakmamıştı. Son bir haftadır araları limoniydi. Hatta Gloria bile fark etmişti bunu.

Mercedes içini çekti. Cuddy sık sık gelmezdi ve kendi hâlinde, zararsız biriydi. Ama müdavimleri korkuttuğu için Mercedes ona saçını kestireceği zaman cuma sabahları –saat tam dokuzda– gelmesini, salon onda açılmadan önce onunla ilgileceğini söylemişti. Cuddy bunun için büyük minnet duyar, Mercedes saçını yıkarken gözlerini yumduğunda kenarlarından boncuk boncuk yaşlar akardı. Bunu görmek her seferinde Mercedes'in yüreğini sızlatırdı.

Bundan birkaç yıl önce, Noah Afganistan'a gönderilmeden altı ay önce, Hill Hava Kuvvetleri Üssü sponsorluğunda, ağırlıklı olarak Salt Lake City'deki evsiz sorununa yoğunlaşan bir kamu hizmeti günü düzenlenmişti. Evsizlerin ve akıl hastalarının büyük kısmı gaziydi ve Hill, farkındalığı artırmak ve sıklıkla unutulan, görmezden gelinen kişilere temel hizmetler sunulabilmek amacıyla Valilikle işbirliği yapmıştı. Noah'yla Cora, Cora babasının askerî geçmişinden ötürü, Noah'ysa o doğduğunda annesinin ergen bir evsiz olmasından ötürü bu proje için çok hevesliydi ve Mercedes'i de dahil etmişlerdi.

İki gün boyunca, koca bir blok büyüklüğündeki çadırın altında gönüllüler, bedava yiyecek, yatak ve hizmetlerle –sağlık hizmeti, diş sağlığı hizmeti, psikolojik danışmanlık, eğitim fırsatları, hatta saç kesimi ve kıyafet– evsizleri oraya çekmişlerdi. Noah

İnsanları Adsız Alkolikler toplantısına katılmaya ikna edip akıl sağlığı taramaları yapmış, Cora onları eğitlim sıraslarından haberdar edip yeniden çalışmaya başlamalarını sağlayabilmek için bir iş bulma kurumuyla anlaşmış, Mercedes de insanlara kendilerini yeniden güzel hissettirebilmek için var gücüyle çalışmıştı.

Bu etkinlikte her yıl görev alıyordu ama Cuddy gibi etkinlik dışında da sık sık gördüğü birkaç insan vardı. Güzellik salonunun önünde aylak aylak dolaşmak, çalışanları rahatsız etmek ya da civarda dilencilik yapmak konusunda katı kuralları vardı ama kimseyi geri çevirmezdi. Cuddy onun en daimî para ödemeyen müşterisiydi.

“Geç kalmam onun suçu değil,” diye çıkıştı Mercedes. “Bugün hızlı çalışırım olur biter. Onu içeri alır mısın, Keegan? Ben de lavabolardan birini hazırlayayım.”

“Sen bir meleksin Mercedes Lopez. Ben o adamın başına tırnağımın ucuyla bile dokunmazdım.” Keegan alçak sesle söylediye de tertemiz kıyafetlerinin üzerine beyaz stilist önlüğü geçip arka kapıyı açmaya gitti.

Mercedes arkasından, “Ona iyi davran Keegan,” diye seslendi. “Cuddy’nin özel güçleri var. Sana büyü yapar bak.”

Yapardı da. Zavallı Cuddy’nin akli melekeleri artık yerinde değildi, belki de hiçbir zaman yerinde olmamıştı. Ama kimin dost kimin düşman olduğunu tek bakışta anlamak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı.

Mercedes koştur koştur işe başlama saatini kaydedip çantasını tezgâhın altına sokuşturdu ve önüne bir önlük bağlayıp Cuddy’nin saçıyla ilgilenmeye gitti.

Cuddy lavaboların olduğu yerde üzerinde uzun kabanı, gözleri kapalı, bir sandalyede uzanıyordu. Bacaklarını sallıyor, dizlerini aşağı yukarı oynatıyordu. Mercedes saçını yıkamaya başlayana kadar hep böyle gergin olurdu. Ancak o zaman, sanki Mercedes kafasının içinde bir şeyi gevşetmiş gibi, uzuvları hareket etmeyi bırakır, Mercedes’in elleri altında rahatlayıp gevşerdi.

“Günaydın Cuddy.”

“Günaydın Bayan Lopez.”

“Bana Mercedes de Cuddy. Bayan Lopez dediğinde kendimi öğretmen gibi hissettiğimi biliyorsun.”

Gizlice saçında bit var mı diye bakındı –şimdiye kadar hiç olmamıştı– ve ardından suyu açıp ısınmasını bekledikten sonra Cuddy’nın gür saçına tuttu. Saçı darmadağınaktı ve neredeyse tamamen beyazlamıştı. Mercedes onun kaç yaşında olduğunu bilmiyordu –ne yazık ki tüm evsizler çok yaşlı görünürdü– ama saçının gürlüğüne bakarak ellisinde olabileceğini tahmin ediyordu. Sıcak soğuk demeden her daim giydiği paltosunun altında görmek zor olsa da Cuddy uzun boylu ve zayıftı, hatta cılızdı. Yaz aylarında ekşi ekşi kokardı ve Mercedes sık sık onu personel odasındaki banyoda duş almaya yollardı. Bugün duş alacak vakti yoktu ama neyse ki çok kötü kokmuyordu. Biraz dumanlı, biraz terli ama çok fena değil.

“Bugün hava güzel olacağa benziyor Cuddy. Bahar gelmiş gibi, değil mi? Su nasıl?”

“Gayet iyi Bayan Lopez.” Cuddy’nin gözleri hâlâ kapalıydı ama kenarlarından yaşlar dökülmeye başlamıştı.

Mercedes elinde olandan daha fazla vakit ayırarak saçını yıkadı, duruladı, sonra bir daha yıkadı. Ona sıcak suyla ıslattığı havluyu verip yüzünü ve kulaklarının arkasını silmesini söyledi. Cuddy dediğini yaparak durmak bilmeyen gözyaşlarını sildi. Bu onların rutiniydi. Cuddy, ağlamasının sebebi Mercedes’in iyi yürekliliği ve bir insanla temas kurması değilmiş gibi yaparken Mercedes de ağladığını fark etmemiş gibi yapardı.

Cuddy’nin başına temiz bir havlu sarıp kuruladıktan sonra onu aynanın karşısına yönlendirdi.

“Otur Cuddy. Her zamankinden mi yapıyoruz? Yoksa yeni bir şey mi denemek istersin?” Bunu her seferinde sorarak Cuddy’yi gülümsetirdi.

“İyice kısa kesebilir misin? Öyle daha uzun süre dayanıyor.”

Mercedes’le göz teması kuramıyordu. Bakışları hiçbir zaman aynı noktada uzun süre kalamıyordu. Öyle ki, Mercedes onunla

konusmaya çalıştığında başı dönüyordu. Bu yüzden o işini yaparken Cuddy'nin gözlerini kapalı tutmasına minnettardı, saçını hızlı hızlı ama güzel bir şekilde kesiyordu.

Cuddy durup dururken, "Bayan Cora... Onu uzun zamandır görmedim," dedi. "Geçen kasım fuarda yoktu. Dr. Andelin'i de göremedim. Bir dahaki ay siz gelecek misiniz?"

Cuddy, Mercedes'i nereden tanıyorsa Cora'yı da oradan tanıyordu. Onlarla evsizler için düzenledikleri sosyal yardımlar aracılığıyla tanışmıştı.

"Geleceğim. Ama Noah'nın gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. Cora yaklaşık bir yıl önce vefat etti Cuddy," diye mırıldandı Mercedes. "Araba kazasında hayatını kaybetti. Noah için zor bir yıl oldu ama katılmak için elinden geleni yapacağından şüphem yok. Bu fuarı çok önemsiyor."

Cuddy, "Ah, demeyin," diye inledi usulca, gözlerini hızlı hızlı kırıştırıyor, duyduklarına inanamıyormuş gibi başını iki yana sallayıp duruyordu. "Ah, demeyin. Bayan Cora olmaz. Ben de bundan korkuyordum."

"Ne demek istiyorsun... neden korkuyordun? Cora sana bir şey mi söyledi?"

"Geçen gün onu gördüm. Yanlış gördüğümü umuyordum."

"Anlamıyorum Cuddy." Cora öleli bir yıl oluyordu ve Cuddy bile onca günü birbirine karıştırabilirdi.

"Onu gördüğümü sandım. Öyle sandım," diye mırıldanarak gözlerini sildi. "Cora çok tatlıydı. Bana karşı çok kibardı."

Mercedes boğazındaki yumruyu yutkunup, "Üzgünüm Cuddy. Biliyorsun sanıyordum," dedi.

Cuddy ağlarken Mercedes bir yandan onu teselli ediyor, bir yandan sabit durmasını sağlamaya çalışarak kesme işine devam ediyordu. Sonunda buklelerini makaslayarak ak topakların yere düşmesini izledi.

Cuddy, Mercedes'in normalden daha çok kestiğini fark etmemiş gibiydi, Mercedes'in işi bittiğinde ayağa kalkıp elini cebine attı. Mercedes para aramadığını biliyordu. Bu da rutinlerinin bir

parçasıydı. Çoğu insan parayla ödeme yapardı. Cuddy'ye taşla yapıyordu.

"Bunu ne zamandır sizin için saklıyordum. Hem çok güzel hem de koyu renk. Tıpkı gözleriniz gibi," diye fısıldayarak masanın üzerine pürüzsüz bir taş koydu. Onun yanına birkaç tanesini daha bıraktı. "Bu Cora için. Bu Noah için. Bu da onların küçük kızı için. Bunları onlara verir misiniz Bayan Lopez?"

"Veririm tabii. Cora'nın mezarına koyarım. Çok sevinir."

Cuddy dört taşa bakarak başıyla onayladı. Sonra elini cebine atıp bir taş daha çıkardı. "Beş düz taş," dedi fısıldayarak. "David, Golyat'ı beş düz taşla öldürmüştü. Bunları Cora'nın mezarına koyma. Bir gün sana lazım olabilirler."

DOKUZ

1989

“**R**olü alamamışsın,” dedi Noah. Bu bir soru olmadığına göre belli ki duymuştu.

“Alamadım. Gerçi böylesi daha iyi oldu. Provalar çok zamanımı alacaktı ama benim işe gitmemek gibi bir lüksüm yok,” dedi Mercedes omzunu silkerek.

Alçak blok duvarın üzerinde, Mercedes’in yanında oturmuş bacaklarını sallayan Noah sessiz kaldı. Mercedes bir müddet Noah’nın kirli ve yırtık ayakkabı bağcıklarının sallanmasını izledikten sonra iç çekerek duvardan atladı ve onları bağladı.

Noah, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Bağcıklarına dolaşıp düşeceksin, hem üzerlerine basa basa eskitiyorsun,” diye mırıldandı, yeniden duvarın üzerine otururken. Altında Goodwill’de bulduğu yeni eteği vardı ve bu etekle aynı anda hem duvar tırmanmak hem de asaletini korumak kolay değildi. Ama o bunu bir şekilde başarmıştı.

“Ah, Mer. Hep başkalarıyla ilgileniyorsun.”

“Diyene bakın. Sen bildiğin kendi kendini büyüttün.”

Noah gerilince Mercedes yeniden iç çekti. Noah, annesinin sorumluluk sahibi olmadığını ima etmesinden hiç hoşlanmazdı. Konuyu değiştirdi.

“Cora’ya kızgın mısın?”

“Yoo.” Mercedes başını salladı.

"Sırf sen seçmelere katıldım diye katıldı."

"Biliyorum."

"Ve senin istediğin rolü aldı," diye devam etti.

"Evet."

"Ama kızgın değilsin?" diye sordu kibarca. Ortılığı karıştırmaya ya da Cora'ya hainlik etmeye çalışmıyordu. Sadece bilmek istiyordu. Üç kişilik krallıklarına barışın hâkim olduğundan emin olmak istiyordu.

"Nasıl kızabilirim? Cora harikaydı. Doğal yeteneği var. Hem role benden daha uygundu." Mercedes kalbinin en gizli saklı köşesinde, görünüşünün son kararda etkili olup olmadığını merak ediyordu. Eliza Doolittle İngiliz bir satıcı kızdı ve Mercedes'in etnik kökeni onunla tutmuyor, herkes de bunu biliyordu.

"Seçmeleri izledim. Sen de iyiydin." Noah, Mercedes'in moralini yükseltmek için çabalıyordu ama en başından beri sonucun ne olacağını biliyor olmalıydı. Mercedes biliyordu. Yine de Cora'nın adını Eliza Doolittle'in karşısında, kendi adını da sayfasının sonunda küçük bir rolün karşısında gördüğünde üzülmeyen edememişti.

"Azmim var, yaptığım işe kendimi adarım da. Ama şunu kabul edelim ki Doğu Londralı aksanım berbattı," diye itiraf etti.

Noah gülmemeye çalışsa da Mercedes dudaklarının belli belirsiz kıvrıldığını gördü. "Biraz fazla..."

"Batılıydı," diye tamamladı.

"Aynen. Sanki John Wayne Doolittle olmuş gibiydi."

Birlikte güldüler ama Mercedes, Cora'nın spot ışıklarının altında repliklerini söylerken nasıl görüldüğünü hatırlayınca yüzündeki gülümseme silindi. Ona kızmak istiyordu. Cora, Mercedes'in bu rolü ne kadar istediğini bile bile seçmelere katılmış ve seçilmişti. Ama Cora bu kadar dokunaklıyken ona nasıl kızabilirdi? Ve bu kadar inandırıcıyken?

"Cora sahnedeysen özgür hissettiğini söyledi, Noah. Oradayken Cora olmak zorunda olmadığını söyledi. O kadar iyiydi ki resmen bambaşka birine dönüşmüştü."

"Rol yapmıyordu. Kaçıyordu."

"Evet," dedi Mercedes nefesini vererek. "Belki de bu yüzden beni

seçmediler. Ben rol yapıyordum ve kim olduğumu bir anlığına bile unutmadım. Mercedes Lopez'dim. Eliza Doolittle değildim."

"Bu iyi bir şey, Mer."

"Öyle mi?"

"Bence öyle. Mercedes Lopez'i seviyorum. Akıllı, komik ve tuttuğunu koparan biri. Sadık, çetin, top sürmeyi biliyor ve tanıdığım tüm kızlardan daha iyi serbest atış yapıyor. Hem içi hem dışı güzel. Neden bir başkası olmak isteyesin ki?"

Sanki biri doğrudan kulağına söylemiş gibi cevap zihninde yankılandı.

"Biliyor musun? İstemem. Başka biri olmak istemem," dedi kendinden emin bir tavırla. Noah Andelin onun en iyi arkadaşıydı ve bu Mercedes Lopez'i harika biri yapıyordu.

"Küçük bir rol olsa bile müthiş oynayacaksın," diye söz verdi Noah. "Bundan eminim. Bazen en küçük rol tüm dikkatleri üzerine çeker."

Gia 22 Mart'ta, Cora'nın birinci ölüm yıldönümüne iki hafta kala, bir salı günü iki yaşına bastı. Noah bir düzine pembe kremalı kapkek ve bir o kadar da balon sipariş etmişti, bir yandan onları Subaru'suna tıktırmaya çalışırken bir yandan da Gia'yı araba koltuğuna oturtmaya çalışıyordu. Gia balonlardan birini tutmaya çalışırken balonun patlamasıyla Noah küfretti, Gia da ağladı.

Noah, Gia'ya lazımlık eğitimi vermeye çalışıyordu –ona göre artık yaşı gelmişti– ve Gia'nın güzel prenseslerin üzerine işlemek istemeyeceğini umarak yeni külotlar almak üzere Walmart'a uğramıştı. Gia yeni külotlarından birini hemen giymek istemişti. Noah külotları almış, Gia'yı Walmart'm tuvaletine götürmüş, külot bezini çıkarıp yeni külotunu giydirmiş, ardından üzerini giydirmişti ancak eve dönüş yolunda Gia altına işeyerek hem Uyuyan Güzel'i hem de araba koltuğunu ıslatmış, üstünü başını batırdığı gibi kendini de mutsuz etmişti. Onlar eve varana kadar iki uçan balon daha patladı.

Gia, Noah'nın aldığı hediyelerle ilgilenmiyordu ama açacak hediye kalmayınca ağlamaya başladı. Noah sırf paket açabilsin diye oyuncak kutusundaki her şeyi yeniden paketlediye de bu Gia'yı yalnızca yarım saat kadar oyalayabildi.

Heather şehir dışındaydı, Alma'yla Mer çalışıyordu ve Noah tek başına doğum günü şarkısını söylediğinde Gia kulaklarını kapayarak ağladı.

"Koykunc (korkunç) şarkı yok, babal" dedi hıçkırarak.

Noah kapkekler ve mumlarla zorunlu fotoğrafı çektiyse de Gia'nın hiçbirinde gözü yoktu, yanağından süzülen iri gözyaşlarıyla kaşlarını çatarak kameraya bakmıştı.

Zaten kötü bir doğum günüydü, akşam sekizde Mer üzerinde uzun, parlak pembe bir palto, ayaklarında çita desenli topuklular, yüzünde bela diye bağırان bir ifadeyle geldiğinde daha da beter bir hâl aldı. Üzerinde yalnızca Cindirella'lı külotu olan Gia ipinden tuttuğu bir balonu elinden bırakmıyor, Noah'nın kucağından inmiyordu. Yatma vakti gelmek bilmediği gibi Noah daha gece nöbetine gidecekti.

Mercedes, "Doğum günün kutlu olsun böceğim!" diye şakıyarak Gia'yı öpmek için eğildi, Gia da sevinçle onu öptü. Mercedes heyecanını gizlemeye çalışıyordu. Trençkotunun derin V yakasının altında bir şey saklıyordu ve minik bir miyav sesi duyulduğunda Gia'nın soluğu kesildi, Noah'ysa sızlandı.

"Ya, Mer. Ne yaptın sen?"

Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Gia'ya doğum günü için yavru kedi almıştı.

"Çok iyi bir avcı kedi olacak," dedi Mercedes.

Noah, "Evimde fare yok," diye karşı çıktı.

"Ama karınca var!"

"Hiç unutmayacaksın, değil mi? İyi ki geçen temmuz evim bir kere dağıldı, başıma kakıp duruyorsun," diye söylendi.

"Bir daha yapmayacağım. Bir daha karıncaların adını bile anmayacağım... tabii sen de Oscar konusunda önyargılı davranmazsan."

“Sen... bir kediye... babanın adını mı verdin?”

Mercedes hevesli hevesli başıyla onaylayarak paltosunun altından küçük siyah bir kedi çıkardı.

“Ufak tefek bir erkek kedi, siyah tüylü, iyi huylu. Tıpkı Papi gibi. Gia’ya harika bir oyun arkadaşı olacak. Evcil hayvanının olması ona iyi gelecek. Göreceksin. Yavrunun kum eğitimi var. Gerekli her şeyi de aldım. Hiçbir şeyi dert etmene gerek yok. Yatak, kum kabı, koca bir kutu kum ve şu yirmi kiloluk mamalardan aldım. Bir yıl yeter. Oscar’ın burada olduğunu fark etmeyeceksin bile, hatta o Gia’yı oyalarken sen işini gücünü halledebileceksin.”

Noah yine sızlandı. Bakacak biri ya da bir şey daha istemiyordu ama kollarındaki Gia hareketsizleşmişti. Gözlerini dikmiş minik siyah kediye bakıyordu, küçük çenesi sarkmış, mavi gözleri o kadar irileşmişti ki Noah gülmemek için dudağını ısırırdı.

Gia, “Pisi,” diye fısıldadı hürmetle.

Mercedes yavru kediye mutfağın zeminine bırakınca Noah da Gia’yı bıraktı, onu gürbüz kısa bacaklarının üzerine indirip geri çekildi.

Gia, “Merhaba pisi,” diye ciyaklayarak tombul parmaklarını karşısında titreyen siyah tüy yumağına uzattı.

Mercedes ışıldayan gözlerle Noah’ya bakınca Noah içini çekip iki eliyle birden sakalını sıvazladı, bu savaştan galip çıkamayacağını biliyordu.

Mercedes onu rahatlatmaya çalıştı: “Dün ilk aşısını oldu. Dört hafta sonra ikincisini, on altı haftalıkken de öbür aşısını olacak. Ama bunları ben halledeceğim. Sen hiç endişelenme. Ha bu arada, mobilyalara zarar vermesin diye şu tırmalama şeyinden de aldım.”

Noah yine sızlandı. “Mer... Keşke bunu yapmasaydın.”

“Oscar’ı gerçekten istemiyorsan evime götürmeye hazırım. Ama Gia’ya baksana, Noah. Ne kadar sevdi.”

Gia dizlerinin üzerindeydi, poposu havada, yanağı yerde, yavru kediye olabildiğince yakın duruyordu. Kediye kuşkuyla onun yüzünü kokluyordu.

Noah, "Eşyalarımın üzerinde kedi tüyü istemiyorum," diye homurdandı.

"Her pazartesi geldiğimde mobilyaları ve yerleri elektrikli süpürgeyle süpüreceğim."

"Bunu zaten yapıyorsun."

"Doğru. Yapıyorum. Bunu hak ediyorum, Noah. Tamam de, lütfen," diye dil döktü Mercedes, ellerini çenesinin altında birleştirmiş, gür kirpikli kahverengi gözlerinde kederle ona bakıyordu.

"Madem *sen* hak ediyorsun, o zaman neden *benim* evimde yaşıyor?"

"Çünkü burada kendi evimden daha çok vakit geçiriyorum. Hem ben onu Gia için sahiplendim."

"Burada sahiden çok fazla vakit *geçiriyorsun*. Neden?" diye sataştı Noah. "Evine git kadın."

Mercedes gözlerini devirdi. "Çünkü bana ihtiyacın var. O yüzden." Sonra beyaz dişlerini göstererek, gamzelerini çıkarak gülümsedi. "Burada kalmasına izin vereceksin, değil mi?"

"Vereceğimi biliyorsun. Başka seçeneğim mi var? Sen her zaman istediğini elde edersin Mer."

Mercedes yine gözlerini devirdi. "Hıh! Ne zaman etmişim? Mercedes Lopez'in bir şeyi sırf istediği için elde ettiği zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Ama bir şeyi gerçekleştirmek için canımı dişime takarak çalıştığım tüm zamanları *sayabilirim*," dedi burnundan soluyarak.

Noah eğilip onu alnından öptü. "İstemediğim yavru kedi için teşekkürler."

"Rica ederim. Ee, kapkekler nerede bakalım?"

Noah mutfağı toparlarken –bu sırada Mer'e de bir kapkek koymuştu– Mercedes'le Gia kediye yerleştirdiler. Gia, Oscar'ı kolunun altına almış, ona bildiği tüm kelimeleri söylüyordu ki iki yaşında bir çocuk için kelime dağarcığı bir hayli genişti. Noah neyin normal olduğunu bilmiyordu ancak kızı o yaşta bir çocuk için bilhassa konuşkan görünüyordu. Mercedes topuklularını ç-

karmış, kum kabına kedi kumu dolduruyor, bunu yaparken de hem Gia'ya hem de Oscar'a kedi kumunun ne olduğu açıklıyordu. Sonra Oscar'ı Gia'dan alıp kabın içine koydu.

"Kakanı yap Oscar," diye emretti.

Kedi üç saniye kadar etrafını kokladıktan sonra itaatkâr bir biçimde küçük kuyruğunu kaldırdı ve çömelip kakasını yaptı. Kedi bile Mercedes'e hayır diyemiyor, diye düşündü Noah. Oscar küçük kaka yığınınu kuma gömünce Mercedes el çırpıtı-onunla birlikte Gia da çırpıtı- sonra mama ve su kaplarını doldurdular.

Gia Oscar'ın peşi sıra oturma odasına koşunca Noah'yla Mercedes de arkasından gidip koltuğa oturarak onların birlikte oynamasını izlediler. Daha doğrusu Noah, Mercedes'in kapkekini yemesini izledi. Gia'nın doğum gününü tam bir fiyasko olmaktan kurtardığı için ona minnettardı, bu yüzden artık bir kedinin mutsuz sahibi olsa bile.

"Her zaman ne yapılması gerektiğini biliyorsun," dedi. "Bu bir yetenek. Birdenbire ortaya çıkıp her şeyi güzelleştiriyorsun."

"Gerçekten mi?" Sözleri Mercedes'i mutlu etmişti.

"Evet. Bugün tam bir fiyaskoydu. Ama sen gelip günü kurtardın," diye itiraf etti.

"Tüm dikkatleri üzerime çektim desene." Ayağa kalkıp eğilerek selam verdi ve sonra yeniden Noah'nın yanına oturup parmaklarındaki kremayı yaladı.

"Kesinlikle. Söylesene, Mer. Ne zamandır kedi istiyordun?"

Mercedes güldü. "On yaşımdan beri."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bir keresinde Albertson Market'in önünde yavru kedi sahiplendiriyorlardı, hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Geriye sadece bir tane kalmıştı. Gri ve bol tüylüydü. Cora'yla ben ona âşık olmuştuk ama sen hiç ilgilenmemiştin."

"O zamanlar bile heybem doluydu. Üzerimde yeterince sorumluluk vardı zaten, daha fazlasını istemiyordum. Pek değişmemişim."

“Ben o yavruyu istiyordum ama önce Mami’ye sormam gerekiyordu. İşten dönmesini beklemeliydim.”

“Ama Cora senden önce davrandı.”

“Evet. Cora annesine sormadı. Öylece alıp eve götürdü. Adını Popeye koydu ve yaklaşık bir ay sonra hayvan kayboldu.”

O günleri hatırlarken ikisi de bir süre sessiz kaldı.

Sonra Noah, “Ne zaman bir şey istesen ya da bir şey yapmaya kalksan Cora’nın da aynı şeyi yapmaya kalkıştığını hiç fark etmedin mi?” diye sordu.

“Cora öyle biri değildi.”

“Öyleydi Mer. Bunu kabul etmende yanlış bir şey yok. Cora’nın ölümüyle ilgili en zor şeylerden biri de herkesin onu, yani gerçek Cora’yı silmek istemesi. Ondan sanki mükemmelmiş gibi bahsediyorlar. Değildi. İnsanlar ‘Ölünün arkasından kötü konuşulmaz’ derler. Ama sevdiklerimizin nasıl insanlar olduğu hakkında dürüst olmazsak o zaman *onları* hatırlıyor olmayız ki. Var olmayan birini yaratıyor oluruz. Cora seni seviyordu. Beni seviyordu. Ama yaptığı şey doğru değildi. Ve bu konuda çok sinirliyim.”

Mercedes şaşkınlıkla geriye doğru çekildi. “Tanrım, Noah. Bana gerçekte nasıl hissettiğini söyle. Cora yine de sevgimizi hak ediyor.”

Noah başıyla onayladı. “Herkes sevmeyi hak eder. Ayrıca intiharın her zaman bilinçli yapılan bir eylem olmadığını da biliyorum. Çoğunlukla sebebi depresyondur. Geri dönüşü olmayan bir zayıflık ânıdır. Fakat hastalık ya da zayıflık fark etmez, eylemlerimizin sorumluluğunu almazsak ve başkalarının da aynı-
nı yapmasında ısrarcı olmazsak o zaman ne anlamı var? Hepimiz şimdi vazgeçelim madem. Kendimizden daha iyisini beklemek *zorundayız*. Buna *mecburuz*. Hastalarımın daha iyisini beklerim ve daha iyisini beklediğimde –sevecenlikle, sabırla– beklentimi karşılamak için çabalarlar. Belki tamamen karşılayamazlar ama yine de karşılarlar. Yapabileceklerine inandığım için gelişirler ve ben de yapmak zorunda olduklarına inanırım. Annem hastaydı.

Ama iyileşmek için yeterince çabalamadı. Kendine hastalığıyla başa çıkabileceği bir yöntem buldu –ki bu çok önemlidir– ama hiçbir zaman daha fazlasını aramadı. Hayat, başa çıkmaktan çok daha fazlası olmalı. Öyle olmak zorunda.”

Mercedes, bakışları Noah’nın hırslı yüzüne kilitlenmiş hâlde başıyla onayladı. Noah’yı can evinden vurmuştu ve Noah henüz bitirmemişti.

“Böyle konuşmamamız gerektiğini biliyorum. Her zaman sevgi ve şefkat dolu olmalıyız. Ama bazen söylemememiz gereken şeyler aklımızı korumamızı sağlayan doğrulardır, bizi hakikate bağlar, hayata devam etmemizi sağlar! Bazı meslektaşlarım bunu duysa şok olurlar ama baskı –ister toplum baskısı olsun ister sorumluluk baskısı, isterse de sevilmenin ve ihtiyaç duyulmanın sebep olduğu baskı olsun– her zaman kötü bir şey değildir. Baskı ve elmaslar hakkındaki klişeyi duymuşsundur. Doğru olduğu için klişe. Baskı bazen güzel şeyler tevhit eder.”

Mercedes sessizlik içinde Noah’nın yakışıklı yüzüne, gergin omuzlarına ve sıkığı yumruklarını baktı. Bezgindi, o kadarı açıkça belli oluyordu ama sözlerinde haksız değildi.

“Tevhit etmek?” diye sordu gözleri parlayarak.

Noah gözlerini devirdi. “Tevhit etmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorsun.”

“İncil’de doğurmak anlamına geliyor. Elmas doğurabilmeyi isterdim doğrusu.”

“Her seferinde en iyi konuşmalarımın içine ediyorsun.”

Mutfak sessizdi. Sessizlik iyi değildi.

Noah, “Gia?” diye seslendi.

Gia sevimli bir sesle, “Efendim babacığım?” diye yanıtladı.

“Yeni prenses külotuna kaka mı yapıyorsun?”

“Hayır. Kaba yapıyorum.”

Noah’nun sesi korkudan yükseldi. “Hangi kaba?”

“Pisinin kabına.”

Noah ayağa fırladığı gibi mutfağa koştu. Mercedes de arkasından gitti.

Gia çıplaktı –Cindirella külotu yerde başıboş duruyordu– ve kum kabının üzerine çömelmişti.

“Hayır!” Noah dehşet içinde haykırarak Gia’yı kapıp tuvalete koştu.

Mercedes gülmemeye çalışarak, “Belki kaka yapmaz, Noah. Belki Gia elmas tevlit eder,” diye seslendi.

Noah tuvaletten, “Bütün suç senin Mer!” diye bağırdı. “Neredeyse lazımlık eğitimini tamamlamıştık ama şimdi kedi olmak istiyor!”

Vicdan azabı ve iki yaşındaki kızından daha düzenli aşı olan bir kedi yavrusu, Noah’yı Gia’nun doktorundan sağlıklı çocuk kontrolü için randevu almaya itti. Noah klasör dolabını arayarak Gia’nun aşı karnesini bulmuş –tam bir yıl önce sağlıklı çocuk kontrolünden geçmişti– ve tüm kontrollere onsuz giden, gittiğinde de kızlarına çektiği acı yüzünden iki gözü iki çeşme ağlayan karısına üzülerek hemen Gia’yı giydirmişti.

Cora, aşı sonrası oluşabilecek yan etkilerden korkarak günlerce Gia’dan gözünü ayırmaz, işteki Noah’yı sık sık arayarak ondan güvence alırdı. Noah, Cora’nun ikisi adına da yeterince endişelendiğini düşündüğü için aşılar yüzünden hiç endişelenmemişti.

Ama şimdi endişeliydi. Belki de bunun sebebi kendini hazırlıksız ve beceriksiz hissetmesiydi. Gia’yı hiç çocuk doktoruna götürmemişti. Kulak iltihabı olduğunda Üniversite Hastanesi’nin acil servisine götürmüştü, oradaki doktor da bir antibiyotik yazıp onları on dakikada yollamıştı. Tanıdıklarının olması işe yarıyordu. Ama sağlıklı çocuk kontrolünden ne beklemesi gerektiğini ya da orada nasıl davranacağını bilmiyordu. Ya da belki o kaçınılmaz soruların sorulmasından endişe duyuyordu. Çünkü her zaman sorulurdu.

“Annesi nerede? Bugün görev sırası sizde mi? Ne iyi babasınız, anne dinlensin istemişsiniz.”

Birilerine –danışma görevlisine, hemşireye, doktora– Cora’nın öldüğünü söylemek zorunda kalacak, bunun üzerine kederli bakışlara, haber yayıldıkça artan içten taziyelere maruz kalacaktı.

Fakat korktuğu gibi olmadı. Hastanedeki herkes son derece kibardı ve herkes hâlihazırda durumu biliyordu ki bunu fark ettiğinde çok rahatladı. Bir keresinde Mer’e, hastanelerin küçük kasabalara benzediğini ve oralarda dedikoduların mikroplardan hızlı yayıldığını söylemişti. Anlaşılan bu durum hastane duvarlarını aşarak bütün tıp camiası için geçerli hâle gelmişti. Ne var ki Noah bu mahremiyet ihlali için minnettardı. Kendini açıklamak ya da ona açıklama yapılmasını istemek zorunda kalmamıştı. Onun bilgisiz olduğunu varsaymışlardı.

Noah on dakikada bir çişinin gelip gelmediğini sorsa bile Küçük Deniz Kızı külotunu ıslatmamayı başaran Gia’nın boyunu ve kilosunu ölçtüler. Baş çevresini ölçüp motor becerilerini değerlendirdiler ve ona birkaç soru sordular, Gia da bu sorulara uzun cümlelerle yanıt vererek hemşireyi şaşırtıp güldürdü. Hemşire Noah’ya da birkaç soru sordu –Alerjisi var mı? Herhangi bir şikâyeti var mı? Son zamanlarda üşüttü mü? En son ne zaman antibiyotik kullandı?– ve Noah da hepsini yanıtladı. Daha sonra Dr. Layton gelip Gia’nın kalbini ve ciğerlerini dinledi, kulaklarını kontrol etti –bunu yaparken Gia çok huysuzlandı– ve dişleriyle boğazına baktı. Gia bundan daha da nefret etti ve Oscar’ın oturma odasındaki perdelere tırmandığı gibi (Mercedes mobilyalar hakkında yalan söylemişti) o da Noah’nın üzerine tırmanmaya başladı. Doktor bu hâllerine gülerek Gia’nın mükemmel durumda olduğunu söyledi.

“Bana sormak istediğiniz bir şey var mı, Dr. Andelin?” diye sordu Noah’ya.

Milyon tane vardı. Ama iki tanesinde karar kıldı. “Gia bir yaş aşısını oldu ama on sekizinci ay aşısını yaptırmadık. O sıralar çok yoğunum, aklımdan çıkıverdi. Bugün hangi aşıları yaptırmamız gerekiyor?” diye sordu.

Dr. Jill Layton ellilerinin başında güzel bir kadındı. Noah adını ve namını biliyordu ama onunla yüz yüze hiç tanışmamıştı. Bir hayli sevilen ve sayılan bir doktordu, ayrıca hem Noah'ya hem de Gia'ya karşı son derece cana yakındı ki Noah bunun için ona minnettardı.

"Bugün difteri, tetanos ve boğmaca aşısını, ikinci doz hepatit A aşısını ve suçiçeği aşısını olması gerekiyor. İşimiz bittikten sonra bir hemşire çağırıp bu aşıları yaptıracağım."

Noah başıyla onayladı. Üç aşı çok da fena değildi.

"Telafi çalışması yapıyormuş gibi hissediyorum... telafi çalışması yapıyorum," diye itiraf etti. "Gia doğduğunda Afganistan'daydım ve bilmem gereken ama bilmediğim şeyler olduğundan korkuyorum. Artık bunları bana söyleyebilecek kanm da yok." Boğazını temizledi. "Gia'nın dosyasına şöyle bir bakıp bana tıbbi geçmişiyle ilgili bilgi verebilir misiniz? Bilmem gereken bir şey var mı?"

Dr. Layton gözlerinde içten bir bakışla gülümsedi ve önündeki dosyayı bir kere daha açtı.

"Pekâlâ, bakalım neler varmış." Sayfayı çevirip bir süre sessizce, sadece başıyla onaylayarak okudu. "Doğduğunda boyu ve kilosu iyiymiş, üç kilo altı yüz gram, elli üç santim. Sarılık geçirmiş ama ciddi bir şey değilmiş."

"Rh uyuşmazlığından dolayı, değil mi?" Cora'nın bundan bahsettiğini hatırlıyordu.

"Muhtemelen ama öyle olması şart değil. Yenidoğan sarılığı son derece yaygındır. Gia'yı kuvöze koyup durumunu izlemiştik. İlk bebeklerde Rh uyuşmazlığı genellikle çok sorun olmaz; arı sokmasına alerjisi olan birini düşünün. Asıl sorun ikinci sokmada ortaya çıkar. Cora'nın ikinci hamileliği çok daha riskli olurdu."

"Temel bilgileri hatırlıyorum," dedi Noah başıyla onaylayarak.

"Cora'nın kan grubu 0 Negatif olduğundan doğar doğmaz Gia'nunkine baktık. A Pozitif. Kan grubuna bakmanın yararla-

ından biri de artık bu bilgiyi biliyor olmanız. Çoğu anne baba çocuklarının kan grubunu bilmez.”

“Efendim?”

“Kızınızın kan grubunu bilmeniz yararlı olabilir,” diye açıkladı doktor sabırla, sanki Noah onu duymamış gibi.

“Katılıyorum ama Gia’nın kan grubu ne dediniz?”

“A Pozitif.”

Noah sakın bir biçimde, “Bu mümkün değil,” diye karşı çıktı. Doktorsa, “Hayır öyle,” diye üsteledi.

“Ben 0 Pozitif’im. Cora 0 Negatif’ti. İki 0’dan ancak yine 0 olabilir.”

Dr. Layton önce dosyaya, sonra yeniden Noah’ya baktı. Boyundan yukarı koyu bir kırmızılık yükseliyordu ama bakışlarını bir an olsun Noah’dan ayırmadı.

“0 olduğunuzdan emin misiniz?” diye sordu.

Noah gömleğinin altından asker künyesini çıkardı. Eski alışkanlıklar zor bırakılırdı ve o da künyesini her zaman takardı. “Eminim.” Tenine değmekten hâlâ sıcak olan küçük metal plakada, adıyla dininin hemen yanında yazıyordu. Doktor künyeye gereğinden uzun baktı. Tuhaf bir biçimde apaçık ortada olan cevap Noah’nın aklıma gelmiyordu. Kalbi çarpmıyordu. Kafası allak bullak değildi. Sadece tıbbi kaydı düzelttirmek istiyordu. Gia 0 Pozitif’ti –öyle olmak zorundaydı– bir hata yapılmış, bu da içindeki klinisyeni alarma geçirmişti. Zira bu tür hatalar tehlikeli sonuçlar doğurabilirdi.

“Yeniden test yapacağız. Son derece kolay bir test, ayrıca sigortanız karşılıyor. Sizin de yeniden test yaptırmanızda fayda var, Dr. Andelin. Ordu hata yapmış olabilir.” Noah’ya bakmadan laboratuvara kan grubu testi için rapor yazdı.

“İki kere yaptırdım. Birini lisede, öbürünü de orduya katıldıktan sonra,” dedi Noah usulca.

“Pekâlâ. Tamam.” Yazmayı bitirip laboratuvar raporunu Noah’ya verdi. “Gia tamamen sağlıklı, güzeller güzeli bir çocuk. Ona gayet iyi bakıyorsunuz, babası. Aşılarını yapması için hem-

şireyi göndereceğim. Gerek olursa dört saatte bir Tylenol ya da Motrin verebilirsiniz.” Uzanıp Noah’nın elini sağlam bir tutuşla sıktı. “Sizinle tanıştığıma çok sevindim, Dr. Andelin. Eşiniz için de çok üzgünüm.”

Bunları söyledikten sonra odadan kaçarcasına gitti.

ON

1989

>>>>>>>>>>

“**P**amuğa biraz alkol dökün. İğneyi alıp parmağınızı delin. Kendi parmağınızı delmek istemiyorsanız partneriz de yapabilir,” diye monoton bir sesle anlattı Bay Ward.

Noah, Cora’ya dönüp, “Bugün iki öğrenci kusmuş bile,” dedi neşeyle. “Biri Mer’in sınıfında. Mer korkunç olduğunu söyledi.”

Bay Ward, “Parmağınızı delip büyük bir damla kan çıkardıktan sonra camın üzerinde üç farklı yere bastırın, böylece lamın üzerinde üç ayrı kan damlası olsun,” diye devam etti.

Noah sinirlenerek, “Kimse dinlemiyor,” dedi. “Berbat edecekler.”

“Hepinizin yanına gelip lamlarınızın üzerine monoklonal antikorlardan damlatacağım. Her antikoru –Anti A, Anti B ve Monoklonal D– lamın üzerindeki bir damla kanınızla karıştıracaksınız. Her birini farklı kürdanla karıştırmaya dikkat edin. Kanınız antijenle karıştıktan sonra numunelerinize ne olduğunu belirlemek için çalışma sayfanıza bakın. Böylece kan grubunuzu öğreneceksiniz.”

“Parmağımı delemiyorum, Noah,” diye fısıldadı Cora. Gözlerini sımsıkı yummuştu ve yüzü o kadar beyazdı ki çilleri mürekkep lekesi gibi görünüyordu.

Noah, “Acıtmasından mı korkuyorsun?” diye sordu kibarca.

Cora dişlerini sıkarak, “Hayır. Kanı görmek istemiyorum,” diye fısıldadı.

“Tamam, ben yaparım. Canını sıkma.”

Noah parmağını deldiğinde irkilmediyse de elleri terli, parmakları kaskatıydı.

Noah, "İyi misin?" diye mırıldandı.

"İyiyim."

Noah, Cora'nın parmağını alıp lama bastırarak üç kusursuz koyu kırmızı nokta oluşturdu, sonra kendi lamına geçti. Cora gözleri hâlâ kapalı hâlde yanında oturuyordu. Noah ders boyunca öyle mi kalacak diye merak etti. Derse hiç gelmemeliydi. Noah durumu Bay Ward'a açıklardı. Bay Ward da anlardı. Babası öldüğünden beri Cora'nın kanla arası pek iyi değildi. Geçen hafta Noah yüzüne basket topu yiyip de burnu kanadığında bayılmıştı.

Bay Ward antikorları lamlara damlatırken gergin bakışlarla Cora'yı izliyordu. "Kendinizi kötü hissediyorsanız çıkabilirsiniz Bayan McKinney."

"Gözlerim kapalı olduğu sürece sorun yok. Kan grubumu bana Noah söylesin." Partneriniz bütün işi yaparken gözleriniz kapalı oturmak dersin amacını boşa çıkarıyordu ama Noah bunu sorun etmedi. İki lamdaki kanların antikorlara tepki vermesini izledi.

Bir müddet sonra, "O'sın, Corey. Ben de öyle," dedi.

Cora derin bir nefes alarak, "Yani kan grubumuz aynı mı?" dedi.

"Sayılır. Ben 0 Pozitif'im, sense 0 Negatif."

"0 Negatif... kötü mü?"

"Kan bu, Corey. İyisi kötüsü olmaz. Ama 0 Pozitif'ten daha nadir olduğu kesin. Bu tabloya göre yüz kan bağışçısından sadece yedisinin kanı 0 Negatif."

"Sadie'ninki neymiş? Sana söyledi mi?"

"A pozitifmiş. Çok yaygındır. Hayal kırıklığına uğradı." Noah güldü. "Sanırım tamamen yeni bir kan grubu falan keşfetmeyi umuyordu."

"En nadir bulunan kan grubunun Sadie'de olacağını düşünürdüm."

"Neden?"

Cora omzunu silkti. "Çünkü o çok..."

"Orijinal mi?" diye önerdi Noah.

"Aynen. Keşke ben de onun gibi olsaydım. Hiçbir şeyden korkmuyor."

"Herkesin korktuğu bir şey vardır," diye karşı çıktı Noah. "Mer'in bile."

"Hâlâ... kanayan biri var mı?" diye fısıldadı Cora.

"Yok. Herkes bitirdi. Güvendesin."

"Güvende değilim, Noah. Hiçbir zaman güvende olmadım. Kimse güvende değil."

Bunlar bire bir deli John David Cutler'ın yıllar önce ona söylediği sözlerdi. Şaşkınlıktan eli ayağı kesilen Noah yavaşça başını partnerine doğru çevirdi. Cora ellerini yüzüne kapamış, etrafına bakmayı reddederek öylece oturuyordu.

Gia kendisine defalarca iğne batırılmasına seyirci kalan babasına kızarak çığlık çığlığa ağlarken Noah, Gia'yı göğsüne bastırıyordu. Hemşire bir şeyler söyleyerek Noah'ya Gia'nın güncellenmiş aşı karnesini verdi. Noah karşılık olarak başıyla onayladığını ve bir şeyler mırıldandığını samiyordu. Emin değildi. Başında, kulaklarını tıkayan, zihnini puslandırıran bir hissizlik vardı. Boğazına inip göğsünden geçerek ellerinde birikti.

Gia'nın pembe tişörtünü başından geçirip pantolonunu çekerek güdük bacaklarındaki üç Tweety'li yara bandının üzerini kapattıktan sonra pembe çizmelerini giydirdi ve hissetmediği parmaklarıyla montunu ilikledi. Sonra Gia'yı yeniden kucağına aldı, usul usul konuşarak onu sakinleştirmeye çalışırken düşünceleri allak bullaktı.

Laboratuvara gitmedi.

Kaskatı kesilmiş bacaklarının üzerinde, doğruca ileriye bakarak klinikten çıktı. Birdenbire Cora'nın öldüğü güne geri dönmüştü sanki. Yine kendini bedeninden ayrılmış, çift taraflı bir aynadan hayatının değişmesini izliyor gibi hissediyordu. Adım attığının bile farkında olmadan otoparkı geçip Subaru'sunun kilidini açtı. Cora'nın onları bırakıp gittiği gün yaptığı gibi Gia'yı

çocuk koltuğuna oturtup kemerini bağladı. Gia'yı eve kemeri bağlı olmadan götürmesin diye Mer, bir koşu mağazaya gidip çocuk koltuğu almıştı. Gia'nın öbür çocuk koltuğu o sırada hâlâ Emigration Kanyonu'ndaki derede ters duruyordu.

Gia'nın koltuğu şimdi öne bakıyordu ve bacakları daha uzundu. O günden bu yana Noah onu yüzlerce kez koltuğuna oturtup kemerini bağlamıştı. Bundan binlerce kez fazla yanaklarını öpmüştü. Gia'nın gözyaşlarına otomatik karşılık olarak şimdi de öptü ve Gia minicik parmaklarıyla onu sakalından tutarak kendine doğru çekti.

"Cii-ya üzgün," diye ağladı. *Gia üzgün.*

"Biliyorum böceğim. Ben de üzgünüm," dedi boğazı tıkanarak. Ve öyleydi de. Korkunç derecede üzgündü. Perişandı. Aklı allak bullaktı. Kahrolmuştu. Acı, şaşkınlığının arasından eserek kafasındaki, kalbindeki ve uzuvlarındaki hissizliği dağıttı. Duygularının ani, şiddetli dönüşü karşısında dişlerini sıktı.

"Baba üzgün?" diye sordu Gia, hâlâ Noah'nın yüzünü tutuyordu.

"Evet. Baba üzgün."

"Baba ayrılıyor?"

Noah'nın yüzü ıslaktı. Gözlerinden sicim gibi yaşlar boşanıyordu. İçindeki ateş büyümeye, sıcaklık artmaya devam ediyordu, öyle ki Gia'yı da yakmamak için kendini küçük ellerinin arasından kurtardı.

Koşar adımlarla sürücü tarafına geçip arabaya bindi, titriyor ve midesi bulanıyordu, araba sürmeye korkuyor, hareketsizce oturmaya korkuyordu. Mercedes'i aramayı düşündü. Mercedes ona kendisini daha iyi hissettirirdi. O ateşler içinde yanarken Gia'ya bakardı. Ama hayatı ne zaman zorlaşsa Mer'e koşamazdı. Gia'mn babası oydu ve Gia onun sorumluluğuydu, Mer'in değil.

"Gia'nın babası benim," diye hıçkırırken sesli konuştuğunu fark etti. *Öyle miydi?*

Mercedes'i arayamazdı. Ararsa ona olanları anlatmak zorun-

da kalırdı. Açıklamak zorunda kalırdı. Korkunç bir ihtimalle yüzleşmek zorunda kalırdı.

"Baba gidiyoy?" diye sordu Gia arka koltuktan, iğneleri çoktan unutmuştu. Soğuk arabada neden oturduklarını anlamıyordu. Noah'nın neden ağladığını anlamıyordu. Dünyasının başına yıkıldığını bilmiyordu.

"Baba?"

"Efendim böceğim?" diye fısıldadı.

"Cii-ya acıktı."

Noah arkasına dönüp Gia'ya baktı, gözyaşları hâlâ yanaklarında kururken çocuk koltuğunda sabırla oturuyordu.

"Gia acıktı mı?" diye sordu.

Gia başıyla onayladı ve küçük beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

Besle, giydir, avut. Bunu yapabilirdi. Bunu *yapacaktı*. Kemerini bağlayıp kontağı çevirdi.

"Noah?" diye seslendi Mercedes, arkasından kapıyı kapatarak.

Ev sessizdi, çok şükür temizdi de ama seslendiğinde cevap veren olmadı. Noah'nın Subaru'su garajdaydı. Cüzdanı, telefonu ve anahtarları hâlâ mutfak masasının üzerinde, dün bıraktığı bir kap çorbanın yanında duruyordu. Dokunulmamış çorbanın.

Mercedes merdivenleri çıkıp Noah'nın odasının kapısını araladı. Noah, altında önceki gün geldiğinde giydiği eşofman altıyla üstsüz biçimde yatakta yatıyordu.

Cumartesi sabahı isteyken Heather aradığında arkadan Gia'nın sesi geliyordu. "Mercedes? Noah, Gia'yı getirdi. Dün doktora gitmişler. Zavalılık aşı olmuş. Ama iyi görünüyor... ağrısı bile yok. Yalnız Noah'da bir şeyler var. Kötü görünüyor, Mercedes. İşten hastalık izni aldığını söylemesine rağmen benden Gia'ya bakmamı istedi. Yarın da bende kalabileceğini söylediğimde kabul etti. Bunu asla yapmaz! Başka bir sorun olup olmadığını sorduğumda sadece yorgun olduğunu söyledi ama

ben inanmadım. Yıldönümü yaklaştı." Sesi çatallaşmıştı. "Acaba ondan mı?"

Mercedes, Heather'a Noah'yı kontrol edeceğine söz vermiş ve cumartesi günü öğle yemeği saatinde gidip bakmıştı. Noah'nın yatağında uyuduğunu görünce de rahatsız etmemişti. Ona bir not ve sokağın aşağısındaki hazır yemek dükkânından aldığı tavuk çorbasını bırakmıştı. Noah onu geri aramadıysa da Mercedes çok da endişelenmemişti. Ta ki şimdiye kadar. Şimdi, yirmi dört saat sonra yeniden geldiğinde, Noah odasından hiç çıkmamış gibi görünüyordu.

"Noah?"

Noah bir yastık alıp başına çekti ama Mercedes'e cevap vermedi.

"Güzel. Uyanıksın. İyi misin?"

"Hayır." Sesi boğuktu ama Mercedes yine de duydu.

"Hasta mısın?"

"Hayır."

"Peki... üzgün müsün?"

Noah cevap vermeyince Mercedes içeri girip pencereye gitti ve perdeyi açarak cılız öğlen ışığının odaya dolmasına izin verdi. Camı aralayıp derin bir nefes aldı, yağmur yağacağa benziyordu. Oda havasızdı, erkek ve çamaşır yumuşatıcısı gibi kokuyordu, tuhaf bir kombinasyondtu bu, Noah'nın odaya kapanmasının ağır ağır gerçekleşmediğini, ani geliştiğini gösteriyordu.

Mercedes yeniden yatağa dönerek, "İki gündür odadan çıkmadın. Dün sabahdan beri uyuyorsun. Ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

Noah yastığı yüzünden çekip inatçı bir tavırla Mercedes'e baktı. Saçı dağınık, gözleri kan çanağına dönmüştü ve gerçekten uyuduysa bile iyi uyumamıştı. Gözlerinin altında mor halkalar vardı.

"Şu anda kimseyle konuşmak istemiyorum Mer."

"Neden?"

"Yorgunum."

“Neden?”

Mercedes’in sorularından bunalarak inledi ama biraz sonra açıklamaya çalıştı. “Abuela ne derdi... üç şey hakkında? Önemli olan üç şey hani?”

Mercedes, “Sadece üç şeyin önemi vardır. O’nun kim olduğunun. Senin kim olduğunun. Ve arkadaşlarının kim olduğunun,” diye büyükannesinin sözlerini tekrarladı.

“Şu anda bunların hiçbirinin cevabını bilmiyorum.”

“Pardon?” dedi Mercedes kulaklarına inanamayarak. Ayaklarını yere vura vura yanına gitti ve sertçe yatağa oturdu. “Tam karşımda duruyorum. Bir de yüzüme söyle bakayım.”

“Cora’nın kim olduğunu bilmiyorum, Mer. Biliyorum sanmıştım. Bildiğimden emindim. Ama onu hiç tanıyamamışım.”

Mercedes içi korkuyla dolarak, “Ne oldu Noah?” diye sordu.

“Bir keresinde bana kimsenin güvende olmadığını söylemişti. Bu doğru mu, Mer? Kimse güvende değil mi? Ben o kendini güvende hissetsin diye çok çabaladım.”

Mercedes’in gözleri kederle dolup taşarken Noah kendi gözlerini yumup başını salladı, sanki artık hiçbir şeyin cevabını bilmiyormuş gibiydi. İkisi de kendi düşüncelerinde kaybolarak bir müddet sessiz kaldılar.

“Ayın beşinde bir yıl olacak,” diye fısıldadı Noah.

“Evet. Öyle olacak.” Mercedes bir ürpertiyle rahatladı. Belki de Noah hâlâ Cora’nın ölüm şeklini kabullenmeye çalışıyordu. Belki de bu hâlinin tek sebebi buydu.

“Ben biraz daha uyuyacağım. Tamam mı?” Noah arkasını dönünce Mercedes bir an için onu kendi hâline bırakmayı düşündü.

“Olmaz. Artık kalkman lazım,” dedi usulca.

“Yorgunum.”

“Hayır, değilsin. Ama kokuyorsun. Banyo yapman lazım, karnını doyurman lazım, sonra da gidip Heather’dan kızını alman lazım. Heather senin için çok endişeleniyor, ben de Gia’yı özledim.”

Noah, "Git sen al. Ben uyuyacağım," diye mırıldandı.

Mercedes, Noah'nın üzerindeki örtüyü atıp kollarını ona doladı ve kaldırmaya çalıştı. Noah'nın teni sıcacıktı, nefesi kokuyordu ve gözleri kapalıydı, bu hâli karşısında Mercedes'in yüreği titrediyordu, midesi kasıldı.

"Kahretsin, Mer."

"En son ne zaman bir şey yedin?" diye sordu Mercedes. "Sen yıkanıp karnını doyurana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Noah cevap vermediyse de pes edip yataktan kalktı ve Mercedes'in onu banyoya götürmesine izin verdi. Mercedes diş fırçasına macun sıkıp musluğun altına tutarken Noah'yla o beş yaşındaymış, kendisi de onun annesiymiş gibi konuşuyordu.

"Fırçala," dedi. Noah sözünü dinleyerek ilgisizce dişlerini fırçaladı.

Mercedes, "Dilini de fırçala," diye buyurdu.

Noah başını sallayıp Mercedes'i iterek önünden çekti ve lavaboya tükürüp dişlerini fırçalamaya devam etti. Bitirdiğinde Mercedes ona bir kapak dolusu ağız suyu uzattı.

"Gargara yap. Sonra da duşa gir."

Noah, "Çık dışarı Mer," diye fısıldadı.

Mercedes, "Hayır," diye çıkıştı.

Noah yüksek sesle gargara yaptı, -bir köpeğin nefesini bile tazelemeyi garanti eden- naneli antiseptiği dişlerinin arasında çal- kaladıktan sonra lavaboya tükürüp Mercedes'i kapıya doğru itti.

"Çık," dedi.

"Sana güvenmiyorum. Kapıyı kilitleyip ben gidene kadar buradan çıkmazsın."

"Çişimi yapacağım."

"Yap o zaman. Arkamı dönüp burnumu tıkarım, böylece çişini koklamak zorunda kalmam."

Noah içini çekti. "Mer, ben çocuk değilim. Çık."

"Çocuk olmadığını biliyorum. O yüzden yetişkin gibi davran ve işini gör. Hiçbir yere gitmiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturup bakışlarını Noah'ya dikti. Daha doğrusu kaldırdı. On

santimlik topuklularla bile Noah'nın ancak çenesine geliyordu. Dahası, uyumaktan ve bakımsızlıktan dağılarak havaya dikilen saçları Noah'yı olduğundan daha uzun gösteriyordu.

"Sen dinlerken işeyemem," diye karşı çıktı.

Mercedes etrafından dolanarak duşu açtı ve muslukları çevirerek suyun sıcaklığını ayarladı.

"Şimdi seni duyamam. Şarıl şarıl su akıyor. Hadi işe artık," diye üsteledi.

Noah lavabonun yanından uzaklaştı ve Mercedes klozet kapağının porselen rezervuara çarptığını duydu. Söz verdiği gibi arkasını dönmedi. Noah'yı utandırmak istemiyordu. Gerçekten istemiyordu. Ama onu çok iyi tanıyordu ve yüzünde ona Cora'nın babasının kendini vurmadan bir gün önceki hâlini hatırlatan bir şey vardı. Papi'nin cenazesinden sonra annesinin gözlerinde gördüğü bakışın aynısıydı bu. Hayatın bir daha asla eskisi gibi olmayacağını sessiz, korkunç farkındalığı ve her şeyi geride bırakmanın gittikçe artan cazibesiydi.

Noah onu korkutuyordu. Mercedes birçok şeyi kaldırabilirdi. Birçok şeyi *kaldırmıştı* ama Noah'sız hayat bunlardan biri değildi. Onun bu bunalımlı hâlleri elini ayağını birbirine karıştırıyordu. Kalbi yerinden çıkacakmışçasına atıyordu, avuçları terlemişti, parmakları uyuşmuştu. Ellerini yumruk yaparak onlardan işbirliği yapmalarını diledi, Noah'dan işbirliği yapmasını diledi.

Buyurgan bir tonda, "Sen yıkanırken burada bekleyeceğim," dediyse de sesi titremişti, yüzünü buruşturarak boğazını temizledi. Yine de geri adım atmadı. "Sonra giyindiğinden, saçını taradığından, deodorant sıkıldığından ve garantiye almak için dişlerini bir kere daha fırçaladığından emin olacağım. Daha sonra sana kahvaltı hazırlayacağım ve seni o lanet olası elinden tutarak evden çıkaracağım. Birlikte yürüyüş yapacağız. Uzun bir yürüyüş. Ter atacağız, temiz hava alacağız ve sen hayatın ne kadar boktan olduğunu düşünmeyi bırakacaksın."

Noah düz bir sesle, "Beni soyunurken izleyecek misin?" diye sordu.

“Gerekirse evet.” Mercedes saçmaladığının farkındaydı ama ağır depresyondaki kişilere güven olmazdı. “Zaten yarı çıplaksın.”

“Önemli olan yarım çıplak değil ama.”

Mercedes sifonun sesini duyunca küvetten uzaklaşarak kapıya doğru yaklaştı, Noah’ya alan açsa bile dışarı çıkmayacaktı. Banyoda, lavaboyla duş karşılıklıyken klozet uzak köşede kalıyordu.

Sessiz geçen birkaç saniyenin ardından –ne su sesi ne de duş perdesinin açılma sesi gelmişti– Mercedes arkasını dönünce Noah’yı eşofman altı hâlâ zayıf kalçasına yapışık vaziyette kendisine bakarken buldu. Çıplak göğsü hızlı hızlı kalkıp iniyordu, sanki derin bir uçurumun ucunda sallanıyormuş gibi, sanki var gücüyle tutunuyormuş gibi. İç açıcı sarı duş perdesinin tepesinden dumanlar yükselmeye başladıysa bile kıpırdamadan bekliyordu.

“Noah,” dedi Mercedes, endişeli sesi eylem çağrısından farklıydı. Oysa Noah başını bile kaldırmadı.

“Noah!”

“Git işte Mer,” diye yalvardı Noah.

“Hayır. Gitmeyeceğim. Kendine bakmak zorundasın. Hayatına devam etmek zorundasın. Hissizliği hatırlıyor musun? Hissiz olmak ölümden iyidir. Sen ölü değilsin! Öyleymişsin gibi davranmayı bırak!”

Noah ona arkasını döndü.

Mercedes üzerine koşup kaslı sırtına, geniş omuzlarına vurdu, çaresizce tepki vermesini sağlamaya çalışıyordu. Yumruklarının hiç ağırlığı, hiç gücü yoktu. Korkuyla, hüsrarla onu kendi hâline bırakmayı reddediyordu. Noah yumruklarından korunmak için sağ kolunu önüne siper ederek ona doğru döndü.

“Dur artık,” diye çıkıştı. “Beş saniye beni yalnız bırakamaz mısın? Git diyorum!”

“Öyle bir şey olmayacak. Seni asla yalnız bırakmayacağım, duyuyor musun? Seni asla yalnız bırakmayacağım,” diye bağırdı.

Noah klozetin üzerindeki havluluğa öyle sert asıldı ki havluluk havaya sıçrayan sıva parçaları ve küçük bir çivi eşliğinde yerinden çıktı. Noah onu lavabonun üzerindeki banyo dolabına çarpınca dolabın aynası örümcek ağını andırır şekilde çatladı. Noah'nın öfkesi Mercedes'in içine su serpiyordu.

Noah havluluğu kenara atıp aynaya bu kez yumruklarıyla vurmaya başladı. Hızla ilerleyen çatlaklar Noah'nın öfkesinden kaçıyor, kaçarken onun yansımasını bozuyor, Mercedes'i ürkütüyorlardı. Noah attığı her yumrukla küfrediyor, küfürleri cam parçalarıyla birlikte etrafa saçılıyordu. Mercedes ellerinin kanadığını görünce durması için bağırdı. Noah'ysa durmak yerine arkasını döndüğü gibi sarı perdeyi tutup çekerek askısıyla birlikte tepesine indirdi. Sinirden bağırarak perdeyi kenara atıp Mercedes'in üzerine yürüdü, amacı belliydi. Mercedes gitmeyi reddettiği için onu bizzat, kendi elleriyle banyodan çıkaracaktı.

Mercedes, aklında Noah'yı onu duş başlığının altına kadar takip etmeye zorlamaktan başka bir düşünce olmadan üstüyle, topuklularıyla, halka küpeleri ve şık topuzuyla suyun altına girdi.

Noah ona öfkeli bir şaşkınlıkla bakarken bluzu sıırılsıklam oldu. İpek olduğu için mahvolacaktı ama Mercedes'in umurunda değildi. Topuklularını çıkarıp Noah'ya verdi. Noah onları kenara fırlatınca gürültüyle kapıya çarptılar.

"Sana yardım etmeme izin ver."

"Senden berbat bir terapist olurdu," dedi nefes nefese.

"O yüzden değilim ya. Ama harika bir dostum. Şimdi gel buraya da yıkan."

"İhtiyacım olan şey yıkanmak değil, Mercedes. Yıkanmam hiçbir şeyi düzeltmeyecek," diye inledi Noah, öfkesi geldiği hızla geçmişti. Omuzları çökmüş, elleri yanlarına düşmüştü, parmaklarından kan damlıyordu.

"Bir şeyi düzeltecek," dedi Mercedes usulca. "Temiz olacaksın."

Noah teslimiyet dolu bir iç çekişle eşofman altını çıkarmadan duş başlığının altına girerek Mercedes'in bir adım geri çekilme-

sine neden oldu. Sıcak su dağınık saçlarından yüzüne akarken Noah çenesini göğsüne indirip Mercedes'e doğru eğildi.

Kanı ayaklarının dibine damlayarak girdap oluştururken Mercedes ellerini tutup inceledi.

"Acısı yarın çıkacak," dedi nefes nefese. Çaresizliğinin fiziksel kanıtı olan paramparça boğumlarına baktıkça içi acıyordu. Ellerini suyun altına tutarak cam parçası kalmış mı diye baktı. Noah acıyla irkilse de bir süreliğine kendisine annelik etmesine izin verdikten sonra ellerini çekti.

"Bir şey yok Mer."

Mercedes Noah'nun siyah saçlarını alnundan çekerek onu gözlerine bakmaya zorladı, kendisi de Noah'nun güzel, acılı yüzüne bakarak bütün kalbiyle acısını dindirebilmeyi diledi. Yapabilse o acıyı kendine alırdı. Onun acısını üstlenmek kendi acısını dindirirdi.

"Neye ihtiyacın var Noah? Bana bu durumu nasıl düzeltebileceğimi söyle. Sana ihtiyacın olan şeyi vermek için ne gerekiyorsa yaparım," diye mırıldanarak Noah'nun eğdiği başını okşadı. Bu teselli usulü evrenseldi. Yatıştırma, baş okşama. Noah titrek bir nefes alıp verdi, sanki kendisine bu teselliği kabul etme izni verir gibiydi.

Noah ellerini tereddütle Mercedes'in kalçasına koydu. Sonra parmaklarını açarak onu sıkıca tuttu, belinden kavrayarak sıktı, yoğurdu ve öylesine bastırılmış bir çaresizlik ve ümitsizlikle inledi ki Mercedes cesaretini artırmak için ona yaklaşıp kollarını etrafına doladı.

Başlarından kıyafetlerine akan suyun altında gözlerini yummuş, gevşek bir biçimde sanılarak duruyorlardı. Mercedes yatıştırıcı ve teselli edici bir biçimde Noah'yı okşamaya devam ediyordu, acısını dindirmek, üzerinden atıp kanıyla birlikte akıp gittiğini görmek istiyordu. Tasalı kalbini sakinleştirmek için dudaklarını göğsüne bastırduğunda kendi nabzının hızlandığını fark etti.

Birdenbire karşılıklı acıları ve ortak avuntuları başka bir şeye dönüştü.

Yeni bir şeye.

Eski bir şeye.

Şefkat empatiye dönüştü, fiziksel bir tepkiye evrildi. Etrafındaki sıcaklık içindeki sıcaklık oluverdi. Fokur fokur kaynayarak belini ve karnının altını karıncalandırdı. Bacaklarından yukarıya tırmanarak memelerinin etrafında kıvrıldı, göğsünde büyüyüp dudaklarını şişirdi. Üstelik yalnız değildi. Noah'nın teninin altında yeni bir gerginlik hissetti, kalbinin ritmi değişti, dokunuşları bilinçli bir hâl aldı.

Elleri bluzunun altından içeri girip tenine değdiğinde yüzünü kaldırarak hiç tereddütsüz kendini ona sundu. Noah artık çenesini sıkıyordu, çehresi beklenmedik bir ateşle aydınlanmıştı, dudakları aralıktı, hızlı hızlı soluyordu. Bir an için göz göze geldiler ve bir dizi sessiz *klik* –sol, sağ, sol, *tık*– Mercedes'in zihninde çınlayıp göğsünde yankılandı. Bu, öldürücü bir şifreydi ve kasayı açmıştı.

Hiç konuşmadılar. Birbirlerinin isimlerini söylemediler. İzin istemediler, sınırlarını test etmediler. İkisi de durmayacaklarını ya da geri çekilmeyeceklerini biliyordu. İkisi de ne yaptığını biliyordu.

Derken Noah, Mercedes'i öptü, telaşlı ve haşın bir öpücükte bu, dudaklarını eski duygular ve yeni meydan okumayla onun kilere bastırdı, sanki Mercedes'in geri çekilmesini ya da yüzünü çevirmesini bekliyormuş gibi. Mercedes ikisini de yapmayınca dudakları yumuşadı, temposu yavaşladı ve bütün vücudu bir ürpertiyle sarsıldı, bu sarsıntı ikisinin de aklını başından aldı. Noah, Mercedes'in ıslak eteğinin fermuarını açıp ayaklarının dibine düşene kadar kalçasından aşağı itti. Bluzunu başının üzerinden sıyrıp saçlarındaki tel tokaları çıkardı, saçı bukleler hâlinde omuzlarına döküldü.

Dudakları da elleri kadar ısrarcıydı, bir an olsun onunkilerden ayrılmayarak Mercedes'in vermeye son derece istekli olduğu cevabı aradı. Mercedes'in bilinci bütünüyle bu andaydı, dudaklarına odaklanmış, ıslak tenlerine kapılmış, Noah'nın

sakalının sürtmesine, dilinin kendi dilini okşamasına dalmıştı. Geçmiş ya da gelecek yoktu, düşünmek ya da değerlendirmek yoktu. Sadece şimdi vardı.

Buradayım, diye bağırdı zihni. Buradasın. Buradayız. Bu biziz.

Ama bu Noah'yı tanımıyordu.

Onun bu tarafını bilmiyordu; kıvrımlı vücudu, sıcacık teni ve yuvarlak kalçalarıyla karşısında çırılçıplak dururken nefesi kesilen bu adamı tanımıyordu. Ellerini uyluklarına koyarak onu kaldırıp bacaklarını beline dolayan, bir eli altında, bir eli arkasında, başını soğuk fayanstan koruyan bu adamı tanımıyordu. Daha önce bir kadınla hiç birlikte olmamış gibi içine girdiğinde aklı duran bu adamı tanımıyordu. Kendini kaybetmişçesine içinde hareket eden bu adamı tanımıyordu.

Bu Noah'yı tanımıyordu.

Bir yabancıyla sevişiyordu ve gözleri fal taşı gibi açıktı, kalbi küt küt atıyordu, vücudu meraklı bir şaşkınlıkla titriyordu.

Bu kadar derin duygular hissetmeyi beklemiyordu. Boşalmayı beklemiyordu. Noah'ya o kadar dalmış, rüya misali akan uzun saniyeler karşısında o kadar kendinden geçmişti ki hazırlıksız yakalandı, ani bir rüzgâr gibi içini kaplayan hisse cevaben dudaklarını Noah'nunkilerden ayırıp derin derin nefesler aldı, bu duygu yoğunluğundan kaçmaya çalışıyordu fakat Noah elini saçına dolayarak ağızlarını yeniden birleştirdi ve onunla birlikte boşaldı.

Şimdiki zaman genişleyip uzayarak kendini düne ve ondan önceki güne, yarına ve gelecek tüm anlara yeniden bağladı. Mercedes artık âna perçinli değildi. *Sonra* tarafından, öncesinde yaşanan her şey tarafından delik deşik edilmişti ve bundan sonra olacaklarla yüzleşebileceğinden emin değildi. *Yüce Tanrım, ne yapmıştı?* Titredi, sırtını yasladığı duşun duvarı ıslak ve soğuktu. Noah'nın kalp atışlarının yavaşlamasını, nefesinin durulmasını dinledi ve ondan daha fazla kaçamayacağını anladığında nazikçe itti.

Noah onu tereddütle bıraktı, bacakları kendi bacaklarının

üzerinden kayıp ayakları küvetin dibine değdiğinde geri çekildi. Mercedes sinmeyi ya da saklanmayı reddederek çenesini kaldırdı. Güzeldi. Vücudunu seviyordu. Kendini seviyordu. *Cora'ya hiç benzemiyorsun*, diye fısıldadı güvensizliği. *Noah, Cora'yı seviyor*. Mercedes yüzünü ekşiterek bu düşüncüyü aklından kovaladı.

“Buna mı ihtiyacın vardı?” diye sordu usulca, bu noktaya nasıl geldiklerini ona hatırlatmaya, kendine hatırlatmaya ihtiyaç duyarak.

Noah cevap vermedi, dudaklarını büzmüş, çenesini sıkıyordu. Bakışları o kadar şaşkın ve acıklıydı ki Mercedes elleriyle vücudunu örtmek, Noah'ya başını çevirmesi için yalvarmak istedi. Ona yardım etmemişti. Sadece onu uyandırmıştı ve şimdi acı yüzünü buruşturuyor, kırık aynaya yapışan buhar gibi üzerinden buram buram yükseliyordu. Artık hissiz değildi.

Yine de Mercedes bakışlarını kaçırmadı.

“Hâlâ yıkanmadın,” diye devam ederek küstahlığını eski bir pelerin gibi kuşanıp çıplak tenini, yalın duygularını örttü. “Banyonu yap ve üzerini giyin. Ben aşağıya inip bize yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Açlıktan ölüyorum. Sakın ola kurtulduğunu sanma. Dışarı çıkacağız. Sonra sinemaya gideceğiz. Yarın işe döneceksin, ben de Gia'yı alıp eve getireceğim.”

Eğilip yerden ıslak giysilerini aldı ve limuzinden iner gibi bir edayla küvetten çıktı. Utanç duymayacaktı. Islak giysilerini lavabonun içine koyduktan sonra vücuduna bir havlu sarıp Noah'yı ılık suyun altında dikilirken bırakarak banyodan çıktı.

Sonuç olarak ne sinemaya gittiler ne de uzun bir yürüyüş yaptılar. Mercedes Noah'nın çekmecesinden şort ve tişört alıp giymişti ama mahallede bol şort ve on santimlik topuklularla dolaşamazdı. Bir tava dolusu fasulyeli ve peynirli burrito yaptı—kızartılmış fasulye, hazır lavaş, küp küp doğranmış soğan, kişniş ve Cheddar peyniri kullanmış, tat versin diye de biraz domates eklemişti— ve mutfak masasında yan yana oturup sessizce

yediler. Mercedes kaçıp gitmek istiyordu. Tanrım, gitmeyi delicesine istiyordu. Nabızı boynunda çılgınca atıyor, masanın altında bacakları titriyordu.

Noah bir haftadır ağzına lokma koymamış gibi tavanın yarısını yedi, üzerine de üç bardak süt içti. Parmak boğumlarının üzerine Minnie Mouse'lu, Donald Duck'lı yara bantları yapıştırmıştı ve kesikler canını yakıyormuş gibi görünmüyordu. Ama Mercedes'le göz göze gelmekten çekiniyordu ve sessizlikleri normalde olduğu gibi anı dolu, huzur dolu bir sıcaklıktan ibaret değildi.

"Teşekkürler Mer," diye mırıldandı.

Şaşırان Mercedes, "N-ne için?" diye kekeledi.

"Şey için..."

"Banyo seksi için mi?" diye lafını kesti. "Ne zaman istersen, koca adam. Ne zaman istersen." Kimse çabuk toparlanmadığını söyleyemezdi.

"Gerçekten mi?" dedi Noah, bakışlarını ona çevirerek. "Ne zaman istersem mi?"

Mercedes, "Hayır," diye mırıldanarak boğazını temizledi.

"O zaman öyle deme Mer. Ayrıca lafımı da ağzıma tıkma."

Mercedes üzülerek başıyla onayladı ve sütünden büyük bir yudum aldı. Sütü sevmezdi. Neden kendine bir bardak süt doldurmuştu? Yutmak istemeyerek sıvıyı ağzında tuttu.

"Bana sorumluluklarımı hatırlattığın için teşekkürler," diye usulca devam etti Noah. "Yanımda olduğun için teşekkürler. Bana burrito yaptığın ve dişlerimi fırçalamamı sağladığın için teşekkürler. Üzerime atlamak istediğini bilmiyordum. Bilseydim banyodan çık diye tutturmazdım ve en sevdiğim eşofman altım da hâlâ kuru olurdu."

Mercedes'in ağzındaki süt genzini yakarak burnundan geldi.

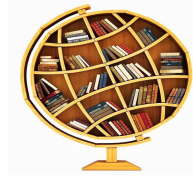
Bir yandan öksürüp bir yandan gülerек ayağa kalktı ve yüzüne su çarptı, içi rahatlamış, göğsü yumuşamıştı. Az önce olanlara gülüp geçeceklerdi. Tanrı'ya şükürler olsun. Her zaman yaptıkları gibi güleceklerdi ve iyi olacaklardı. Noah iyi olacaktı.

“Bunun olacağını bilmiyordum,” dedi nefes nefese, kahkaha atmaktan soluğu tıkanmıştı.

Noah düz bir sesle, “Sütün burnundan geleceğini mi... yoksa seks yapacağımızı mı?” diye dalga geçince daha çok güldü. “Yanılmışım. Senden harika terapist olur. Kendimi çok daha iyi hissediyorum,” diye devam etti Noah, hâlâ ağzına fasulye tıkıyordu. “Birlikte bir klinik açıp insanlara alternatif tedavi yöntemleri sunabiliriz. Zira olağanüstü bir iyileştirme gücün var.”

Mercedes hırıltılı bir sesle, “Yetheeeeeer,” dedi, gülmekten nefesini toplayamıyordu.

“Alev alevdi Mer. Neredeyse buritoların kadar iyiydi.”

ON BİR

1989

“**B**abam nerede?” diye sordu Noah.

Shelly Andelin omuzlarına sardığı battaniyeye biraz daha sokulup gözlerini televizyona dikti. Night Court’u ve Yargıç Harry Stone’u çok seviyordu. Noah bazen onu ekrana gülümserken yakalardı. Kendisinin Jazz maçlarını izlerken yaptığı gibi kahkaha atmaz ya da bağırmazdı. Programdaki maskaralıkları izler, gülme efektini dinler ve neredeyse hiçbir bölümü kaçırmazdı.

Noah bu soruyu ona daha önce de sormuştu ama Shelly her seferinde omzunu silkerek bilmediğini söylemişti. Noah babasının adını da sormuş fakat buna da yanıt alamamıştı.

“Soyadı Andelin miydi?”

“Hayır. Evli değildik. Sen benim soyadımı kullanıyorsun.”

“Onun soyadı neydi peki?”

“Stone. Adı Harry Stone’du.”

“Gerçekten mi?”

“Hayır.”

“Adı neydi anne?”

“Emin değilim.”

“Aklında bir isim var yani?”

“Hayır. Hayır, yok.”

“Neden?”

“Çünkü kendini tanıtmadı Noah.”

Bu cevap onu uzunca bir süre susturmuştu. Ne anlama geldiğini bilmek istemiyordu. Ama Bay Ward'ın dersinde yaptıkları laboratuvar çalışmalarından sonra merakı yeniden kabarmıştı. Kan. Bağ. Ait olma. Noah babası hakkında hiçbir şey bilmiyordu, annesi hakkındaysa çok az şey biliyordu. Dışarı çıkmayı sevmediğini biliyordu. On beş yıldır arşiv odasında çalışıyor olması bir mucizeydi. Tabii bunda, ölümlerin ve hastaların kayıtları arasında yalnız başına çalışıyor olmasının, sabahın erken saatlerinde, herkes gelirken onun hastaneden çıkıyor olmasının katkısı büyüktü. Noah'nın ona katkısı da büyüktü. Ve bu da bir mucizeydi.

Noah annesinin yöneticisini –Carole Stokes adında bir kadındı– ve iş arkadaşlarını mesai saatlerinden ve yetkinliklerinden tanıyordu. En çok kimin çalıştığını ve dosyaları gece vardiyasında çalışacak kişiye bırakarak en çok kimin kaydardığını biliyordu. Carole annesine karşı iyiydi. Onu koruyup kollar, buna bağlı olarak Noah'yı da koruyup kollardı.

Carole, Shelly Andelin'in zaafılarını –başlıcası etkileşimdi– bilir ve asla üstüne gitmezdi. Açıkça hastane kurallarına aykırı olmasına rağmen Noah'nın onunla işe gelemeyeceğini hiç söylememişti. Başka kimse çocuğunu işe getirmiyordu. Noah on dört yaşındayken onu tıbbi transkripsiyon kursuna yazdıran Carole'dı. Noah bir ses kaydı dinliyor, duyduklarını yazıya döküyor, alıştırma kitabındaki ilgili ödevleri yapıyor ve bunları postayla gönderiyordu. Kursu bitirdiğinde Carole ona –teknik olarak annesine– ek gelir olarak hastanenin transkripsiyon işlerini vermişti. İş nasıl yapacağını öğrenmesini sağlamış, Noah da hakkıyla yapmıştı.

Bir keresinde Noah, Carole'a akraba olup olmadıklarını sormuştu. Carole gülümseyip olmadıklarını söylemişti. Shelly'yle acil serviste hasta kabul görevlisi olarak çalışırken tanışmıştı. Hamileliğinin son aylarındaki Shelly'yi preeklamsi şikâyetiyle acile getirmişlerdi. Neredeyse ölüyordu. Noah neredeyse ölüyordu. Carole Shelly'nin köprü altında yaşadığını öğrendiğinde tanıdıklarını devreye sokarak ona yardımcı olmuştu. Shelly önce sığınma evinde bir yatağa yerleşip oradan sosyal rehabilitasyon merkezinde bir odaya geçmiş, sonra da kadınlar grup evinde kendine bir oda bulmuştu.

Shelly'nin uyuşturucu bağımlısı olmaması işine yaramıştı, gerçi daha sonra uyku ilaçlarına bağımlı olacaktı. Sessiz sakin olması ve sorun çıkarmaması da işine yaramıştı. Arı gibi çalışıyor, ne denirse yapıyordu, daha sonra Carole arşiv odasının yöneticiliğine getirildiğinde Shelly'yi de yanına almıştı. Bunun üzerine Shelly ve Noah grup evinden Three Amigos Sitesi'ne taşınmışlardı. Sonunda hasretini çektiği alana, sessizliğe ve mahremiyete kavuşmak Shelly'ye cennet gibi gelmiş olmalıydı. Hayatında ilk defa nefesini tutmayı bırakabilecekti. Oh çekebilecekti. Sorun şuydu ki bir daha asla soluk almayacaktı.

Noah annesi hakkında tüm bunları biliyor fakat onu hiç tanımıyordu. Shelly düşüncelerini paylaşmazdı. Hayat felsefesi yoktu. Hayatta sadece var oluyor, Noah da onunla birlikte var oluyordu. Ama o daha fazlasını bilmek istiyordu.

"Kendini tanıtmadığını söyledin... babamın yani. Bu ne demek?" diye sordu.

"Onu tanımıyordum. Tanımak istemedim."

Noah yutkunup gözlerini yumdu. Korkuyor ve hasta hissediyordu ama bilmeye ihtiyacı vardı, hem dünya çirkin değilmiş gibi davranmak yüzünü değiştirmezdi.

"Tecavüze mi uğradın anne?" Artık on beş yaşındaydı, beş değil. Neyin ne olduğunu biliyordu.

"Hayır. Bir anlaşma yaptık. Çabuk bitti. Bana zarar vermedi."

"Ve onun kim olduğunu bilmiyorsun?"

"Evsiz adamlardan biriydi işte. O günden sonra kendime yatacak başka bir yer buldum."

Noah şaşırmamıştı. Annesinin hamilelikle sonuçlanan bir ilişki yaşadığını hiç hayal etmemişti zaten. Onu herhangi bir ilişkide hayal etmek zordu. Ama babasının ne idüğü belirsiz evsiz bir adam olduğunu öğrenmek onurunu okşamamıştı. Bu bilgiye verecek cevabı yoktu. Ne diyebilirdi ki? Şaşırtıcı biçimde sessizliği bozan annesi oldu.

"Sen bir mucizesin Noah," diye fısıldadı duraksayarak.

"Ne?"

"Sen lanet olası bir mucizesin."

Noah annesinin hiddetine şaşkınlık içinde bakakaldı. Shelly onunla

kısacık bir an göz göze geldikten sonra yeniden televizyona döndü. Saygıdeğer Harry Stone mübaşiri Bull'ı teselli ediyordu.

"Beni inandırdın," diye mırıldandı annesi.

"Neye?" Bakışlarını yeniden ona çevirmesini diledi, her zaman yaptığı gibi yine susmasından korkuyordu.

"Tanrı'ya."

"Neden?" diye üsteledi. Sesi yükselmişti, Shelly'ye sanki bu konuşma onu yoruyormuş gibi ofladı.

"Çünkü seni kesinlikle ben yaratmadım. Beni yatağa atan pislik seni yaratmadı. Vücudunu biz yaptık. Ama ruhunu biz yapmadık. Ruhun başka bir yerden geldi, buna eminim."

Bu şimdiye kadar annesinin ona söylediği en güzel şeydi. En akıllıca şeydi. Ve nadiren konuştuğundan olsa gerek, Noah ona inandı.

Noah çözümün ne olduğunu bilmiyordu. Bir yandan Gia'nın biyolojik babası olup olmadığını öğrenmek istemiyor, diğer yandan olmayabileceği gerçeğine gözünü kapatamıyordu.

Afganistan'a gitmeden önce Cora'yla aralarında sorun olduğunu biliyordu. Cora'nın mutlu olmadığını farkındaydı. İşin garibi, Cora'nın onu aldattığından hiç şüphelenmemişti. Belki kendi saflığıydı, belki Cora'nın onu daha fazla sevdiğini sanmıştı, belki de meselenin sevgiyle alakası yoktu. Söz konusu Cora olunca bilmek zordu. Ve artık *asla* bilemeyecekti.

Bir yanı, Cora'ya bu kadar kızgın olmasa hafta sonu Mercedes'le yaşadığı şeyin yine de olup olmayacağını merak ediyordu. Bu düşünce onu endişelendiriyordu. Bir psikoloji öğretmeni, "Canı yanan insanlar başkalarının canını yakarlar," demişti. Doğruydum ama doğru olması kabul edilebilir olduğu anlamına gelmiyordu. Acısının ve öfkesinin Mercedes'e zarar vermesini istemiyordu.

Bu fırsat karşısına bir hafta önce çıkmış olsaydı Mercedes'le yine de sevişir miydi? O kadar aldatılmış hissetmiyor olsaydı, Cora'ya kendisinin de onu sevmediğini "göstermek" istemiyor

olsaydı, umutsuzdan arzuluya bu kadar hızlı geçebilir miydi? Bunları düşündükçe yüreği eziliyor, utanç içinde yumruklarını sıkıyordu. Mercedes'i bu işe bulaştırmak istemiyordu. Ona olan hislerini, ona olan sevgisini kafasının içindeki çirkinlikten tamamen uzak tutmak istiyordu. Ama pazar gecesi sınırlar aşılmıştı, sınırlar yıkılmıştı. Bu durumu düzeltmesi gerekiyordu.

Yas evrelerini -inkâr, öfke, pazarlık ve depresyon- hızlıca geçerek kabullenmeye ulaşmıştı. Cuma günü Gia'nın doktorunun odasından inkârla uyuşmuş hâlde çıkmıştı. Cumartesi ve pazar öfke ile depresyon arasında gidip gelmişti. Pazar gecesi Mercedes gittikten sonra kendini makul ve akla yatkın gerekçeler sunarak evrenle pazarlık yapmaya çalışırken bulmuştu. Ama kabullenme salı sabahı, sabahları evde olduğu günlerde Gia'yla yapmaktan hayli keyif aldığı bir ritüeli gerçekleştirirken, yani ona kahvaltısını yaptırırken gerçekleşmişti.

Gia normalde mutlu uyanırdı ki bu da Noah için uyanmayı kolaylaştırıyordu. Zira kendisi hiçbir zaman uyanmaya hazır olmuyordu. Salı ve perşembe sabahları birlikte kahvaltı yapıyor, agucuk gugucuk konuşuyor, hiç acele etmeden, aheste aheste vakit geçirerek öğleni ediyorlardı. Gia evi temizlerken Noah'ya yardım etmeyi seviyor; -*Cii-ya da temişlesin, baba*- çamaşırları kurutucudan alıp ona veriyor, küçük, pembe el beziyle diz boyundan aşağı kalan yerleri siliyor, elektrikli süpürgenin üzerine oturup tren kondüktörü edasıyla odada dolaşıyordu. Noah bu oyunu Cora hayattayken bulmuştu ve Gia hâlâ elektrikli süpürgenin sesini duyar duymaz heyecanlanıyordu.

Gia, Noah için güler yüzlü, minik bir arkadaşı ve ona dünyasındaki tüm iyilikleri, tüm güzellikleri hatırlatıyordu. O sabah onun, yaşadığı hayal kırıklığından tamamen bihaber hâlde arkasında dolaşıp söylediği her şeyi tekrarlamasını izlerken gerçek ne olursa olsun kaldırabileceğine karar verdi. Gia babasız büyü-meyecekti. Kendisi gibi olmayacaktı. Gia'nın babası oydu ve *her zaman* da öyle olacaktı. Doğum belgesinde onun adı yazıyordu ve Gia'nın hayatındaki varlığı -onunla birlikte geçirdiği dakika-

lar, saatler ve günler– kızın damarlarında dolaşan kandan daha büyük önem taşıyordu.

Sevgi genetiğe bağlı değildi ve Noah, Gia'yı çok seviyordu. Ama hiçbir zaman sorunlarını halı altına süpürmemiştir. Öylesi çığ gibi büyümelerine sebep olurdu. Sırf kızını koruyabilmek, karısını daha iyi anlayabilmek ve kendini daha iyi hazırlayabilmek için gerçek neyse öğrenmek istiyordu. Böylece salı öğleden sonra Gia'nın üzerini giydirdi ve kendini de en kötüsüne hazırladı.

Gia mutlu bir çocuk olabilirdi ama aynı zamanda inatçıydı ve evden çıkarlarken ufak tefek bir evsiz gibi görünmesi babasının suçu değildi. Kat kat giyinmeyi seviyor, ayakkabılardansa nefret ediyordu. Bunun sebebi Mer'in her pazartesi ayak tırnaklarına – genellikle her tırnağa farklı renk olacak şekilde– oje sürmesi olabilirdi. Gia tırnaklarına bayılıyor, onları kapatmak istemiyordu. Noah'nın ona giydirebildiği tek ayakkabı, Heather'ın Noel'de aldığı pembe, ışıltılı kar botlarıydı. Gün geçtikçe küçülüyorlardı ki Noah, Gia onlardan ayrılmaya hazır olmadan giyemeyeceği hâle gelmelerinden korkarak aynı ayakkabının sonraki üç numarasını da satın almıştı. Ağustosun ortasında pembe kar botu giymek sıkıntılı olabilirdi ama bunu o zaman düşünecekti.

Sürekli olarak Gia'yı başka seçeneklerle ikna etmeye çalışsa da henüz başarılı olamamıştı. Mer, Oscar'ın kardeşi gibi görünen bir çift terlik bulmuş, Gia da bunlara bayılmıştı –gerçi Oscar hiç sevmemiştir– ama onlar da botlardan iyi değildi. Sonunda yavru köpeklerle bezeli esnek bir pamuklu pantolon, önünde yavruların annesinin bulunduğu, pantolonla uyumlu bir kazak, pembe kar botları ve operaya giderken giymeye daha uygun görünen kürklü bir manto eşliğinde Noah ve Gia, Montlake'e doğru yola koyuldular.

Danışmada Noah, Gia'yı sevip şık kıyafetlerine iltifat eden Char'a selam verdi ama onun dışında herkesi ve her şeyi es geçti, birinci kattaki laboratuvar hariç. Buraya şahsi bir mesele için gelmişti ve laboratuvar sorumlusu Ronnie Claridge'in ne yapma-

ya çalıştığını hemen anlayacağını biliyordu ama başka seçeneği yoktu.

Gia, Ronnie'nin formasını da ellerindeki eldivenleri de sevmedi. Yeni aşı olmuştu ve daha fazlasını olmak için heyecanlanmıyordu. Hemen kaçma moduna girince Noah durum iyice kötüleşmeden işe koyuldu.

"Ronnie, birkaç hafta önce Gia'yı iki yaş kontrolüne götürdüm."

Ronnie, "Tamam," deyip başıyla onayladı. O ve Noah ilk günden beri iyi anlaşıyorlardı ve Ronnie'nin ona iyilik yapmaktan rahatsız olmayacağı belliydi.

"Doktoru dosyasını okurken merhum karımla olan Rh uyumsuzluğundan bahsetti. Karımın kan grubu 0 Negatif'ti."

Ronnie başıyla onaylamaya devam ediyordu. "Onlar da karını yakından izlediler?"

"Evet. Doğumda herhangi bir sorun olmadı," dedi Noah. Midesi çalkalanıyordu.

"Sanırım sansibilize edilmedi."

"Anladığım kadarıyla edilmedi. Ama yine de Gia doğduğunda kan grubuna bakmışlar."

"Anne negatif, baba pozitif olduğunda mecburidir," diye onayladı Ronnie.

"Aynen. Gia A Pozitif'miş."

"Peki."

"Ben sadece bunu doğrulamak istiyorum," diye bitirdi kısık bir sesle.

Ronnie kafası karışmış hâlde ona baktı.

"Testi burada yapabiliriz, değil mi, Ronnie?" diye sordu Noah.

"Tabii... Yaparım."

"Benimkine de bakabilir misin, Gia korkmasın diye?"

"Anlamıyorum Noah."

"Karım 0 Negatif'ti Ronnie."

"Tamam..."

“Ben 0 Pozitif'im.”

Ronnie durumu kavrayınca bir müddet onu izledi. “Peki, Doktor.”

Ayakkabı giymemek için kılı kırk yaran Gia şimdi Ronnie'nin topuğunu delebilmesi için botlarını çıkarmasına yanaşmıyordu. Yine de Ronnie yetenekliydi, Gia daha “yaralandığını” anlamadan işini bitirmişti. Dahası Gia ayağının altındaki kan damlasını göremiyordu. Noah, buradan çıktıklarında dondurma alacaklarını ve maymunları görmek için Hogle Hayvanat Bahçesi'ne gideceklerini söyleyerek topuğuna yara bandı yapıştırıp botunu geri giydirdi. Kendisi hayvanat bahçesinden nefret etse de Gia sevdiği için sık sık gidiyorlardı. Kombine bilet ve güzel bir gezinti bu ziyaretleri katlanılır kılıyordu. Evinden sadece beş dakika uzaklıkta olması da cabasıydı.

Noah da parmağını uzattıktan sonra Ronnie bakışlarını kan damlalarından ayırmadan hızlıca ve sessizce çalıştı.

Gia'nın Noah'nın biyolojik kızı olmadığını doğrulamak beş dakikadan kısa sürdü.

Ronnie şaşkındı. Utanmıştı. Noah'ya anlayışlı gözlerle bakıyordu. Ama Noah sakindi. Kabullenme böyle bir şeydi.

“Karının 0 Negatif olduğundan emin misin?”

“Gia'nın dosyasında öyle yazıyor. Lise ikinci sınıfta sağlık dersinde yaptığımız test de bunu doğruluyor. Sonucu kendi gözlerimle gördüm.”

“Ne yapacaksın?” diye fısıldadı Ronnie, Noah'ya duyduğu üzüntüyle profesyonelliği bir kenara bırakmıştı.

“Haybanat bağçesine gidicez!” dedi Gia hevesle. Noah güldü. Boğazı tıkanarak da olsa güldü ve Ronnie de gülümsedi.

“Tam olarak bunu yapacağız Ronnie. Hayvanat bahçesine gideceğiz,” dedi Noah.

“Doktor?” diye seslendi Ronnie.

“Efendim?” diye yanıtladı Noah.

“Ben evlatlığım. Kan önemlidir. Ama bir çocuk için kanın hiçbir değeri yoktur.”

“Biliyorum Ronnie. Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum,” diye fısıldadı Noah.

Gia’yla Noah günün –sonuç olarak kötüden ziyade iyi biten günün– geri kalanını zürafa ve filleri, kanguru ve koalaları ziyaret ederek geçirdiler. Maymunların olduğu yerin önünde durup onlara seslendiler, maymun dansı yaptılar. Gia yarı korkmuş, yarı mest olmuş hâlde onlara hırlayıp tıslayabilsin diye yılanların ve kertenkelelerin yanından ağır ağır yürüyerek geçtiler. Mısır kaplamalı kızarmış sosis yiyip orada uzun süre kaldılar ama Noah ilk kez bunu sorun etmedi. Hayvanların hiçbir derdi tasası yoktu. Kim oldukları, nereden geldikleri ya da yarının ne getireceği konusunda endişelenmiyorlardı ve Noah da aynısını yapmaya kararlıydı.

Tüm acıları ve ihaneti bir kenara bıraktığında hiçbir şey değişmemişti. Gia’yı hâlâ aynı şekilde seviyordu, Gia da hâlâ ona bağımlıydı, sonuç olarak, tıpkı Ronnie’nin dediği gibi, sevgi kandan çok daha önemliydi.

Mercedes her zaman hareket hâlindeydi. Böyle birinin etrafında olmanın zor olacağını düşünebilirdiniz. Ama Mer’in etrafında olmak hiç de zor değildi. Çünkü Mer gergin değildi, sürekli volta atıp durmuyor ya da bir şeyleri didiklemiyordu. Sadece her zaman bir şey yapıyordu. Hızlı yürümezdi –bilakis, aheste aheste yürürdü– ama asla oturmazdı. Noah onun, platform topuklu ayakkabılarının üzerinde, güzel yüzünden geriye taranmış saçlarını az sayıda kadına yakışacak biçimde sımsıkı atkuyruğu toplamış hâlde salonda dolaşmasını izliyordu. Mercedes henüz onu fark etmemişti ama Noah onun parlak dudaklarına, kusursuz cildine, koyu gözlerine ve uzun kirpiklerine tek tek dikkatini vermişti. Mercedes kirpiklerinin sahte olduğunu söylese de on yaşındayken de bu kadar uzundular.

Noah salonda nereye baksa Mer’in etkisini görebiliyordu. Maven’in sıradan salonlar gibi gotik, yeni-çağvari bir havası

yoktu. Burası Noah'ya kahverengi hasır sepet içinde limonları hatırlatıyordu. Koyu ahşap döşemesi, tereyağı rengi duvarları ve beyaz süslemeleriyle son derece aydınlık bir yerdi. Hatta meyve gibi kokuyordu, ananas tarlasının içinde bir veranda gibi, bu hissiyatı buzlu içecekler ve hafif okyanus esintisi tamamlıyordu. Gözün gördüğü her yer tertemiz ve aydınlıktı, öyle gürültülü, başlı şarkılar, hatta Zen müzikleri bile çalmıyordu. Çalan şey müzik bile değildi. Beyaz gürültüydü; dalgaların, martıların sesleriydi, ara sıra da kahkaha sesleri duyuluyordu, sanki çocuklar kumsalda oynuyormuş gibi. Çok hoştu.

Noah istese Mercedes'in Cora'nın ölümünden sonraki ilk aylarda yaptığı gibi mutfak masasında saçını keseceğini biliyordu. Ama her nedense bugün salonda olmaya ihtiyaç duymuştu. Yanlarında başkalarının olmasına ihtiyaç duymuştu. Mercedes'i hafta sonundan beri görmemişti. Mercedes onu zorla duşa soktuğundan beri görmemişti. O Mercedes'in dudaklarını öpüp kıyafetlerini çıkardığından, onunla fayans duvara karşı seks yaptığından beri görmemişti.

Başka bir yere, Montlake'in karşısındaki eski moda direği olan berbere gitmeyi düşünmüştü. Bu seferlik öyle yapması çok daha kolay olurdu. Ama bu Mercedes'i yaralardı. Ondan kaçarak kalbini kırardı. Oysa Noah onu incitmeyi hiç istemiyordu. Ona acı çektirdiğini düşünmek bile yüreğinin burkulmasına, göğsünde uyuyan Gia'ya doladığı kollarını daha da sıkmasına neden oluyordu. Gömleğinde, Gia'nın salyasının aktığı yerde küçük bir ıslaklık hissetti.

Mer kolay kolay hiçbir şeyden korkmazdı ama Noah'yı kucağında Gia'yla kapının eşiğinde gördüğünde omuzlarının gerilmesi, dönüp bir daha bakması Noah'nın dikkatinden kaçmadı. Onda "uzun" olan tek şey saçları olmasına karşın ince bacaklarını olduğundan daha uzun gösteren ten rengi topuklular giyiyordu. Vücudunu saran bej rengi eteği topuklularıyla uyum içindeydi, dar, beyaz gömleğini yüksek belinin içine sokmuştu. Altın halka küpeleri ve kremsi teninin üzerinde parlayan ince,

altın haç kolyesi görünüşünü tamamlıyordu. Ayakkabılarının tabanı, tırnakları ve dudakları kırmızıydı, Noah ayak tırnaklarının da öyle olduğunu tahmin ediyordu. Pazar günü kırmızıydılar.

“Bugün çok yoğunluk. Zaman kavramımı yitirdim ve bugün geleceğin tamamen aklımdan çıktı. Sen lavaboların oraya geçip bir sandalye seç. Beş dakikaya yanına geleceğim,” dedi usulca, doğruca gözlerinin içine bakarak. “Gia uyarırsa kızlardan birine söylerim onu alır, atıştırmalık bir şeyler verir.”

Noah başıyla onayladı ve Mer’in dediğini yaparak gidip yan yana dizili sandalyelerden birine oturdu. Bu sırada Gia kıpırdamadı bile. Noah, şu gıcık Keegan da dahil birçok stilistin bakışları altında –Gia’nın gittiği her yerde dikkatleri üzerine çekmek gibi bir yeteneği vardı–Mer’in gelmesini bekledi. Kısacık bir anlığına gözlerini yummuştu ki saçında Mer’in ellerini, saç derisinde sıcak suyu hissetti. Gözlerini kapalı tutmaya devam ederek her zaman yaptığı gibi onunla ilgilenmesine izin verdi.

Mercedes güzel kokuyordu. Her zaman güzel kokardı. Sabah, öğle, akşam. İşten sonra, işten önce, gecenin yarısı. Tatlı, sıcak ve tamamen ona özgü olan hafif baharatsı bir kokusu vardı. Ve bu Noah’yı rahatsız ediyordu. Pazar gününden önce bile rahatsız ediyordu.

Son aylarda zaten bildiği şeyleri fark etmeye başlamıştı. Mercedes’i çocukluğundan beri tanırdı ve büyürken her ânına şahit olmuştu. Bu bakımdan onunla ilgili pek yeni bir şey yoktu. Fakat birdenbire daha önce titizlikle görmezden geldiği şeylere dikkat etmeye başlamıştı.

Mercedes’in teni her zaman en iyi özelliği olmuştu. Temiz, lekesiz ve dumanlı, tıpkı yarım bardak kremaya bir kaşık kahve karıştırılmış gibi. Noah onunlayken tenine dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Parmağını yanaklarında ve ellerinin üzerinde, ince boynunda ve kulaklarının arkasında gezdirmek istiyordu. Başparmağıyla küçük ayağının kemerini okşamak, baldırına çıkıp oradan dizlerinin arkasındaki pürüzsüz tene kadar devam etmek istiyordu. İşte bu da onu rahatsız ediyordu.

Mercedes'in makyaja ihtiyacı yoktu ama her zaman yapardı. Büyürken çok fazla yapıyormuş gibi görüldüğü zamanlar olmuştu ama bunu asla özünü gizlemek için yapmamıştı. Alıştırma yapıyordu. Deniyordu. Öğreniyordu. Noah on altı yaşındayken bir keresinde saçını kesmesine izin vermiş, sonucunda bir daha asla böyle bir şeye kalkışmayacağına ant içmişti. İki ay sonra Mercedes bir kez daha denemek istediğinde karşı koyamamış, Mercedes de bu sefer başarılı olmuştu.

O zamandan beri –acemi birliği, Kuveyt ve Afganistan'da olduğu zamanlar hariç– saçını hep Mer keserdi. Bu, birbirleriyle özlem giderdikleri zamandı. Hayatları birbirinden farklı yönlere giderken bile her zaman saç tıraşına vakit ayırırlardı. Ayda bir kez birlikte geçirdikleri otuz dakika boyunca durmaksızın konuşarak arayı kapatmaya çalışırlardı. Noah'yla Cora evlendikten sonra Mercedes, Cora'yla daha çok zaman geçirir olmuştu. Birlikte öğle yemeği yer, spora giderlerdi. Noah yoga yapmaktansa Utah Üniversitesi'nin etrafında koşmayı tercih etse de ara sıra onlara katılırdı.

Mer yoganın gözlerini yumduğun sürece rahatlatıcı olduğunu söylemişti; yoksa yoga karşında onlarca göt görmekten ibaretti ki bu da bilhassa insanı rahatlatan bir şey değildi. Noah, Cora'ya âşık olduğunda başka kadınların götlerine bakmamayı aklının bir köşesine yazmıştı. Çok da zor değildi. Güzel bir göt gördüğünde başını çevirip karısını düşünüyordu. Mer'in inanılmaz güzel bir götü vardı –fark etmeye başladığı şeylerden biri de buydu– ve karısını düşünmek canını yakıyordu, o hâlde şimdi ne yapacaktı? Dikkatini dağıtmak için gözlerini açtığında Mer'in yüzünü kendininkinin üstünde buldu.

Mercedes, "Uyudun sandım," diye mırıldandı.

"Uyudum. Bir dakikalığına."

"Neden acaba? Bugün cuma... yani çarşambadan beri uyumadın, öyle değil mi?" Sırtarak kusursuz biçimde şekillendirilmiş kaşlarından birini kaldırdı.

"Bu gece uyuyacağım."

“Böyle giderse bir noktada patlayacaksın Boozer.”

Noah ona gülümsedi, sanki yeniden Stockton ve Malone olmuş, Three Amigos’un çatlak beton zemininde basket oynuyorlardı.

“Ben iyiyim Stock.”

Mercedes, “Geçen hafta sonu duvara tosladığını unuttun mu?” diye azarladı.

“Unutmadım. Hem gerçek hem de mecazi anlamda tosladım. Aslında... gerçek anlamda toslayan sendin.” Kaşlarını oynatarak mutfakta yaptığı gibi Mercedes’le şakalaşmaya, onu güldürmeye, eskisi gibi atışmalarını sağlamaya çalıştı. Ama Mercedes’in yanakları kızardı ve arkasını döndü, henüz şampuanı durulamamış olmasma rağmen saç kremini kaptı. Eli ayağına dolanarak saç kremini kenara koyup suyu açtı. Ama musluk başlığı dışa dönüktü, Noah’nın saçma bile değmeden kendi gömleğini ıslattı.

“Hasik-” dedi dişlerini sıkarak. Noah’dan gözlerini kaçırarak suyun ısını ayarlayıp saçını duruladı. “Son zamanlarda sen yanımdayken ıslanıp duruyordum.” Az önce söylediği şeyi söylediğine inanamıyormuş gibi gözkapakları titreşti ve yüzüne utanç dolu bir ifade yerleşti.

“Mer?”

“Hımm?” Başını kaldırıp bakmadı.

“Özür dilerim. Gülersin sandım.”

“Ben gidip üzerimi değiştireceğim. Arkada başka gömleğim var. Beni burada bekle, olur mu? Bir dakika daha gözlerini yumabilirsin.” Arkasını döndüğü gibi koşarak personel odasına, oradan da masaj odalarına açılan kapıya gitti. Noah ve Cora, bir bahar o bölümü boydan boya boyamasına yardım etmişlerdi.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Noah. Saçından sular akıyordu, kollarında uyuyan bir çocuk vardı ama yine de yavaşça kalkıp Mercedes’in arkasından giderek üzerinde “Personel Harici Giremez” yazan kapıdan geçti. Kimsenin onu durduracağını sanmıyordu.

Birkaç dakika beklemeliydi. Personel soyunma odasının kapısı tam kapanmamış, aralık kalmıştı, omzuyla iterek açtı. Mercedes arkası ona dönük hâlde kapağı açık bir dolabın önünde duruyordu, ıslak gömleğini çıkarmıştı, açık pembe sütyen askıları karamel rengi teninin üzerinden çapraz geçiyordu. Mercedes omzunun üzerinden arkasına öfkeli bir bakış attı.

Noah da ona sert sert baktı. "Kapı açıktı Mer. Başkası gelebilirdi. Keegan gelebilirdi!" Heteroseksüel olduğu için Keegan'ı hâlâ affetmemişti. Mercedes'in heteroseksüel kankası Noah'ydı. Keegan'ın kendine başka birini bulması gerekecekti.

Mer dolabından önünde Maven yazan siyah bir tişört alıp atkuyruğunu bozmamaya dikkat ederek başından geçirdi. Altını eteğinin içine sokarken Noah hiç zahmetsizce her şeyin güzel görünmesini sağlamasına, her şeyi öldürmesine bir kere daha hayran kaldı.

"Pazar günü olanlara gülüp geçeceğimizi sanıyordum," dedi kibarca.

"Öyle yapıyoruz zaten," dedi Mercedes, kocaman, sahte bir gülücükle, "Ha ha ha!" diye ekledi.

"Kızgınsın."

"Kötü bir gün geçiriyorum Noah. Hepsi bu. Sabah Evsiz Cuddy uğradı. Bu ay ikinci gelişi. Cora'yı sorup duruyor, ben de ona durumu açıklayıp duruyorum. Sanırım bugün pek gülme havamda değilim."

Noah, Evsiz Cuddy'yle hiç tanışmamıştı. Mer ve Cora onu dillerinden düşürmezlerdi. Bu ismi ona dalga geçmek için vermemişlerdi. Başlarda sırf onu tanımlamak için kullanıyorlardı, kullandıkça da oturmuştu. Noah, Cuddy'yi uzaktan uzağa onu izlerken görmüştü ama Cuddy, Noah'nın verdiği hizmetten hiç yararlanmamıştı. Cora'ya bayılırdı, düzenli olarak Mer'e saçını kestirirdi ama Noah'dan hep uzak durmuştu.

"İstersen... banyo sahnesini bir daha hiç konuşmayız. Şakasını bile yapmayız," diye önerdi Noah.

Mercedes yutkunarak başıyla onayladı. Bugün hiç de Mer gibi davranmıyordu.

“Peki ya... bir daha... yapmak istersem?” diye fısıldadı.

Şaka yapıyordu. Noah şaka yaptığından emindi. Neredeyse. Yüzünde şaka yaptığını ele verecek bir şey aradı. Ama Mercedes başını çevirdiğinden göremedi.

“İstiyor musun?” diye sordu.

“Evet. O yüzden... benim için komik değil.”

“Banyoda seks yapmak mı istiyorsun?” Sesi biraz boğuk çıkmıştı.

“Evet. Ya da yatakta. Ya da mutfak masasının üzerinde. Ya da televizyonun karşısında. Aslına bakarsan Corolla’nın ön koltuğunu da deneyebiliriz. Şaşırtıcı biçimde geniş.”

Noah başının dönmeye başladığını hissederek oturacak bir yer aradı. Kolları son yarım saattir aynı pozisyonda olduğundan uyuşmaya başlamıştı. Duvarlara dayalı iki sıra dolabın ortasında duran uzun banka oturdu.

“Şaka yapıyorum Noah.” Mercedes kıs kıs gülererek etrafta dans etmeye başladı, sanki büyük bir zafer kazanmış gibi havaya ateş etti. Noah şaka yaptığını biliyordu. Anlamıştı. O hâlde neden nefesi kesilmişti?

“Sen çok kötü bir kadınsın Mer,” diye homurdandı.

“Yüzünü görmeliydin. Bayılacak gibi görünüyordun.”

“Corolla deyince aklım gitti. İçinin yeterince geniş olduğunu sanmıyorum. Klostrofobik olduğumu biliyorsun.”

“Hayır değilsin.”

“Ama temizlik *hastasıyım*. Mutfak masası hayatta olmaz.”

Mer gülererek yanına oturdu ve ıslak saçını okşayarak yüzünden çekti. Hâlâ saçının kesilmesi gerekiyordu. Noah bugün bu işi halledebileceklerinden pek emin değildi. Mercedes elini çekip iç geçirdi.

“Şaka bir yana, kendimi suçlu hissediyorum,” diye mırıldanarak kaşlarının ortasındaki boşluğu ovuşturdu. “Rüyamda Cora’yı görüp duruyorum. Ben rüya görmem Noah. Bunu bili-

yorsun. Ölü gibi uyurum." Yüzünü buruşturdu. "Ama bu sıralar Cora'yı görüp duruyorum. Rüyalarımda o hâlâ hayatta olmasına rağmen pazar günü olanlar yine oluyor. Berbat bir hisle uyanıyorum. Bütün haftadır bu histen kurtulamadım. Sen de suçlu hissediyor musun?"

Hissetmiyordu. Hem de hiç. Ama bir yandan da Cora'ya bu kadar öfkeli olmasa hisseder miydi diye merak ediyordu. Bu öfke konusunda bir şey yapması gerekecekti, ucu en yakın arkadaşına dokunmayacak bir şey.

"Şaşırtıcı biçimde... hissetmiyorum. Hayır. Bir arkadaşımda, güvendiğim birinde teselli buldum. Sevdiğim birinde. Bu ucuz ya da bayağı bir şey değildi," dedi.

"Değil miydi?"

"Hayır Mercedes. Değildi."

"Güzel. Bu da bir şey." Mercedes derin bir oh çekti.

"Ama senin için endişeleniyorum. Bizim için. Sana ihtiyacım var Mer. Bu gayet açık, öyle değil mi? Geçen hafta sonu olanların bir daha olmasını... beklediğimi... düşünmeni istemiyorum."

"Beklemiyor musun?"

"Hayır. Bir daha olmasını beklemiyorum." Umut ediyordu. Ama beklemiyordu.

"Yaa." Mer dudaklarını ısırıldı.

Gia, Noah'nın kollarında gerinerek uyandı, iri mavi gözlerini açıp mahmur bakışlarla ona baktı.

Noah kollarındaki ağrıyı hafifletmeye çalışarak Gia'yı kucağına yeniden yerleştirirken Gia, Mercedes'i gördü.

Uykulu bir sesle, "Meh," diye selam verdi.

Mercedes gülümsedi ve uzanıp burnunu Gia'nın yanağına sürttü, yumuşacık kulağına merhaba diye fısıldadı. Bu sırada Noah'nın burnuna gül ve bergamot kokusu dolunca bacaklarının dermanı kesildi, ensesi ısındı. Pazar günü olanların yeniden yaşanmasını bütün kalbiyle umut ediyordu.

ON İKİ

1989

“**H**ayaletlere inanır mısın?” diye fısıldadı Cora. O ve Mercedes, Cora’nın yatak odasında, yerde, bir yığın yastık ve battaniyenin üzerinde yatıyorlardı. Uzun zaman sonra ilk kez birlikte kalıyorlardı ve kusana kadar Oreo yiyip Mountain Dew içmişlerdi. St. Elmo’s Fire’ı izlemiş, saatlerce MTV’de klip izleyerek dans etmişlerdi ama artık gece yarısı olmuştu ve Mercedes’in başı zonklu-
yor, midesi bulanıyordu. Sadece üç kapı aşağıdaki kendi yatak odasını özlemle anarken Papi’nin gitarıyla az önce evine giden Noah’yı kıskanmadan edemiyordu. Alma, Mercedes’in de onayını aldıktan sonra gitarı Noah’ya vermişti, Noah da şimdi kendi kendine öğrenmeye çalışıyordu. Pek iyi değildi –muhtemelen hiçbir zaman da olmayacaktı– ama çabalıyordu. Kızlar şarkı söylerken o da gitarıyla dans ederek şimdiki favori müzik grupları Tears for Fears’in Three Amigos versiyonuymuş gibi davranıyorlardı.

Mercedes, Cora ve Noah artık liseli olduklarından Alma’yla Heather, Noah’nın onlarla yatıya kalamayacağına karar vermişlerdi. Hiçbir erkek kalamazdı. Mercedes de gitmek istiyordu ama giderse Cora’nın üzüleceğini biliyordu, bu yüzden yastıkların üzerine uzanıp gözlerini yumdu, yalnızca mecbur kaldığında cevap vererek Cora’nın gevezeliklerini dinledi. Cora’nın son sorusu, uykulu bir hâlde tek gözünü açıp arkadaşına bakmasına neden oldu.

“Hayır. Hayaletlere inanmam. Sen?” dedi.

"İnanırım. Annem hayalet diye bir şey olmadığını söylüyor... sadece melekler varmış ama bence bu doğru değil."

"Abuela, Papi'nin melek olduğunu söylüyor. Onu melek olarak düşünmeyi seviyorum. Belki cennetin kapısında küçük meleklerle ayakkabı satıyordur. Ninnide olduğu gibi," dedi Mercedes.

"Söylesene," dedi Cora. "O ninniye bayılıyorum ama İspanyolca sözleri hiç aklımda kalmıyor. Belki Noah gitarıyla çalmayı öğrenir."

Mercedes gözlerini yumup "A la Puerta del Cielo" ninnisini baştan sona söyleyerek çıplak ayaklı meleklerin hikâyesini anlattı, onlara uymaları için yalvardı. Cora'nın da uyumasını umuyordu. "Duérmete niño, duérmete niño, duérmete niño, arrú arrú."

"Duérmete niño, duérmete niño, duérmete niño, arrú arrú," diye tekrarladı Cora usulca, aksanı kötü fakat sesi güzeldi. "İzleyen annelerle ilgili dizeler nasıldı?"

"Uyuyan çocuklar, Tanrı onları kutsasın. İzleyen anneler, Tanrı onların yardımcısı olsun," diye İngilizce söyledi Mercedes. "Acaba sözlerini 'izleyen babalar' diye değiştiresek mi? İkimizin de cennette bizi izleyen babaları var sonuçta."

"Hiçbirimizin babası yok. Benim yok. Senin yok. Noah'nın yok. Bence kulüp kurmalıyız," diye yanıtladı Cora, acı acı. Uzunca bir süre sessiz kalınca Mercedes uyuklamaya başladı ve babasını meleklerle ayakkabı satarken hayal ederek gülümsedi. Papi bunu severdi. Mercedes'in dünyada babası olmayabilirdi ama yine de babası vardı.

Ansızın Cora, "Sence kendini öldüren insanlar cehenneme mi gidiyordur?" diye sordu.

Mercedes bir çırılda doğrulup oturdu, endişelenmişti.

"Tanrım, Corey. Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Tarih sınıfındaki Brittney var ya hani? O dedi ki intihar günahmış. Cinayet işlemek gibiymiş. Eh, cinayet işleyenler de cehenneme gider."

Mercedes, "Hatırlat da bir dahaki görüşümde Brittney'yi yumruklayayım," diye homurdanarak yeniden yattı.

* (İsp.) Hispanik kültürde bebekleri uyuturken söylenen bir ninnidir. -yhn

"Tanrı'ya inanıyorsan cehenneme de inanman gerekir, değil mi?" diye sordu Cora. Gözleri tasalıydı ve Mercedes inledi. Karnı ağrıyordu ve cehennemden, hayaletlerden ya da cehennemin c'sini bilmeyen uyuz Brittney'den konuşmak istemiyordu.

"Ben hiçbir şeye inanmak ZORUNDA değilim. Tanrı'ya Abuela inanıyor diye inanıyorum. Abuela'nın inandığı Tanrı da merhametli ve tüm kullarını seviyor. Özellikle de ona en çok ihtiyaç duyanları. Özellikle de ölecek kadar üzgün olanları. Onları cehenneme filan göndermez. Ben buna inanıyorum."

"İnanmak için güzel bir şey," diye iç çekti Cora. "Brittney'yi birlikte dövelim."

"Anlaştık. Artık uyuyabilir miyiz? Kusacakmış gibi hissediyorum ve çok yorgunum."

"Tamam." Cora ışığı söndürdükten sonra battaniyenin altına girip Mercedes'in yanına sokuldu. Birkaç dakika sessiz kaldı ama Mercedes tam uykuya dalmak üzereyken yeniden konuştu, sesi usulcacıktı, öyle ki Mercedes onunla konuştuğundan bile emin değildi.

"Cehennem diye bir şey olmayabilir," dedi fısıltıyla. "Ama ben hayaletlere inanıyorum... çünkü bazen babamı oturma odasındaki tekerlekli sandalyesinde otururken gördüğümü sanıyorum. Bir an beliriyor, sonra kayboluyor. Üstelik bu birçok kez oldu. Ona beni neden terk ettiğini sormak istiyorum ama her seferinde kayboluyor."

Mercedes uyuyormuş gibi yaparak cevap vermedi. Ama kalbi küt küt atıyordu ve tamamen uyanıktı. Delicesine eve gitmek istiyordu. Ancak şu anda Cora'nın oturma odasından geçmesine imkân yoktu.

Cora'nın ölüm yıldönümünden iki hafta sonra Mercedes, Noah'yla birlikte mezarlığa gitti. Heather 5 Nisan'da gitmişti ve Mercedes de Noah'ya ne zaman gitmek isterse Gia'yı ona bırakabileceğini söylemişti ama Noah başını hayır anlamında sallamış, başka da bir şey dememişti. Sessizdi. Dalgındı. Hatta bir müddet gitmeyi hiç istemiyormuş gibi görünmüştü. Mercedes ne zaman konusunu açsa dudakları geriliyor, "Söylemem gereken bir

şey var ama söylemeyeceğim,” dercesine başı öne düşüyordu. Ki söylemiyordu da. Mercedes söyletmeye çalışmıyordu bile.

Aralarında yeni bir farkındalık vardı ancak bu rahatsız edici değildi. Canlarını sıkımsıyor ya da yeni ayakkabılar giymiş bir çocuk gibi yürürken sürekli ayaklarının nasıl görüldüğüne bakmalarına neden olmuyordu. Sadece başka bir katmandı ve tuhaf gelmemesi neredeyse ürkütücüydü. Belki de *onlar* değişmediği için böyleydi. Hâlâ on iki yaşındayken yaptıkları gibi şakalaşıyor ve didişiyorlardı. Hâlâ aynı şekilde davranıyorlardı. Mercedes’in Noah’yı ona boynunun ısınmasına, karnının altındaki kasların gerilmesine neden olan bir bakışla bakarken yakaladığı zamanlar hariç. O bakışı yakaladığı zamanlarda Noah’yı öpmenin verdiği hissi hatırlıyor ve bunu yeniden yapmayı delicesine istiyordu. Ama yapmamışlardı. O yapmamıştı. Noah’nın güzellik salonunda dediği gibi banyo sahnesi bir daha tekrarlanmamıştı. Ne konuşmalarında ne de gerçek hayatta. Unutulmadıysa da konuşulmuyordu.

18 Nisan Pazartesi günü Noah işten eve geldiğinde mezarlığa birlikte gitmelerini önerdi. Yağmur yağma olasılığına karşın Gia’yı sıkıca giydirip Noah’nın arabasına doluştular ve giderken yolda çiçekçiye uğrayıp çiçek aldılar. Ziyaret edecekleri birkaç mezar vardı. Cora’ya en sevdiği çiçek olan sarı gül aldılar, Papi’ye de bahar yıldızı, kırmızı gül ve her dem yeşilden bir buket yaptırıldılar. Belki nisan ayı için fazla Noel’siydi ama Noel Mercedes’e yaşadığı süre boyunca inanmayı, sevmeyi hiç bırakmayan Papi’yi hatırlatıyordu. Noah annesine bir buket nergis aldı. Işıktan korkan kadın biraz olsun gün ışığını hak ediyordu. Son olarak Çavuş Mike McKinney’nin mezarına koymak üzere küçük, karışık bir buket aldılar. Onun mezarı diğerlerinin yanında değil, mezarlığın üst tarafındaki Gaziler bölümündeydi. Noah’yla Mercedes onu gerçek manada hiç tanımamış olsalar da yıllar boyunca hiç unutmamışlardı. Çavuş McKinney ve eksik parçaları üzerlerinde unutulmaz bir izlenim bırakmıştı. Ancak ne yazık ki bunun onun istediği gibi bir izlenim olmadığından eminlerdi.

Ziyaret edecekleri mezarlara en kolay ulaşacakları yere kadar ilerleyip arabayı park ettiler. Konuşmadan anlaşarak Cora'yı sona bırakmaya karar verdiler. İlk önce en erken kayıplarından başlayarak Çavuş McKinney'nin yanına gidip çiçeğini adının altına bıraktılar. Buraya Heather da uğramıştı. Cora'yla babasının, nisan yağmurlarından ıslanmasın diye plastik kılıf içine koyduğu bir fotoğrafını bırakmıştı, Xerox çıktısına benziyordu. Mercedes bunun, Heather'ın merhum kocasına Cora'ya bakma sırasının artık onda olduğunu hatırlatma yöntemi olduğunu düşündü.

"Ne düşündüğünü biliyorum Mer," diye mırıldandı Noah, bakışları Mike McKinney'nin ismindeydi.

"Ne?"

"Aklında yine o lanet ilahi var."

"O kemikler mi?"

"Evet."

"Çok uygunsuz. Ama o konuşmamızdan beri ne zaman Mike McKinney'yi düşünsem ilahiyi hatırlıyorum. Nasıl anladın?"

"Çünkü ilahinin ritmine göre ayağını yere vuruyorsun... ve bir yıldır dilime takıldı."

"Red Red Wine'ı söyleyeceğim."

"Sakın bak."

Mercedes mezar taşını okşadı, Noah da asker selamı verdi. Gia taşın üzerine çıkmak isteyince Noah, Gia büyükbabasının mezarını kirletmeden önce onu kucağına aldı.

Sırada Papi vardı. O ve Çavuş McKinney on dört ay arayla ölmüşlerdi. Mercedes babasını, Cora'nın babasını gördüğünden on dört ay daha fazla görmüştü. Cora bunun adil olmadığını söylerdi. Mercedes ona kaybın yarıştıramayacağını hatırlattıysa da Cora'nın babasının ölüm şeklinin daha kötü olduğunu hiçbir zaman inkâr etmemişti. Sahiden de öyleydi. Papi yaşadığı kadar huzurlu ve sessiz ölmüştü. Ailesi onu fena hâlde özlemişti ama ölümünde herhangi bir şiddet yoktu. Yalnızca kırılan kalplerin şiddeti vardı.

Mercedes ona Papi'yi hatırlatan "A la Puerta del Cielo" nin-

nisinin nakaratını söyledikten sonra parmaklarını dudaklarına bastırdı, ardından Papi'nin ismine dokundurup ayağa kalktı. Noah ona elini uzattığında tuttu ve onunla yürümeye başladı, babasını özliyor ama hayatına da devam ediyordu.

Noah, "O neydi?" diye sordu.

"Ninni mi?"

"Evet. Geçen gün Gia'ya da söylüyordun, Cora da söylüyordu ama o sadece mırıldanırdı."

"Ona da ben öğrettim."

"Cora'ya mı?"

"Evet. Yıllar önce. Adı A la Puerta del Cielo, Cennetin Kapısında. Papi söylerdi."

"Sözlerini söylesene."

"A la puerta del cielo, cennetin kapısında. Venden zapatos, ayakkabı satarlar. Para los angelitos, küçük melekler. Que andan descalzos, yalın ayaklı olanlara."

Noah gülümsedi. "Belki de *benim* küçük meleğimin ayakkabı giymek istememesinin sebebi bu ninnidir."

Gia, "Abakkabı yok!" diye söze dalınca Noah ve Mercedes güldü.

Gia, "Cii-Ya yürüyecek," diye ısrar etti.

Noah yanlarından ayrılmamasını söyleyerek onu yere bıraktı ve Shelly Andelin'in mezarına doğru dura ilerleye yürüdüler.

Shelly'nin mezarı, üzerine adının ve anne kelimesinin kazınmış olduğu basit bir taştı. O öldüğünde Noah'nın hiç parası yoktu. Hangi on dokuz yaşında çocuğun vardı ki? Ama tabut, mezar yeri ve o yeri işaretleyecek mezar taşı alacak krediyi bulmuştu. Bir keresinde Mercedes'e, annesinin ona yaptığı en iyi şeyin kendisi olduğunu söylediğini söylemişti... ki annesi pek de bir şey yapmamıştı. Mercedes'e göre annesiyle ilgili en iyi şey Noah'ydı.

"Buraya gelince üzülüyorum. Onu özlemiyorum... özlemem gerektiği şekilde özlemiyorum. Ona kötü davranıyorum. Düşüncelerimde ve hatıralarımda ona kötü davranıyorum," dedi

Noah. "Herkes arkasından yas tutulmasını hak eder ama ben onun arkasından yeterince yas tutmadım."

"Sen miş gibi yapmakta hiç iyi olmadın."

"Olmadım." Noah başını salladı. Mercedes gözlerindeki savaşı görebiliyordu, haftalardır mücadele ettiği savaşı bu amaçla içini dökmeden gözlerinden sildi.

"Gia, buraya gel," diye seslendi. Gia arkalarında kalmıştı, mezar taşlarının arasında dolanarak aralarını daha çok açıyordu.

"Geliyorum babacığım." Noah, pembe kar botları yüzünden ağırlaşan ayaklarıyla koşmaya çalışmasını hafif bir gülümsemeyle izledi.

"Artık sana Noah demiyor," dedi Mercedes.

"Evet. Bazen şaka yollu diyor. İki yaşında bir çocuk şaka yapmayı nasıl bilebilir? Ama o biliyor. Başta kükreyip onu gıdıklıyordum. Ama sonra bunun onu pekiştirdiğini fark ettim. Artık tamamen duymazdan geliyorum. Dikkatimi çekmek istiyorsa bana baba demek zorunda. Yoksa kör, sağır ve dilsizim."

Mercedes güldü. "Zekice."

"Onu çok seviyorum," diye fısıldadı Noah, sesi baskındı.

Bu öylesine ani, öylesine beklenmedik bir itiraftı ki Mercedes şaşkınlıkla ona baktı. Ama Noah'nın sesindeki, yüzündeki bir şey kendi ıstırabını yansıtıyordu. Mercedes söylemeyebileceği şeyleri duymaya çalışarak susup onun konuşmasına izin verdi.

"Bebeğin olduğunda ilk yılın nasıl geçtiğini anlamazsın. Babalar bir kenara itilir. Daha doğrusu biz memnuniyetle kendimizi bir kenara iteriz. Köşeye çekilip ailenin ayakta kalması için dua ederiz. Ama o ilk yıl anne odaklıdır. Babaya yer yoktur. Biz sadece destek kuvvet görevi görürüz. Ben belli ki bu görevde pek başarılı olamadım, olsaydım karım..." Sustu ve derin bir nefes aldı, ardında sözlerinin rüzgâra karışmasına izin verdi.

"Cora'nın öldüğü gün Gia'ya ne olduğunu bilmediğim kısa bir zaman dilimi vardı. Seni aradığımda yanında ve güvende olduğunu söyleyince öylesine büyük, öylesine ulvi bir rahatlama yaşadım ki sana anlatamam. Sanki ortaya süpergücüm çıki-

vermişti. O rahatlama beni bu yıl boyunca ayakta tuttu. En dibe vurduğum anlarda Gia'nın kurtulduğunu düşünerek güç buluyorum. Bir keresinde annem bana mucize olduğumu söylemişti. Ruhumu ne onun ne de babamın yaptığını söylemişti. Başkası yapmış. Ben de Gia hakkında böyle hissediyorum. Onu kendime mal edemem. Sadece hayatında yerim olduğu için şansına şükredebilirim."

Mercedes, Shelly Andelin'in bu sözleri söylediğini hayal edemiyordu ama söylemesi onu duygulandırmıştı. Noah'nın anne dediği tuhaf, küçük fareye karşı beklenmedik bir minnet duydu ve Noah'ya tutunacak bir şey verdiği için içinden ona teşekkür etti.

Cora'nın mezarına varıp uzun kıştan kalma pisliği temizledikten sonra Mercedes mezarın üstüne koyması için gülleri Gia'ya verdi. Gia buketten ayrılmak istemeyince kollarının arasında çiçeklerle kendi özel geçit töreninde rap rap yürümesini izlediler.

Noah, "Çoğu zaman o küçük kafasının içinde ne olup bittiğini hiç bilmiyorum ama eğlenceli görünüyor," diye mırıldandı.

"Parti olduğuna şüphe yok," diye güldü Mercedes. Çiçekler meşgul olduğundan çantasından Cuddy'nın taşlarını çıkardı ve bir müddet inceledikten sonra teker teker Cora'nın mezar taşının üzerine koydu.

Noah, "Bunlar ne için?" diye sordu.

"Cuddy verdi. Ne zaman saçını kessem bana bir taş bırakır. Cepleri onlarla dolu. Bir keresinde neden taş taşıdığını sordum. Ölülerle birlikte uçup gitmesini engellediklerini söyledi."

Noah başını salladı. "Cuddy'den biraz korkuyorum Mer."

"Ben korkmuyorum."

"Senin korktuğun bir şey var mı ki?" Sesinde kahkaha vardı. Mercedes ona cevap vermedi.

Ondan korkuyordu. Noah'dan korkuyordu. Onu kaybetmekten korkuyordu. Hep korkmuştu ama Papi öldükten sonra daha çok korkar olmuştu.

“Cuddy’yi seviyorum. Beni tanıyorsun Noah. Öyle herkesi sevmem. Bazen tam bir pislik olabiliyorum.”

“Hayır olmuyorsun, Mer. Sadece olabileceğini *sanıyorsun*. Arada büyük fark var.”

“Cuddy’ye hayatı boyunca deli olduğu söylendi. O da buna inanıyor. Delilikten kaçmak için aklını uyuşturucuyla doldurmak istedi ama daha beter etti. Yine de onda daima dışa vurduğu bir tatlılık, kibarlık var. Ben saçını yıkarken ağlıyor.”

“Mercedes dokunuşu.”

Parmaklarını oynattı. Noah’nın şaka yaptığını sanıyordu ama gözlerindeki bakış öyle demiyordu.

Noah boğazını temizleyip, “Neden beş taş?” diye sordu.

“Biri Gia’ya, biri bana, biri sana, biri ona, biri de Cora’yımış, öyle dedi. Ayrıca David’in Golyat’ı beş taşla öldürdüğünü de söyledi. Bugün gitmeden birini haklamamız gerekirse diye verdi galiba.”

“Hımm. Buradaki herkes zaten ölü.”

“Cuddy taşları saklamamı söylemişti. Ama onları çantamda taşımayacağım. Uçup gitmemek için yardıma ihtiyacım yok.”

“Hem çantan taşlar olmadan da on kilo zaten.”

“Aynen.”

Şaşılacak biçimde Gia taşlara dokunmadı ve –bir gülü kendine ayırdıktan sonra– çiçekleri annesinin mezarına bırakmaya ikna oldu. Önlerinde batan güneşle üçü Noah’nın Subaru’suna doğru yürüdü.

“Hâlâ kızgın mısın Mer?” diye sordu Noah, Gia’yı omuzlarına oturturken.

“Sen kızgın mısın?”

Noah sessiz kaldı. Mercedes kararsızlığının güveç buharı misali buram buram yükseldiğini hissedebiliyordu. İçinde bir şey taşıyordu.

“Önce ben sordum,” derken sesi on yaşındayken olduğu gibi çıkmıştı.

“Kızgın değilim. Çoğunlukla değilim. Anlamak istiyorum ama hiçbir zaman anlayabileceğimi sanmıyorum.”

“Ben de. Onunla bir saat geçirebilmek için her şeyimi verirdim. Konuşmak için. Söyleyecek çok şeyim var,” diye mırıldandı.

“Bana söylemek ister misin? İyi bir dinleyici olduğum söylenir.”

“Bazı şeylerin, bazı sırların hafife alınmaması gerekir.”

“Hafife almıyorum, Noah. Hiçbir zaman da almadım.”

“Biliyorum, Mer. Kastettiğim o değildi. Öfkemle Cora hakkındaki fikrine zarar vermek istemiyorum. Anlatabiliyor muyum?”

“Kesinlikle. Annem bana arkadaşlarım canımı yaktığında ona söylemememi söylemişti çünkü ben onları affedebilirdim ama o asla.”

Noah güldü. “Çok doğru. Cora’yı affetmeye çalışıyorum. Kendimi affetmeye çalışıyorum. Ama şu anki hislerim yüzünden onu bir şekilde –kalıcı bir şekilde– kötülemek istemiyorum.”

“Bana söylemediğin bir şey mi var, Noah?” diye sordu Mercedes, onun ne bildiğini öğrenmek istiyordu ama kendi sırlarını açık etmek istemiyordu.

“Söylemediğim şeyler var Mer,” dedi Noah. “Belki de hiçbir zaman söylemeyeceğim şeyler.”

“Peki,” diye fısıldadı Mercedes, bilmem kaçınıcı kez neyin doğru neyin yanlış, neyin ihanet neyin sevgi olduğunu merak ederek. Ama madem Noah sessiz kalmaya kararlıydı o da sessiz kalacaktı.

Uzun bir sessizliğin ardından, “Tek bildiğim şu ki, Noah, Cora seni sevdi,” dedi.

Noah, “Nereden biliyorsun Mer?” diye sordu. Sesi o kadar kısık, o kadar üzgündü ki Mercedes’in rengi attı ve Noah’nun gözlerine bakmasını bekledi.

“Çünkü senin kim olduğunu biliyorum, Noah Andelin.”

Noah kafası karışmış hâlde ona baktı.

“Sen tanıdığım en iyi insansın. Hep öyleydin. Gerçeksın. Kıbarsın. Fedakârsın. Çalışkansın. Yakışıklısın.” Göz kırptı. “Anne ne katılıyorum. Sen,” göğsünü dürttü, “bir mucizesin.”

“Bunlar *senin* hislerin Mer. Cora’nın değil.”

“Seni hak etmediğine inanıyordu ve kendini haklı çıkarmak için elinden geleni yaptı. Ama seni sevdiğini biliyorum. Bastığın toprağı bile kutsal sayardı. Tıpkı bir zamanlar benim de yaptığım gibi.”

Noah, “Tıpkı *hâlâ* yaptığın gibi,” diye şaka yaptı, ciddi havayı dağıtmaya hazırdı.

“Evet. Tıpkı *hâlâ* yaptığım gibi.”

“Seni seviyorum Mer.”

“Ben de seni seviyorum Noah. Artık gidip yemek yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum.”

“Cii-Ya aç,” diye lafa karıştı Gia babasının omuzlarından.

“Gia hep aç.” Noah güldü. “Kızlarımı doyursam iyi olacak. Hadi gidelim.”

Üç gün sonra Keegan, Mercedes’in mesai çıkışında Maven’in yanındaki otoparkta bekliyordu, parmaklarının arasında sigarası, fotoğraf çekimi için poz veriyormuş gibi siyah Volvo’suna yaslanmıştı.

Aşağı yukarı iki ay önce Cora’yla yasak ilişki yaşadığını itiraf ettiğinden bu yana birbirlerine birkaç kelimeden fazlasını etmemişlerdi, konuştuklarında da seviyeli bir biçimde sadece işle alakalı konuşuyorlardı. Mercedes onun yanında rahatlamaya, hatta Cora’nın akılsızlığının onunla birlikte gömülü kalmaya devam edeceğini umut etmeye başlamıştı. Ancak anlaşılan Keegan’ın başka planları vardı.

“Bana benziyor Sadie,” diye karşıladı onu, sivri burun siyah çizmesinin burnuyla sigarasını söndürerek. “Cora’nın kızı. Aynı bana benziyor.” Arabasının yanından ayrılıp Mercedes’in Corolla’sına doğru yaklaştı. Mercedes’in anahtarı elindeydi, binadan çıkmadan önce her zaman anahtarını hazır ederdi.

Keegan, “Sence de bana benzemiyor mu Mercedes?” diye ısrar etti.

“Bence Cora’ya benziyor,” dedi Mercedes. Elleri titremeye başlamış, anahtarlığını şingirdatıyordu.

“Daha önce onu yakından görmemiştim. Ama birkaç hafta önce Noah getirdiğinde... onu gördüm. Onu gördüm ve tıpkı bana benziyor.”

“Ne demeye çalışıyorsun Keegan?” Mercedes’in kalbi göğüs kafesini zorluyor, memelerini sarsıyordu, öyle ki Mercedes kollarını göğsünde kavuşturarak onları saklamak istedi. Ama bunun yerine sırtını dikleştirip Keegan’ın gözlerinin içine baktı.

“Ya benim kızım mı?” diye üsteledi Keegan. “Bunu bilmem gerekir, öyle değil mi?”

Mercedes dehşet içinde ona bakakaldı. Söylediği şey son derece mantıklı olsa da mutlak bir yıkım demekti.

“Neden?” dedi nefes nefese. “Birdenbire baba olasın mı geldi?”

“Hayır. Pek sayılmaz. Ama... küçük kızın babası bensem...”

“Onun adı Gia. Gia Mercedes Andelin. Bir adı var,” diye tersledi.

“Peki. Gia. Gia’nın babası bensem bilmek istiyorum. Noah’nın bilmesini de istiyorum.”

Mercedes bir kez daha duraksayarak Keegan’ın yüzünü inceledi, maksadını anlamaya, niyetini çözmeye çalışıyordu. Keegan bakışlarını kaçırıp boğazını temizledi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Bunu Noah’ya neden yapıyorsun? Gia’nın babası o. Doğduğu günden beri babası oydu. Bütün işi o yaptı. Sen değil. Noah’ya geçtim, Gia’ya neden yapıyorsun? Neden bu şekilde her şeyi kanıtlamak istiyorsun?”

Keegan, “Ona bir bak. Tıpkı bana benziyor,” diye ofladı.

Mercedes *bakmıştı* ve Gia sahiden de ona benziyordu. Kimsenin aklına gelmezdi ama bir kez şüphelendiniz mi fark etmesi zor değildi.

Keegan ellerini ceplerine sokup Mercedes’e birkaç adım yaklaşarak, “Sırların ortaya çıkmak gibi bir huyu vardır, Mercedes. Bu sır da ortaya çıkacak,” diye uyardı.

"Noah'ya gidip kızının aslında *senin* kızın olabileceğini mi söyleyeceksin yani? Velayet davası mı açacaksın? Onu mahkeme kızı uğruna savaşılmaya mı zorlayacaksın? Ne yapacaksın?" Mercedes sesini yükseltmemek, göz temasını kesmemek, ellerini pençe yapıp dişlerini göstererek üzerine saldırmamak için kendini zor tutuyordu.

"Mecbur kalırsam." Keegan'ın sesi neredeyse mahcuptu, sanki pislik gibi davrandığını biliyor ama istediğini elde etmek için de başka yol göremiyor gibiydi.

"Mecbur kalırsan mı? Adamın karısıyla yattın, şimdi de çocuğunu almak mı istiyorsun?"

"Bence o benim çocuğum." Omzunu silkti. "Ama anlaşılabiriz. İkimiz yani," dedi ve Mercedes'in yanına o kadar yaklaştı ki Mercedes ona bakmak için yüzünü kaldırmak zorunda kaldı.

"Anlaşmak derken?" diye sordu düz bir sesle.

"Paraya ihtiyacım var Mercedes."

Mercedes ne demek istediğini anlamamıştı, dahası tehditleri yüzünden hâlâ dehşet içindeydi.

"N-ne?"

"Diyorum ki... paraya ihtiyacım var," diye tekrarladı. "Başımı yalnızca paranın çözebileceği ufak bir belaya soktum. Bana yardım edersen Noah ve küçük kızdan uzak dururum."

Mercedes sinirden köpürüyordu ama en çok da şaşkıındı. "Benden borcunu ödememi mi istiyorsun?"

Keegan'ın rahatsız görünecek kadar vicdanı vardı ama yine de küstahça başıyla onayladı. "Paraya ihtiyacım var."

"Parayı aldıktan sonra uzak duracağına nasıl emin olacağım? Senin karşında çünkü çocuk yok Keegan."

"Noah iyi bir adama benziyor. Kızın emin ellerde olduğunu biliyorum," dedi Keegan, yüce gönüllülükle. "Kimseye zarar vermek istemiyorum."

Mercedes'in gülesi geldi. Sanki tek derdi buymuş gibi... Gia'nın hangi ellerde olduğu Keegan'ın umurunda bile değildi. Rol yapıyordu. Poz kesiyordu. Ama hiç de iyi oynayamıyordu.

"O paraya ihtiyacım var Mercedes. Alıp gideceğim."

"Gideceğim derken? Salondan ayrılacak mısın?"

"Los Angeles'a ya da New York'a gideceğim. Utah, Salt Lake City'den daha büyük, daha iyi bir yerde olmak istiyorum. Sundance Film Festivali'nde iki günde burada iki ayda kazandığımdan daha çok kazandım. Büyük isimler için çalışmanın getirisi de büyük oluyor. Gideceğim ve kimsenin ruhu bile duymayacak."

"Ne kadar paradan bahsediyoruz?"

"On beş bin dolar yeterli olur."

"Çüş, Keegan!"

Keegan kendini savunur biçimde kollarını göğsünde kavuşturdu ama ücretini düşürmedi.

Mercedes, "Bende o kadar para olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu.

"Kümeşte oturuyorsun. Araban on beş yaşında. Goodwill'den alışveriş yapıyorsun. Ama iyi para kazanıyorsun. Para biriktiriyorsun Mercedes. Tek kuruşuna kadar biriktirdiğine bahse varım." Tutumluluğu çok şirinmiş gibi ona sevgiyle gülümsedi.

"Kimsin sen?" dedi Mercedes başını sallayarak. "Seni hiç tanıımıyormuşum gibi hissediyorum."

Keegan omzunu silkti. "Kim miyim? Gia'nın babası olduğumu düşünüyorum."

Sözleri Mercedes'in ürpermesine, gözlerinin kararmasına neden oldu.

"Biz arkadaşız Mercedes. Seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Bu duruma geldiğimiz için çok üzülüyorum."

"Neden bu duruma geldik Keegan? Kimse seni zorlamıyor."

Keegan huzursuzca kıpırdanıp kederli gözlerle Mercedes'e baktıktan sonra dudaklarını büzdü ve uzun sarı saçlarını yüzünden çekti.

"Ondan vazgeçmeye razıyım. Ama karşılığında bir şey almayı hak ettiğimi düşünüyorum," dedi.

Ondan vazgeçmeye mi? Mercedes burnundan güldü. Keegan'm

sıg biri olduğunu biliyordu. Kibirli olduğunu. Ama onun kusurları yüzünden daha önce sıkıntı yaşamamıştı. Herkesin kusurları vardı ve Keegan iyi bir stilistti. Hatta onu severdi. Artık sevmiyordu. Nefret ediyordu. Ve en sevdiği insanları incitmesinden korkuyordu. İlk defa aklına Cora'nın kâğıt bebeklerle ihanetini itiraf etmeye çalışmadığı geldi. Belki de Mercedes'i uyarmaya çalışıyordu.

"Peki Keegan. Sana para vereceğim. Sen de buradan çekip gideceksin. Bir daha yüzünü görmek istemiyorum."

ON ÜÇ

1990

Noah kimsenin gelmemesinden korkuyordu. Mer muhteşem olmadığından değil, birçok insanın onun ne kadar muhteşem olduğunu bildiğinden emin olmadığı için korkuyordu. Mer kendi hâlinde biriydi ve sosyal hayata ayıracak pek vakti yoktu. Okulun basketbol takımlarına girmeyi düşünmüşlerdi ama bunun için ne paraları ne de zamanları vardı. Okuldan sonra ve hafta sonları çalışıyor, kalan zamanda da birbirlerine vakit ayırmaya çalışıyorlardı. Buna rağmen kalabalık salonu gören, Mercedes'in okulun en popüler kızı olduğunu düşünürdü.

Noah boğazındaki kravatı çekiştirip belindeki kuşağı düzeltti. Şimdiye kadar hiç takım elbise giymemişti ama şimdi Maven Güzellik Salonu'nun arkasındaki depoda gri smokinle dolaşıyordu. Baktığı her yerde —smokinli, kabarık elbiseli, kabartılmış saçlı ve abartılı göz makyajlı— liseli çocuklar vardı, onlar da en az kendisi kadar rahatsız görünüyorlardı. Bu resmiyeti katlanılabilir kılan tek şey müzik ve tabaklar dolusu yiyecekti; tamaleler, tacolar, nacholar ve churrolar.

Mercedes, Abuela ve Alma'ya quinceañeranın* gerekli olmadığını söylediyse de kutlamakta ısrar etmişlerdi. Mercedes para konusunda endişeleniyordu ve mekânın ücretsiz, yemeklerin ev yapımı olduğu bir

* Quinceañera, Meksika kültüründe on beş yaşına basan kız için yapılan kutlamadır. —çn

quinceañe bile bütçelerini aşıyordu. Abuela'yla Alma küçük bir mercedes gerçekleştirmişlerdi ve her şey harika görünüyordu.

Mercedes pembe, kaharık bir elbise giyiyordu -bu elbise Goodwill'in yerel karşılığı olan Deseret Industries'te bulmuştu- ve Alma'yla birlikte üzerine göre ayarlamışlardı. Cora'nın üzerinde kısa saçlarını ortaya çıkaran ve bacaklarını olduğundan daha uzun gösteren, omuzlarını açıkta bırakan koyu yeşil bir elbise vardı, o da ikinci eldi. Heather, Noah'ı smokinciye götürmüştü ve kendini içinde bulduğu frakı kiralamasına yardım etmişti. Elli dolar tutmuştu. Mer'in hediyesi ona bir elli dolara daha mal olmuştu ama Mercedes buna değermişti. Şimdi tek yapması gereken hediyeyi ona vermektir.

"Sana bir hediyem var," diye mırıldandı, kulağına konuşabilmek için eğilerek. Mercedes pembe krema ve Exclamation parfümünü kokuyordu. Mercedes ona gülümsedi, parmaklarını yaladı ve kapıdan kenara bıraktı.

"Öyle mi?" dedi sevinçle.

Noah, daha fazla taşımak zorunda kalmadığına sevinerek pembe ayakkabı kutusunu Mercedes'in ellerine tutuşturdu. Mercedes'in barık elbisesinin altında ayakları görünmüyordu ama Noah onun ne yafetine uygun bir ayakkabı dilediğini duymuş, almayı kendine göre bilmişti. Yüksek topukları olan ışıltılı Cinderella ayakkabılarıydı bunlar, gece yarısı kaybolan türden. Son derece rahatsız görünmelerini yanı sıra o kadar küçüktüler ki Mercedes'in ayaklarına olmayacaklarını emindi. Ama Alma olacağını söylemişti.

Mercedes kutuyu açar açmaz soluğu kesilince iyi iş çıkardığını anladi.

"Noah," dedi nefes nefese Mercedes. "Aman Tanrım."

"Artık spor ayakkabılarını çıkarabilirsin," diye mırıldandı Noah. Mer'in mutlu olmasından mutlu olmuş, ayakkabılar pembe ve parlak olduğu için ve de onları kendi başına aldığı için utanmıştı.

Mercedes kirli bez ayakkabılarını çıkardığı gibi ince kâğıdı kenara itip kutudan ilk teki aldı. Noah'nın koluna tutunarak önce onu, sonra da öteki teki giydi. Hâlâ onun koluna tutunarak doğrulduğunda lütu santim daha uzundu.

"Kendimi çok güçlü hissediyorum."

Noah gülmeye başladı. Mercedes minicik, pembe bir oyuncak bebek gibiydi, pastaların üzerine konan bebeklere benziyordu, hatta Alma'nın yaptığı pastanın üzerinde tıpkı ona benzeyen bir figür vardı.

"Hayatımın geri kalanında her gün bunun gibi ayakkabılar giymek istiyorum," diye ciyakladı, elbisesinin eteğini kaldırmış, büyülenmiş bakışlarla ayakkabılarını inceliyordu.

"Her gün bunun gibi ayakkabılar giyersen ayakların kopar," dedi Noah.

Mercedes de kararlı bir sesle, "Buna değer," dedi.

Noah yine güldü.

"Dans etmeyi deneyelim mi?" diye sordu, Mercedes'in şimdilerde en sevdiği şarkı çalıyordu. Madonna'dan "Vogue".

Mercedes sevinçle başını evet anlamında salladı ve içine eski ayakkabılarını koyduğu kutuyu masanın altına itti.

"Bu, hayatımın en güzel günü," dedi, Madonna ona her söylediğinde farklı bir poz vererek.

Noah ona yetişmeye çalışırken, "Bu insanlar kim?" diye sordu. Onun pozları çoğunlukla kolları göğüste birleştirmek ve kötü taklitler yapmaktan ibaretti.

"Çoğu kuzenim. Birkaçı da okuldan çocuklar."

Noah şaşkınlıkla, "Bu kadar kuzenin mi var?" diye sordu. O sadece Jose ve Angel'le tanışmıştı. Diğerlerini hiç bilmiyordu.

"Eh... tam olarak öyle değil. Haberler çabuk yayılır. Mami konuklar hakkında endişelenmememi, parti yapacağımızdan emin olacağını söylemişti. Abuela'yla Mami'nin çevresi geniştir, herkes de bir şekilde birbiriyle bağlantılı. İş, aile, köken." Omzunu silkti. "Mami tanıdığım herkesi davet etmemi söyledi."

East Lisesi'ndeki öğrencilerin yüzde on beşi Latin'di ve hepsi de Mer'in quinceañerasındaydılar. Noah hayretler içinde başını salladı.

Şarkı değişip de Sinead O'Conner'dan "Nothing Compares 2 You" çalmaya başlayınca Mercedes'i kendine doğru çekip, "Günün birinde kocaman bir ailem olacak," dedi. Topukluları sayesinde yüzü onunkine birkaç santim daha yaklaşmıştı ve ona bakarken her zaman hissettiği

karıncalanmayı hissetti. Mercedes ona kendini güvende hissettiriyordu. Ve mutlu.

Mercedes gülümsedi.

"Benim de."

Noah, "Teyzeler, halalar, amcalar, dayılar, büyükanne ve büyükbalar. Harika," dedi soluğu kesilerek.

"Sanırım öyle. Biz çok yakın değiliz... ama bir bakıma öyleyiz de. Herkes birbirini koruyup kollar. Papi öldükten sonra bir ay boyunca evimize yemek getirdiler. Gelenlerin yarısını tanımıyordum bile."

Bakışları Noah'nunkilerden uzaklaştı ve arkasındaki birine gülümsedi. Noah kime sırtıttığını görmek için arkasına baktı. Cora, onu camdanmış gibi tutan bir çocukla dans ediyordu. Çocuk kalbinden vurulmuşu benziyordu.

"Cora, Diego'dan uzak dur. Hayırsızın tekidir," diye bağırdı Mercedes, sonra göz kırptı.

Noah, "Bunu neden ona söyledin? Belalı tiplerden ne kadar hoşlandığını biliyorsun," diye mırıldandı.

Mercedes de sesini alçaltarak konuştu: "Merak etme, Diego evrendeki en tatlı çocuktur. Tek bir kötü huyu yok. Cora onunla güvende."

Bu para yılların birikimiydi. On beş bin dolarla dubleks evinin on sekiz aylık kirasını ödeyebilirdi. Ama Mercedes, Keegan'a onu ilgilendirmeyen bir konuda hesap sormuştu ve şimdi de bedelini ödüyordu. Onu durumdan haberdar etmiş, aklına girmiş, kendini, Noah'yı ve en önemlisi de Gia'yı savunmasız bırakmıştı. Çenesini tutsaydı bunların hiçbiri olmayacaktı. Onun hatasıydı, düzeltmek de ona düşerdi.

Hayatlarından çıkması için Keegan'a para ödemek akıl kârı değildi ama başka ne yapacağını bilmiyordu ve içten içe Keegan'ın parayı alıp bir daha dönmek üzere gidecek kadar utanç duygusunun olduğunu umuyordu. Öyle olursa parasını iyi bir şeye harcamış olacaktı.

Teninin altındaki gergin sarsıntıları dindirmeye çalışarak

bankaya gidip parayı çekti ama Keegan'a hemen vermedi. Resmen gitmeden ona kuruş bile vermeyecekti. İstifasını vererek Maven'daki çalışanların elini ayağına dolaştırmasını sessizce izledi. Kimse Keegan'ın gitmesini istemiyordu. Bir hafta boyunca salonda konuşulan tek konu bu oldu. Gloria Maven kalması karşılığında Keegan'a zam ve yüzde on pay bile teklif etti. Mercedes Maven'ı satın alıp MeLo'ya dönüştürme hayalinin parmaklarının arasından kayıp gittiğini görmeye başladı.

O gece Keegan onu yine iş çıkışı otoparkta bekliyordu. Başını sallıyor, dudağını ısırıyordu. "Bilmiyorum, Mercedes. Gloria kalmamı çok istiyor. Gitmemi inanılmaz zorlaştırıyor. Sanırım on beş bin yetmeyecek."

Mercedes, "Sadece parayla çözebileceğin sorunun ne olacak peki? Gloria sana cazip bir teklif sundu ama nakitle değil," diye çıkıştı.

"Doğru. Bu yüzden hâlâ seninle anlaşmak istiyorum."

Mercedes kulaklarına inanamayarak fısıldadı, "Benimle anlaşmak mı?"

"Evet. Bana yirmi beş bin ver, yarın gideyim. Hemen çekip giderim. İki haftalık ihbar süresi doldu sayılır. Birkaç günden bir şey olmaz."

"Yirmi beş bin dolar mı?" Mercedes bayılacak gibi oldu.

"İster kabul et ister etme, seçim senin. Öbür küçük problemin kendi kendine çözüleceğini düşünüyorum, hem Maven'dan gitmem aptallık olur."

"Haftaya ya da bir dahaki ay gelip daha fazlasını isteyeceksin. Yirmi beş binin yetmediğini söyleyeceksin. O yüzden kabul etmiyorum, Keegan. Verdiğin sözü tutacağına güvenmiyorum." Sırtı o kadar gergin, midesi o kadar çalkantılıydı ki birdenbire omurgası kırılrsa şaşırırmazdı.

Arabasının kapısını açtığı anda Keegan uzanıp geri kapattı. Üzerine yürüyerek onu Corolla'yla arasına sıkıştırdı.

"Bunu yapma Sadie."

“Neyi yapmayayım? Sana hayır demeyeyim mi?” dedi Mercedes, onu itip yeniden arabasına binmeye çalıştı.

“Avukat buldum. Haftaya çarşamba randevumuz var. Ya bana yirmi beş bin dolar verirsin ya da Noah Andelin velayet davasıyla karşı karşıya kalır. Kızımın başka bir adam tarafından büyütülmesi düşüncesinden hoşlanmıyorum.”

Mercedes donakalınca Keegan onu avucuna düşürdüğünü anladı. Ellerini omuzlarına koyup kulağına eğildi, güzel sözler söyleyen bir sevgili gibiydi.

“Parayı verirsen yarın giderim Sadie. Yirmi beş bini ver, her şey bitsin. Doktor ve kızım evcilik oynamaya devam edebilirsin. Ne yaptığın umurumda bile değil. Ama o paraya ihtiyacım var.”

Mercedes nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Sadece Keegan’ın defolup gitmesini, onu rahat bırakmasını istiyordu. Noah ve Gia’yı rahat bırakmasını istiyordu.

“Yirmi binim var Keegan. Sana yirmi bin dolar vereceğim. Daha fazlası çıkmaz,” diye pes etti. Tanrı aşkına. Yirmi bin. O kadar parayı yeniden biriktirmesi beş yılını alacaktı.

Keegan gözlerini kısarak bakıyor, düşünüyordu, bu sırada başparmağının ucunu Mercedes’in dudaklarına değdirdi. Mercedes yüzünü çekip onu göğsünden itti. Keegan sanki oynuyorlarmış gibi güldü. Geri çekilmedi.

“Yirmi bin yetmez,” dedi. “Ama bir şartla kabul ederim.”

Mercedes, “Neymiş şartın, Keegan?” diye tersledi.

“Yarın işe gelirken yirmi bini nakit getireceksin. Bizimkilerle vedalaşmam lazım, ayrıca sabah görmem gereken birkaç müşterim var.”

“Şartın bu mu?”

“Hayır. Parayı yarın alacağım ama şimdi bana bir öpücük vereceksin, feragat ettiğim beş binin karşılığı olarak. Sırf ne kaçırdığını gör diye.”

“Tüm bunlar senin için şaka mı?” diye sordu Mercedes, kulaklarına inanamayarak.

"Hadi ama Sadie. Beni yeniden sevmeni istiyorum." Eğildi, ağzı sıcak, elleri soğuktu, Mercedes titredi. Belli ki ürpermesini yanlış anlayarak arzuya bağlamıştı, Mercedes'in ağzına doğru inledi, onu bir başkası olduğuna, sevdiği ve istediği biri olduğuna ikna etmeye çalışır gibi öpüyordu. Ama Mercedes ilgisizce dikiliyordu, ilgisizliğin onu öfkeden daha çok rahatsız edeceğini biliyordu ki Keegan birkaç kez ona istediği şekilde karşılık verdimeye çalıştıktan sonra iç çekerek geri çekildi.

"Seni özleyeceğim Mer."

"Bana öyle deme."

"Ah. Doğru. Sana yalnızca Dr. Noah öyle diyordu. Unutmuşum." Yine sırtıttı ve göz kırptı. Mercedes'i bırakıp geri çekildi, dudakları sanki hâlâ ıslakmış gibi sildi. "Yarın görüşürüz canım."

"Keegan beni sevmiyor," diye mırıldandı Cuddy, Mercedes onu lavaboya götürürken. Keegan yanlarından geçerken Mercedes'e göz kırpmış, Cuddy'ydense uzak durmuştu.

"Keegan yalnızca kendini sever Cuddy. Ama bugün buradaki son günü. Bir daha onu görmeyeceksin."

"Ben de Keegan'ı sevmiyorum," dedi Cuddy. "Fazla güzel. Yılan gibi."

Mercedes yılanları güzel olarak tarif edeceğinden pek emin değildi ama mide bulandırmaları bir kenara konulursa kendilerine has bir güzellikleri olduğu doğrudu.

"Siz de güzelsiniz Bayan Lopez."

"Teşekkürler Cuddy."

"Yılan gibi değil."

"Bu iyi bir şey."

"Yılanların aileleri yoktur," diye fısıldadı.

"Evet... olduğunu sanmıyorum."

"Cora benimle konuşmayı severdi."

"Eh, sen iyi bir adamsın Cuddy."

“Ona babasından bahsetmiştim.”

“Cora’nın babasını tanıyor muydun?” Cora bundan hiç bahsetmemişti ve Mercedes böyle bir şeyi sır olarak sakladığını hayal edemiyordu. Cora babasıyla ilgili her şeye kafayı takmıştı. Baba sorunlarıyla karışık terk edilme travması vardı, üstüne bir de onu korkunç bir şekilde kaybetmenin travması eklenmişti.

“Onu görebiliyordum. Uzunca bir süre gördüm. Ama Cora öldükten sonra görmez oldum.”

Mercedes soluğu kesilerek, “Ne?” dedi. Cuddy o hiç konuşmamış gibi anlatmaya devam etti.

“Bacakları yoktu. Artık ihtiyacı da yoktu ama yine de bacakları yoktu. Hayaletlerin bacaklara ihtiyacı yoktur. Ama bana kendini o şekilde gösterdi... belki de Cora onu tanısın diyeydi.”

Mercedes saç kesme makinesini kapattı. Elleri titriyordu ve bu titreme geçene kadar düzgün şekilde kesemezdi.

Cuddy, “Sizi korkuttum,” diye fısıldadı.

Korkutmuştu.

“Bana neden böyle şeyler anlatıyorsun Cuddy?”

“Bilmem.” Başını salladı. “Bazen sessiz kalmayı unutuyorum. Bana kendimi güvende hissettiriyorsun Mercedes. Ben de aklıma geleni söylüyorum.” Ellerini ceplerine soktuğunda Mercedes parmaklarının arasında dolaştırdığı taşların sesini duydu. “Daha fazla taşa ihtiyacım var. Uçuyorum.”

“O zaman bugün taşlarının hepsi sende kalsın. Benim taşa ihtiyacım yok.” Keyfi kaçmış ve rahatsız olmuş bir hâlde saçını kesmeyi bitirdi, ondan korkmaktan, onun yanında bir daha güvende hissedememe düşüncesinden nefret ediyordu.

“Özür dilerim Mercedes,” diye fısıldadı Cuddy. “Hayatım boyunca hep insanları korkutup kaçırdım.”

Mercedes aynadan gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Cuddy’nin gözleri üzgündü. O kadar derin ve karaydılar ki gece yarısı okyanusunu andırıyorlardı. Sıkıntıyla bakıyorlardı. O anda Cuddy, Mercedes’e, Noah’nın sekizinci sınıftaki hâlini hatırlattı, saçları kısacık, gözleri ince yüzünde kocamandı.

“O yüzden sana taş veriyorum,” dedi Cuddy.

“Neden?”

“Onları cebine koyarsan sen de uçup gitmezsin. Bizi arkanda bırakmazsın.”

“Ah, Cuddy. Bu çok hüznü.”

Cuddy başıyla onayladı. “Hüzün asla uçup gitmez. Kocaman bir kaya parçası gibidir. Dağ gibidir.”

“Sahiden de öyle, değil mi? Belki yuvarlayıp bir tepeden aşağı itebiliriz.”

Cuddy gülümsedi ve birden kahkaha atmaya başladı, gülerken bir an evvel dişçiye göstermesi gereken dişleri ortaya çıktı.

“Hüznümü tepeden aşağı iteceğim,” diyerek güldü.

“Hüznümü tepeden aşağı iteceğim, hüznümü tepeden aşağı iteceğim,” diye söyledi Mercedes, doğaçlama bir melodi uydurmuştu ve İncil Kampı’nda “O Kemikler”i söylerken yaptıkları gibi alkış tutuyordu.

Salon boştu, Mercedes etrafta dans ederek Cuddy’nin omuzlarındaki örtüyü aldı ve yeni şarkısıyla aynı ritimde silkeledi. Cuddy elini cebine atıp bir taş aldı ve Mercedes’in masasının üzerine bıraktı.

“Teşekkürler Bayan Lopez.”

“Bir dahaki sefere görüşürüz Cuddy.”

Cuddy tam kapıdan çıkmak üzereydi ki durdu ve süklüm püklüm geri döndü.

“Sizi Keegan’la tartışırken gördüm,” dedi.

“Ne zaman? Dün gece mi?” Cuddy’nin saçını kestirmek için bütün gece beklediğini düşünmek onu üzdü.

Cuddy omzunu silkti ve sanki tüm günler birbirinin aynısıymış gibi yüzünü ovuşturdu.

“Oldu biraz. Geceydi. Beni görüp kuralları çiğnediğimi söylemenizden korktum. Bekleme yapmıyordum. Sadece buradan geçiyordum.” Yutkununca Mercedes doğruyu söylemediğini anladı.

“Ve beni Keegan’la tartışırken gördün.”

Cuddy utanarak başıyla onayladı. "Dikkatli olun Bayan Lopez. Yılanların ailesi yoktur."

Keegan Tate şehri terk ettikten iki hafta sonra, 12 Mayıs Cuma günü Mercedes eve erken geldiğinde Noah'yı merdivene çıkmış, garaj kapısının üzerine pota takarken buldu. Arabasını sokakta onun Subaru'sunun arkasına park ederek garaj yolunu boş bıraktı.

"Bu ne?" diye seslenerek Corolla'sından indi ve güneşe karşı elini gözlerine siper ederek Noah'ya baktı. Hava sıcaktı –yirmi bir dereceydi– ve Noah rengi atmış bir kot pantolonla eski bir tişört giyiyordu, beyzbol şapkasını ters takmıştı. Aslında potayı saatler önce takmış olmayı planlıyordu ama Alma, Mer'in doğum günü için işten izin almıştı. Alma onun çalışma saatlerini biliyordu, bütün gece çalıştığını biliyordu, bu yüzden kendisi Gia'ya bakarken Noah'nın kestirmesi için ısrar etmişti. Noah beş saat uyumuş, Alma'yla Gia da onsuz gayet iyi idare etmişlerdi. Potaya kocaman kırmızı bir kurdele takamamıştı ve düş alamamıştı ama belki o ve Mer eski günlerin hatırına kısa bir eşek oyunu oynarlardı.

"Bu senin doğum günü hediyen, Mercedes Lopez," dedi Noah, yukarıdan ona gülümseyerek.

"Unutmamışsın!"

"Ne zaman unuttum?"

Mercedes yüzünü buruşturarak düşündü. "Sanırım hiçbir zaman. Ama bu seferkini unutmanı sorun etmezdim."

"Yaşlı mı hissediyorsun?"

"Evet," diye inledi. "Öyleyim. Hem yaşlıyım hem de depresif. Eskiden Cora'yla senin doğum günlerinizin benimkinden önce olmasından nefret ederdim. En küçük olmaktan nefret ederdim. Artık etmiyorum. Bir gün otuz olacağım hiç aklıma gelmezdi. Hangi ara olduğumu anlamadım bile."

"Sana başka bir şey daha aldım. Seni yeniden on dört yaşına

döndürmesi garanti bir şey. Şu çantanın içinde. Paketlemiştim ama Gia kaşla göz arasında paketini açmış.”

Mercedes çantaya koşup içinden beyaz yazılı mavi kutuyu aldı. “Bana boğazlı spor ayakkabı mı aldın?” dedi soluğu kesilerek, hayranlıkla.

“Reebok marka, kırmızı çizgileri olan beyaz boğazlı spor ayakkabılar. Çok istediğin fakat alamadığın basketbol ayakkabıları... 1988’de.” Ancak avucunun içi kadardılar ama numarayı üç kez kontrol etmişti. Otuz beş numara. Mer’in ayakları Gia’nunkilerden pek de büyük değildi.

Mercedes sevinçle çığlık atıp fazlasıyla uzun topuklu kırmızı sandaletlerini çıkardı. Çorap giymeye uğraşmadan ayaklarını Reebok'lara soktu ve kıkırdayarak bağcıklarını bağladı.

“Oldu mu?”

“Birazcık bol ama çorapla tam olur.”

“Birazcık bol,” diye mırıldandı Noah.

“Bize top lazım,” dedi Mercedes ayağa fırlayarak. Üzerinde dizlerinde biten dar, kolsuz bir kırmızı elbise vardı ve yeni ayakkabıları –kırmızı çizgileri olmasına rağmen– elbisesiyle tamamen uyumsuzdu. Ama her nasılsa onda gayet iyi görünüyordu.

“Gelirken getirdim. Ama Gia’yla savaşman gerekecek. Ben almaya çalıştığımda Gizmo’dan Gremlin’e evrildi.”

“Nerede?”

“Alma’yla içeride. Topu sokağa atıp duruyordu. Oyuncak kutusuna sokmaya çalışmaya ikna ettim. Şimdilik her şey yolunda. Gerçi... fazlasıyla sessiz. Kesin içeride korkunç bir şey yapıyordur.”

Mercedes eve koştu ve dakikalar sonra kucağında topla geri çıktı.

“Gia pasta kreması yiyor, topu aldığımı fark etmedi bile. Mami bana pasta ve tamale yapmış. Yemeğe kalıyorsun, değil mi?”

“Kesinlikle kalıyorum. Pastanın yarısını yiyeceğim. Sen benimkinin yarısını yemiştin.”

“Seninkini ben yapmıştım. Hakkımdı yani.”

“Doğru.”

“Sanırım oldu,” dedi emin olmak için ağı çekiştirerek. Aşağı inip merdiveni kenara çekti. “At bakalım, doğum günü kızı.”

“Önce ısınmam lazım. Beş yıldır basket atmıyorum. Bu nasıl oldu?” diye inledi Mercedes. “Hayatımla ne yapıyordum?” Daha rahat yürüyebilmek için elbisesini yukarı sıyıarak top sürmeye başladı.

Noah defans yaparak topu Mercedes’in elinden aldı ve geriye doğru sıçrayıp şut attı, top ağdan sorunsuzca geçti.

Mercedes oflayarak ribaunt aldı. Atkuyruğu gevşemişti, Noah uzanıp bir tutam saçını küçük kulağının arkasına sıkıştırdı. Çok güzeldi. Noah için çok değerliydi ve kendi kendine bir şey demeyeceğine söz verdiyse de sözcükler ağzından kaçiverdi.

“Keegan Tate’le aranda bir şey mi var Mer?” diye sordu, sesi nazik, bakışları üzgündü.

Mercedes kaskatı kesildi, gözlerini onunkilere kaldırdı. Noah, Keegan Tate’in artık Maven’da çalışmadığını bildiğinden, tanık olduğu şeyin onu ilgilendirmedini ve muhtemelen de ciddi bir şey olmadığını bildiğinden iki haftadır konusunu açmamıştı. Ama Mer onu ilgilendiriyordu ve adamın teki onun kızına yürürken eli kolu bağlı durmayacaktı. Mer onun kızıydı. Bunu kabul etmeye ister hazır olsunlar ister olmasınlar.

“Hayır.” Mer ifadesini sertleştirerek başını salladı. “Neden sordun?”

Noah dudağını ısırarak onu inceledi, gergin dudaklarını, temkinli bakışlarını fark etti. “Seni gördüm... onu öpüyordun... geçen gece. Maven’in önünde.” Utanarak sakalını sıvazladı. “Salonu kapatırken seni yakalarım diye düşünerek uğramıştım, belki birlikte McDonalds’a gideriz diye düşünmüştüm. Kola ve büyük boy patates alır, çılgınlık yapasınız gelirse de kendimize birer külah dondurma ısmarlarız diye düşünmüştüm. Gia’yı bir türlü yatıramayınca pijamalarını giydirip arabaya bindirdim, sonunda pes edene kadar arabayla gezdiririm diye düşündüm.

Arka otoparkın önünden geçerken saat dokuzdu. Yavaşladığımda kafanızı bile çevirmediğiniz. Bir an için kızgın olduğumu sandım. Ama sonra Keegan seni öptü, ben de beni görmediğine sevinerek oradan uzaklaştım."

"Anlaşılan Cuddy de sen de göz banyosu yapmışsınız."

"Cuddy?"

Mercedes başını sallayarak soruyu geçiştirdi. "Keegan Tate'ten hoşlanmıyorum, Noah. O öpüşme karşılıklı değildi. Keegan artık yok ve umarım onu bir daha görmem."

Noah'nun içinde ani bir öfke dalgası kabardı. "Ne demek karşılıklı değildi?"

"Yani onu öpmek istemedim. Mesajı aldı. Gitti. Bitti."

Noah uzun bir iç çekişle öfkesini içinden attı ve arkadaşına baktı. Onları gördüğünden beri görüntüyü aklından çıkaramıyordu: Keegan Tate eğilmiş, elleri Mercedes'in omuzlarında, Mercedes sanki ona aitmiş gibi onu öpüyor. Bu görüntü içini çürütmüş ve iki hafta boyunca Mer'den uzak durmuştu, bu sırada Gia'ya baktığı pazartesi günleri hariç Mer'in de ondan uzak durduğunu fark etmişti. Sessizdi. Durgundu. Hatta işin aslını bilmesee endişeli görüldüğünü düşünürdü.

"Bir sorun mu var Mer?"

Mercedes gözlerine bakarak ona topu attı, yıllar içinde binlerce kez tekrarladıkları kusursuz bir yerden pastı bu. Noah rahat bir turnike attı, ribaunt aldı ve ardından dönüp Mer'e baktı.

"Kendin gibi değilsin. Aklın... başka yerde. Bir süredir aklın başka yerde," diye üsteledi.

"Belki otuz olduğumdandır." Mercedes omuzlarını silkti. "Hayatımda olmak istediğim yerde değilim."

Noah aralarındaki mesafeyi kapatıp, "Değil misin? Nerede olmak istiyordun?" diye usul bir sesle sordu. Mercedes göğüs geçirerek yeni Rebook'larının içindeki minik ayaklarına baktı. Noah parmaklarını düz atkuyruğuna dolayıp hafifçe çekerek onu kendine bakmaya zorladı. Mercedes konuştuğunda sesi ince, gözleri gölgeliydi.

“Kendime ait bir evim olsun istedim ama hâlâ kiradayım. Kendi işim olsun istedim ama hâlâ başkası için çalışıyorum, uzunca bir süre de çalışmaya devam edeceğim. Kendi ailem olsun istedim –büyük bir aile– ama sadece Mami ve ben kaldık. Gittikçe yaşılanıyorum... ve hayallerime ilk başladığım zamandan daha yakın değilim. Hatta uzaklaşmış bile olabilirim.”

Noah ne diyeceğini bilemedi. Mer hep onun kadar azimli olmuştu. Geçen yıl bütün azmini günlük hayatına devam etmeye yöneltmişti ancak Mercedes’in planlarının ne olduğunu bile düşünmediğini fark etti. Onu çantada keklik görmüştü. Belki de bu yüzden yavşak Keegan Tate’i öpmesine bu kadar şaşırmıştı.

“Çok yorgun görünüyorsun.” Kaşlarının arasındaki çizgiyi okşadı. “Senin için endişeleniyorum,” diye mırıldandı.

Mer soluğu kesilerek eline vurdu. “Otuz yaşında bir kadına böyle şeyler söylenmez, Noah Andelin.”

“Ne? Yaşlı görünüyorsun demedim. Çirkin görünüyorsun da demedim. Yorgun görüldüğünü söyledim.”

Mercedes ona suratını buruşturdu.

“Mer, hadi ama. Sen her zaman harika görünüyorsun. Yorgunken bile.”

“Detay vermen lazım Noah. Yoksa sana inanmaz.”

“Her yerin ayrı güzel. Ayağının kemeri. Ayak parmakların. Hatta dizlerin bile güzel. Dirseklerin. Koltuk altların bile güzel. Koltuk altı güzel insan mı olur? Olmaz.” Mercedes’i işaret etti. “Ama seninkiler öyle, Mercedes Lopez. Kahrolası koltuk altların bile güzel.”

Mercedes kıkırdarak sağ kolunu havaya kaldırdı, kolsuz kırmızı elbisesi sayesinde koltuk altı açıktaydı. “Fena değiller,” diye onayladı.

Noah topu ona verince Mercedes topu sektirerek onu çalın-ladı, hazırlandı ve topu potaya attı. Basket olunca zaferle kalça-larını salladı. “Bende hâlâ iş var. Otuzuma bastım ama bende hâlâ iş var.” Garaj yolunda ay dansı yaparken Noah da sokağa yuvarlanmadan önce topu kaptı.

Mercedes, "Bana daha fazla hoş şey söyle," diye emretti. "Henüz seni affetmedim. Koltuk altların güzel deyip kurtulamazsın. Başın belada."

Noah basket attı. "Hımm. Hoş şeyler. Hep güzel kokuyorsun ve her zaman kusursuz görünüyorsun. Bana insanları güzelleştirmek istediğini söylediğinde, 'Kendisi güzel olduğu için bunu istiyor. Bir şeyi nasıl güzelleştireceğini bilen biri varsa o Mer'dir,' diye düşündüğümü hatırlıyorum. Sen küçük bir kusursuzluk abidesisin. O kadar mükemmelsin ki bazen göz korkutucu olabiliyor. Cora bana senin kadar güzel olup olmadığını sorardı."

"Cora çok güzeldi," diye savundu Mercedes, Noah yanından geçerken topu çalmaya çalışarak.

"Evet. Öyleydi. Ama kendine bakmada senin kadar iyi değildi. Ve bunu o da biliyordu."

"İhtiyacı yoktu ki. O doğal güzeldi. Saçı. Cildi. Vücudu. Gözleri. Her şeyi kusursuzdu. Ben dokuz yaşındayken bıyığım vardı. Güzelleşmek benim için biraz uğraş gerektirdi. Basenlerim ve memelerim var, ayrıca kısa boyluyum. Bir kilo fazlasını saklayacak yerim yok. Neyse ki kanım fıkır fıkır. Bu sayede metabolizmam harika çalışıyor."

Noah güldü. "Senin hiç bıyığın olmadı bir kere. Dokuz yaşındayken ben de yanındaydım, unuttun mu? Ayrıca sürekli hareket hâlinde olduğun için harika bir metabolizman var."

"Mezar taşıma öyle yazar mısın?" diye sordu Mer.

"Nasıl?" Noah kaşlarını çatı.

"Burada küçük bir kusursuzluk abidesi yatıyor."

"Olur. Ama bana bir söz vermen lazım."

"Tamam."

"Bir daha asla mezar taşlarından bahsetme." Sesi acılıydı, topu çimenliğe doğru attı.

"Tamam Boozer. Bir daha bahsetmem."

Noah, Mercedes'in yanına gidip onu kucağına aldı ve sınıksı sarıldı. Mercedes şaşkınlıkla cırladıysa da Noah'nın onu sarma-

lamasına izin verdi, ayakları boşlukta sallanıyordu, Noah yan-
ğını başına yaslamıştı.

“Hayatında istediğin yerde olmayabilirsin Mer. Ama *benim* hayatımda olduğun için çok mutluyum. Doğum günün en sevdiğim günlerden biri çünkü var olduğun anlamına geliyor ve bunun için ne kadar şükretsem az,” diye mırıldandı.

“Artık güzel şeyler söylemeyi bırakabilirsin. Tamam mı?” Mercedes’in sesindeki titreme Noah’nın da kendi duygularını yutkunmasına neden oldu. “Bana yorgun görüdüğümü söylediğin için seni affediyorum. Bu kadar tatlı olmayı bırakman lazım, yoksa ağlayacağım ve makyajım akacak, işte o zaman sahiden yaşlı *görüneceğim*.”

“Hepsi doğruydu.”

“Koltuk altlarımla ilgili olan bile mi?”

Mercedes hâlâ kollarında, ayakları hâlâ havada sallanır hâlde evin kapısına doğru yürüdü. “Özellikle de koltuk altlarında ilgili olan.”

ON DÖRT

1990

Noah iş çıkışı annesini almaya gittiğinde adam yolun kenarında yürüyordu. Zayıf sırtının kambur duruşunda ve hızlı adımlarında tanıdık bir şey vardı. Hava hâlâ karanlık olduğundan aralık sabahları hep karanlık olurdu— net göremiyordu fakat adam hataya göre giyinmemişti. Üzerinde tişört ve beli lastikli pantolon vardı, sakalı buz tutmuştu. Noah ayaklarını seçemese de ayakkabı giydiğinden şüpheliydi.

Döndüğünde adam hâlâ yürüyordu. İlk seferde durmamıştı ama adamın yanından ikinci kez öylece geçip gidemezdi. Yavaşlayıp yol boyunca sendeleyerek yürüyen pejmürde kılıklı şahsın arkasında durunca annesi bakışlarını hızla ona çevirdi ve kapı kolunu sıkıca tuttu.

“Durma, Noah. Yapma. O adam güvenli değil,” dedi, sesi nadiren sergilediği bir hiddetle yükselerek.

“Biri durmazsa ölecek anne. Biri durmak zorunda. Bari ben durayım. Sen arabada bekle.” Noah dörtlüleri yakıp arabadan indi. Artık polise yakalanmaktan korkmuyordu. Nihayet ehliyetini almıştı. Yıllardır ehliyetsiz kullanıyordu ama artık reşitti. Polisin dikkatini çekerse daha iyi bile olurdu. Belki onlar yardım edebilirlerdi.

“Hey!” diye seslendi, o durduğunda adımlarını hızlandıran adamı yakalamak için arkasından koşarak. “Bekle. Bu gidişle donarak öleceksin. Gel seni gideceğin yere kadar bırakayım.”

Adam durup arkasını döndü, başını salladı, sallarken sakalından

kar taneleri dökülerek kolundaki tüylerin üzerinde birikti. "Gidecek yerim yok."

"Montumu al." Noah, Mer'in iki Noel önce hediye ettiği montunun fermuarını açtı. Bu montu çok seviyordu ama kolları kısalmanın başlamıştı bile. Mer anlardı.

Adam bakışları giysinin üzerinde kekeledi. "Olmaz. Alamam. Senin de monta ihtiyacın var." Noah onu duymazdan gelerek montu omuzlarına astı.

"Senin kadar değil. Geri binebileceğim sıcak bir arabam var." Noah kapüşonlu kazak giyiyordu, onu başının üzerinden çekerek çıkarırken altına giydiği tişörtü yukarı sıyrıldı. "Al. Önce bunu giy, üzerine de montu giyersin."

Adam sonunda ikna olarak kapüşonlu kazakla montu aldı, o kadar titriyordu ki Noah giyinmesine yardım etti. Kolları uzun, omuzları genişti ancak anormal derecede zayıftı, nitekim kapüşonlu kazakla montun kolları onda kısa kalsa da üzerine hayli bol geldiler. Noah montun fermuarını çekip kazağın kapüşonunu adamın başına geçirdi.

"Ayakların kaç numara?" diye sordu.

Adam, "Şey. Bi-bilmem. Büyük?" dedi kekeleyerek.

Noah adamın ayaklarına baktı. "Hemen hemen aynı numarayı giyiyoruzdur. Benim ayakkabılarımı al. Evde bir çift daha var." Yalın söylüyordu. Evde başka ayakkabısı yoktu ama alırdı. Maaşını daha yeni almıştı. Leylek misali önce bir ayağını, ardından diğerini kaldırarak ayakkabılarını çıkardı, peşi sıra çoraplarını da çıkardı ve çıplak ayaklarını yere bastı. Kahretsin, buz gibiydi. Çoraplarını adama uzattığını adam ona afallamış gözlerle baktı.

Noah, "Arabada oturarak giymek ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Hayır. O istemez."

"Kim? Annem mi?" Noah arkasındaki arabaya göz attı. Annesi gözleri iri iri açılmış, saklanmaya çalışır gibi ellerini yanaklarına koymuş onları izliyordu.

Adam, "Andy," diye mırıldandı.

Noah, "Andy kim?" diye sordu.

Adam ona dikkatle baktıktan sonra, "Sen Andy'nin oğlusun." diye fısıldadı.

"Andy adında birini tanımıyorum. Ama seni sığınma evine götürmeme izin ver. Herhangi bir yere götürmeme izin ver. Kar yağıyor. Üstelik ayakların bayağı kötü durumda."

Noah tişörtünü çıkardı. Şimdi yol kenarında üzerinde yalnızca Levi's kotuyla dikiliyordu. Buz gibi havada iliklerine kadar üşüyor, tene binlerce iğne batıyormuş gibi hissediyordu. "Ellerini omuzlarıma koy, ayaklarını kurutup ısıtmaya yardım edeceğim." Tişörtünü kullanarak adamın ayaklarını kuruladı, yeniden ıslanmasınlar diye teker teker çoraplarını giydirip spor ayakkabılarının içine soktu. İş bittiğinde doğruldu, bir yandan da titrememeye çalışıyordu. Adamın üşüdüğünü bilmesini istemiyordu.

"Arabada eldiven var. Bir saniye bekle." Arabasına koşup camlardan buz temizlemek zorunda olduğu sabahlar için torpido gözünde sakladığı eldivenleri aldı. Cüzdanından da on dolar alıp dakikalar önce olduğundan çok daha sıcak görünen adamın yanına geri döndü.

"Al. Bunları giy. Bu parayla da içini ısıtacak bir kahvaltı yaparsın. McDonald's açık. Yolun bir kilometre kadar aşağısında hemen köşede. Biraz kahve iç. Rio Grande'de evsizler için bir sığınma evi var. Oramın nerede olduğunu biliyor musun?"

Adam başıyla onayladı.

Noah, "Seni oraya seve seve götürürüm," diye ısrar etti.

Adam eldivenlerle parayı aldı ama başını hayır anlamında salladı. Yaşaran gözlerle Noah'ya baktı.

"Ben işe yaramazın tekiyim, Noah. Artık gitmelisin."

Noah şaşakaldı. "Adımı nereden biliyorsun?" dedi.

"Daha önce tanışmıştık, unuttun mu? Ben sana tufanın ne zaman geleceğini sormuştum, sen de bana güvende olduğumu söylemiştin."

Noah bir süre adama bakakaldıktan sonra korkuyla geri çekildi. Şimdi hatırlıyordu. Sakal adamı çok değiştirmişti ve gözleri de o zamanki kadar deli bakmıyordu. Şimdi gözleri yalnızca yaşlı ve yorgundu. Üzgündü.

"Teşekkürler Noah," diye fısıldadı John Davis Cutler. "Git artık. Yoksa donarak öleceksin ve Andy yapayalnız kalacak."

Aniden boşalan sağanak caddeleri ve çatıları bastırılmış bir öfkeyle dövüyordu. Normalde Mercedes buna bayılır, hatta dışarı çıkıp damlaların altında dans ederdi. Zira kupkuru Utah'ta sağlam bir yağmur fırtınası kutlanılacak şeydi. Ama Gia araba koltuğunda uyuyordu ve Mercedes'in benzin alması gerekiyordu. Corolla'sının yakıt lambası yanalı epey olmuştu. Mercedes tutumluydu ama aptal değildi. Asla bu kadar azalmasına izin vermezdi ama her nasılsa, ne zaman Gia onunla olsa benzin alması gerekiyordu ve yanında iki yaşında bir çocukla işlerini halletmek, yanında iki yaşında bir çocuk olmadan halletmekten çok daha zordu. Güzellik salonunun karşısındaki benzinlikte durup sabırsızca gökyüzüne baktı.

Varla yok arası sundurmanın altında saatine bakarak on dakika kadar bekledikten sonra bir güzel sövüp kendini sıırılsıklam olmaya hazırladı. Yağmur duracağına benzemiyordu, Noah şimdiye işten dönmüş, evde bekliyor olmalıydı, Mercedes'se ıslanmaktan korkarak öylece arabada oturuyordu. Çantasından cüzdanını alıp Corolla'dan indi ve koşarak arabanın etrafından dolaştı. Pompanın önüne gelene kadar sucuk gibi olmuştu. Cüzdanını göğsüne bastırarak kartını kullanmaya çalıştı ama kart reddedildi ve pompa ona "görevliyle görüşmesini" söyledi.

"Yok artık," diye sızlandı. Kartı yeniden denedi. Yine geçmedi. Görevliyi aramak için düğmeye bastığında görevli kartını içeri getirmesi gerektiğini doğruladı.

Mercedes sessizce küfrederek ıslak yüzünü sildi. On saniyeliliğine içeri gidip çıkmak için Gia'yı bu yağmurda arabadan indir-meyecekti. Benzinlikte başka araba yoktu ve marketin içinden arabasını görebilirdi. İçeri koşacak, kartını görevliye verip okuturacak, sonra hemen arabaya dönecekti. Kararını verdiği gibi cüzdanı elinde markete koştu. Kıyafetleri sıırılsıklam olmuş, saç-

ları boynuna yapışmış hâlde kapıyı açıp içeri girdiğinde birden uçup gitmediğinden emin olmak için arkasını dönüp Corolla'ya baktı. Emin olduktan sonra devam edip görevliye, daha doğrusu alkol satmak şöyle dursun, kendi sivilcelerini sıkacak kadar bile büyük görünmeyen çocuğa kredi kartını uzattı.

"İki numaralı pompa için yirmi dolar," dedi titreyerek.

"Kusura bakma. Yağmur yağınca arıza yapıyorlar." Birkaç tuşa basıp kartını okuttu. "Şey, iki numaralı pompa mı dedin?" diye sordu Mercedes'in başının üzerinden dışarı bakarak.

"Evet."

"Emin misin? Arabanın başka fikirleri var gibi görünüyor da."

Mercedes hızla arkasını döndüğünde Corolla'sının pompasının önünden uzaklaştığını gördü.

"Polisi ara!" diye bağırdı kapıya koşarken. "911'i ara. Arabada bebek var!"

Mercedes kendini kapıdan dışarı atarken çocuk arkasından, "Kartını istiyor musun?" diye seslendi.

"Polisi ara!"

Parmak arası terliğinin kayışının koptuğunu hissettiğinde topuklu ayakkabı giymediği için şükretti. Islak zeminde kaya sendeleye koşarak caddeye çıktı, arabayı görüş alanında tutmak için elinden geleni yapıyordu. Biri ona bağırdı, bir başkası korna çaldı ama Mercedes onlara aldırmış etmedi ve bakışlarını köşeyi dönerek gözden kaybolan Corolla'nın fren ışıklarından ayırmadan çığlık çığlığa yardım dilendi.

Biri arabasını kenara çekerek, "İyi misiniz hanımefendi?" diye bağırdı.

"Yardım edin! Arabamı çaldılar, içinde küçük kızım var!"

Direksiyondaki kadın ona arabaya binmesini işaret edince Mercedes ön koltuğa atlayıp yolda arabasının gözden kaybolduğu yeri işaret etti. Siren sesleri duyduğunu sanırken kadın da –kabarık sarı saçlıları olan beyaz bir kadındı, kucağında da minik bir köpek vardı– gazı kökledi.

"Sonraki caddeye dönün!" diye bağırdı Mercedes. "Sağa!"

Kadın nefesi kesilerek, "Ayağın kanıyor tatlım," dedi.

"Ben iyiyim, lütfen siz sadece sürün." Mercedes bir şey kaçıracağı korkusuyla ne ağlayabiliyor ne de gözlerini kırpıştırabiliyordu.

"Orada!" Corolla Wendy's'in otoparkında sürücü koltuğunun kapısı açık hâlde öylece duruyordu. "Bu benim arabam," diye ciyakladı Mercedes. "Sağınızdaki otoparkta."

Kadın son sürat iki şerit değiştirdi ve otoparka öyle hızlı girdi ki kucağındaki köpek havlayarak yerinden zıpladı. Terk edilmiş Corolla'dan yalnızca birkaç adım uzakta kayarak durduğunda Mercedes arabanın kapısını çoktan açmıştı.

Gia'nın çığlıklarını duyabiliyordu.

Küçük kıza ulaşmak için eli ayağı birbirine karışmış hâlde arka koltuğa koşarken dizlerinin bağı çözüldü, onu bulduğu için rahatlamayla takati kesilmiş, başına bir şey gelmiş olabileceği korkusuyla aklı başından gitmiş vaziyetteydi. Sürücü koltuğunun açık kapısından içeri dolan yağmur Gia'nın yüzüne vuruyordu, ıslanmış ve korkmuştu, bakışları dehşet doluydu, yanakları yağmurdan ve gözyaşlarından yapış yapış olmuştu ama her şeye rağmen sağ salim koltuğunda oturuyordu.

Mercedes kemeri açıp küçük kıızı titreyen kollarının arasına aldı.

"Şşşt. Geçti. Geçti böceğim. Mer yanında."

"Baba!" diye ağladı Gia.

"Evet. Babaya ihtiyacımız var," diye mırıldandı Mercedes, korkusu gözyaşlarına evrilerek. Telefonunu ararken çantasının dokunulmamış hâlde yolcu koltuğunda durduğunu fark etti. Araba da hâlâ çalışıyordu, sanki Corolla kendi kendine gezintiyeye çıkmaya karar vermiş de yarı yolda vazgeçmiş gibiydi.

"Tatlım, tanıdığın birini aramamı ister misin?" Mercedes'in sarışın kurtarıcısı yağmura karşı iki büklüm olmuş, açık kapıdan onlara bakıyordu, küçük köpeğiye durmaksızın havlamaktaydı.

"Hayır. Hayır, telefonum var. Ama bana adınızı verin. Yaptığınız şey için size ne kadar teşekkür etsem az," dedi Mercedes.

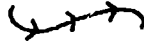
Kadının adı Mary Jane Fryer'dı, Mercedes'e numarasını verdi ve bir dahaki sefer ihtiyacı olduğunda saçını bedavaya kestirip boyatmak için Maven'a geleceğine söz verdi ancak polis gelene kadar onlarla beklemekte ısrar etti. Arabasının bagajından bir örtü alıp Corolla'nın arka koltuğunda sıırsıklam ve titreyerek oturan Mercedes'le Gia'nın omuzlarma sardı. Sonra yağmurdan korunmak için ön koltuğa oturdu.

"Ayağına baktırmalısın, tatlım."

Mercedes başıyla onaylayarak ona yeniden teşekkür etti ama ayağı şu anda aklındaki son şeydi. Noah ilk çalışta açtığında sesine endişe hâkimdi. Mercedes onu duyar duymaz gözyaşlarına boğulmak istedi. Ama bunun yerine dişlerini sıkıp gözlerini yumdu, onu korkudan öldürmemek için sakın kalmaya çalıştı.

"Mer? Bir şey mi oldu?"

"Ben iyiyim, Noah. Gia da iyi. Ama sana ihtiyacım var."

Mercedes'in ayağının yuvarına on iki dikiş attılar. Caddede koşarken cam kırığına basmış olmalıydı. Hissetmediğini, ne zaman olduğunu anlamadığını söylemişti. Polisler geldikten on dakika sonra, yani adrenalin dinip şoku atlattıktan sonra acımaya başlamıştı.

Noah polislerden birkaç dakika sonra gelmişti –benzinci-deki görevli de gelip ifade vermişti– ve Mary Jane Fryer da polisler gelene kadar bekleyip şahit olduklarını anlatmıştı. Polisler Mercedes'in ifadesini alıp onu "asla bir çocuğu arabada yalnız bırakmayın, birkaç saniyeliğine olsa bile," diye tembihlemişlerdi. Neyse ki fazla uzatmamışlardı. Zira bu kadarı bile Mercedes'in utanç içinde Gia'nın sarı buklelerine gömülerek ağlamasına yetmişti ve Noah da buna sinirlenmişti.

"Cezalandırmanız gereken kişi o değil memur bey," diye çıkıştı.

"Meh ağlıyoy?" diye sordu Gia, dudağını o kadar büzmüştü ki polis ona lolipop verdi ve Mercedes de dinmek bilmeyen gözyaşlarını tutmak için elinden geleni yaptı.

Polis Mercedes'e, "Bakıcısı mısınız?" diye sordu.

Noah, "Vaftiz annesi," diye araya girdi.

Mercedes, "Her pazartesi ona ben bakıyorum," diye ekledi.

Polis memuru başıyla onaylayıp birkaç not aldı. "Anlaşılan birileri arabanızı çalma fırsatı yakalamış ama arkada çocuk olduğunu görünce vazgeçmiş. Araba çalmak bir şey, çocuk kaçırmak bambaşka bir şey."

"Ama... hiçbir şey almamışlar," diye karşı çıktı Mercedes.

"Cüzdanınızın yanınızda olduğunu söylediniz. Çantanızda değerli başka bir şey var mıydı?"

"Telefonum vardı. Gerisi pek önemli sayılmaz. Ama karıştırmış gibi bile görünmüyor."

"Arka koltuktaki çocuğu görünce korkup kaçmıştır. Bu sonuca varmak zor değil."

Mercedes başıyla onayladı. Söylediği mantıklıydı.

"Arabadan parmak izi alıp -direksiyonda büyük, kirli bir el izi var- sistemde taratacağız. Benzincinin güvenlik kamerasına bir şey takılmış mı diye de bakacağız."

Corolla polislerle kalırken Noah, Mercedes'le Gia'yı Subaru'suna bindirdi ve Gia'yı Heather'a bıraktıktan sonra Mercedes'le birlikte ayağım göstermek için hastaneye gitti.

Kızının geçici süreliğine kaçırıldığı düşünülünce olağandışı biçimde sakindi. Öte yandan Mercedes bir türlü kendini toparlayamıyordu. Her şeye bire bir tanık olan oydu. Cehennemin ta derinliklerine yollandıktan sonra mucize eseri affedilen oydu. Noah ciddiydi. Sessizdi. Bu meseleye de ona hayatı boyunca eşlik eden metanetle yaklaşmıştı ancak içten içe canı gidiyor, tir tir titriyordu.

Ayağına dikiş atılırken Mercedes'in elini tutmuş, ona tekrar tekrar yanlış bir şey yapmadığını, her şeyin yolunda olduğunu ve onun hatası olmadığını söylüyordu.

Doktor Mercedes'e birkaç gün topuklu ayakkabı giymemesini söyledi.

Mercedes karşı çıkınca Noah gözlerini devirdi. "Gia pembe

kar botlarından başka bir şey giymiyor, sen de on santimlik topuklularından başka bir şey giymiyorsun. Bu inadını senden almış."

"Bu aralar sadece yeni Reebok'larımı giyiyorum bir kere."

"Terlik giymeni, hatta daha da iyisi birkaç gün ayağının üzerine hiç basmamanı tavsiye ederim. Yoksa dikişlerin sökülebilir," dedi doktor.

"Şu küçük skooterlardan mı alsam? Onunla işe gidebilirim, böylece sorun çözülmüş olur," diye düşündü Mercedes.

"Üç gün. Üç günlüğüne ayağının üzerine basma. Sonra güzelce sarıp işe spor ayakkabısıyla git, o zaman bir şey olmaz," diye ısrar etti doktor:

"Ayağın iyileşsin diye üç gün izin almak seni öldürmez, Mer," dedi Noah, doktor Mercedes'i hastaneden çıkarmak için tekerlekli sandalye göndereceğini söyleyerek odadan çıktıktan sonra.

Mercedes dudağını kemirmeye başladı, Noah'nın daha önce sezdiği endişe yeniden yüzüne yerleşmişti.

"Ne oldu?" diye sordu. "İşyerinde başka bir durum mu var?"

Mercedes hayır anlamında elini savurup başını iki yana salladı. "Beni biliyorsun. Benim için hareketsizce oturmak çok zor."

O sırada hademe tekerlekli sandalyeyle gelince Noah, Mercedes'i sedyeden kaldırıp sandalyeye oturttu. Mercedes tekerlekli sandalyenin tamamen gereksiz olduğuna söylenirken sessizce dinledi ama onunla ilgilenebilmesi için evine gelmesini istediğinde Mercedes kabul etti, omuzlarının düşüklüğünden ve karşı çıkmamasından olan biterin ciddiyetini yeni yeni idrak ettiği belliydi. Noah da yeni yeni idrak ediyordu. Yorgunluktan bayılacak gibiydi. İki günde bir uyuyunca öyle oluyordu. Pazar gecesi çalışmıştı ve sabahtan beri de ayaktaydı. Son otuz altı saatte nöbetleri arasında sadece iki saat kestirmişti. Ama küçük ailesi güvendeydi ve bunun için duyduğu minnetin yanında yorgunluğunun lafı bile olmazdı.

Dönüşte Heather'a uğradılar, Noah, Gia'yı büyükannesinden

aldığında bir hayli huysuzdu. Saat ondu ve uykusu gelmişti ancak Mer'i yolcu koltuğunda görünce keyfi yerine geldi.

"Meh," dedi, Noah onu koltuğuna oturtup kemerini bağlar-ken gülümsüyordu. Mercedes de ona gülümsedi ve hemen sonra gözyaşlarına boğuldu.

"Hey," diye teselli etti Noah, yeniden direksiyonun başına geçerken. "O iyi, Mer. Bir şeyi yok. Bitti gitti."

Mercedes başıyla onayladı ve gözyaşı selinin önünü almaya çalıştı. Eve vardıklarında Noah, Mercedes'i misafir odasına çıkardı, Gia'yı tuvalete götürüp bir bardak süt verdi ve pijamalarını giydirdi. Mercedes tek ayak üstünde seke seke üzerini değiştirdi. Pazar geceleri orada kaldığı için evde pijaması ve birkaç eşyası daha vardı, Noah, Gia'yı yatırdıktan sonra ona bakmaya geldiğinde yorganın altına girmiş, gözlerini yummuş yatıyordu, gece lambası açıktı.

Noah lambayı kapatmaya uzandığında gözleri birden açıldı.

"Kapatma. Lütfen. Ona ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Noah yatağın kenarına oturup yorgun, tedirgin yüzüne baktı.

"Hiç bu kadar korkmamıştım Noah. Gia'ya bir şey olsaydı... bugün farklı bitseydi..." Sözüünü tamamlayamayarak başını iki yana salladı, dudakları yeniden titremeye başladı.

"Biliyorum. Ama öyle olmadı. Gia güvende. İkiniz de güven-desiniz. Ve hepimiz bir aradayız."

"Yanımda kalır mısın?" diye sordu. "Yalnız kalmak istemiyorum."

Noah başıyla onayladı. "Duş alıp üzerimi değiştireyim. Hemen geleceğim."

Mercedes gözlerini yumup uzun uzun nefes verdi. Birkaç dakika sonra Noah saçları hâlâ ıslak hâlde, üzerinde tişört ve eşofman altıyla döndü, kendi yastığını da getirmişti.

Mercedes'in arkasına geçti, yastığını kabarttı, lambayı söndürdü ve Mercedes'i kollarının arasına çekti. Mercedes memnuniyetle, hevesle ona sarıldı ve yüzünü boynuna gömdü.

"Noah?"

“Efendim?”

“Çok özür dilerim. Yanlış yaptım. Gia’yı araba yalnız bırakmamalıydım, bir saniyeliğine bile.”

Noah, Mercedes’in çenesini kaldırdı ve tek kelime etmeden dudaklarını öptü, onu affediyor, vicdanına nüfuz edeceğini düşündüğü tek yolla onu suçluluk duygusundan arındırıyordu. Mercedes de onu öptü, dudakları yumuşak ve kaygılı, muhtaç ve tatlıydı, öyle ki Noah yalnızca onu sakinleştirmeye çalıştığını unuttu. Bunun yerine onu hevesle öpmeye başladı ve çok geçmeden vücutlarını birbirine bastırmış hâlde, hızlı hızlı soluyarak, birbirlerine dokunarak öpüşmeye başladılar.

Noah onu öpmeye devam etmek istiyordu. Altına alıp onunla sevişmek istiyordu. Ama böyle değil. İkisi de yorgun ve korkmuşken değil. İkisi de enerjisizken, sadece içlerini rahatlatmak istiyorken değil. Bu yüzden dudaklarını onunkilerden ayırdı, lambayı söndürdü ve Mercedes’in başını çenesinin altına yasladı, aralarına mesafe koyarken ona sıkıca sarıldı. Mercedes’in ürperdiğini hissetti, tişörtüne sıkıca tutunduğunu hissetti ve sonunda uyku onu ele geçirirken kaslarının gevşediğini hissetti. İç çekip usulca iyi geceler diledikten sonra kendisi de uykuya teslim oldu.

Ertesi günü evdeki ufak tefek işleri halledip Gia uyuduğunda uyuyarak, Gia yemek yediğinde yemek yiyerek ve Gia oyun oynamak istediğinde oyun oynayarak geçirdiler. Mercedes’in ayağı acıyordu ama yarası ciddi değildi, dahası dikişler ayağının yuvarındaydı, oturup onu beklemesini söyleyen Noah’yı her seferinde duymazdan gelerek topuğunun üzerinde yürüyordu.

Noah, Mercedes’le Gia’yı birlikte bırakarak salı gecesi nöbete gitmiş, Mercedes de doktorun tavsiyesiyle çarşamba günü izin alarak sabah Noah birkaç saat uyurken Gia’yla kalmıştı. Öğleden sonra Dedektif Zabriskie ceptelefonunu aradığında Noah’nın mutfak masasında oturmuş geç öğle yemeği yiyorlardı.

“Parmak izi sonuçları çıktı, Bayan Lopez. Ani gelişen bir suç

olduğundan eminim ama şansımız yaver gitti. Parmak izleri John Davis Cutler diye birine ait. Bu isim size tanıdık geliyor mu?"

"John Davis Cutler mi?" diye sordu Mercedes. "Hayır. Çıkaramadım."

Noah birden başını kaldırıp baktı.

Soluğu kesilerek, "Ne dedin?" dedi.

Mercedes, "Parmak izi... Corolla'yı çalan kişinin John Davis Cutler diye biri olduğunu düşünüyorlar," dedi Noah'ya ama dedektif konuşmaya devam ediyordu, bu yüzden dikkatini yeniden ona çevirdi.

"Sabıkalı olmasının yanı sıra yetişkin hayatının büyük kısmını akıl hastanesine girip çıkarak geçirmiş. Bir müddet hapis yatmış, bir kere kaçmış ve birkaç yıl önce ortaya çıkan yeni bir kanıt suçsuzluğunu ispat edince salıverilmiş. Şimdiye kadar sessizmiş, çıktığından beri belaya bulaşmamış," diye bildirdi Dedektif Zabriskie.

"Ben bu isimde birini tanımıyorum." Mercedes benzi atmış, parmak boğumları bembeyaz kesilmiş Noah'ya bakıyordu.

"Sosyal çalışma görevlisi ona Cuddy diyor, Cutler'ın kısaltması."

"Cuddy mi?" Mercedes'in nefesi kesildi.

"Cuddy diye birini tanıyor musunuz?" diye sordu dedektif.

"Tanıyorum," dedi Mercedes, dili zar zor dönerek. "Evsiz bir adam. Ara sıra saçını kesiyorum. Yıllardır keserim."

"Eh, geçen gün arabanızı ve Gia Andelin'i gezintiye çıkaran bu John Davis Cutler -namıdiğer Cuddy- denen adammış, tabii direksiyonunuzdaki parmak izlerini açıklayacak başka bir sebep yoksa?"

"Yok. Cuddy daha önce arabama hiç binmedi. En azından benim bildiğim kadarıyla binmedi. Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Mercedes.

"İfadesini alacağız. Saçını kestirmeye gelirse bize haber verin, biz de anons geçeceğiz." Dedektif Zabriskie karakola gelip ek ifade vermesini söyledikten sonra telefonu kapattı.

Mercedes cep telefonunu bırakıp Noah'ya baktı.

"Ne oldu, Noah? Hayalet görmüş gibisin," dedi.

"Arabayı çalan Cuddy miymiş? Evsiz adam. Sana taş bırakan adam?" diye sordu Noah.

"Evet. Öyle düşünüyorlar."

Noah sandviçini yarım bırakarak ayağa fırladı. Sakalını kaşırken üzerinden gerginlik akıyordu. "Takma adının Cuddy olduğunu mu söylediler?"

"Evet. Asıl adı John Davis Cutler'muş," dedi Mercedes.

"Çocukken John Davis Cutler diye bir adamla tanıştım, Mer. Cora'nın babasının vefatından hemen sonraydı. Üniversite Hastanesi'nin psikiyatri bölümünde kalıyordu ama sürekli kaçıp duruyordu. 'Zaten ölü' olduğunu düşündüğü için bir kadını öldürmüştü." O kelimeleri söylerken ellerini kaldırıp tırnak işareti yaptı.

"Belki aynı John Davis Cutler değildir," dedi Mercedes umutla. "Dedektif Zabriskie ortaya yeni bir kanıt çıktıktan sonra serbest bırakıldığını söyledi."

"Yani senin ve Cora'nın etrafında mı dolaşıyordu?"

"Etrafımızda dolaşmıyordu Noah. Onunla nasıl tanıştığımızı biliyorsun. İki üç ayda bir saçını kesiyorum. Yıllardır böyle. Şimdiye kadar kimseye zarar vermedi. Sevimli biri. Biraz üşütük ama sevimli. Buna birlikte takılmak denmez. Hem Cora'nın babasını tanıdığını söylemişti."

"Nereden tanıyormuş?"

"Dedi ki onu... görüyormuş. Belki... Moses gibidir."

"Aman Tanrım," diye inledi Noah. "Kesin aynı adam. Ayrıca Moses gibi değil," dedi Noah kararlılıkla başını sallayarak.

"Neden? Kötü koktuğu, uyuşturucu kullandığı ve işlemediği bir suç yüzünden hapis yattığı için mi?"

Noah elleri belinde, inanamayan gözlerle Mercedes'e bakıyordu.

"Moses'a inanan insanlar var. Ayrıca aklı başında, yakışıklı ve söylediklerini kabul etmeyi kolaylaştıran inanılmaz bir yetene-

ğec sahip. Cuddy'nin pek bir artısı yok ama gördüğünü söylediği şeyleri görmediği ne malum?" diye üsteledi Mercedes.

"Yine de bu neden arabana atlayıp çocuğumla beraber basıp gittiğini açıklamaz," diye fısıldadı Noah. "Madem zararsız, o zaman neden böyle bir şey yaptı?"

Afallama sırası Mercedes'teydi. Noah'nın gözlerine bakarak çaresizce omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Güzellik salonunuza gelen Cuddy bu mu?" diye sordu Dedektif Zabriskie, Cuddy'nin çok daha genç, çok daha kaçık görüldüğü bir fotoğrafı işaret ederek. Noah'yla Mercedes kalabalık karakolda adamın masasında oturuyorlardı, Gia, Noah'nın kucağındaydı, hepsinin bakışları önlerindeki fotoğrafa kilitlenmişti.

Mercedes, "Evet... sanırım o. Şimdi daha farklı görünüyor," diye mırıldandı.

Noah öylece bakıyordu.

Dedektif Zabriskie, "Siz kendisini tanıyor musunuz Dr. Andelin?" diye sordu.

"Evet, tanıyorum. Yıllar önce tanışmıştık, tam olarak on altı yıl önce. Ama unutulmaz bir tanışmaydı." Noah, John Davis Cutler'ı ilk kez Utah Üniversite Hastanesinde, çift kanatlı bir kapının önünde diz çökmüş hâlde gördüğü zamanı anlattı.

Dedektif, "O günden sonra bir daha görmediniz mi?" diye sordu.

Noah duraksayarak düşündü. "Bir kere daha gördüm. Yol kenarında yürüyordu. Kar yağıyordu ve üzerinde doğru düğün kıyafet yoktu. Ona elimden geleni verdim. Ayakkabılarımı. Montumu. Giydiğim kapüşonlu kazağı. Hatta çoraplarımı bile. Sanırım bir kaçağa yardım ve yataklık ettim. Ama bilmiyordum. Kötü durumdaydı, ben de ona yardım ettim."

Mercedes şaşkınlıkla, "Montunu Cuddy'ye mi verdin?" dedi. "Söylediğini hatırlıyorum. Ama adamın adını söylediğini hatırlamıyorum. Ne kadar tuhaf."

Dedektif Zabriskie, "Ama o zamandan beri görmediniz, değil mi?" diye araya girdi.

"Hayır. Anladığımı kadarıyla karım onunla arkadaş olmuş. Mercedes de öyle. Ama Cuddy'yle John Davis Cutler'ın aynı kişi olduğunu bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu."

"Eh, kimliğini doğrulamamız iyi oldu. Buyurun anahtarlarınız, Bayan Lopez. John Davis Cutler güzellik salonuna gelirse bize haber verin. O zamana kadar biraz daha dikkatli olmanızda fayda var."

Mercedes başıyla onaylayarak ayağa kalktı ve dedektiften anahtarlarını aldı. Noah da kalktı ve birlikte Dedektif Zabriskie'nin arkasından Corolla'nın olduğu otoparka doğru yürüdüler. Parmak izi aldıkları koltukların ve gösterge panelinin üzerinde ince bir örtü vardı ve yerde, direksiyonun hemen altında, üç küçük taş duruyordu. Mercedes çalınmadan önce arabasını kullanmamış, yolcu koltuğundan çantasını almak dışında ön koltuğa hiç oturmamıştı. Ama taşların ne anlama geldiği konusunda şüphesi yoktu. Cuddy ona özür hediyesi bırakmıştı.

ON BEŞ

1992

Three Amigos Sitesi'nin arkasındaki tepeden havai fişek gösteri o kadar iyi görünüyordu ki Running Utes'un sahne aldığı Rice Stadyumu'ndaki 4 Temmuz kutlamasına biletleri olsa bu kadar iyi göremezlerdi. Cora hâlâ işte olduğundan Mercedes'le Noah onsuz gitmişlerdi, işi bitince onun da gelmesini bekliyorlardı. Tepeye bir soğutucu ve üzerine uzanabilecekleri eski püskü bir örtü çıkarmışlardı. Noah seyyar teybini de getirmişti, gece olup da gösterinin başlamasını beklerken Bon Jovi ve Aerosmith dinleyerek Doritos yediler, Dr. Pepper içtiler. Gösteriyi izlemek için tepeyi kullananlar sadece onlar değildi fakat her zaman en yükseğe onlar çıkar, orada en uzun süre onlar kalırdı.

"Seneye son sınıf olacağız Mer. Sonraki yaz 4 Temmuz için burada olmayabiliriz bile," dedi Noah, örtünün üzerinde Mercedes'in yanında uzanıyordu.

"Nerede olacağız ki?" diye sordu Mercedes, bakışları kararmaya başlayan gökyüzündeydi. Üçüncü sınıfa başlamadan önceki yazdan beri havai fişekleri birlikte izliyorlardı.

"Buradan gitmem lazım," dedi Noah usulca. "Boğuluyorum."

Yüreği ağzına gelen Mer doğrulup oturdu ve Noah'ya baktı.

"Nereye gideceksin?"

Noah endişesini görmüş olacak ki o da doğrulup oturdu, kollarını dizlerine dolayarak Mercedes'e baktı. Başparmağını uzatıp kaşlarının ortasında beliren çizgiyi okşadı.

"Henüz bilmiyorum," dedi. "Belki orduya katılırım. Ya da Hava Kuvvetleri'ne. Hava Kuvvetleri'ne katılmak için uçak kullanmaya gerek yokmuş. Bunu biliyor muydun? Belki Hill Hava Kuvvetleri Üssü'ne gönderilirim, o zaman yakında olurum. Ya da belki Alaska'ya gidip birkaç aylığına şu balıkçı gemilerinde çalışırım. Ama gideceğim. Mecburum."

"Benim pek aklıma yatmadı."

"Bütün vaktimi kadınlarla geçirirsem adam olmayı nasıl öğreneceğim?" diye sordu Noah.

Cora'nın, "Heeeeeey yukarıdakiler!" diye bağırmasıyla konuşmaları bölündü. Elindeki feneri sallayarak alacakaranlıkta geniş bir kavis çiziyordu. "Siz misiniz? Neden hep en yükseğe çıkıyorsunuz?"

"Yukarı gel!" diye seslendi Noah. "Hava daha kararmadı bile, şapşal."

"Evet ama ya kararsaydı? O zaman sizi nasıl bulurdum?" diye söylendi Cora. Kalan mesafeyi de tırmanıp kendini örtünün üzerine attı, iki tarafta da yeterince boşluk olmasına rağmen Noah'yla Mercedes'in ortasındaki daracık alana sıkıştı. Noah'yla Mercedes gülerek ona yer açtılar, yaydığı kollarını ve bacaklarını ittiler. Cora sırtüstü uzanıp kollarını başının altında birleştirdi, Noah'yla Mercedes de konuşmalarını unutarak iki yanına uzanıp bakışlarını göğe diktiler.

"Bira getirdim," dedi Cora, sesinde memnuniyet vardı. "Soğuk. Leziz. Bira."

"Bira leziz değil bir kere," diye karşı çıktı Mercedes. "Kokusu berbat. Ama yine de ver."

Cora sırt çantasından soğuk birayı çıkarıp açma halkasını çekti ve gösterinin başlamasını bekleyerek kutudan sıra sıra içtiler.

On dakika içinde iki kutu bitirmiş, üçüncüyü açıyorlardı. İçtikçe tadı daha iyi geliyordu. Mercedes daha önce içki içme isteği duymamıştı. Bir keresinde Angel'la Jose eve körkütük sarhoş gelmişlerdi ve Angel oturma odasının halısına kusmuştu. Halıdan kokuyu çıkarmak tam bir ay sürmüştü. Alkol kokusu Mercedes'e kusmuğu hatırlatıyordu. Ama Noah'nın gitmek istediğini söylemesi aklından çıkmıyordu. Noah'sızlığa dayanabileceğini sanmıyordu. Bira iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

İlk harari fişek çatırdayarak ve sarsılarak göğül aydınlattığında pake-
ti bitirmişlerdi ve Mercedes insanların neden içtiğini anlamaya başla-
mıştı. Korkusunu hissedemiyordu. Bir renk diğerine karışıyordu, altın
ve yeşil, kırmızı ve mavi, bira duvarlarını yıkarken sıcaklığın, dumanın
ve yazın kokusu duyularını dolduruyordu.

"De colores," diye şakıdı usulca. "Y por eso los grandes amores, de
muchos colores me gustan a mí."

Cora da onunla birlikte mırıldandı, sözlerini söyleyemiyordu ama
melodisini tanımıştı. Tüm renkler. Tüm renkler. Tüm parlak renk-
ler yüreğini ağlatır.

Bitirdiklerinde Cora renkler hakkındaki bu şarkıyı bir diğerine bağ-
layarak yeni bir şarkıya başladı.

"Gerçek renklerini görüyorum, nasıl da parlıyorlar," diye söyledi.
Cora "True Colors"ı Cyndi Lauper'dan bile güzel söylüyordu ve Noah
da ona katılınca "De Colores" unutuldu, onun alçak sesi Cora'nın güç-
lü sesinin altında güçlkle seçiliyordu.

Ama Mercedes şarkı söylemeyi bırakmıştı. Bunun yerine ağlıyordu.
Yüreği de ağlıyordu, tıpkı şarkının sözlerindeki gibi. Bira yüzündendi.
Doğrulup etrafı yoklayarak el fenerini aradı. Eve gitmesi gerekiyordu
ama karanlıkta yürümek istemiyordu.

"Mercedes," dedi Cora. "Ne oldu?"

"Eve gidiyorum. Çişim geldi." Birdenbire gelmişti. O kadar çok çiş
gelmişti ki dişleri titriyordu.

"Ama ağlıyorsun," diye karşı çıktı Cora.

"Ağlıyorum çünkü ağlamazsam altıma işeyeceğim. Ayrıca Noah gi-
diyor."

"Ne?" dedi Cora nefesi kesilerek.

"Ah, Mer. Henüz bir yere gittiğim yok," dedi Noah.

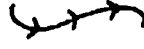
Cora Mercedes'in gözyaşlarını unutmuş, dehşet içinde Noah'ya ba-
kıyordu.

"Nereye gidiyorsun Noah?" dedi haykırarak.

"Hiçbir yere. Hiçbir yere gitmiyorum. Henüz. Mer sarhoş olmuş.
Bu kadar minik biri o kadar bira içmemeliydi."

Mercedes arkadaşlarının her şeyi onsuz aşağıya taşımak zorunda

*kalacağına aldırış etmeden yola düştü. Ona seslendiklerini ve bekle-
mesini söylediklerini duydu ama durmadı. Bir kez olsun onsuz idare
etmek zorundalardı.*

Noah karanlıkta tavana bakıyordu. Gia'yı yatırdıktan sonra bir süre kitap okumuştu, bu sırada bakışları sürekli Oscar'la oynayan Mer'e kayıyordu. Mer, Oscar'ı sevip İspanyolca bir şeyler söyledikten sonra –Noah söylediklerinin aşağı yukarı yarısını anlamıştı– Noah'nun yanına gelip alnına bir öpücük kondurmuş ve ona iyi geceler dilemişti. Pazar gecesiydi ve yine Noah'nun misafir odasında kalıyordu –neredeyse her pazar gecesı yaptığı gibi– böylece ertesi gün Gia'ya bakabilecekti. Perşembe ve cuma günleri salona gitmiş, hatta sırf yapabileceğini kanıtlamak için cumartesi günü giderken topuklu ayakkabı giymişti. Bu yüzden bütün pazar topallamış ve Noah da gururu yüzünden onu azarlamamak için kendini zor tutmuştu.

O hafta Mercedes kendi evinde uyuduğundan daha çok Noah'nın misafir odasında uyumuştu ve Noah ilişkilerinin değıştiğini birbirlerine ne zaman itiraf edeceklerini merak ediyordu. Pazartesi günkü öpüşmeleri, göstergelerden sadece biriydi. Elbette bu konuda konuşmamış, tekrarını yaşamamışlardı.

Birbirlerine karşı açık, dürüst ve gerçek olmada çok iyiydiler, tabii konu romantizm ya da karşılıklı çekimleri olmadığı sürece. Çoğu evli çiftten daha yakın oldukları gerçeğini titizlikle görmezden geliyorlardı. İtinayla birbirlerine duydukları sevgi yalnızca dostçaymış gibi davranıyorlardı. Bilindik kalıplarından taşmıyorlardı: Büyük hisleri olan büyükler oldukları gerçeğiyle yüzleşmemek için kardeş gibi atışıyor, on iki yaşındaki hâllerine bürünüyorlardı. Birbirlerine güveniyorlardı, birbirlerine bakıyorlardı, birbirlerini sevdiklerini açıkça itiraf ediyorlardı ve Mercedes kabul etsin ya da etmesin sadece yakın arkadaş değildiler. Öyleymiş gibi davranmak yalan söylemek olurdu ki Mer'in dediğı gibi Noah öyleymiş gibi davranmakta hiçbir za-

man iyi olmamıştı. Sabırlı olabilirdi ancak bir noktadan sonra Mercedes'in kaçınılmaza karşı koymayı bırakması gerekecekti. Ve onlar *kaçınılmazdı*. Noah buna inanıyordu.

Acemi birliğine gitmeden önce Abuela'nın ona söylediği şeyi hiç unutmamıştı. Abuela İngilizceyi pek iyi konuşamazdı ve ilişkileri daha çok kucaklaşmalar ve sözsüz anlaşmalar, uzun sohbetlerden ziyade ortak sevgi üzerine kuruluydu. Ama Abuela ona son derece net bir şekilde bir şeyin kaderde olmasının hemen olacağı anlamına gelmediğini söylemişti. Noah onun eğitiminden, çalışmalarından, genel anlamda hayatından bahsettiğini sanmıştı ama son yılda sözleri birçok kez aklına gelmiş, başından beri o ve Mercedes'ten bahsedip bahsetmediğini merak etmeye başlamıştı. Abuela her şeyi bilen insanlardan biriydi ve Noah da o zaman ona inanmıştı. Şimdi de inanıyor ve nihayet doğru zamanın geldiğini düşünüyordu.

Gözlerini yumup uyumaya çalıştı, karışık duygularından ve inatçı en yakın arkadaşından başka şeyler düşünmeye çalıştı. Tam dalmaya başlamıştı ki komodinin üstündeki bebek telsizi onunla konuşmaya başladı.

Noah inledi. Gia'nın tam o uyurken uyanmak gibi can sıkıcı bir huyu vardı ve onu geri uyutmak da deveye hendek atlatmaktan daha zordu. Noah onun dönüp durduğunu duydu ve uykusunda konuştuğunu umut ederek bekledi.

Gia, "De cuh wo ways," dedi yeniden. Noah inledi ama kalkmadı. Kulağa şarkı söylüyormuş gibi geliyordu. Birkaç kelime daha mırıldandı –Noah'nın çözemediği kelimeler– ve bariz bir melodi yükseldi. Tanıdıktı ancak çok da tanıdık değildi, Noah karanlıkta uykulu uykulu şarkı söyleyen minik sesine odaklandı.

Hayatında duyduğu en sevimli şeydi.

Battaniyeyi üzerinden atıp bebek telsizini aldı, bunu Mer'le paylaşmak istiyordu, iki yaşında bir çocuk tarafından serenat yapılmayı takdir edemeyecek kadar derin uykuda olmadığını umut ediyordu.

Gece lambası hâlâ açıktı, ışığı o kadar yumuşak ve loştu ki

mum ışığından daha parlak değildi ama Mer'in gözleri kapalıydı, Noah bir an için pazartesi günü yaşadıkları panikten sonra hâlâ karanlıkta kalmaktan korkup korkmadığını merak etti. Odanın kapısını kapatıp yanına gitti ve adını fısıldadı. Mercedes'in gözleri hemen titreşerek açıldı.

"Mer, bunu duymam lazım."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu doğrulup oturarak, tamamen uyanmıştı.

"Yolunda, yolunda. Sadece... bunu duymamı istiyorum," diye yatıştırdı onu Noah. Mercedes yastığına geri yığılırken Noah da yanına oturup telsizin sesini sonuna kadar açtı. Bir müddet yalnızca sessizlik vardı, Gia'nın nefesinin mırıltılı sesi geliyor, arasıra da örtü hışırtısı, yatak yaylarının gıcırtısı duyuluyordu. Derken Gia yeniden mırıldanmaya başladı, bir iki de söz ekliyordu. Şarkısını söylerken küçük sesi inci gibiydi.

"Şarkı söylüyor," diye fısıldadı Noah, sanki daha yüksek sesle konuşursa Gia susarmış gibi.

"Evet. Şarkı söylüyor," diye sevinçle yanıtladı Mercedes.

"Hangi şarkı olduğunu bilmiyorum... ama tanıdık geliyor."

"'Des Colores.' 'Des Colores'i söylüyor." Mercedes gülmek istiyor gibi görünüyordu ama dinlemeyi daha çok istiyordu, kahkahasını içinde tutup elini kalbine koydu ve daha ziyade seslerden, imalardan oluşan İspanyolca kelimelere kulak kabarttı. Ama melodisini tanımıştı ve o şarkıyı söylediğinden hiç şüphesi yoktu.

"Canta el gallo, canta el gallo," diye söyledi sesini Gia'nın sesine uydurarak. "Con el quiri, quiri, quiri, quiri, quiri."

Noah, "Bu sözlerin anlamı ne?" diye fısıldadı.

"Ona bu dizeyi öğrettim çünkü horoz, tavuk ve civciv sesleri tekrar ediyor. La gallina, la gallina, con el cara, cara, cara, cara, cara. Los pollitos, los pollitos con el pío, pío, pío, pío, pí," diye söyledi.

"Melodisini doğru söylüyor," diye fısıldadı Noah. "Daha iki yaşında ama kulağı benimkinden iyi."

Mercedes, "Keşke Cora da onu duyabilseydi," deyince Noah

içini çekti. O da Cora'nın Gia'yı duyabilmesini istiyordu. Cora'ya huzur ve sükûnet diliyordu, onu affetmişti. Ama Cora'yı düşünmek istemiyordu.

"Belki de duyabiliyordur," diye fısıldadı Mercedes. "Moses'a inanıyorsak... ve deli Cuddy'ye, o zaman Cora'nın hâlâ bir yerlerde var olduğuna da inanmalıyız."

"Sarurım," diye fısıldadı Noah, hâlâ dinliyordu. Gia'nın enerjisi düşmeye başlamıştı, küçük sesi alçaldı, şarkı yavaşlayarak kesildi. "Bu şarkıyı hatırladığımı biliyordum. Sadece nereden hatırladığımı çıkaramadım," diye ekledi.

"Papi'nin favorilerinden biriydi bu da. Ben de Gia'ya öğrettim." Mercedes gülümsedi.

"Papi'yi söylerken hiç duymamıştım. Ama *seni* duydum. Havai fişek gecesini hatırlıyor musun? Bir sürü bira içip Three Amigos'un arkasındaki tepeden yuvarlanmıştın."

"Aşağı inmenin en hızlı yolu oydu ve çok şişim vardı." Mercedes hatırlayarak kıkırdadı.

"Ağlıyordun, dizlerin soyulmuştu. Kendimi berbat hissetmiştim çünkü benim suçumdu."

Mercedes, "Bana kadınlar olarak hepimizin seni boğduğunu söylemiştin," diye dudağını büzdü.

"Tam olarak öyle söylediğimi sanmıyorum. Ama çaresiz hissettiğimi hatırlıyorum. Babam yoktu. En iyi arkadaşlarım kızdı. Baktığım her yerde kadın görüyordum. Yanlış anlama. Sen, Abuela, Alma... Hayatımda harika kadınlar vardı. Heather ve Cora da öyle. Bundan şikâyetçi değildim. Ama baba figürüne ihtiyacım vardı. Bunu kendim fark ettim. Buna açtım. Biz üçüncü sınıftayken okula Hava Kuvvetleri'nin yazıcısı gelmişti, hatırlıyor musun?"

"O gün parmağını prize sokmuş gibi görünüyordun." Mercedes yine kıkırdadı.

"Muhtemeldir. Benimle tam bir saat konuşmuştu. Beni pürdikkat dinlemişti. O kadar heyecanlanmıştım ki eve gidip ağlamıştım."

"Neden gitmek istediğini hiç anlamamıştım. Derslerin çok iyiydi; öğrenci yardımı ve burs alabilirdin. Askere gitmek hayli tehlikeli ve gereksiz görünüyordu."

"Oysa bana hayat memat meselesi gibi geliyordu. Yani... gitmezsem patlayacaktım."

"Hep kaçtığını sandım. Bir süre sana çok kızdım."

"Kaçmıyordum. Koşuyordum," dedi dudaklarında çarpık bir gülücükle. "Hayatıma doğru koşuyordum."

"Ben sadece bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını düşünüyordum. Haklı da çıktım. Döndüğünde Cora'nın her zaman sana âşık olması gibi sen de ona âşık olmuştun," diye fısıldadı Mercedes. Bakışları yumuşak ve üzgündü, koyu saçları yastığa dağılmıştı ve küçük lambanın loş ışığında o kadar güzel görünüyordu ki Noah güçlkle nefes alabiliyordu.

"O hep bana ihtiyaç duydu. Sense bana ihtiyacının olmadığını açıkça söyledin."

"Aşk ve ihtiyaç aynı şey değildir Noah."

Noah ona bakarken başıyla onayladı. Sessizlik aralarında büyüdü ve genişledi, hissettikleri ancak söylemeye cesaret edemedikleri şeylerle şişti. Noah eğilip ellerini Mercedes'in başının iki yanına koydu ve Mercedes'in nefesi kesilirken dudaklarına uzandı.

Sadece onu öpmek istiyordu. O kadar. Sadece öpmek istiyordu, tıpkı yeni yıl arifesinde öptüğü gibi, tıpkı pazartesi gecesi öptüğü gibi. Tıpkı bundan on iki yıl önce, yolları ayrılmadan önce öptüğü gibi. Ama bir kere öptükten sonra bir daha öpmek istedi. Yumuşacık dudaklar, yumuşacık eller, yumuşacık iç çekişler... Noah bu sefer kendini daha fazlasını istemekten alıkoyamayacağını biliyordu.

Oda gölgeli ve sessizdi, sessiz bir işbirlikçiydi, dünyayı uzak tutuyordu ve Noah'yla Mercedes ilk defa gülüşmüyor, birbirlerine sataşmıyor yahut birbirlerini teselli etmiyorlardı. Kimse ağlamıyordu ya da korkmuş değildi. Kimse veda etmiyordu. Kimse geri çekilmiyordu. Ve Noah'nın kalbi umutla küt küt atmaya başladı.

Ama Mercedes birden kalkıp lambayı kapattığında Noah onun henüz gerçeği görmeye hazır olmadığını anladı. Mercedes Noah'nın dudaklarını yeniden kendininkilere çekti, vücudunu yanına yatmaya zorladı ama hâlâ mış gibi yapıyordu. Aralarındaki şey aşk değilmiş gibi yapıyordu. Noah'ya "ihtiyacı olanı veriyordu", tıpkı onu banyoya girmeye ikna ettiği gün yaptığı gibi. Ve bunu yaparken kendisinin de Noah'ya ihtiyaç duyduğunu inkâr ediyordu.

Noah onu çok iyi tanıyordu. Karanlıkta bile bütün çıplaklığıyla görebiliyordu. Onu elleriyle ve dudaklarıyla görüyordu. Tenini kokluyor, düşüncelerini duyuyor, dokunuşunu hissediyordu ve içinde mış gibi yapan tek bir hücre bile yoktu. Mercedes dudaklarına doğru inledi, aceleciydi, arzuluydu, Noah'nın kıyafetlerini çekiştirerek onu üzerine çıkmaya zorluyordu ama Noah tempoyu belirlemesine izin vermeyecekti.

Mercedes uzun süre yoğun duygular hissetmemek için hızlıca olup bitmesini istiyordu. Noah onu anlıyordu. Ama onun hissetmeye *ihtiyacı* vardı. Buna o kadar çok ihtiyacı vardı ki gözleri yaşarmaya, elleri titremeye başladı. Sataşmak istemiyordu. Tadına bakmak istiyordu. Acele etmek istemiyordu, tadını çıkarmak istiyordu. Yavaş gitmek acıtacaktı çünkü önemsemek acıtırdı. Ve Noah, Mercedes'i önemsiyordu. Onu derinden önemsiyordu.

Geçmişleri bu kadar iç içeyken, birlikte bunca mutluluğu ve acıyı paylaşmışken önemsememesi imkânsızdı. Ama Noah buna karşı değildi. İstiyordu. Banyoda seviştikten sonra ona bir arkadaşında teselli bulduğunu söylemişti. Doğruydum ama daha fazlası da vardı. Noah bunu biliyordu, Mercedes bunu biliyordu ve Noah kabul etmeye hazırdı. Mercedes'ten teselli istemiyordu. Artık istemiyordu. Bu sefer gerçek olmasına ihtiyacı vardı. Mercedes'i seviyordu ve onunla aşkla sevişmek istiyordu. Aşkla sevişmek zaman isterdi ve aceleye getirirlerse Mer bunun aşk olmadığını iddia edebilirdi. Sevginin güvenlik ve istikrardan ibaret olduğu ve kimsenin canının yanmadığı arkadaşlık diyarına kaçabilirdi.

Noah geri çekilip, "Yavaşla, Mer," diye fısıldayınca Mercedes durdu, gözlerini açtı. Gözleri çok güzeldi ve ayışığının aydınlatlığı odada merakla, ihtiyatla parlıyorlardı. Başı Noah'nın kollarının arasındaydı, saçları beyaz nevresimin üzerinde siyah bir ekin yığını gibi uzanıyordu. Noah gözleri gözlerinde, dikkatini kendinde toplamaya kararlı, ağır ağır eğilerek onu yeniden öptü.

"Nefes al," diye emretti. Mercedes dudakları aralanmış, gözleri iri iri açılmış hâlde donakalmıştı. Dikkatle verdiği nefesi Noah'nın dudaklarına çarpıp tenini ısıttı. Noah dudaklarını onunkilere değdirdi –ne baskıyı ne de yoğunluğunu artırıyordu– ta ki Mercedes'in gözleri kapanana ve altındaki bedeni gevşeyene kadar. Mercedes ellerini Noah'nın yüzüne götürdü, saygılı parmaklarla onu keşfetti, keyfini çıkardı ve ardından dudaklarını aralayıp sessizce içeri davet etti.

Uzunca bir süre Noah onu sadece öptü. Ağırlığını üzerinde, ellerini saçlarında, dudaklarını dudaklarında tuttu. Öpüşmek, seks yapmaktan bin kat daha samimiydi. Bazılarının buna karşı çıkacağını biliyordu ama bir evlilik parçalanırken kaybedilen ilk şey seks olmazdı. Öpüşme olurdu.

Mer'in elleri tişörtünün altındaydı, kemerine yakın duruyor, çekip itiyordu ve kıyafetlerini çıkarırlarken bile Noah onu öpmeyi bırakmadı. Mercedes'in elleri açgözlüyken ve gezinirken, yalvarır ve cezalandırırken dudaklarını bir an olsun ihmal etmedi. Noah onu bileklerinden tutarak sabırlı olmaya zorladı ve nihayet ona dokunmaya başladığında bunu amaca götüren araç olarak yapmadı. Onu okşuyordu çünkü tenini parmak uçlarının altında hissetmeyi seviyordu, ipeksi kıvrımlarını, yumuşacık girintilerini, henüz keşfedilmemiş özel yerlerin sıcak kokusunu seviyordu.

"Noah, lütfen. Noah," diye yalvardı Mercedes, kalçasını kaldırdı, ellerini ellerinden kurtararak vücuduna tutundu, okşadı. Noah yavaşça teslim oldu, dudakları dudaklarında içine girdi ve bunu yapar yapmaz öyle bir duygu seline kapıldı ki durması gerekti. Atlas'tı o, Mercedes'in üzerinde asılı dururken dünyanın

ağırlığını omuzlarında taşıyor, köleliğin muhteşem ıstırabından zevk alıyordu.

Mercedes saçını çekip tırnaklarını sırtında gezdirdi, kalçasını kendininkine çekti, onu hareket ettirmeye, kontrolünü kaybettirmeye çalışıyordu. Ama Noah adını mırıldanıp memelerini öptü, boyun oyuğunda ve kulaklarının arkasındaki yumuşak tende oyalandı. İşte o zaman Mercedes'in ağladığını fark etti, gözyaşları gözlerinin kenarlarından akarak saçını ve başının altındaki çarşafı ıslatıyordu.

Noah dudaklarını gözlerinin kenarlarına bastırdı ve yanaklarındaki tuzlu suyu içti, ondan delicesine saklamaya çalıştığı duyguların tadına baktı. Neden ağladığını sormadı. Ağlaması için yalvarmadı. Acısını anlıyor, canını yaktığını biliyordu. Nazikçe, usulca, kibarca... canım yakıyordu. Bir anlığına Mercedes de onunlaydı, teslim olmanın tatlılığında kayboluvermişti, dudaklarına doğru adını hıçkırıyordu. Noah, bir yaz akşamı veranda salıncağında sallanır gibi tembel ve yavaş hareketlerle kendini ona itiyordu, aceleleri yoktu, gidecek hiçbir yerleri yoktu. Derken Mercedes yeniden onunla mücadele etmeye başladı, altdudağını dişlerinin arasına alarak kemirdi, ısırды, kanattıktan sonra dilini ağzına aldı, onun dikkatini, kendi dikkatini yıkılan duvarlarından çekmek için çaresizce çabalıyordu.

Noah'nın nabızı şiddetle atıyor, bedeni köpürüyordu, teslim olmak, ona sabır yerine tutkuyla, tahammül yerine şehvetle karşılık vermek istiyordu. Ama aşkın ıstırabı onları iyileştirecekti – buna inanıyordu– ve daha azıyla yetinmeye, ona daha azını vermeye razı değildi, cezayı üstlendi, Mercedes'in bedeni altında tir tir titrerken bile, Mercedes ona onu bırakması, ona sarılması, gitmesi ve bir daha asla gitmemesi için yalvarırken bile teslim olmadı.

"Buradayım Mer. Yanındayım," dedi, ciğerleri şişmiş, göğsü gerilmiş, iradesi zayıflamıştı. "Ve seni bırakmayacağım. Uçurumun kenarına kadar peşinden geleceğim. Sen hazır olduğunda, bir tanem, hemen arkandan atlayacağım."

“Lanet olsun sana Noah,” diye fısıldadı Mercedes, dudakları titriyordu, ellerini Noah’nın saçına dolamıştı, nefesi kesildi, bakışları onunkileri buldu ve bir an için uçuşunun kenarında birlikteydiler, düşmekle uçmak arasında kalmışlardı. Sonra Mercedes çenesini kaldırdı, gözlerini yumdu ve Noah’ya daha sıkı sarıldı. Noah, gözyaşlarıyla ıslanmış yanakları ve şişmiş dudaklarıyla düşüşünü izledi, peşinden duyguların doruğa çıkıp zonkladığı, durulduğu ve sonunda da kaybolduğu zifiri karanlığa atladı.

Mercedes’in yeniden kendine geldiği ânı hissetti. Kollarının arasında kaskatı kesildi, rahatsız ve kararsızdı, belindeki elleri seğiriyor, onu üzerinden itmek istiyordu. Noah sırtüstü uzanırken onu da beraberinde çekti; ipeksi uzuvları ve dağınık saçları olan gönülsüz en iyi arkadaşını. Elini başından beline kadar indirerek sırtını okşadı, incinen gururunu yatıştırdı, sıkıntılı düşüncelerini sakinleştirdi, ta ki zaman onları itip de yeniden düşünene kadar, bu kez uykunun kollarına düşmüşlerdi.

Noah uzun süre dinlenemeyecekti, şafak sökmek üzereydi ve görev çağırıyordu. Bir saat sonra uyanıp kolunu Mer’in yatağının altından usulca çekti, yataktan dikkatle çıktı. Yatağın yanında durup ona baktı. Hareket hâlindeki Mercedes görülesi bir güzellikti fakat uyuyan Mercedes Timpanogo dağları gibiydi, huzurlu ve güzel, dün de aynı bugün de, herkesten daha uzun ömürlü. Mercedes’te de o nitelik vardı, sanki dünyanın tüm dalgaları üzerine vursa bile sarsılmadan dimdik ayakta dururdu. Cora rüzgârsa Mer kayaydı. Noah bunun kendisini ne yaptığını bilmiyordu ama ikisi tarafından da değiştirilmişti.

Mer’e yeniden dokunmadı –onu uyandırıp silahlarını tekrar kuşanmasına neden olmak istemiyordu– ve yatağın yanına çıkardığı eşofman altını geri giyip odadan sessizce çıktı. Mercedes’i sadece öpmek istiyordu. Bu düşünce onu gülümsetti. Mercedes’i öpmek istemişti. Ama öpücükten sonra gelen her şeyi de istemişti.

Gia’nın odasına uğrayıp beşiğinin başına gitti ve örtüsünü

ince omuzlarına kadar çekti. Gia onu yine üzerinden atacaktı. Hep atardı. Noah üşütmesinden korkuyordu ama hiç üşütmemişti. Uykusunda yay şekilli dudakları aralıktı ve kirpikleri yanaklarının üstüne değiyordu. Çillenmeye başlamıştı. Noah yumuşacık saçlarını okşadı, ona dokunmak, onu sevdiğini söylemek istiyordu, bunu duyacak tek kişi kendisi olsa bile. Tıpkı Mer'in dediği gibi saçları gür ve düz bir şekilde uzamıştı. Doğduğundaki o sarı kabarıklıktan çıkmış, ipeksi ve güçlü bir hâle bürünmüştü, hafiften kızıllaşmaya başlamıştı. Annesi gibi kızıl saçlı olacaktı.

“Benim işe gitmem lazım böceğim. Ama Mer burada,” diye fısıldadı. “Ona iyi bak, tamam mı? Babandan kaçmaya çalışacak. Ama senden kaçmaz. O öyle biri değil. O, sonsuza dek vazgeçmeyen kızlardan. Bir kere seni sahiplendi mi onun olursun. Ve sen onunsun böceğim. Sadece onu, onun da bizim olduğuna ikna etmemiz lazım.”

Mercedes, Gia'nın sesine uyandı. Noah'nın bıraktığı telsizin sesi sonuna kadar açıldı, Gia'nın küçük sesi rüyalarına sızarak onu parça parça görüntülerden ve kopuk bölümlerden alıp içeriye dolan güneş ışığına ve Noah'nın misafir odasına döndürdü.

“Des colores,” diye söyledi Gia. “Des colores.” Colores'i daha ziyade cuh wo ways gibi söylüyordu ama *de*'si kusursuzdu. “Quiri, quiri, quiri, quiri, quiri,” diye cıvıldadı sanki Oscar'ı çağırıyormuş gibi. Pisi, pisi, pisi, pisi. R'yi yuvarlamamıştı ama ona seslendiği kesindi.

Mercedes Gia'yı beşiğinden aldı –artık gerçek bir yatak almanın vakti gelmişti– ve onu lazımlığına oturttu, kendisi de yeni yıkadığı yüzüne –yatağa asla makyajla girmezdi– ve dağınık saçlarına bakmaktan kaçınarak dişlerini fırçaladı. Noah saçlarını parmaklarıyla taramıştı ve sonucunu görmek istemiyordu.

Saçlarını okşamış, onu usulca sevmişti. Sabırla. Ve Mercedes ağlamıştı. *Tanrım, ağlamıştı.* Noah onu tatlı tatlı öpmüştü. Onu o

kadar uzun ve yoğun öpmüştü ki Noah'yı sevmemesi gerektiğini, Noah'nın da onu sevmemesinin en iyisi olacağını unutmuştu.

Lanet olası Noah. Her şeyi berbat edecekti.

"Bitti," dedi Gia, küçük tahtından kalkıp ne kadar sıvı ürettiğine bakarak. Sonra kendini alkışladı. "Aferin, Cii-Yal" dedi.

Mercedes onun küçük poposunu sildi, ganimetini klozete boşalttı ve birlikte ellerini yıkayabilsinler diye onu lavabonun yanına oturttu.

Bu rutini çeşitli şekillerde birçok kez yapmışlardı. Ama o sabah yüzleri yan yana durur, Gia aynadaki yansımasıyla konuşurken Mercedes birden tenlerindeki ve saçlarındaki, göz renklerindeki farkı fark etti ve bir anlığına aklından kimsenin Gia'yı onun kızı sanmayacağı geçti. Baba nasıl olursa olsun, Mercedes'e benzeyen kadınların nadiren Gia'ya benzeyen çocukları olurdu. Bu *kötü* bir şey değildi. Sadece genetik böyle işliyordu. Ama Mercedes, Gia'nın annesi olmak istiyordu. İnsanların Gia'nın onun olduğunu sanmalarını istiyordu. Bu düşüncenin üzerine hemen vicdan azabı duydu.

"Özür dilerim Cora," dedi yüksek sesle konuştuğunu fark ederek.

Gia, "Özüy diyeyim Coya," diye tekrarlayınca güldü ama kalbi acıyordu, gözleri dolmuştu. Aynadaki yansımalarından başını çevirerek Gia'yı tezgâhın üzerinden indirdi ve üzerini giydirdi.

Mercedes günü çılgın bir yoğunlukla geçirirken Gia da ona uydu, çoğunlukla. Evi temizlediler, alışverişe gittiler, dolapları ve buzdolabını doldurdular, gerçi Noah bunu yapmasına sinir oluyor, her seferinde faturayı görmek, harcadığı kadarını ona geri ödemek istiyordu. Ne var ki Mercedes onun isteklerine ve öfkesine aldırmış etmiyordu. İsterse temizlik yapardı. Canının istediğini alırdı ve aldığı şeyler Gia'nın çekmecelerine ya da Noah'nın dolaplarına yerleşiyorsa Noah'nın en iyi arkadaşı ve Gia'nın vaftiz annesi olarak bu onun ayrıcalığıydı.

Noah'nın, bir gece önce kollarında ağlayan ve hiç de *arkadaşça olmayan* bir şekilde kontrolünü kaybeden en iyi arkadaşı.

Mercedes eve döndüğünde yüzüne nasıl bakacağını bilmiyordu. Noah yine gülüp ondan burrito yapmasını mı isteyecekti? Yoksa ona sarılıp karanlıkta yaptığı gibi yavaşça öpmek mi isteyecekti? Mercedes ikisini de kaldırabileceğini sanmıyordu. Kaldıramayacağını biliyordu.

“Özür dilerim Cora,” diye inledi ve önceki gece olduğu gibi onu duyup duymadığını merak etti.

Gia, “Özü diyeyim Coya,” diye tekrarladı.

Mercedes, “Kahretsin,” diye fısıldadı.

Gia, “Kahyetsin,” diye fısıldadı.

Mercedes, Gia’nın ayak tırnaklarına oje sürdü ve sonra Gia, okumaktan ezberlediği resimli kitapların sayfalarını çevirirken kendi tırnaklarına da oje sürdü. Üç tane güveç yapıp ikisini tek kişilik porsiyonlar hâlinde dondurucuya koydu. Hesap hareketlerini kontrol etti, ardından Gia’yı omuzlarına alıp yüz kere squat yaptı. Bacaklarının dermanı kesilip sınırları boşalınca Heather’ı arayıp Noah’nın eve gelmesine kalan son yarım saatte Gia’nın yanında durup duramayacağını sordu. Kendisi yapamayacaktı.

Anlaşılan Heather da yapamayacaktı.

Defalarca özür dileyip Mercedes’in sorununa –Heather’a açıklamayacağı sorununa– bir çözüm üretmeye çalıştı. Ne diyecekti, *Şey, Heather, dün gece damadınla yattım. Yine. Ve şu anda onunla karşılaşmaya çekiniyorum. Benim yerime kızına bakar mısın? mı?*

Heather endişelenerek, “Bir şey mi oldu? Acil bir durum mu var?” diye sordu.

“Yok, yok. İh, sadece... randevum vardı. Önemli bir şey değil. Başka zamana ertelerim.”

“Emin misin? Gia’yı da götürsen olmaz mı?”

Mercedes bir an için bunu düşündü, Noah’yı yarım saat daha atlatmak için Gia’yı olmayan randevusuna götürebilirdi. Ya da sahte randevusuna geç kalmış gibi yaparak o gelir gelmez gidebilirdi. Bu işe yarardı.

“Bir iki saat erteletmeye çalışacağım,” diye geveledi, tam bir yalan ustası gibi yalan söyleyerek.

“Noah kalamamana çok üzülecek.” Heather içini çekti. “O da arayıp Gia’ya bakmamı istemişti. Sanırım bu gece sana sürpriz yapmak istiyordu. Teşekkür etmek için dedi. Jazz’in play-off maçına bilet almış. Gidin, hatta Gia’yı da götürün! Sevebilir ben-
ce. Hem üç yaş altı çocuklardan bilet almıyorlar.”

Mercedes’in göğsü önce ısındı, sonra buz kesti, peşi sıra üst-
dudağında temmuz ayında bir bardak soğuk limonatanın buğulanması gibi damla damla ter birikti.

Sahiden de Noah eve gelmesine bir saat kala, saat 16:30’da Mercedes’i arayıp “oyuna” davet etti. Anlaşılan Mami, Gia’ya bakmayı kabul etmişti.

Mercedes telefonunu bekliyordu ve aklına gelen en ikna edici bahaneyi hazırlamıştı; saat altıda katılması zorunlu personel toplantısı olduğunu söyledi. Böylece Noah onu oyalamadan kaçıp gidebilecekti. Ayrıca Noah’ya onsuz gidebileceğini, –bir iş arkadaşını götürebileceğini– Mami’nin yine de Gia’ya bakacağını da söyledi. Gia’yla geçirebileceği bir geceyi elinden alırsa Mami ona çok kızardı.

Noah kabul etmedi. Biletleri başkasına verecekti; zaten bedavaydılar.

“Toplantıdan sonra geri gel. Maçı televizyonda izleriz, ben de ızgarada biftek pişiririm,” diye önerdi.

“Gloria hepimizi yemeğe götürecektir. Yemek, patron dinlemeye katlanmayı biraz daha kolaylaştırıyor.” Bu da önceden hazırlanmış bir yalandı. Mami onu Gia ve Noah hakkında ve de neden maça gitmediği konusunda soru yağmuruna tutmasın diye odasında yalnız başına yemek yiyecekti.

“Sesin kulağa... delirmişsin gibi geliyor Mer,” dedi Noah.

“Ne?” diye bağırdı, sonra yüzünü buruşturdu. Sahiden de deli gibi konuşuyordu.

“İyi misin?”

“Biraz stresliyim. Halledemeyeceğim bir şey değil. Beş bu-
çukta görüşürüz, tamam mı?”

Noah beş buçukta kapıdan girdiğinde Mercedes hazırды.

Akşam yemeği zamanlayıcısını kurduğu fırında pişiyordu, Gia kollarındaydı ve Noah onu öpmek için eğildiğinde bilerek vücut dilini yanlış okumuş gibi yapıp Gia'yı ona verdi, çantasını alıp Noah'yı yanağından öptü.

"Özür dilerim. Çıkmam lazım."

"Özüy dileyim Coya," dedi Gia. Mercedes yüzünü buruşturdu. Sabahtan beri bunu söylüyordu.

Rengi atan Noah kızma bakakaldı.

"Tuvaletini yeni yaptı -bugün hiç kaza yaşamadık- ama bir şey yemeyeli uzun zaman oldu. Karnı aç. Yemek fırında, yani yemek hazırlamakla uğraşmana gerek yok. Ha bir de öğle uykusuna yatmadı. O yüzden muhtemelen erken yatar."

Noah kucağında kıpırdanıp duran kızı, kırmızı kapılı ve büyük ağaçlı, tertemiz bahçesine bakan iki katlı dar şehir evinin ilk basamağında durmuş Mercedes'in alelacele gitmesini izliyordu.

"Güle güle Meh," diye seslendi Gia. Mercedes çok acelesi varmış gibi yaparak gülümseyip el salladı. Sonra arabasına bindi, Noah'nın araba yolundan ayrıldı ve bir blok kadar uzaklaştıktan sonra gözyaşlarına boğuldu.

ON ALTI

1993

< < < < < < < <

Cora en üst basamakta Noah'yi bekliyordu. Three Amigos'un arkasındaki tepeyi ısıtan ağaçların kızıl yaprakları kadar canlı saçları omuzlarına dökülüyordu. Noah uçaktayken altındaki rengârenk dağlar capcanlıydı. Dağlar capcanlıydı ama annesi ölmüştü.

Onu Carole Stokes bulmuştu. Noah, Mer ya da Alma olmamasına seviniyordu. Mer'in onu ara sıra kontrol ettiğini biliyordu ama Shelly Andelin yatalak değildi. Daha otuz sekiz yaşındaydı. Mer'in uğramasını istemiyordu ve Mer de buna saygı duymuştu. Fakat peş peşe iki gün işe gitmeyince Carole onu bulmaya evine gitmişti. Kapıyı Mer açmıştı ama yatak odasına gidip Shelly'yi yorganın altında ölü bulan Carole'du. Çok fazla uyku ilacı içmişti ve ilaçlar da nihayet görevlerini yerine getirmişlerdi. Shelly ebedi istirahatate çekilmişti. Artık ne demekse.

Noah, Lackland Hava Kuvvetleri Üssü'nde Temel Eğitim'i tamamlamış, hepsi maviler içindeki yüzlerce havacıyla birlikte mezun olmuştu. Çevresindeki herkesin yanında onu tebrik eden biri vardı. Onunsa kimsesi yoktu ama hiç değilse annesi o acemi birliğini bitirene kadar beklemişti. Noah bunun için ona minnettardı. Zamanlaması mükemmeldi. Cenaze işlerini halledebileceği ve evindeki eşyalarını toplayabileceği tek haftada ölmüştü. İkisinin eşyalarını. İkisinin evindeki. Depo bulması gerekecekti. Saklamaya değer çok fazla eşyaları olmasa da küçük bir yer tutması icap ediyordu. Ayrıca defin işlerini karşılaması da

gerekecekti. Biri cesedini yaktırmasını önermişti ama Noah bunu yapmamıştı. Annesi zaten yok gibi yaşamıştı. Sahiden yaşadığını kanıtlamak için mezar taşı olsun istiyordu. Belki de bunu kendisi için istiyordu ama Shelly Andelin külden daha kalıcı bir şeyi hak ediyordu.

"Çok değişmişsin," dedi Cora, Noah ikinci katın merdivenini çıkarırken. Bu merdiveni binlerce kez çıkmıştı ama Cora'ya doğru yürürken kendini son basamağa ulaşamamayı dilerken buldu. Hazır değildi.

"Bizi sürekli beslediler. Egzersiz yaptım ve yemek yedim. On bir kilo aldım." Kaslarının üzerinde kasları vardı. O bile kendini tanımakta güçlük çekiyordu.

"Göğüs kası yapmışsın ve saçların gitmiş."

Noah, Cora'nın bir altındaki basamakta durduğunda Cora hiç te reddüt etmeden kollarını ona doladı ve sımsıkı sarıldı.

Kederin ani, beklenmedik bir tsunami misali yükselip habersizce üzerine vurduğunu hissetti. Ama anlamalıydı. Tüm işaretler ortadaydı; sarsıla gürleye gelgiti kendi içine geçiyor, kimsenin fark etmeyeceği, kimsenin görmeyeceği bir yerde dağılmaya çalışıyordu. Ancak tıpkı okyanus depremi gibi dalgalar eninde sonunda kıyıya vuracaktı. Onu Mer'in beklemesini bekliyordu. Mer'i istemişti. Ama Cora ona sımsıkı sarılıyordu, kolları güçlü, sözleri tatlıydı ve gözyaşları onu sürükleyip götürmekle tehdit ettiğinde Cora sımsıkı sarılmaya devam ederek onu boğulmaktan kurtardı. Gözyaşları dindiğinde yeniden konuştu.

"Alma'yla Sadie evi temizlediler. Her şey kolilendi. Sana yapacak pek bir şey kalmadı."

"O nerede?"

"Sadie mi? İşte. Sen geldiğinde salonu arayacağımı söyledim. İçeri girmek ister misin?"

İstemiyordu. Merdiveni geri inmek istiyordu. Hatta daha da iyi, Abuela'nın yanına gidip başını kucağına yatırmak ve ona Tanrı'yı, amacı, cenneti ve cehennemi anlatmasına izin vermek istiyordu. İnanmadığı ama yine de huzur bulduğu tüm şeyleri, çünkü Abuela hepsinin yerine yeterince inanıyordu. Abuela annesinin Tanrı'nın kollarında olduğunu söylese ona karşı çıkmazdı.

Cora onu clinden tutup ileriye doğru götürdü ve anahtarını çıkarırken bekledi.

Tıpkı dediği gibi odalar tertemizdi, koliler bir kenara yığılmıştı, mobilyalar eski ve son derece perişan görünüyordu. Saklamaya değmezdi. Titreyen uzuvlarla annesinin odasına gidip kapıda durdu. Yatağı kaldırılmıştı. Şilte yoktu –nedenini düşünmek istemiyordu– ama baza hâlâ bir zamanlar üzerinde küçük, kurmalı çalar saatin olduğu komodinin yanında duruyordu. Annesi o komodini hiç süslememişti. Duvarlar da hep süssüzdü ve ev annesi içindeyken nasıl bir his yayıyorsa yine aynı hissi yayıyordu.

Bu boşluğa daha fazla katlanamayarak odadan çıktı. Kendi odasına gidip içeri girdi, kendi evinde yabancı gibi hissediyordu. Odasını derli toplu bırakmıştı ama Mer'in buraya da uğradığını görebiliyordu. Çarşafı yıkanmış, yastığı kabartılmıştı. Eski halı da temizlenmişti. Birkaç yıl önce ordu fazlası ürünlerin satıldığı mağazadan aldığı mühimmat kutusu hâlâ şifonyerinin üzerindeydi ama onun dışında her şey toplanmıştı. Mühimmat kutusunun yanına gidip kapağını açtı. İçinde en değerli hazineleri vardı. Dokuz yaşındayken Mer'in ona yaptığı Sevgiler Günü kartı, İnsanın Anlam Arayışı'nın kenarları aşınmış eski bir kopyası, birkaç fotoğraf ve lisenin birinci sınıfında Utah'ın batı çölüne yaptıkları okul gezisinde bir taşocağından aldığı yarım jeot. Dıştan bakıldığında jeot pek de bir şeye benzemiyordu ama ortasından kıldığında içi koyu mor çıkmıştı ve Noah'nın gördüğü en harika şeydi. Eskiden iki yarısı da ondaydı ancak bir yarısını kaybetmişti.

Noah'nın odasından almak istediği tek şey mühimmat kutusuydu. Onun dışında her şey toplanmıştı, sanki Mer yatacak yere ihtiyacı olacağını biliyormuş ama bunun haricinde onu diğer her şeyden kurtarmak istemiş gibi.

"Şimdi ne olacak?" dedi Cora yatağına oturarak. Noah elinde jeotla yanına oturdu. Kenarları tırtıklıydı ve avucuna batıyordu.

Sahiden şimdi ne olacaktı?

"Teknik Okul için New Mexico'ya gideceğim. Şu anda acil durum izinindeydim. Belki göreve gönderilirim. Bu yönde konuşmalar var. Bu ayın kirası ödenmişti. Cenazeye kadar burada kalacağım, sonra gidece-

ğim." Carole Stokes törenle kendisinin ilgileneneğini söylemişti ki bu Noah'yı rahatlatmıştı. Mezar başında yapılacaktı; dualar edilecek, birkaç konuşma yapılacak ve bir ilahi söylenecekti. Noah, gitarıyla Night Court'un tanıtım müziğini çalıp çalamayacağını merak etti. Fazla hareketliydi. Ve klakson lazımdı. Düşüncelerinin saçmalığına güldü ama gülücüğü hıçkırığa dönüşünce bir eliyle yüzünü sıvazladı. Yeniden ağlamayacaktı.

"Artık beni burada tutan bir şey yok. Ne zaman istersem gidebilirim," diye fısıldadı.

"Ben varım... Sadie var. Seni seviyoruz. Annem, Alma ve Abuela da seni seviyor. Biz senin eviniz. Her zaman da evin olacağız, ne zaman ihtiyaç duyarsan," dedi Cora, onun sesi de ağlamaktıydı. "Sadece... lütfen... gidip de dönmemezlik yapma. Yalvarırım bunu yapma."

Gidip de dönmemezlik yapmamaya söz verebileceğinden emin değildi. Şu anda yapmak istediği tek şey buydu. Bu yüzden uzunca bir süre sessizce oturup isteğini değerlendirdi. Nihayet konuştuğundaysa verebileceği tek garantiyi verdi.

"Mektuplarını seviyorum Cora. Bana yazmaya devam et, tamam mı? Yazarsan ben de sana muhakkak yazarım ve böylece bağımız kopmaz. Mektuplarını dört gözle bekleyeceğim. Beni... şaşırtıyorsun."

"Öyle mi? Neden?"

"Mektuplarında farklısın."

"Yoo. Sadece mektuplarda beni engelleyen şeyler yok," dedi.

"Seni engelleyen şeyler. Bu ne demek?"

"Sözcükler ruhlar gibidir. Sessiz ve hatta biçimsiz. Ama öz dolu. Bir mektupta yazanın özünü görürsün ve dikkat dağıtıcı hiçbir şey olmaz."

"Gördün mü? İşte bu beni şaşırtıyor," diye mırıldandı Noah. Mektupları böyleydi. Bilgilendirici. Aydınlatıcı. Hatta mest edici.

Cora ona gülümsediğinde ne kadar güzel olduğunu bir kere daha fark etti.

"Çok şanslısın," dedi Cora.

"Öyle miyim?" diye sordu Noah, sesi alaycıydı. "Nereden anladın?"

"Babam öldüğünde taşınmak istedim. Onun öldüğü evde kalmak istemedim. Bir haftalığına gitmiştik, hatırlıyor musun? Daireyi boyayıp halılarını değiştirmişlerdi. Annem farklı bir yermiş gibi hissedelim diye yeni bir kanepa almıştı. Babamın tekerlekli sandalyesini götürmüşlerdi ve tüm eşyaları boşaltılmıştı. Ama orada yaşamak, öldüğünü bile bile onu görmek zordu. Sen bu evde kalmak, gözünü her yumduğunda anneni görmek zorunda değilsin. Her şeyi geride bırakmak sana iyi gelecek. Ben babamı hiçbir zaman geride bırakmadım."

"Üzgünüm Cora." Babasının öldüğü yerde yaşamasının ne kadar zor olabileceğini hiç düşünmemişti.

Cora içini çekti. "Konuyu evirip çevirip kendime getirdim. Bu konuda çok iyiyimdir. Özür dilerim." Uzanıp Noah'nın yüzüne dokundu.

"Söylemeye çalıştığım şey şu, bu daireyi arkanda bırakabileceğin için mutluyum. Ama bizi arkanda bırakma. Olur mu? Beni... arkanda... bırakma."

Noah uzun uzun ona baktı, kıpkırmızı dudaklarına, masmavi gözlerine. Mer sıcak melezken Cora tezat renklerdi. Derken Cora eğilip dudaklarını onunkilere bastırdı ve kıyaslama işi başka zamana kaldı.

Mercedes'in yüreği burkulmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış, kendi yolunu seçmiş hâlde en yakın arkadaşlarını Noah'nın yatağında yan yana otururken bırakıp geldiği gibi sessizce çıkıp gittiğini duymadı.

Mercedes bütün hafta Noah'dan kaçtı. Aramalarına dönmedi. Mesajlarına cevap yazmadı. Hiçbir şekilde onunla iletişim kurmadı. Aynı şeyi Noah ona yapsa gidip onu bulur, parmaklarını keserdi. Bu davranışının yanına kalmasına izin vermezdi ve Noah'nın da eninde sonunda peşine düşeceğini biliyordu. Ama o zamana kadar ne demeye çalıştığını anlayacak ve böylece Mercedes o sözleri sesli söylemek zorunda kalmayacaktı.

Korkaklığından utanıyordu. Kendine hem İspanyolca hem de İngilizce lanet okuyup küfürler etti. Ama ne yapacağını bilmiyordu. Bazen kendini düğün davetiyeleri ve aynı evde yaşama hayalleri kurarken buluyor, hemen sonra ürperip haç çıkı-

rıyordu çünkü yürüyebileceğini düşünüyordu. Yürümeyecek bir şey için de bu riske girmeyecekti. Eskiye, Noah'nın sevdiği ancak aşkla sevişmediği Mer'e, ihtiyacı olduğu ama çok ihtiyaç duymadığı Mer'e dönmenin bir yolunu bulmalıydı. Onun yanında yaşlanacak Mer olmak istiyordu, platonik ve ısrarcı, büyü-yünce unutmadığı tek arkadaşı olarak.

Noah onu cuma günü öğle yemeğinde, randevularının arasında yakaladı, zamanlaması kusursuzdu, hızlı adımlar ve ciddi bakışlarla konuşmaya geldi. Asık suratına rağmen çok hoş görünüyordu. Açık mavi gömleğini gri pantolonunun içine sokmuş, kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, kravatını da çıkarmıştı. Bu renkler mavi-siyah gözlerini ortaya çıkarmış, koyu renk saçıyla tezat oluşturmuştu. Aralarında masa vardı ama yine de Mercedes kokusunu alabiliyordu, temiz ve sıcak, tıpkı çam kozalakları ve nane şekeri gibi. Düşünceleri yeniden onun öpücüğüne, verdiği hisse ve korktuğunda bile ona kendini nasıl hissettirdiğine kaydı. Ondan kaçtığı için duyduğu pişmanlık göğsünde büyü-yerek boğazma tırmandı.

"Selam," dedi cılız bir sesle.

"Selam." Noah gülümsemedi ama azarlamadı da. Henüz.

"Saat birde randevum var. Fazla vaktim yok," dedi Mercedes.

"Randevun benim."

Mercedes kaşlarını çatarak randevu defterinde ismini aradı.

"İstersen arkada konuşabiliriz ya da istersen sen beni tıraş ederken de konuşabiliriz ama konuşacağız Mer," dedi.

Mercedes kaçamak cevap vererek, "Listede adın yok," dedi.

"Adımı söylersem başka bir stiliste verileceğimden ve senin burada olmayacağından korktum." Mercedes bunu hak etmişti ama yine ona ters ters baktı.

Noah onu sabırla bekledi. "Burada mı yapacağız?"

"Arkaya gidelim," diye pes etti, midesindeki düğüm fabrikası fazla mesai yapıyordu. Onunla on stilistin ve müşterilerinin dinlemiyorlarmış gibi yaptığı herkese açık alanda konuşmak istemiyordu. Noah belirli bir mesafeden peşinden gelse de Mer-

ædes bakışlarını sırtında, dudaklarını anılarında hissedebiliyordu öyle ki bir daha asla öpüşmemelerini söylemeden önce onu bir kez daha öpse mi diye düşündü.

Fakat personel soyunma odasına girdiklerinde Noah onu köşeye sıkıştırmaya ya da kollarının arasına almaya çalışmadı. Uzun banka oturup gözlerinin içine baktı.

Mercedes oturmadı. Oturamayacak kadar gergindi. Ve hayal kınkılığına uğramıştı.

“Pazartesi günleri Gia’ya bakması için başkasını bulmalı mıyım?” diye sordu Noah. Sesi sakın ve kibardı, Mercedes bunun hastalarıyla konuştuğu ses tonu olduğunu hayal etti, onlarla konuşurken asla hiddetlenmiyor, asla soğukkanlılığını yitirmiyor olmalıydı. Hastalarının bazen bağırıp çağırdığını biliyordu. Ağladıklarını biliyordu ve Noah’yı onların karşısında ellerini birleştirmiş, yüzünde anlayışlı bir ifade, şu anda kendisine baktığı gibi bakarak otururken hayal edebiliyordu.

“Ne? Neden?” dedi aniden ona bir soru sorduğunu hatırlayarak.

“Çünkü besbelli benden kaçıyorsun. Pazartesi günleri Gia’ya bakarsan benden kaçmaya devam edemezsin.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?” diye sordu, konuşmanın yönünü kendi berbat davranışından uzaklaştırmaya çalışarak.

“Mer.” Noah içini çekti. “Gerçekten mi?”

Mercedes aşağı yukarı yürümeye başladı. “Anlamıyor musun? Bu –tam da bu yaşadığımız an– y-yatmamızın neden b-berbat bir fikir olduğunun kanıtı. Bak, yerime başkasını bulmak istiyorsun! Aramız tuhaflaştı ve yeni bir bebek bakıcısı istiyorsun. Böyle olacağını biliyordum. Bu yüzden sana bu kadar direndim.”

Noah sesini kibarca yükselterek, “Bana bu kadar direndin?” dedi.

“Benimle bu tonda konuşma Noah Andelin. Ciğerini biliyorum. Ne kadar da sakın ve kibarsın. Ama ben düşmem.”

“Neye düşmezsin Mer?” Sesinde öfke yoktu. Alay yoktu.

“Seninle aşka düşmem!”

Noah bakışları yumuşak, yüzü sakin, Mercedes'e uzun uzun baktı. "Çok geç. Zaten mesele bu değil mi? Birbirimize âşık olduk ve sen istediğinin bu olduğundan emin değilsin... *ben* olduğumdan emin değilsin. Ve bunu bana nasıl söyleyeceğini bilmiyorsun."

Mercedes onu istiyordu. Sahiden istiyordu. Deliler gibi istiyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup sonra yeniden çözdü. Banka oturdu, sonra yeniden kalktı, Noah'ysa sessizce onu izliyor, sözlerini doğrulamasını ya da yalanlamasını bekliyordu. Bacaklarını hafifçe açmış, dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini de birleştirdiği ellerinin üzerine koymuştu. Bu konuyu böyle açık açık konuşacak özgüveni nereden bulmuştu? Cesareti nereden bulmuştu?

"Hani birkaç kötü gün geçirmiştin ya? Ben de gelip sana patronluk taslamıştım. Bana ihtiyacın olan şeyin... banyo yapmak... olmadığını söylemiştin, hatırlıyor musun?" diye sordu Mercedes, anlamasını sağlamak için söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışarak. Banyo sahnesini konuşmak bir hayli zordu.

"Evet. Sen de bana tam da ihtiyacım olan şey olduğunu söylemiştin. Haklıydın."

"Hatalıydım," diye karşı çıktı.

"Hayır, hatalı değildin. Leş gibi kokuyordum. Üç gündür ne duş almış ne bir şey yemiştin ve depresiftin. Haklıydın."

"Sınırlarına saygı duymadığım için hatalıydım," dedi, kendini eleştirmesine rağmen Noah'ya parmağını sallayarak.

"Sınırlarıma mı?"

"Evet," dedi kararlı bir sesle.

"Ne sınırı? Sekiz yaşımızdan beri birbirimizin en yakın arkadaşız. Aramızda sınır falan *yok*. Sen sadece benim için en iyisini istedin."

"Ama mesele de bu zaten Noah. Kimse senin için neyin en iyisi olduğuna karar veremez, sadece *sen* verebilirsin," dedi Mercedes her bir kelimeyi bastıra bastıra söyleyerek. "Ben benim için en iyi olana karar veririm, sen senin için en iyi olana karar verirsin ama buna saygı duymazsak o zaman hiçbir ilişkimiz kalmaz."

"Saçma sapan konuşuyorsun Mer," dedi Noah usulca.

Mercedes'in onu terslediği gibi o da Mercedes'i tersleseydi dinlemesi çok daha kolay olurdu ama Noah sözcüklerini öyle bir otoriteyle, öyle bir güvenceyle söylemişti ki böylesi canını daha çok yakmıştı.

Dişlerini sıkarak, "Benim sınırlarım var," dedi. "Geçen hafta sınırlarıma saygı duymadın."

"Sen benimle seks yapmak istedin, ben de seninle seviştim. Bundan mı bahsediyorsun?"

"Evet! Sevgilinle... ya da karınla *sevişirsin*. Ben senin karın değilim!"

"Benim karım yok Mer. Ben bunu kabullendim. Peki ya sen?" Sesini yükseltmemişti ama gözleri parlıyordu.

"Evet kabullendim. Ama bunun konumuzla alakası yok. Ben senin karın değilim. Gia benim kızım değil. Ve bu da bizim ilişkimiz değil. Sınırlarıma saygı *duymana* ihtiyacım var, tamam mı?"

Noah kulaklarına inanamayarak başını iki yana salladı ve ellerini çözüp ne zaman sakinleşmeye ya da düşüncelerini toparlamaya ihtiyaç duysa yaptığı gibi sakalını sıvazladı. Birden ayağa kalkınca Mercedes basıp gideceğini sandı. Ama gitmedi. Sırtı ona dönük, başı eğik, elleri ceplerinde öylece durdu.

Sessizliği öyle gürültülüydü ki Mercedes susması için bağırarak istedi. Kalbi küt küt atıyor, avuçları terliyordu. Eteğine silip kapıya doğru yürüdü, hareket etmek, nabzına yetişmek istiyordu.

"Pazartesi sabahı evine geleceğim. Erkenden. Her zamanki gibi. Çift vardiya çalışmadığın sürece pazar geceleri kalmak yok artık. Ayrıca saçın uzamış ve sakalının da kısaltılması gerek," diye emretti dengesini bulmaya, onun da kendininkini bulmasına yardım etmeye çalışarak. "Bugün vaktimiz yok. Bana mesaj at, çarşamba gününe sıkıştıracağım. Gia'yı da getir. Kakülleri gözlerine girmeye başladı."

Noah ona doğru dönüp, "Demek böyle olacak?" diye mırıldandı. Gözlerindeki canlılık sönmüştü.

"Evet. Böyle olacak." Bunu yapmak onu öldürse bile eski Noah'yla Mer'i geri getirecekti.

Noah başıyla onayladı. "Peki ya sana katılmıyorsam?"

"O ne demek?"

"Ya kabul etmezsem? O zaman ne olacak? Ya senin dediğin gibi yapacağız ya da hiç mi yapmayacağız?"

Mercedes çaresizce omzunu silkti. "Ama... her zamanki gibi olacak, eskiden olduğu gibi." Sesindeki yakarış canını sıktı. Arkadaşı olması için ona yalvarmak zorunda olmamalıydı.

Noah yeniden başıyla onayladı ama söylediklerini kabul ettiğinden değildi. Duyduğunu göstermek için onaylıyordu. "Eskiden olduğu gibi. Anladım," dedi düz bir sesle.

Mercedes çekinerek, "O zaman iyi miyiz?" diye sordu.

Noah iç çekip başını salladı, karşı çıkıyordu ama Mercedes'in duymak istediği sözleri söyledi ve Mercedes de çelişkili mesajını duymazdan geldi. "İyiyiz Mer."

"Gerçekten mi?" Rahatlamayla içi ürperdi.

"Gerçekten." Noah gülümsemediği gibi bakışları da soğuktu ama tartışmıyorlardı, Mercedes'i Gia'yı da alıp hayatından çıkarmakla tehdit etmemişti. Mercedes mutsuz Noah'yla idare edebilirdi. Asıl katlanamayacağı, Noah'nın hiç olmamasıydı. O da görecekti. Sonunda böylesi ikisi için de iyi olacaktı. Her şey yoluna girecekti. Mercedes yoluna sokacaktı.

Çarşamba günü Mercedes'in erken randevusu yoktu ve salonu Gloria açacaktı; Keegan iki ay önce gittiğinden beri o açıyordu. Mercedes öğleyin Maven'a geldiğinde yüzünde güller açan bir Gloria'yla karşılaştı.

"Geri döndü, Mercedes. Geri döndü!"

Mercedes nefesi boğazma tıkanarak ona bakakaldı.

"Ne?"

"Keegan Los Angeles'ı sevmemiş, kayda değer bir şey bulana kadar bizimle kalacağına söz verdi. Sabahtan beri inanılmaz bir hareketlilik var. Haber hemen yayılmış, salona gelenlerin, ondan randevu koparmak için arayanların ardı arkası kesilmedi."

Mercedes gittikçe artan bir dehşetle öksürmeye başladı.

Gloria endişelenerek sırtına vurdu. "İyi misin?"

Mercedes başıyla onaylayıp gülümsedikten sonra uyuşmuş bir hâlde danışma bölümünün etrafından dolaşp yan yana dizli parlak tezgâhların oraya gitti. İçerisi tıklım tıklım doluydu ve Keegan onun tezgâhındaydı. Kendi tezgâhı salonun yeni düzene dahil edilmişti ve o sabah çalışmayan tek stilist Mercedes'ti. Gloria'nın Keegan'ı geçici olarak onun tezgâhına yerleştirmesi mantıklıydı.

Keegan gülümseyerek tavsiyelerde bulunuyor, müşterisinin başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu ama Mercedes'i görünce gülümsemesi soldu ve sandalyesinde –Mer'in sandalyesinde– oturan kadına göz kırpıp izin istedi, stajyerlerden birine parmağını şaklatarak müşterisinin saçını yıkamasını, işi bittiğinde de geri getirmesini istedi.

Mercedes hızla yanından geçerken peşine takıldığını hissetti. Nefes alıyordu ama yeterince derin alamıyordu çünkü ciğerleri yanıyor, verdiği nefesler ağzından sıcacık çıkıyordu.

"Dönmüşsün," dedi soyunma odasına girerken.

"Döndüm."

"Böyle anlaşılmamıştık."

"Eh, hayatımı kazanmam lazım."

Mercedes şaşkına dönmüş hâlde ona bakmaya devam edince ellerini saçlarının arasından geçirerek yeniden denedi. "Bak, Mercedes. Ben... yapamadım... yapamadım işte. Gitmek istemiyorum. Hayatım burada. Burada mutluyum. İnsanlar beni seviyorlar. Müşterilerim var ve çok iyi para kazanıyorum."

"Peki... tamam. O hâlde meselenin özüne gelelim. Benden aldığın yirmi bin doları geri verecek misin?"

"Veremem. Özür dilerim. O para gitti. Sana demiştim... sadece paranın çözebileceği bir sorunum vardı."

"Peki Gia?"

Kısacık bir an boş boş baktıktan sonra ifadesi değişti. Başta kimden bahsettiğini anlamamıştı.

“Henüz karar vermedim,” diye yalan söyledi.

“Anladım. Peki ne zaman karar vereceksin?” Sinirden sesi tit-rese de gözünü gözünden ayırmıyordu.

“Bilmiyorum, Mercedes. Ayrıca seni ilgilendirmez. Bu konuya kendini sen dahil ettin, şimdi sırf sen ya da bir başkası istiyor diye şehirden çekip gidecek değilim,” diye çıkıştı, sanki o Mercedes’e değil de Mercedes ona yanlış yapmış gibi. “Şartları konuşmak istiyorsan kulağım sende. Ama yüksek bir meblağ ve yan haklar veremeyeceksen seçeneklerimi açık tutacağım.”

Mercedes arkasını döndüğü gibi odadan çıktı. Biri arkasından seslendiyse de uzun adımlarla, topuklarını yere vura vura yürümeye devam etti. Gloria’nın önüne geçip durduğunda Gloria ona şaşkın şaşkın baktı. Yüzünde, gözlerinde bir şey olmalıydı çünkü daha konuşmaya başlamadan kadının benzi attı.

“On dört yaşımdan beri burada çalışıyorum,” dedi Mercedes alçak sesle. “Maven’a kalbimi ve ruhumu verdim. Sana sadakati ve enerjimi verdim Gloria, sen de bana hep iyi davrandın, beni burada bir geleceğim olduğuna inandırdın. Ama Keegan Tate’le çalışmam. Ya o gider ya da ben.”

“Mercedes,” dedi Gloria afallamış hâlde. “Neden?”

“O bir yılan. O bir hain. O bir yalancı.”

“Ah, hayır. Onunla yattın mı tatlım?” diye fısıldayarak eline uzandı. Mercedes geri çekildi. “Hayır. Onunla yatmayacak kadar kendime saygım var. Onunla yatmayacak kadar akıllıyım da. Ama ona bir kere *güvendim* ve bu güvenin bedelini bayağı yüklü ödedim. Bir daha olmaz.”

“Mercedes yapma ama.” Keegan stil alanıyla daruşma bölümünün arasındaki kemerli girişte duruyordu. Görünüşe göre Mercedes’in söylediği çoğu şeyi duymuştu.

Gloria iri iri açılmış gözleriyle, “Keegan? Neler oluyor?” diye sordu. “Ne yaptın?”

“Sorunu olan Mercedes. Ben buraya sadece çalışmaya geldim ve döndüğüm için mutluyum,” dedi sakince, kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Mercedes? Daha açık konuşur musun?”

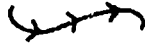
Mercedes hikâyenin tamamını bütün iğrençliğiyle beş saniyede anlatmayı düşündü, bu kadarı Keegan’ın tutuşmasına, Gloria’nın korumacı içgüdülerinin harekete geçmesine yeterdi. Ama Keegan Tate’in Gia’nın biyolojik babası olabileceğini kimseye söylemeyecekti.

“Keegan’ın ayrıntı vermemi isteyeceğini sanmıyorum Gloria. O ne yaptığını biliyor. Ben ne yaptığını biliyorum. Bu kadarı yeterli olmalı.”

“Mercedes, s-sırf sen öyle istiyorsun diye Keegan’ı kovalamam,” diye kekeledi Gloria.

“Peki. O zaman iki haftalık ihbar sürem başladı say Gloria,” dedi Mercedes. Döndü ve yolundan çekilecek kadar akıllı olan Keegan’a çarparak yanından geçip gitti.

“Bu arada, beş dakika sonra randevum var, Keegan’ın tezgâhımdan ve benden olabildiğince uzak durmasını istiyorum. Yoksa bugün son günüm olur, müşterilerime de onun yüzünden ayrıldığımı söylerim.”

Mercedes günlerce öfke ve çaresizlik girdabında yüzmüş, sonunda kendini yeniden öfkenin kollarında bulmuştu. Sonraki cuma günü, Maven’daki son vardiyasından dört gün sonra girdaptan kurtulmuş ancak bu sefer de bataklığa saplanmıştı. Korkusu, her hareket ettiğinde daha da kötüleşen ruh emici bir delikti. En kötüsü de kimseden yardım isteyemiyordu. Olanları kimseye anlatmamıştı. İş arkadaşları işten ayrılacağını biliyorlardı ama nedenini bilmiyorlardı. Müşterileri işten ayrılacağını biliyordu –hepsine kartını vermiş, hepsinden iletişim bilgilerini almıştı– ama sebebini onlara da söylememişti.

İşten ayrılıyordu. Birikimi ciddi biçimde tükenmişti ve hemen başlayabileceği başka bir iş ayarlamamıştı. Maven’dan başka hiçbir yerde çalışmamıştı ve hep bir planı vardı. Ama artık yoktu. Hayatında ilk defa ne yapacağını bilmiyordu.

Başkası için çalışmak istemiyordu. Kendi yerini açmak istiyordu. Müşterisi çoktu ama çoğu peşinden yeni güzellik salonuna gitmezdi çünkü insanlar rutinlerine bağlıydılar. Kadınların çoğu Maven'a gitmeye devam ederlerdi çünkü buna alışmışlardı. Ve Mercedes onları götürebileceği rahat ve uyumlu bir yer bulamazsa elinde kalanları da kaybedecekti. Yeniden işbaşı yapmak için aylarca bekleyemezdi. Hemen olmak zorundaydı. Sorunsuz biçimde. Ama hazırda planı yoktu.

Kiralık dükkânlara bakıyor, hesap yapıyor, telefonlar açıyordu ama bunca gelecek kaygısının ortasında bile düşünceleri Noah'yla doluydu. Onu delicesine özlüyordu ve hayatında ilk defa ona içini dökemiyordu. Nasıl döneceğini bilmiyordu. Bu hikâyede çok fazla bileşen, çok fazla sır, çok fazla acı vardı. Onun hikâyesi *Noah'ya* acı verirdi, bu yüzden, kendini kurtarmak için bile olsa, ona anlatamazdı.

Noah iyi olduklarını söylemişti ama iyi değildiler. Mercedes kendine asla yapmayacağına söz verdiği, içten içe yapmaması gerektiğini bildiği şeyi yapmıştı. Onunla yatmış ve onu kaybetmişti. Belki sonsuza kadar değildi. Belki tamamen değildi. Ama dostlukları yara almıştı ve şu sıralar onu iyileştirecek dikkati ya da metaneti yoktu.

Dünyası altüst olmuştu, cuma sabahı salonu açıp da Cuddy'yi arka kapının önünde onu beklerken görünce yaşadığı kaosa bir katman daha eklendi. Korkudan çılgık attı ve hemen elini kaldırarak onu uyardı.

"Artık buraya gelmemelisin Cuddy," dedi, içeri girip kapıyı ardından kilitlemesi gerektiğini bilerek. Ama bunu düşünürken bile bakışları cılız vücudunda, pejmürde kıyafetlerinde dolaştı, ak saçlarına, hüznü dolu mavi gözlerine takıldı ve ondan korkmadığını fark etti.

"N-neden?" diye kekeledi Cuddy. "Artık arkadaş değil miyiz Bayan Lopez?"

"Yakında buradan ayrılıyorum Cuddy. Haftaya çarşamba Maven'daki son günüm."

"Ah, olamaz!" dedi Cuddy. "Neden? Nereye gidiyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Henüz karar vermedim."

"Yine de saçımı keser misiniz?" diye yalvardı Cuddy.

"Bugün olmaz Cuddy. Geçen seferden beri daha bir ay oldu, hem konuşmamız lazım." Arka otoparkın kenarındaki alçak duvarı işaret edip oturması için el etti. Kendisi de Cuddy'nin yanına oturup derin bir nefes aldı, sorgusuna başlamaya hazırdı fakat Cuddy ondan önce davrandı.

"Sizin için endişeleniyorum Bayan Lopez."

Mercedes şaşırarak, "N-neden?" dedi.

"Çünkü... çünkü Bayan Cora sizin için endişeleniyor. Bu yüzden..." devam edemedi.

"Bu yüzden mi arabamı çaldın?" diye sordu usulca. Cuddy yüzünü sıvazlayıp birkaç kez gözlerini hızlı hızlı kırıştırdıktan sonra başıyla onayladı, itirafıyla omuzları düştü.

"Ama aslında çalmadım. Sadece... yerini değiştirdim."

"Cora'nın küçük kızı arabadaydı. Arabayı götürerek aklımı başımdan aldın. Çok korktum Cuddy. Yaptığın şey çok yanlış."

"Bana yanlış gelmedi," diye fısıldadı. "Korkutucuydu. Ama yanlış değildi."

Mercedes başını salladı. "Bunu neden yaptın Cuddy?"

"Onu görüp duruyorum. Bayan Cora'yı görüp duruyorum. Kızı için korkuyor. Sizin için ve Noah için korkuyor. Bunu yapmamı istediğini sandım."

"Taşları neden bıraktın? Aklıma senin geleceğini biliyor olmalıydın."

"Özür dilemek istedim. Sizi ya da küçük kızı korkutmak istememiştim. Bazen ne yapacağımı bilemiyorum. Deniyorum... ama yanlış seçim yapıyorum."

"Kesinlikle yanlış seçimdi."

"Ama bana yanlış gelmedi," diye fısıldadı yeniden. "Hem size en güzel taşlarımı bıraktım. Biri size, biri Gia'ya, biri de Noah'ya. En çok da Noah için üzgünüm."

"Beni mi takip ediyorsun Cuddy?"

"Hayır... pek sayılmaz. Sizin arabanız var. Benimse iki ayağım." Tabanını koli bandıyla yapıştırdığı botlarından birini havaya kaldırıncı Mercedes içini çekti.

"Sana yeni bir çift ayakkabı almamız lazım Cuddy. Bunlar ölmüş."

"Evet. Ruhlarını teslim ettiler," diye onayladı Cuddy. "Bir keresinde Noah bana kendi ayakkabılarını vermişti. Bunu biliyor muydunuz Bayan Lopez?"

"Söyledi," dedi Mercedes. "Noah insanların acı çektiğini görmekten hoşlanmaz."

"Noah iyi bir çocuk. İyi bir adam," diye düzeltti kendini Cuddy. "Bana kazağını, çoraplarını, ayakkabılarını verdi. Montunu verdi. Hatta bana ilk taşımı verdi. Ondan sonra... taş toplamaya başladım çünkü bana kendimi güvende hissettirdiler. Beni uçmaktan korudular... anlarsın ya."

"Sana ilk taşını mı verdi?" Mercedes gülümsemeden edemedi. Bazen Cuddy çocuk gibi oluyordu ve ondaki bir şey yüreğini cız ettiriyordu. Hep öyle olmuştu.

"Evet. Montunun cebindeydi. O zamandan beri saklıyorum." Cuddy elini eskimiş kotunun cebine atıp kırık bir jeot taşının yarısını çıkardı, mor kristalleri taşın kürenin içinde küçük bir perikulesi gibi görünüyordu.

"Bunu bulduğunda ben de yanındaydım," dedi Mercedes, tuhaf biçimde duygulanmıştı. "Sıradan gri bir taş gibi görünüyordu. Sonra Noah kazmayla vurunca ortadan yarıldı. İçini görünce havalara uçmuştu."

"Ona geri vereyim mi?" Cuddy jeotu tuttuğu elini uzattı. "Belki de bana vermek istememiştir."

"Neden kendin sormuyorsun? Seni tanıyor," dedi Mercedes. "Gerçek adını biliyor."

"Biliyor mu?" diye kekeledi Cuddy. "Beni hatırlarsa korkacağını düşünerek ondan hep u-uzak durdum. İnsanlar kötü şeyler yaptığını söylediler."

"Arabamı götürmen kötü bir şeydi. Polisler buraya gelersen onlara haber vermemi istediler."

Cuddy ağır ağır başıyla onayladıysa da ayağa kalktı ve sanki kaçmaya hazırlanır gibi adım adım geri çekildi. "Anlıyorum."

"Bunu yapmayacağım Cuddy. Polisi aramayacağım."

Birden durdu. "Aramayacak mısınız?"

"Hayır. Aramayacağım. Ama bana bir daha böyle bir şey yapmayacağına söz vermeni istiyorum. Sana yanlış gelmeyebilir ama yanlış. Nedenini anlıyor musun?"

"Sizi korkuttum."

"Hayatımın en kötü ânıydı."

"Bayan Cora'nın ölümünden daha mı kötüydü?"

"Ondan bile kötüydü Cuddy."

"Özür dilerim Bayan Lopez. Bakın... Salonun çevresinde dolaşırım çünkü Bayan Cora öyle yapmamı istiyor. Sizi cadde-nin karşısındaki benzinciye girerken gördüm." Duyduğu hisle dudakları büzüldü ve açık bir endişeyle yüzünü sıvazladı. "O da sizi izliyordu. Salonun önünde arabasında oturmuş sizi izliyordu. Bebeği çalmasından korktum."

"Kim?" diye sordu Mercedes, kafası karışmıştı.

"Keegan."

"Keegan beni mi izliyordu?"

"Evet. Sizi izliyordu... ben de onu izliyordum. Güçsüz biri o, Bayan Lopez. Benim gibi güçsüz."

"Ne demek istiyorsun Cuddy?" Mercedes sersemlemişti, bir yandan söylediklerini sindirmeye çalışırken bir yandan da düşüncelerine yetişmeye çalışıyordu.

"Keegan gibi insanlar... benim gibi insanlar... biz kendi boku-muzu nasıl temizleyeceğimizi bilmeyiz." Yüzünü buruşturdu. "Affedersiniz Bayan Lopez. Biz unutmak için hap içeriz, saklanmak için hap içeriz, daha iyi hissetmek için hap içeriz. Ben artık içmiyorum. Ama o içiyor," diye suçladı Cuddy. "Keegan hap içiyor. Ve satıyor da."

ON YEDİ

1993

Shelly Andelin'in arkasından ağlamadılar. Onu iyi tanımıyorlardı. Üzerinde üniforması, elinde kepi, mezarının başında onu anmak için elinden gelenin en iyisini yapan Noah'ya ağladılar. Noah, kendini her şeyden ve herkesten soyutlayarak yaşamış bir kadını insanlaştırmak ve kişileştirmek için hayatını kısaca anlattı: Doğdu, yaşadı, çalıştı ve öldü.

Carole Stokes, Shelly'nin istikrarını ve iş ahlakını, güvenilirliğini, sadakatini övdü. Bu dünyada tek bir arkadaşı ve gidecek hiçbir yeri olmayan karnı burnundaki genç Shelly Andelin'le tanışmasını anlatırken duygusallaştı, o zamanlar karnındaki oğlu şimdi kocaman adam olmuştu, Noah onun gururu, onu tanıyan herkese Tanrı'nın lütfuydu. Çocuklarımız başarılı hayatın ölçütüyse, dedi Carole, o zaman Shelly son derece başarılı bir hayat yaşadı.

Carole sözünü bitirdiğinde Noah yutkunarak Mercedes'e baktı ve Mercedes de tıpkı söz verdiği gibi ellerinde kahve kupası kutularıyla öne çıktı. Aptalcaydı ama hiç yoktan iyiydi. Bu fikri Shelly Andelin'in eşyalarını toplarken bulmuş, Noah da kabul etmişti, hatta bahsettiğinde gülümsemişti.

"Shelly Andelin hiçbir zaman konuşkan biri olmadı ve az konuşan bir kadın olarak motivasyon kupalarına ilgisi bana çok... sevimli gelirdi," dedi doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak. "Ona değer veren herkes burada. Noah ve ben ona ait bir şeyin... hayatının küçük bir

parçasının... size onu hatırlatacak bir andacın sizde kalmasını isteyeceğini düşündük. Shelly sohbet etmekte iyi değildi, belki de hiç onunla karşılıklı kahve içme fırsatınız olmamıştır. Gelin şimdi... hep birlikte içelim... ve onu sevgiyle analım."

Mercedes, Shelly'nin kupalarını açık mezarın etrafında toplanmış gruba tek tek dağıtmaya başladı. Alma'yla Abuela da peşinden dolaşarak kupalara iki büyük termotan kahve doldurdular. Her renkten kupa vardı ama onları dikkat çekici kılan farklı tonları değildi. Her kupanın üzerinde başka bir alıntı yazıyordu. Şirin, özlü hatta komik bile değildiler, herkesin zaman içinde biriktirmeye başladığı şu bayağı çeşitlilikten hiç değildiler. Shelly her bir mesajı özenle seçmişçesine son derece özgül bir koleksiyonu.

Seramik kupaların üzerine basılmış sözler neşeli tebrik kartlarında denk geleceğiniz cinstendi, çoğu insanın şöyle bir göz attığı, hatta okumadan geçtiği cinsten. Umud ve şiirsel öğretilerle dolu süslü cümlelerdi ve Mercedes kupaları yıkayıp kutuya koyarken hepsini okumuş, okudukça Shelly Andelin'in seçimlerine olan hayranlığı artmıştı. Kupaların üzerindeki düşünceler Shelly'nin hayatının başka hiçbir yerine yansımamıştı. Ne evinin duvarlarına ne konuştuğu sözlerle, ne de izlediği programlara. Günlüğü yoktu, İncil'i okumamıştı, evdeki tek kitaplar Noah'nın odasındakilerdi, duvarın önünde dizili duruyorlardı. Ama Shelly'nin kupaları âdeta küçük birer vaaz veriyordu, sanki günlük kahvesi onun diniydi ve Mercedes bu kupalardan büyülenmişti.

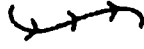
Mercedes, Noah'ya, Cora'ya ve son olarak da Mami'yle Abuela'ya birer kupa verdi, Mami'yle Abuela kendi kupalarını doldurduktan sonra Mercedes'in kendine sakladığı kupayı da doldurdular. Bardaklıktaki son kupa buydu ve Mercedes bunu gördüğünde gözlerine inanmamış, Abuela'nın özlü sözlerinin bir şekilde ticarete döküldüğünü düşünmüştü. Oysa Shelly'nin kupasının üzerindeki yazı Abuela'ninkiyile aynı değildi. Kupada şöyle yazıyordu: "Sonunda üç şeyin önemi vardır: Ne kadar sevdiğinin, ne kadar zarif yaşadığının ve sana göre olmayan şeylerden ne kadar kibarca vazgeçtiğinin."

Mercedes melankolik alıntılı toz mavi kupaya uzun uzun bakarak Shelly'nin neden onu seçtiğini merak etti. Shelly Andelin gerçekte ne

kadar sevmiştii? O kadar zarif yaşamıştı ki neredeyse hiç yaşamamıştı. Ve Mercedes kibarlıktan mı yoksa korkudan mı bilmiyordu ama Shelly, Noah dışında hayatındaki her şeyden vazgeçmişti. Sonunda ondan da vazgeçmişti. Belki de bu dünyada onun için hiçbir şey olmadığına inanıyordu.

Kupaların hepsi dolduktan sonra Mercedes kendi kupasını kaldırdı. "Shelly Andelin'e. Seni özleyeceğiz."

"Shelly'ye," diye katıldı diğerleri. Kupalar aynı anda kalktı ve yas tutanlar birer yudum alarak normalde kahvesini yalnız içen kadınla sessizce kupalarını paylaştılar.

"Dr. Noah, ben Moses Wright." O kendini tanıtmasa bile Noah onun bu çekingen sesini tanırıdı.

"Moses, nasılsın?" Sesini duyduğuna çok sevinmişti. Ne zamandır onun için endişeleniyor, nasıl olduğunu merak ediyordu.

"Yaşıyorum Doktor. Tag da yaşıyor, gerçi kendisi bela bulmaya meyilli biri."

"Neredesiniz? Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Fransa'dayız. Ve güvendeyiz... en azından şimdilik."

Hiçbirimiz güvende değiliz. Bu sözler Noah'nın zihninde yankılanırken yıllar öncesine ait bir anı yüzeye çıkmaya başladı. Noah'ysa Moses'a ve neden aradığına odaklanmak için onu geri itti.

"Fransa mı?"

"Fransa. Londra'ya gittik, İrlanda'ya gittik –Belfast'la Tag pek iyi anlaşılamadılar– yarın da İspanya'ya gideceğiz. Tag boğalarla koşmak istiyor."

Noah inledi.

"Aynen. Ben de öyle dedim," diye şakalaştı Moses. Sesi kulağa iyi geliyordu. Neşeli. Ama sonra sadede geldi ve genç sesi kasvetli hâline geri büründü.

"Şey, doktor. Cora... Durduk yere onu yeniden görmeye başladım."

Noah kendini hazırladı. Son zamanlarda Cora'nın adıyla başlayan her cümle ona felaket getiriyordu. Sakalını sıvazladı.

“Ne demek istiyorsun Moses?”

“Bana Lopez’i gösterip duruyor.”

Noah soluğu kesilerek, “Mercedes’i mi?” dedi.

“Evet. Küçük dostunu.”

Noah neredeyse kahkaha atacaktı. Yaralı Yüz filminde Al Pacino’nun bomba atar kullanırken, “Küçük dostuma merhaba deyin,” dediği sahneyi hatırlamıştı. Mer’i bomba atara benzetmek çok da yanlış bir benzetme sayılmazdı. Ama Moses gülmüyordu.

“Lopez Montlake’e beni görmeye geldiği gün çizdiğim resimleri sana gösterdi mi doktor?”

“Evet. Gösterdi.”

Moses küfretti, rahatlaması iki kıta ve bir okyanus ötesinden bile hissedilebiliyordu. “İyi. Ben nasıl... kahretsin.”

“Moses?”

“Kâğıt bebekler. Onları gördün mü?” diye üsteledi.

Noah birbirine bağlı figürlerin olduğu resmi düşündü. O, Mer ve Cora. O, Mer ve Gia. Sanki Cora onlara rızasını veriyor gibiydi. Bu düşünce içini rahatlattı. O zaman kendine resmi bu şekilde yorumlama izni vermemiş. Ama belki... şimdi verebilirdi.

Moses, “Resimdeki adam var ya? Cora bana onu gösterip duruyor,” diyerek düşüncelerini böldü.

“Adam mı?” Noah ne demek istediğini anlamadı.

“Evet. Biliyorsun işte. Kâğıt bebekler. Cora, küçük kız ve adamı birlikte çizdiğim resim. Cora bana o adamın yüzünü gösterip duruyor. Onu... tanıyor musun?” diye sordu Moses, sözleri o kadar baskıcıydı ki Noah’nın boğazı düğümlendi.

“Cora sana Mer’in bir adamla olduğu görüntüler mi gösteriyor?” diye sordu.

“Evet ama... birlikte değiller. Sanırım Lopez’in başı dertte.”

Aklında bin bir düşünce dönmeye başlayan Noah sessiz kaldı. Moses onu hiç aramamıştı. Ciddi anlamda endişelenmedikçe onu aramazdı.

“Kapatmam lazım doktor. Yarın aramaya çalışacağım. Ama

söz veremem. Günün çoğunu trende geçireceğiz. Cora'yı bir daha görmezsem her şey yolunda demektir. Sana daha fazlasını söyleyemem. Ama fırsat bulur bulmaz arayacağım... her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için. Lopez'e selam söyle."

"Teşekkürler Moses," dedi Noah ama telefon çoktan kapanmıştı.

Evden çıkması on dakika sürdü. Yatma vaktiydi ama sabahı bekleyemezdi. Gia'nın üzerinin değiştirilmesi gerekiyordu, bir çorabını giydiremeden diğerini çıkarıyordu ve ayakkabı giydirmeye çalıştığında yaygara koparmıştı.

"Gezmeye gidiyoruz Gia böceğim. Hadi, babana yardımcı ol," diye yalvardı.

"Gezmek yok," diye söylendi Gia. "Abakkabı yok."

"Mer'i görmeye gidiyoruz, ayrıca yürümek istiyorsan ayakkabı giymek zorundasın."

"Meh!"

"Meh," diye fısıldadı Noah. Kızsa mı korksa mı bilemiyordu. İkisinde birden karar kıldı.

Geleceklerini Mer'e haber vermediği için Mer onları görünce şaşırıldı. Sevindi. Dişleri göründü, sağ yanağında gamze belirdi ve yüzündeki yorgunluk siliniverdi. Bu sevinci Noah'nın yüreğini acıttı ve onu daha da sinirlendirdi. Mercedes'in elinde kahve kupası vardı, geçmelerine izin vermek için kenara çekildi ve kollarını Gia'ya uzattı, Gia da ona uzandı. Fakat Noah yanından geçip oturma odasına girdi ve Gia'yı yere bıraktı. Oraya gelmesinin bir sebebi vardı ve ikisinin de rahatlamasını istemiyordu, gerçi Gia çoktan yere oturup ayakkabılarını çıkarmaya başlamıştı bile.

"Domuzcukluk yapmanın bir sebebi var mı Boozer?" diye sordu Mer, şakasının altında şaşkınlık yatıyordu. Noah hemen konuya girdi.

"Moses'ın Montlake'te sana verdiği resimleri görmem lazım. Hepsini." Mercedes'in ondan bir şey sakladığına dair şüphesi

varsa bile artık yoktu. Mer'in gözleri fal taşı gibi açıldı, dudakları gerildi. Bir an sonra yüzü yeniden ifadesiz hâline büründü ama Noah göreceğini görmüştü. Mercedes uysalca arkasını döndü ve yemek odasındaki vitrine doğru yürümeye başladı. Noah da peşinden gitti. Mercedes kupasını yemek masasının üzerine koyup vitrinin çekmecesini açtı ve içinden ince bir dosya çıkardı. Noah dosyayı elinden çekip aldı.

"Noah!" diye bağırdı Mercedes. Parmaklarından ince bir çizgi hâlinde kan akıyordu. Noah dosyayı sertçe çekince parmağı kesilmişti. Noah dosyayı bırakıp Mer'in elini tuttu ve onu mutfak lavabosuna doğru çekti. Parmaklarını soğuk suya tutarken hâlâ sinirliydi, hâlâ kafası karışmış hâldeydi ama kendinden de iğreniyordu. Mercedes'in eli kanıyordu ve sorumlusu oydu.

"Alt tarafı kâğıt kesiği. Atlatırım," diye tersledi Mercedes ama Noah buzun altındaki ateşi duyabiliyordu.

"Bana çizimlerin hepsini göstermedin Mercedes." Suyu kapatıp raftan bir kurulama bezi aldı. Bez kırmızı olduğundan lekelenmeyecekti. Onu Mercedes'in eline sarıp yara bantlarını koyduğunu bildiği buzdolabının solundaki ecza dolabına doğru ilerledi.

"Bu sinirinin, Gia'ya sarılmamı engellemenin sebebi bu muydu?" diye çıkıştı Mercedes.

Tam da o sırada Gia yalınayak mutfığa girdi. "Meh!"

"Mercedes," dedi Noah, duvarların üzerine geldiğini hissediyordu. "O resimlere bakmam lazım."

"Git bak o zaman." Noah'nın dosyayı bıraktığı yemek masasını işaret ettikten sonra eğilip Gia'yı kucağına aldı.

Noah dosyayı almaya giderken o da bunların hiçbir önemi yokmuş gibi Gia'ya sarıldı. Belki çok sıkı sarılmıştı, belki de küçük bir çocuğun dikkat süresinden ötürüydü ama Mercedes'ten Gia'nın alışkın olmadığı bir gerginlik yayılıyordu ve Gia ciyaklayarak onu bırakmasını istedi. Mercedes dediğini yapınca koşarak uzaklaştı, büyük olasılıkla Mer'in onun için sakladığı oyuncak sepetini boşaltmaya gidiyordu. Mercedes savunmacı bir

tavırla kollarını göğsünde kavuşturarak Noah'nın yanına gitti ve sakladığı şeyi bulmasını bekledi.

Resim küçük çizim yığınının en altındaydı, sanki Mercedes onu göz önünden kaldırarak unutmaya çalışmıştı. Diğer kâğıt bebek çizimleriyle aynı havaya ve akışa sahipti ancak küçük ailesine bağlı olan yüz ya da biçim Noah'ya ait değildi. Noah o yüzü tanırken resme dehşet içinde bakakaldı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye fısıldadı bakışlarını Mercedes'e çevirerek.

Mercedes'in gözleri iri iri açılmıştı ve yaşlıydı, titremesin diye dudaklarını ısıırıyordu. Konuştuğunda sesi yumuşaktı fakat ne mazeret bildirdi ne de özür diledi.

"Moses bu resmi çizdiğinde anlamıştım... altından iyi bir şey çıkmayacağını anlamıştım. Ne Cora için, ne senin için, ne de Gia için. Bu yüzden o çekmeceye koydum, bir daha da açıp bakmadım. Artık Cora'ya yardım edemem. Ama seni ve Gia'yı koruyabilirim."

"Beni koruyabilir misin?" diye tersledi Noah.

"Deneyebilirim."

"Moses bu resmi aylar önce çizdi. Sen de benden sakladın. Bunca zamandır."

"Evet, sakladım," dedi meydan okurcasına.

"Neden?"

"Neden mi?" diye tekrarladı inanamayarak. Kahkaha attı ama sonra kahkahası hıçkırığa dönüştü. "Başında bin tane dert vardı. Cora sadece *ölmemişti*. Bu yeterince zorken bir de intihar etmiş olma olasılığı vardı. Bu bin kat daha zordu. Tam ben bunu kabullenmeye başlamışken –*sen* kabullenmeye başlamışken– bununla ortaya çıktı." Resmi işaret ediyordu. "Cora acımasız biri değildi. Ama bu çok acımasızca ve ben bunun bir parçası olmak istemedim. İtiraf etmek istediği bir şey mi var, çok yazık. Şansını kaçırdı ve ben onun yerine bunu yapmayacağım. Bu sefer olmaz. Bir daha asla olmaz."

Gözlerinden şıpır şıpır yaşlar akıyordu, hışımla sildi. Mer-

cedes gözyaşlarına yatkın değildi. Öfkelenir, hırslanır, kahkaha atardı ama nadiren gözyaşı dökerdi. Noah onu tanıdığı yirmi iki yılda yalnızca birkaç kez ağladığını görmüştü. Ancak Cora'nın ölümüyle bu durum değişmişti. Mercedes son bir yılda diğer yılların toplamından daha çok ağlamıştı. Ve çoğunlukla da Noah için gözyaşı dökmüştü.

"Mer... benim adıma böyle seçimler yapamazsın. Ben şimdi sana nasıl güveneceğim?" dedi Noah.

"Bana nasıl mı güveneceksin?" Mercedes elini göğsüne bastırdı. "Bana?" dedi haykırarak. "Senin için her şeyi yaparım ben, Noah. Hâlâ anlamadın mı?"

"Bu Keegan Tate. *Benim* karımla çocuğumun yanındaki adam Keegan Tate." Noah kâğıdı Mercedes'in yüzüne salladı, o kadar sinirliydi ki masum sahnelemeye titreyerek bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. "Bana söylemeliydin."

"Ne diyecektim? Karın Keegan Tate'le yasak ilişki yaşamış mı diyecektim? Neden böyle bir şey yapayım?" diye sordu yeniden.

"Çünkü bilmeyi hak ediyorum!"

"Haklısın. Bilmeyi hak ediyordun. Ama sana söyleyen ben olmak istemedim."

"Başka kim söyleyecekti Mer?" dedi boğazı tıkanarak.

"Resmi gördükten sonra Keegan'a gidip Cora'yla ilişki yapıp yaşamadığını sordum. Onunla... birkaç kez... yattığını... kabul etti. İlişkilerinin kısa sürdüğünü söyledi. Ciddi değilmiş. Sen Afganistan'a gitmeden önce Cora ondan ayrılmış."

"Anlıyorum. Keegan'a gittin ama bana gelmedin." Noah sinirden titriyordu, resme daha fazla bakamayarak kenara bıraktı.

"Neyle karşı karşıya olduğumu bilmeden... seni... ya da Gia'yı... koruyamazdım. Bilmem gerekiyordu."

"Beni korumadın! Güvenime ihanet ettin. Kendimi aptal gibi hissediyorum, aramızdaki her şey sahteymiş gibi. Bana bakmana ihtiyacım yok Mer. Tamam mı? Beni bana gerçeği söyleyecek kadar sevmene ihtiyacım var, gerçek çirkin olsa bile."

Mercedes uyuşmuş hâlde, çenesinden yaşlar dökülerek

Noah'ya bakakaldı. Ürperdi ve hıçkırarak arkasını döndü. Konuştuğunda sesi titriyor, sözcükler dudaklarının arasından güçlükle dökülüyordu.

"Seni aldattığını biliyordun Noah. Bilmiyormuşsun gibi yapma. Mezarlıkta söyleyemediğin şey buydu. Ben de buna saygı duydum. Anlayışla karşıladım. Üzerine gitmedim."

"Ama Keegan Tate'le aldattığını bilmiyordum! Tek kişinin Kegaan olup olmadığını bile bilmiyorum. Geçen mart Gia'nın doktor kontrolünde benim kızım olamayacağını öğrendim. Kan gruplarımız uyuşmuyordu. Bunu biliyor muydun Mer? Gia'nın benim kızım olmadığını biliyor muydun?" Şimdi Noah da ağlıyordu ve Mercedes hemen ona doğru döndü.

"Ah, Noah," dedi inleyerek, ona uzandı. "Neden bana söylemedin?"

"Neden *sana* söylemedim ha?" dedi şaşırarak. "Çünkü seni alakadar etmiyordu! Senden *seninle* ilgili bir şey saklamıyordum."

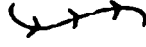
Mercedes hemen elini indirip geri çekildi. "Tamam. Anladım. O hafta sonu, eve gelip de seni kötü bir hâlde bulduğumda, o zaman daha yeni öğrenmiştin. Sonrasında olan her şey –o zamandan beri olan her şey– Cora'dan intikam alma yöntemindi. Cora'ya kızgındın, o yüzden benimle yattın."

"Bu durumun *seninle* ilgisi yok!"

"O zaman neden bana bu kadar kızgınsın?" diye bağırdı Mercedes. "Seni sevmekten başka ne yaptım ben? Hayatım boyunca seni ve Cora'yı sevdim. Şimdi de kızını kendi kızımış gibi seviyorum. Beni ilgilendirmediğini söyleyemezsin!"

Noah mantıklı düşünemeyecek kadar kızgın, söylemek istemediği şeyler söylemekten kendini alıkoyamayacak kadar kafası karışık ve şaşkındı. Masanın üzerindeki toz mavi kahve kupasına elinin tersiyle vurdu ve yere düşüp Mercedes'in elleriyle döşediği renkli fayanslara çarparak onlarca parçaya ayrılmasını izledi. Sonra uzun adımlarla Gia'nın yanına gitti ve kızım kucakladığı gibi hışımla Mercedes'in evinden çıkıp gitti. Gia'nın ayakkabılarını ya

da hırkasını bulmak için bile durmadı, gitmesine engel olmaya çalışmayan en yakın arkadaşına bir kez olsun dönüp bakmadı.

Noah o adamı öldürmek istiyordu. Arka koltukta uyuyan Gia, rahatlatıcı gece havası, radyoda çalan hafif müzikle arabayı amaçsızca sürmekteydi. Öfkesi kabarmış, patlamış ve sonunda açık camdan yavaşça uçup giderek gece havasına karışmıştı. Haziran ayında Utah bir başka güzeldi. Ne çok sıcaktı ne de çok soğuk. Rüzgârın onu okşamasına ve kulağına fısıldayarak içini rahatlatmasına izin verdi.

Keegan Tate. Gia'nın babası Keegan Tate'ti.

Cora bula bula onu bulmuştu.

Tuhaftır ki öfkesi dindikçe –hiçbir zaman uzun süre öfkeli kalabilen biri olmamıştı– rahatlaması artıyordu. Artık biliyordu. İstirabının bir nedeni de karşısındaki tehdidin kim olduğunu bilmemesiydi. Durduk yere biri çıkagelip kızını –onu– velayet davasıyla tehdit edebilirdi. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmek içini rahatlatmıştı. Keegan Tate tehdit değildi. Gia'nın ondan olduğundan şüphelendiyse bile –ki zaman çizelgesini ve Cora'yla olan ilişkisini bildiğe göre şüphelenmiş olmalıydı– hiçbir şey dememiş, Gia'dan tarafa bakmamıştı bile.

Mercedes yanlış bir şey yapmamıştı.

Noah kendini aptal gibi hissettiği için kızgındı. Utanıyordu. Mer'e âşıktı ve Mer ondan çok önemli bir şeyi saklamıştı. Ona göstermesi gereken bir şeyi. İlişkilerinin ortaya çıkarmasını talep ettiği bir şeyi.

Ama Mer onu korumaya çalışıyordu, Gia'yı korumaya çalışıyordu ve Cora'nın anısını lekelemek istememişti. Kendisi de mezarlıkta aynısını söylememiş miydi? Gerçek şu ki ikisi de hâlâ Cora'yı korumaya çalışıyordu. Belki de artık durmanın zamanı gelmişti.

Noah Mercedes'e doktorda olanları anlatmamıştı. Bunu ondan saklamış, Mercedes'e kızarken aynı şeyi kendisi de yapmıştı. Ölülerle konuşabildiğini iddia eden bir psikotik hasta çizdiği

bir resmi Mer'e vermişti. Bu, birinin itibarını yerle bir etmek ya da kalbini kırmak için yeterli sebep değildi. Mer'in yerinde olsa muhtemelen o da aynısını yapardı.

Moses'ı düşünmek aklına tüm bunları başlatan konuşmayı getirdi.

Sanırım Lopez'in başı dertte.

"Kahretsin!" dedi yüksek sesle, Mer'in evinden öyle huşumla çıkmıştı ki ilk başta oraya neden gittiğini unutmuştu.

Arka koltuktan gelen küçük ses, "Kahretsin," diye tekrarlayınca Noah içini çekti. Bugün her şeyi batırıyordu. Gia'nın uyuduğunu sanıyordu. Dikiz aynasından baktığında Gia gülümseyip çıplak ayağını salladı. Evden yarım saat uzaklıkta boş boş dolanıyordu ve Mer'in başı dertte olabilirdi.

"Hadi gidip Mer'i bulalım," dedi arabayı çevirerek.

Gia, "Meh'e gidelim!" diye el çırpı.

Noah, Mercedes'i aradı ama telefonu defalarca çaldıktan sonra sesli mesaja düştü. Açmıyordu. Noah evinden çıkalı iki saat oluyordu. Artık gece yarısıydı. Muhtemelen yatmıştı. Onun da yatması gerekiyordu. Ve Gia'nın da. Camını kapayıp radyonun sesini kısınca Gia bir kez daha koltuğunda uyuyakaldı. Ama Noah'nın içinde bir huzursuzluk vardı ve aklı bir türlü durulmuyordu. Araları böyle bozuk kalsın istemiyordu. Ayrıca iyi olduğundan da emin olmalıydı. Moses Wright onu durduk yere aramazdı. Arabayı Mercedes'in evinin önüne çekip kendini aptal gibi hissederek karanlık pencerelerine baktı. Sonra arabadan inip Gia'yı koltuğundan aldı. Gia omzunda hareketsizce yatıyordu, Mer'in kapısını çaldığında kıpırdamadı bile.

Noah birkaç dakika boyunca kapıyı çaldı ama açan olmadı. Mercedes'i bir daha aradı. Sonra birkaç kez daha. Ne yapacağını bilmiyordu. Kapıya daha sert vurdu ve zili çaldı. Sonunda Alma açtı, gözleri uyku mahmuruydu, elinde sopa gibi tuttuğu bir süpürge vardı. Noah'yı görünce süpürgeyi indirdi.

"Alma, özür dilerim. Mercedes'le kavga ettik. Onun için endişeleniyorum."

Alma ona uzun uzun baktı. "Onu ağlattın Noah."

"Biliyorum."

"Saat çok geç."

"Bunu da biliyorum. Yorgunum. Gia da yorgun. Ama Mercedes'i görmem lazım. İçeri girebilir miyim?"

"Mercedes evde değil."

"Bana yalan mı söylüyorsun Alma? Yalan söylemeni Mer mi istedi? Çünkü endişeleniyorum. İyi olup olmadığını bilmem lazım. Bana kızgın olsun, odasında olduğu sürece sorun yok. Ama değilse onu bulmam lazım."

"Onu seviyorsun," dedi Alma.

"Evet. Seviyorum."

"O da seni seviyor."

"Biliyorum."

"O zaman onunla evlen," diye çıkıştı. "Onunla evlen ve Gia'ya bir anne ver. Bana bir torun ver!"

"Beni kabul ederse onunla hemen yarın evlenirim."

"Si?" dedi soluğu kesilerek.

"Evet. Ama o..." Noah açıklayabileceğinden emin değildi. Mer'in ona neden bu kadar karşı koyduğunu, bariz ortada olan bir şeyi neden inkâr ettiğini kendisi de anlamıyordu.

"Çok inatçı," diye tamamladı Alma.

"Evet."

"Ve korkuyor."

"Evet. Sanırım öyle." Noah içini çekti.

"Evde değil Noah."

"Tamam. O zaman onu bulmam lazım."

"Bebé burada kalsın. Sen git kızımı bul."

Noah yine içini çekti. Onunla gezip durmaktansa bir yatakta daha rahat edeceğini bilerek Gia'yı yavaşça Alma'nın kucağına bıraktı.

"Nereye gitmiş olabileceğine dair fikrin var mı?" diye sordu.

“Keegan ve salonla ilgili bir şeyler söyledi,” diye mırıldandı Alma, Gia’nın yumuşacık başını öperek.

“Keegan mı?” İçindeki huzursuzluk öfke dalgasına dönüştü. “Keegan Tate’in Maven’dan ayrıldığını sanıyordum.”

“Ayrılmıştı. Ama geri dönmüş ve Mercedes de yeni bir iş arıyor. Ne olduğunu anlatmadı ama bayağıdır morali bozuk.”

“Kahretsin Alma. Neden beni aramadı? Neden bana bunların hiçbirini anlatmadı?”

“Güçlü olması gerek. Bir şeyleri düzeltmesi gerek. Mercedes sevmekte iyi ama sevilmede pek iyi değil. Onu ikna etmen gerekecek Noah.”

ON SEKİZ

1995

“**N**oah?”

Adam döndü, dönerken de topu aldı ve Mercedes bütün sitede yankılanan bir çığlık kopardı.

“Noah!” dedi haykırarak. Daha birkaç dakika öncesine kadar hissettiği yorgunluk yerini baş döndürücü bir sevince bıraktı. Noah dönmüştü. Noah dönmüştü! Mercedes koşmaya başladı, topuğunu –ya da bileğini– kırabileceğini umursamadan otoparkla beton sahanın arasındaki çimenlik boyunca koştu, Noah onu sahada, cılız ışıkların altında bekliyordu.

“Hâlâ hareket edebiliyorsun! Yavaşla Mer,” dedi Noah gülerek, aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi kapatıp Mercedes’i kollarının arasına aldı ve sımsıkı sarıldı, Mercedes de yüzünü omzuna gömerek bir daha asla bırakmaması için dua etti. Bırakamaması için bacaklarını beline dolayınca Noah daha çok güldü ve Mercedes sakallı yanaklarını öpücük yağmuruna tuttu.

“Yüzünde büyüyen bu tüyler de ne?” dedi sevinçle.

“Kuveyt’ten ayrıldığımızdan beri tıraş olmadım. Mecbur kalmadığım sürece de olmayacağım.”

“Ben beğendim,” dedi Mercedes.

“Ben de.” Noah geri çekildi ama Mercedes’i yere bırakmadan sevinçle aydınlanmış yüzüne baktı.

“Seni çok özledim,” dedi.

"Ben de seni çok özledim koca almak," diye fısıldadı Mercedes, ağlamamak için ona hakaret ederek. "Neden bana bugün döneceğini söylemedin? Gelecek hafta döneceğini sanıyordum. Yiyecekler, yakınlarımız ve havai fişeklerle büyük bir eve hoş geldin partisi hazırlayacaktım."

"Bu yüzden söylemedim." Noah yine güldü. "Büyük bir parti istemedim. Sana sürpriz yapmak istedim. Hem bu var ya? Bu, benim için dünyanın en güzel karşılaşması. Gerçi söylemeden edemeyeceğim," Mercedes'i huysuz bir çocukmuş gibi kollarının arasında salladı, "hatırladığımdan biraz daha ağırsın. Şimdilerde kaç kilosun? Islakken kırk yedi mi?"

"Ayakkabılar yüzünden," dedi Mercedes kıkırdayarak. "Teki iki kilo. Ama onlarla harika görünüyorum."

Noah, "Bakayım," deyip Mercedes'i kucağından indirdi. Mercedes Noah'yı bırakıp geri çekildi ve kendi etrafında döndü.

"Evet. Harika görünüyorsun. Ama onlarla basket oynayabilir misin?" Noah eğilip yerden topu aldı ve ustaca hareketlerle bacaklarının arasında sektirdikten sonra Mer'e attı. Mercedes podyumda yürüyen Ru Paul gibi kasıla kasıla yürüdü, yürürken aynı zamanda top sürüyordu, sonra durdu, poz verdi ve bu hareketi binlerce kez çalışmış gibi topu potaya attı. Top potaya girince Noah sevinçle haykırdı ve hemen eşek oyunu oynamaya başladılar. Çok geçmeden doğruluk oyununa dönuştü. Basket atamadıklarında harf kazanmak yerine bir doğruyu itiraf etmek zorunda kalıyorlardı. Bu oyunu çocukluklarından beri oynamalarına rağmen birbirlerinden birkaç itiraf koparmayı başardılar. Son bir yıldır ayrı olmak onlara yeni malzemeler doğurmuştu.

"İtiraf et Noah," diye kışkırttı Mercedes, Noah atışı kaçırınca.

"Doğruyu mu istiyorsun? Buraya iki saat önce geldim, Abuela bana yemek yaptı, ben de hepsini yedim. Sana ayırmamı söylediği kısmı bile yedim."

Mercedes şakacıktan dehşete kapılmış gibi yaptı. "Ama açlıktan ölüyorum!"

"Abuela burada beklersem geldiğini göreceğimi de söyledi. Görüyorum ki hâlâ Corolla'yı kullanıyorsun."

"Hâlâ çalışıyor sonuçta," dedi Mercedes. "O Corolla ve ben birlikte yaşlanacağız. En güzel yıllarımı bana adadı, sırf çirkin olduğu için onu terk etmeyeceğim."

"Sonsuz sadakat," dedi Noah, birkaç adım geri gelerek üç sayılık atış çizgisinin gerisine çıktı.

"Her zaman. Sen de çirkinsin ama hiçbir zaman sana sırt çevirmedi."

"Bu oyunun adı doğruluk Mer. Doğruluk. Ve ben güzel bir adamım. Ama bana sırtını hiç çevirmedi. Bu kısmı doğru." Topu attı ve top ağa değmeden çemberden geçti.

Mercedes aynı atışı yapmaya çalıştı ama atamadı. Şimdi doğru bir şey itiraf etme sırası ondaydı.

"Doğruluk," dedi. "Aslında büyük bir parti planlamadım. Yemek evet. Havai fişekler belki. Ama tanıdıklar yoktu. Seni kimseyle paylaşmak istemedim."

Noah top sürmeyi bırakıp yüzünde hoş bir gülümsemeyle Mercedes'e yaklaştı. Mercedes de ona gülümsedi ve topu çalmaya çalıştı. Noah topu ona isteyerek verdi.

"Hiç değişmiyorsun Mer," dedi usulca. "Seninle ilgili sevdiğim şeylerden biri de bu. Seni beklerken birbirimize karşı çekingen davranabileceğimizden ya da aramızın eskisi gibi olmayabileceğinden endişe ediyordum. Ama hiç de öyle olmadı. Sen hâlâ aynı Mer'sin. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam."

"Doğruluk? Seni bu dünyadaki tüm beyaz erkeklerden daha çok seviyorum. Bu asla değişmeyecek. Yemeğimi yemiş olsan bile," dedi Mercedes.

"Ya Latin erkekleri? Ya da Asyalı erkekler? Ya da Afrikalı erkek? Bana söylemediğin bir şey mi var? Ben yokken birine mi âşık oldun yoksa?" Noah beklentiyle kaşlarını oynattı ama yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Doğruluk mu?" diye sordu Mercedes.

"Doğruluk," dedi Noah.

"Ben asla âşık olmayacağım. Aşk çok karışık."

Noah gözlerini kısarak yavaşça başıyla onayladı ve Mercedes dönüp

bir basket daha attı. Fakat doğrularla düpedüz yalanlar arasında oyun birdenbire son buldu. Mercedes kendi ribandunu alıp topu Noah'ya attı. Noah da ona geri gönderdi.

"Senin topun. Dolabındaki en üst raftan aldım. O ne dağınıklığı öyle?"

Mercedes burnundan güldü. Dolabı -bütün odası- tertemizdi.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu. "Ya da istersen altmış dokuz sentlik tacolar için Taco Bell'e gidebiliriz. Bana yemek borcun var."

"Ve gecenin son doğruluğu... gitmem gerek. Heather geldiğini biliyor. Cora'nın programını öğrenmek için onu aramıştım. Geç saatte dersi vardı ama şimdiye eve dönmüştür."

"Peki. Hesabına akşam yemeği yazıyorum," diye şakalaştı Mer.

"Sen de gelsene," dedi Noah.

"Olmaz. Yarın görüşürüz. Ya da pazar günü. Ben sıramı savdım. Git Cora'yı gör."

"Aranızda bir sorun yok değil mi? İkiniz de bana düzenli olarak mektup yazdınız ama birbirinizden hiç bahsetmediniz. Bir sorun mu var diye merak etmeye başladım."

"Birbirimizi eskisi kadar sık görmüyoruz. Heather'la Three Amigos'tan taşındıklarından beri öyle ha deyince birbirimize uğrayamıyoruz hâliyle. Cora okuyor. Ben çalışıyorum." Mercedes omzunu silkti. "Ama haftada en az bir kez konuşuyoruz."

Noah gitmek istemiyor gibiydi. "Sen de gel," diye yineledi. "Eski günlerdeki gibi olur. Sadece üçümüz."

"Eski günlerdeki gibi olmaz," dedi Mercedes. "Bazı şeyler değişmedi... ama diğer şeyler değişti."

Noah gözlerinin içine bakarak açıklamasını bekledi.

"Sen ve Cora," diye üsteledi Mercedes. Noah onun bildiğini biliyor olmalıydı. Cora sır olarak saklamamıştı.

Noah yavaşça başıyla onayladı ama Mercedes bunu yeni ilişkiyi kabul ettiği için mi yaptığını, yoksa onu duyduğunu göstermek için mi yaptığını anlamadı.

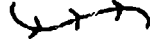
Noah, "Fikrini değiştirmez misin?" diye sordu alçak bir sesle.

Mercedes, "Hayır. Sen git," diye ısrar etti.

Noah yeniden başıyla onaylarken yüzünden hızlıca bir ifade geçti.

"Yarın?" diye sordu Mercedes.

"Her zaman," diye yanıtladı Noah. Mercedes'e hızlıca sımsıkı sarıldıktan sonra onu elinde topu, sokak lambasının altında yalnız başına dikilirken bırakıp gitti.

Noah gittikten sonra Mercedes ağladı. Belki de sebebi kırdığı kahve kupasıydı, annesinin koleksiyonundan aldığı kupaydı bu, son on yılda bir nevi mantrası hâline gelen sözlerin yazılı olduğu kupaydı. Sonunda üç şeyin önemi vardır: Ne kadar sevdiğinin, ne kadar zarif yaşadığının ve sana göre olmayan şeylerden ne kadar kibarca vazgeçtiğinin.

Alıntıdaki ironiyi atlamış değildi.

Mercedes çok sevmiş, bildiği en iyi şekilde yaşamış ve asla ona ait olmayan bir şeye göz koymamıştı. Peki bunlar ne işine yaramıştı? Kurtarabilirim umuduyla kupanın kırık parçalarını topladı ama kurtarılamayacak durumda olduğunu anlayınca daha çok ağladı.

Belki de bu yaşların sebebi eski kahve kupası değildi. Belki de haftalardır –aylardır– yaşadığı stres, yoğun duygular, uğruna çalıştığı her şeyi kaybetmesi ve Noah'yla ilişkisinin değişmesiydi. Sebebi ne olursa olsun, sahip olduğu her şeyi barındıran ve içinde –annesi hariç– vazgeçemeyeceği hiçbir şey olmayan doksan metre karelik eski dubleksindeki kanepeye yığıldı. Hayatı bu kadardı ve her şeyin boşluğundan bunalmıştı. Kullan, yeniden kullan, parlat, onar ve yenile. Her şey tertemizdi. Pasparlak. Mercedes burayı güzelleştirmek için elinden geleni yapmıştı ve bu ev onun zevkini, yoktan var etme becerisini yansıtıyordu. Ama yaşlı gözlerle, göğsünü sarsan ve onu bitkin düşüren hıçkırıklarla etrafına bakarken ümitsizlikten başka bir şey hissetmiyordu. Yüzünü kanepenin yastığına gömüp avazı çıktığı kadar bağırdı. Yatmalıydı. Uyumalıydı. Belki o zaman Noah'nın üzgün yüzünü görmez, kavgalarını aklında tekrar tekrar canlandırmazdı. Ama

uyuyabileceğini sanmıyordu. Aklını sorunlarından uzaklaştırmak için hareket etmesi, çalışması, bir şey yapması, herhangi bir şeyle meşgul olması gerekiyordu. Mami'nin işten döndüğünü ve sessizce iki büküm oturduğu kanepeye geldiğini duydu.

"Estás durmiendo?" diye fısıldadı Mami, sırtına dokunarak.

"Hayır," dedi Mercedes annesi sesini duyabilsin diye yüzünü hafifçe çevirerek. "Uyumuyorum."

"Que pasa?"

"İyiyim, Mami," diye yalan söyledi. "Sadece yorgunum. Biraz da duygusalım. Galiba bu gece Maven'a gidip envanter yapacağım. Yapmak zorunda değilim. Bu Keegan'ın işi artık... ama o kadar uzun zamandır benim işimdi ki gururum yarım bırakmama izin vermiyor. Kaldı ki yakın zamanda uyuyabileceğimi de sanmıyorum."

"Noah'yla bebé buraya mı geldiler?" Gia'nın botları çıkardığı yerde, oturma odasının ortasında duruyordu. Onları görmek Mercedes'in yüreğini sızlattı, gözlerini buğulandırdı. Annesi görmesin diye yüzünü yeniden kanepenin yastıklarına döndü.

"Evet. Buradaydılar. Ama gittiler."

"Ayakkabısız mı?"

"Temmuz ayındayız Mami. Gia kar botları olmadan idare edebilir."

Alma başka bir şey sormadan sırtını sıvazladı ve yorgun bir sesle, "Te amo Mercedes," deyip odasına çıktı.

"Te amo Mami," diye fısıldadı Mercedes ve milyonlarca kez söylediği sözleri söylemek bile canını yaktı. Her şey canını yakıyordu. *Bu kadarı yeter.* Kanepeden kalktı ve Gia'nın botlarının üzerinden atlayıp mutfığa gitti. Kahveye ihtiyacı vardı, daha sonra Maven'a gidip umutsuz hissedemeyecek kadar yorulana dek çalışacaktı.

Moses'm çizdiği resimler masanın üzerine dağılmıştı. Bunu o mu yapmıştı yoksa Noah mı? İkisi de çok sinirliydi. Keegan,

* (Esp.) Uyuyor musun?

** (Esp.) Neyin var?

Cora ve Gia'nın olduğu resmin köşesi buruşmuştu, Noah oradan tutarak avucunun içinde sıkmıştı. Mercedes resmi alıp öfke kırışıklarını düzelitti. Onu yok etmeyi, küçük parçalara ayırmayı düşündü ama sonra yapamayacağını bilerek içini çekti. Resimlerini sevmiyor diye bir Picasso tablosunu yakmak gibi olurdu. Olağanüstü bir sanatçı tarafından çizilmiş muhteşem bir sanat eseriymi ve temsil ettiğı şeyden nefret etse bile yok etmeye gönlü razı gelmiyordu.

Resmi dosyaya geri koydu ve diğ er resimleri toplarken her birine göz gezdirdi. Moses'in çizdiği üç arkadaş resmini çerçeveletebilmeyi diledi. Noah, Mercedes ve Gia'nın resmiyle birlikte asardı, böylece kimse gizlenmek zorunda kalmazdı. Kimse nereye uyduğunu merak etmek zorunda kalmazdı. Belki o zaman bunun doğru olup olmadığını sorgulamadan bir aile olabilirlerdi.

Gözleri yeniden doldu. Bayrağa sarılı tabutun resmini aldı, nasıl da ayrıntılı ve üzücüydü, etrafı asker künyesiyle çevriliydi. Bu resim, Cora'nın asla aşamadığı olayı diğ er hepsinden daha çok simgeliyordu. Bu görüntüleri Moses'a göstermek belki de Cora'nın hayat boyu verdiği mücadeleyi açıklama yöntemiymi.

"Biliyorduk Cora. Hep biliyorduk. Açıklamana gerek yok," diye mırıldandı, zaman zaman kendini yaparken bulduğı gibi arkadaşıyla konuşarak. Sonraki resme geçti. Diğ erine kıyasla daha basit olan bu resim beş taşa aitti. O zaman Mercedes onların nehir taşı olduğunu sanmıştı, dü z ve gösterişsiz, masumca üst üste dizilmiş. Taşları ilk gördüğünde Emigration Kanyonu'nda Cora'nın arabasının dü ştüğü nehri hayal etmişti.

Şimdi bakarken Cuddy'yi ve çakıtaşlarıyla dolu ceplerini düşündü. Cora'nın öldüğünü söylediğı gün ona ödeme olarak verdiği beş dü z taş, Cora'nın mezarına bıraktığı taşları düşündü. Her birine bir taş: Cora, Noah, Gia, Mercedes... ve Cuddy. Sanki hepsi birbirine bağı lıymış gibi.

Ama bağı lı değildiler.

Belki de ağ lamasının sebebi buydu. Çünkü hepsi Shelly Andelin'in kahve kupası gibi paramparça, kopuk ve kırık.

Mercedes bir dakika daha bakmak istemeyerek çizimleri çekmeceye geri koydu. Çantasını aldı, çita desenli dolgu topuklu ayakkabılarını giydi ve aynanın karşısına geçip makyajından kalanı düzeltmeye çalıştı. Beş dakika sonra garaj yolundan caddeye çıkıyordu. Yapacak işleri vardı.

Personel otoparkına park etmek istemedi. Bunun, içeride olduğunu herkese duyurmak gibi olacağını düşünüyordu. Keegan döndüğünden beri gergin ve tedirgindi, onun için normal olmayan bir şekilde korkuyordu, arabasını görmesin diye bir blok öteye park edip salona yürüyerek gitmek, ön kapıdan girdikten sonra alarmı devre dışı bırakırken kapıyı kilitlemek gibi şeyler yapmasına neden olacak şekilde korkuyordu.

Son günlerde “son kez”lerin esiri olmuş durumdaydı. *Son kez salonu kapatıyorum. Son kez açıyorum. Son kez filancanın saçını kesiyorum ya da son kez iş arkadaşlarımla yemeğe çıkıyorum.* Bu gece son kez envantere giriş yapıp gelecek ayın siparişlerini verecekti. Bir güzellik salonunu/spayı işletmenin bilmediği hiçbir yönü yoktu. Bu, gurur duyacağı bir şeydi. Maaş bordrosu düzenlemekten pediküre kadar her şeyi yapmıştı ve bu düşünce birden içini rahatlattı. Birçok becerisi vardı. İyi olacaktı. Maven’den sonra bile.

Karanlık salonda yürürken malzeme odasına giden arka koridorun ışığı dışında hiçbir ışığı açma zahmetine girmedi. Personel otoparkının hemen sağındaki depoyu şimdilerde Cross-fit spor salonu olarak kullanıyorlardı. Mercedes, Gloria Maven’ı spor salonlarıyla spaların ayrılmaz ikili olduğuna ikna ederek depoyu kiralamasını sağlamıştı. Orası yıllardır boştu –en son Mercedes’in quinceañarasında kalabalık görmüştü– ve orayı tutmak Maven’in hem işlerine hem de kâr hanesine büyük katkı sağlamıştı. Mercedes malzeme odasının ışığını açtı ve işe koyuldu. Yaklaşık bir saat sonra sesler duyduğunu sandı. Kaşlarını çatarak kulak kabarttı.

Güzellik salondaki tek erkek stilist Keegan’dı. Maven iki erkek masaj terapisti tutmuştu ve Cross-fit salonu testosteronla

doluydu. Ama hiçbirinin cumartesi gecesi bu saatte güzellik salonunda olmalarını gerektirecek nedeni yoktu. Mercedes dinlemeye devam ederek seslerin sahiplerini çıkarmaya çalıştı, gidip baksa mı ya da hiç değilse orada olduğunu belli etse mi diye düşünürken sesler yükseldi ve Mercedes Keegan'inkini tanıdı.

Anlaşılan Gloria ona anahtarlarını geri vermişti. Mer'in içinde öfke kabardı ama başını sallayarak bastırdı. Bilmediği şeyler yüzünden Gloria'yı su layamazdı. Ancak artık işten ayrıldığından ve Noah gerçeği öğrendiğinden onunla en sevdiği stilisti hakkında samimi bir konuşma yapması kötü bir fikir olmayabilirdi. Gerçi olabilir de. Noah'nun Gia'nun biyolojik babası olmadığını birine söyleme düşüncesi boğazının tıkanmasına neden oluyordu. Yıllardır çalıştığı patronunun hatırına bile olsa bu kelimeleri isteyerek söyleyebileceğini hiç sanmıyordu.

Sesler yaklaşınca Mercedes ışığı kapatmaya koştu, olmaması gereken bir yerde olan o olmamasına rağmen içinden bir ses saklanmasını söylüyordu.

Keegan, "Kimse var mı?" diye seslenince yüreği ağzına geldi. Cevap vermedi.

"Alarm açık değildi. Açık olması gerekiyordu," dedi Keegan, sesinde Mercedes'in kiminle olduğunu merak etmesine neden olan gergin bir titreme vardı. Mercedes uzanıp kapıyı kilitledikten saniyeler sonra kolu döndü.

"Anahtarın yok mu?" diye sordu yabancı ses.

"Hiç ihtiyacım olmamıştı. Genelde açık olurdu."

"Eh, genelde öyle olması şu anda bir işimize yaramıyor, öyle değil mi?"

"Bir dakika... dur bakayım aralarında var mı?" dedi Keegan. Anahtarların yumuşak şingirtısına bir anahtarın deliğe girme sesi eşlik etti. "Bu değil," diye mırıldandı.

Mercedes saklanacak yer aradı. Çantasını kapıp en yakındaki rafın altına girdiği anda kilit döndü ve kapı açıldı. Keegan'ın duvarı yoklayarak lamba düğmesini aradığını duydu, bir an sonra ışık yandı.

Siktir, siktir, siktir, siktir diye tekrarladı Mercedes sessizce. Göğsüne bastırıldığı çantası titriyordu. Biri onu arıyordu. Ses alçaktı ama tamamen sessiz değildi. Gözlerini sımsıkı yumarak telefonunun susmasını diledi. Bu sırada iki çift ayak gelip tam yüzünün önünde durdu.

"Havlu kovalarında."

Havlu kovalarında olan neydi?

Keegan hafta başında sanki yoksul, aç çocuklara yiyecek dağıtırmış gibi bir havayla beyaz havlu dolu kovalar getirmişti.

"Bu yıl yeni havlu almamıza gerek kalmadı Gloria," diye böbürlenmişti. "Yerel bir oteller zinciri kapanıyordu. Bunları sudan ucuza aldım. Bembeyazlar, tıpkı bizim kullandıklarımız gibi. Üstelik yepyeni görünüyorlar. Bu kovalarda yüze yakın havlu var."

Gloria el çırpıp becerikliliği için onu tebrik etmiş, hatta ona havluların ücretini, ayrıyeten aracılık ücreti ödemeyi teklif etmişti. Keegan'sa yüce gönüllülük ederek teklifini reddetmişti.

"Bu Maven'a katkım, beni işe geri aldığın için de teşekkürüm olsun." Keegan herkese havluların kalitesini göstermek için kovalardan birini açmıştı. Ama hepsini açmamıştı. Kalanları malzeme odasında lazım olana kadar ayak altında olmayacakları yere, kapının yanındaki boş alana üst üste dizmişti.

"Tüm kovalarda yani, öyle mi?" diye sordu yabancı.

"Sadece alttan ikisinde. Üstten ikisinde havlu var."

"Havluların altında on kilo mu saklı?"

"Yirmi. Ayrıca altında değil, içinde saklı. Hepsi kesilmiş, karıştırılmış ve paketlenmiş durumda. Tek yapmamız gereken teslim etmek, sonra söz verdiğim gibi sana borçlu olduğum parayı ve faizini alacaksın. Hadi, bir an önce alıp gidelim. Alarm açık olmalıydı," dedi Keegan endişeyle.

Mercedes elini çantasına atıp telefonunu çıkarmaya cesaret etmedi ama telefon göğsüne doğru titremeye devam ediyor, onu açığa çıkarmakla tehdit ediyordu. Kanıtı ihtiyacı vardı. Polise götürebileceği bir şeye. Keegan Tate'in hiçbir zaman Noah'ı

velayet davasıyla tehdit edebileceği bir konumda olamayacağını garantileyecek bir şeye. Elinde sadece evsiz bir adamın şüpheleri ve kilolarla havlular hakkında bir konuşma vardı. Daha fazlası olursa güzel olurdu. Neredeyse nefes almadan iki adamın üstteki havlu dolu iki kovayı indirip alttaki iki kovayı bir yük arabasına yerleştirmeleri dinledi.

Adam Keegan'a, "Bu titreyip duran senin telefonun mu?" diye sordu.

Mercedes nefes almayı hepten bıraktı.

"Yoo. Benimki değil. Ben de seninki sanıyordum," diye homurdandı Keegan.

"Kontrol et," diye ısrar etti adam. Mercedes bulunduğu yerden Keegan'ın telefonunu çıkarmak için yük arabasının tutma yerini bırakıp platformunu yere indirdiği ânu duyabiliyordu. Yüzlerini göremiyordu, ayaklarından başka hiçbir şey göremiyordu ama nasıl geliştiğini hayal edebiliyordu.

Keegan aşağı bakarak telefonuna uzandı. Öbür adam da görünüşte kendi telefonunu kontrol etmek için ceketinin iç cebine uzandı. Fakat bunun yerine silah çıkarıp bir an olsun düşünmeden ya da tereddüt etmeden tetiğe bastı.

Küçük alanda yankılanan ses sağır ediciydi ve Mercedes çığlık atmaya meyilli kızlardan olsaydı kendini ele vermişti.

Bunun yerine, şaşkınlıktan dili tutulmuş hâlde, yanağı muşamba döşemeye yaslı yattığı yerden birkaç adım öteye düşen Keegan Tate'in cansız gözlerine bakıyordu, soğukkanlı bir katille arasında incecik, kontrplak raftan başka bir şey yoktu. Keegan acı çekmeden, itiraz bile edemedi ölmüştü, alnındaki delikten akan kan altın rengi tutamlarına sızıyordu, sanki birden kızıl olmaya karar vermiş gibiydi. Bir an yaşıyordu. Sonraki an ölmüştü.

Silahlı adam eğilip yerden Keegan'ın telefonunu aldı. Keegan düşerken telefon yere çarpmış, kapıya doğru savrulmuştu. Adam yeniden doğrulmadan önce Mer koyu renk saç ve kahve rengi deri ceket gördü. Ardından adam malzeme odasının kapısını açtı, dolu yük arabasını dışarı itti ve arkasından ışığı kapattı.

Filmlerde olduğu gibi ne bir özlü söz söyledi ne de kahkaha attı. Öylece adamın birini vurdu, ışığı söndürdü –*elektriği boşa harcamamak lazım*– ve kokain dolu kovalarını alıp gitti.

Mercedes kıpırdamaya korkarak dehşet içinde sessizce bekledi. Karanlıkta kanın kokusunu alabiliyordu. Saklandığı yeri bulmuştu; giderek genişleyen bir birikinti hâlinde ilerleyerek sıcaklığıyla, ıslaklığıyla yüzüne değdiğinde, Mercedes yanındaki duvara sarılıp eliyle burnunu ve ağzını kapattı.

Belki adam kaçışını sessizce gerçekleştiriyordu, belki de silah patladığında Mercedes'in kulakları kalıcı olarak zarar görmüştü ama hiçbir şey duyamıyordu. Küt küt atan kalbini, güçlükle aldığı nefeslerini bile. Mercedes'i en çok korkutan da bu oldu. Duyamazsa adamın gidip gitmediğini anlayamazdı. Kendini ele verip vermediğini bilemezdi. Sessizce hareket edip etmediğini bilemezdi.

Ama bir şey biliyordu. Adam onu bulursa, onu duyar ya da görürse öldürdü. Bu yüzden Keegan'ın kanına bulanmış hâlde yatmaya devam ederek Leydi Guadalupe'a, Abuela'ya ve Cora'ya –kulak veren herkese– onu koruması için dua etti. Sonra vücuduyla Keegan'ın kanı arasına biraz olsun mesafe koymaya çalışarak rafların altında öne doğru kaymaya başladı, ses çıkarmamak için elinden geleni yapıyordu ama hareket etmezse aklını kaybedeceğini de biliyordu.

Neredeyse uzak duvara kadar varmış, Keegan'ın cesediyle arasına bir buçuk metre kadar koymuştu ki kapı yeniden açıldı ve içerisi yeniden aydınlandı. Adam geri dönmüştü.

Mercedes olduğu yerde kalarak hâlâ saklı olması için dua etti ve adamın onu bulduğu ânı görmemek için gözlerini yumdu.

Adam sanki onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi Keegan'ın cesedinin üzerinden atlayıp raflardan ürün boşaltmaya başladı. Bir kutu ticari tuvalet kâğıdını Keegan'ın cesedinin üzerine devirince ayrı ayrı kâğıda sarılı rulolar neşeyle ölü adamın üzerinden sekti. Bir tanesi Mer'in altına saklandığı rafa doğru yuvarlanıp burada durdu. Mercedes adamın onu geri alacak kadar

umursamaması için dua etti. Adam almadı. Kâğıt havluluklarına konulan sert kâğıt havlulardan birinin paketini açıp Keegan'ın hareketsiz bedeninin üzerine boşalttı. Ardından birkaç paket daha açarak cesedi kâğıt ürünlerinin altına gömdü. Mercedes bir fısırtı sesi duydu ve saç spreyi kokusu havayı doldurdu. Kulakları yeniden duymaya başlamıştı ama bakışlarını adamın ayaklarından ayırmadan gitmesi için dua ediyordu. Rafları boşaltmaya devam ederse eninde sonunda onu bulacaktı.

Adam saç spreyini beğenmişti. Uzun uzun sıkarak bir kutunun tamamını kâğıt ürünleri yığınının üzerine boşalttıktan sonra kenara atıp yenisini aldı. Mer'in boğazı kaşınmaya, gözleri yanmaya başladı.

Sakin hapşıрма. Sakin öksürme. Nefes bile alma.

Adamın çakmağını çıkardığını görmemişti ama yanan kâğıt havlu rulosunun yere düştüğü ânı ve bütün yığınının bir anda tutuşarak malzeme odasının ortasında bir ölü yakma ateşine dönüşmesini gördü. Alevlerin arasından adamın bir kere daha ışığı söndürüp kapıyı arkasından kapatarak gitmesini izledi.

ON DOKUZ

1997

Carole Stokes bitkilerden iyi anlardı ve arşiv odasını yönetmediği zamanlarda toprakla uğraşırdı. Bahçesinin son derece güzel bir peyzajı vardı, birkaç konuğu ağırlayacak kadar da büyüktü ve düğüne bir şekilde katkıda bulunmak istiyordu. Herkes bir katkıda bulunmuştu. Carole mekânı sağlıyordu, Alma'yla Abuela yiyeceklerden sorumluydu, Heather papazı ve DJ'i ayarlamıştı, Mercedes de tüm kadınların saç ve makyajını yapmıştı.

"Saçlarını açık bırakmalısın," diye ısrar etti Cora'ya. "Yanlarını bukle yapacağım ama açık saçların duvağın altında harika görünür, hem Noah da saçlarını açıkken daha çok seviyor."

Güzellik salonu sessizdi. Noah'yla Cora evlenmek için pazar öğleden sonrayı seçmişlerdi ve diğer herkes son düzenlemeleri yapmak üzere giderek Cora'yı Mercedes'in becerikli ellerine bırakmışlardı. Cora sabah-tan beri gergindi –hatta ağlamaklıydı– ve Mercedes çoktan makyajını yenilemek zorunda kalmıştı. Şimdi saçına geçmişlerdi ama Mercedes kendisinin de hazırlanmaya vakti kalsın istiyorsa elini çabuk tutmalıydı.

"Noah'dan daha iyi bir seçim yapamayacağımı biliyorum," dedi Cora birdenbire. "Şanslıyım. Beni seçti... ve ne kadar şanslı olduğumu biliyorum."

Mercedes aynada Cora'nın gözlerine baktı ve o gün üç kere sorduğu soruyu bir kere daha sordu. "Cora, neyin var?"

"O iyi bir koca olacak. İyi bir baba olacak. En iyisi olacak hatta. Ve

onu tanıyorum. Evlendiğin kişiyi gerçekten tanımak çok önemli, sence de öyle değil mi? Ben onu tanıyorum,” diye geveledi Cora, sorusunu duymazdan gelerek.

“O da seni tanıyor,” dedi Mercedes, bakışları Cora’nın yüzünden bir an olsun ayrılmazken elleri neredeyse otomatik olarak hareket ediyordu. Cora yavaşça başıyla onayladı ve Mercedes de maşayı başıyla birlikte aşağı yukarı oynattı.

“Tanıyor. Ama... birini ne kadar iyi tanıyabiliriz, Sadie? Hiç karanlık bir odada bulundun mu... o kadar karanlık ki yüzünün önündeki elini bile göremiyorsun?”

“Evet,” dedi Mercedes ona ayak uydurmaya çalışarak.

“Bazen... kocaman, karanlık bir odadaymışım gibi hissediyorum. Etrafımda sonsuz bir boşluk var. Oradayım ama kimse beni göremiyor. Gerçek beni göremiyorlar. Çünkü etrafım... karanlık ve boşlukla çevrili. Siyah tuval üzerinde siyah lekeyim. Kim olduğumu, nerede olduğumu sadece ben biliyorum.”

Mercedes Cora’nın saçlarını kıvrıcık yapmayı bırakıp arkadaşına baktı. “Ne oluyor Cora? Neyin var?” diye yineledi. “Düğünü ertelemek ister misin? Daha fazla zamana ihtiyacın var mı?”

“Öyle yapmam çok hoşuna giderdi, değil mi?” diye çıktı Cora ve gözleri bir kere daha yaşlarla doldu.

Mercedes cevap vermeden gözlerinin içine bakmaya devam edince Cora yumuşadı.

“Özür dilerim Sadie,” dedi mırıldanarak.

“Benden özür dileme. Noah’dan dile. Muhteşem bir insan hayatını sana adamaya, senin yanında durmaya, karanlığına ışık olmaya hazır beklerken sen karanlığa pısıp varoluşçuluk hakkında endişeleneceksen hiç değilse ona söyleme nezaketi göster. Ha yok öyle yapmayacağım diyorsan da mutlu ol. Gülümse. Şükret, kutlama yap. Çünkü bugün güzel bir gün.”

“Ama... ya ben... yeterli değilsem?” diye fısıldadı Cora.

Buydu işte. Tüm sorunların özü buydu. Cora hâlâ babası onun yerine ölümü seçen küçük kızdı ve hiçbir şey onu aksine ikna edemeyecekti.

“Ölçme çubuğu elinde olan sensin,” dedi Mercedes.

"Ne?"

"Yeterli olup olmadığına sen karar vereceksin. Noah zaten yeterli olduğunu düşünüyor. Seni seçti. Tıpkı senin de dediğin gibi. Ama Noah kendin hakkında düşündüklerini değiştiremez. Bunu ancak sen yapabilirsin, Cora."

Cora bu söylediğine karşı çıkarak başını salladı.

"Noah'yla evlenmek istiyor musun?" diye üsteledi Mercedes.

"Evet."

"O zaman evlen. Ve mutlu ol. Tek görevin bu. Çünkü sen mutlu olursan... o da mutlu olur."

İki iri damla Cora'nın gözlerinden düşüp pudralı yanaklarından aşağı süzüldü.

Mercedes inledi. "Beni öldürüyorsun Smalls."

"Sokak Arkadaşları'ndan alıntı yapmayı bırak. Burada beyzbol oynamıyoruz," diye ofladı Cora, bir peçete daha alarak.

"Beyzbolda gözyaşına yer yoktur!" diye bağırdı Mercedes, bir başka favori filmlerinden alıntı yaparak.

Cora kıkırdayıp burnunu sildi.

"Onun için elinden gelenin en iyisini yapacağına söz ver," diye yalvardı Mercedes. "Ona iyi bak. Onu sev. Noah çok fazla sevgi görmedi Cora. Bunu biliyorsun. Bu evrende sevmesi en kolay adam olabilir çünkü hiçbir şey beklemediği gibi her şey için minnet duyuyor. Karşında böyle bir adam varken yeterli olmaktan nasıl endişelenirsin?"

Cora bir müddet düşüncelere dalarak sessiz kalırken Mercedes de sessizce saçını yapmaya devam etti.

"Benden nefret ediyor musun Mer?" diye sordu. Bu, Noah'nın kullandığı lakaptı ve Mercedes bilerek kullanıp kullanmadığını merak etti.

"Cora, seni Three Amigos sitesinin bahçesinde kendi etrafında dönüp yap-inan oynarken gördüğüm andan beri seviyorum," diye hatırlattı Mercedes.

Cora gülümsedi ama dudakları titriyordu, gözleri yine dolmuştu.

"O günü hatırlıyorum. Yalnız başıma oynuyordum. Sonra sen ve Noah geldiniz... ve her şeyi güzelleştirdiniz," diye fısıldadı.

"Her zamanki gibi," diye şaka yaptı Mercedes.

"Her zamanki gibi," diye onayladı Cora. Yeniden sessizleştğinde Mercedes –sonunda– sakinleştiğini düşündü.

"Ona âşıkım ve ben onu senden aldım," dedi Cora usulca, hüznle, aynada Mercedes'e bakarak. "İçten içe hep biliyordum ama sanırım kabul etmek istemedim."

"Hayır. Onu seviyorum. İkisi aynı şey değil," diye ısrar etti Mercedes, bakışlarını kaçırmadan. "Bence öyle Mer," dedi Cora başını sallayarak. "Senin durumunda öyle. Umarım bir gün beni affedebilirsin."

Mercedes'in Corolla'sı Maven'ın önünde olmadığı gibi arka taraftaki personel otoparkında da değildi. Salon karanlıktı ve Noah ön kapıyı açmayı denediğinde açılmadı, kilitliydi. Birkaç kapı aşağıdaki butiğin önüne park etmiş iki araba vardı, onların dışında çoğunlukla ıssız caddede sadece bir iki araç görünüyordu. Noah, Subaru'suna geri binip caddenin karşısındaki benzinciye girdi ve sezonluk buz külâhı kulübesinin arkasındaki park yerine park etti. Küçük müessesenin etrafında üç süslü püslü masa vardı ve boş park yerleri iki işletmeye de hizmet ediyordu.

Mercedes'in güzellik salonunda olmadığı belliydi ama Noah başka nereye bakacağını bilmiyordu. Belki de yeni çıkmıştı. Belki o da onu aramaya gitmişti.

Öyle olduğunu hiç sanmıyordu.

Mer yumuşak kalpli olabilirdi ama çenesi sağlamdı. Noah ona sert yumruklar indirmesine rağmen yıkılmamıştı. Af dileyen o olmayacaktı. Çekip giden Noah'ydı, tıpış tıpış dönen de Noah olacaktı. Mercedes'in telefonunu defalarca kez çaldırdı.

"Hadi Mer," diye fısıldadı. "Aç şu telefonu. Beni görmezden gelme."

Birinin camını tıklatmasıyla telefonu elinden fırlayıp yan koltuğa düştü.

"Siktir!" diye küfretti korkuyla. Ak sakallı bir adam camdan ona bakıyordu, elini cama dayamıştı, yüzünde çekingen bir gülümseme vardı.

"Noah?" dedi. "Lütfen korkma. Bayan Lopez için endişeleniyorum."

"Cuddy?" dedi Noah, yüreği ağzına gelmesine rağmen sesi sakindi.

Adam hevesle başını evet anlamında salladı. Noah kapısını açıp arabadan indi ve Subaru'nun tavanın üzerinden adama baktı. Aralarında mesafe olması hoşuna gitmişti. Ayrıca yolcu koltuğunun kapısı kilitliydi.

"Sana Cuddy dememi mi istersin... yoksa başka bir şey mi?"

"Ne gibi?" diye sordu adam şaşırarak.

"John? Mr. Cutler?"

"Ah." Adam diğer isimleri beğenmemiş gibiydi.

"Adın bu değil mi? John Davis Cutler?"

"Evet. Öyle. Ama bana Cuddy diyebilirsin."

"Bayan Lopez için endişelendiğini söyledin. Neden?"

"İçeri girdi." Salonu işaret etti. "Orada çalıştığını biliyorum. Ama saat çok geç. Ve Bayan Cora bana havlu gösterip duruyor."

"Havlu mu?" diye şaşırdı Noah. Merhum karısındansa havluları sormak daha kolaydı.

"Hiç mantıklı değil. Biliyorum. Ama ne zaman dinlenmeye çalışsam... oto yıkamanın arkasındaki çayırılıkta küçük bir yerim var. Güneş doğmadan ortadan kaybolduğum sürece kimse bir şey demiyor."

"Ne zaman dinlenmeye çalışsan..." diye hatırlattı Noah.

"Evet. Ne zaman dinlenmeye çalışsam Bayan Cora izin vermiyor. Gözlerimi yumduğum anda beyaz havlu yığınları görüyorum. Keşke benim de beyaz havlum olsa," dedi hüznle. "Ne zaman Bayan Lopez başıma havlu sarsa kendimi daha iyi hissediyorum."

"Cuddy?" diye üsteledi Noah, nabızı hızlanmasına rağmen sabırlı olmaya çalışıyordu.

"Bayan Lopez bana iyi davranıyor," diye fısıldadı Cuddy. "Onun için endişeleniyorum."

“O –Cora– neden sana havlu gösteriyor? Ve bu seni neden endişelendiriyor?” diye sordu.

“Ölüler konuşmaz. En azından benimle konuşmuyorlar. Bana resimler gösteriyorlar,” dedi Cuddy özür dilercesine.

Noah homurdandı. Moses da tıpkı böyle söylemişti.

“İletişim kurmakta iyi değiller... ya da belki de ben onları anlamakta iyi değilimdir,” diye mırıldandı Cuddy.

“Mercedes’i salona girerken mi gördün? Ne zaman?”

“Zaman konusunda iyi değilim, Noah.”

“Bu gece mi? Bu gece mi girdi?”

“Evet. Bu gece,” diye onayladı Cuddy.

“Ben gelmeden önce mi?”

“Evet. Arabasını başka bir yere park etti. Başka bir yerden yürüyerek gelip içeri girdi. Biraz sonra sen geldin.”

Noah bakarken koyu renkli bir kamyonet salonun önüne park etti ve Cuddy geri çekilmeye başlayarak gölgelerin altına saklandı.

“Bu adamın seni görmesini istemezsin Noah,” diye uyardı. “Arabana bin.”

Benzincinin önündeki pompalar aydınlıktı ama buz külâh kulübesinin bulunduğu köşe karanlıktı ve iki uzun çam ağacının arkasında kalıyordu. Noah’nun arabası karanlıktı, farları yanmıyordu ancak Cuddy’nin gerginliğini hissederek direksiyonun başına geri oturdu ve Keegan Tate’le başka bir adamın kamyonetten inip etrafa göz attıktan sonra Maven’ın girişine doğru yürümelerini izledi. Keegan kapının kilidini açtı ve sanki bir şeyden rahatsız olmuş gibi etrafına bakındı. Yanındaki adam onu acele ettirince içeri girip arkalarından kapıyı kapattılar.

Cuddy yolcu koltuğunun camını tıklattı. Noah arabanın kilidini açınca Cuddy örtülü daveti kaçırmayıp yanındaki koltuğa oturdu. Dizleri torpido gözüne değiyor, sırtındaki şişkin çanta yüzünden arkasına yaslanamıyordu.

“O Doze’du,” dedi. “Doze’u sevmiyorum.”

“Doze?” diye sordu Noah.

“Keegan’ın yanındaki adam. Herkes ondan korkar. Gözlerini asla tam açmaz. Yarı uyur gibi görünür hep. Herkes ona Doze’ der.”

“Keegan’la ne işi var?”

“Uyuşturucu,” dedi Cuddy.

“Keegan Tate’in uyuşturucu sorunu mu var?”

“Onun bir sürü sorunu var,” diye mırıldandı Cuddy. “Ama en büyük sorunu Doze.”

Birkaç dakika sonra kapı yeniden açıldı ve adam –Doze– bir yük arabasının üzerine üst üste dizili üç Rubbermaid kovasıyla dışarı çıktı. Etrafına bakmadı, yavaşlamadı, bunun yerine butiğin önüne park ettikleri kamyonete doğru aheste aheste yürüdü. Noah, kovaları aracın arkasına yükledikten sonra yük arabasını kaldırımında bırakıp salona geri dönmesini izledi.

Bir müddet daha beklemişlerdi ki Cuddy, “O yük arabasını bana verirler mi acaba?” diye sordu. “Çok isterdim.”

“Mercedes’in içeri girdiğini gördüğünden emin misin?” diye üsteledi Noah. Mer’in Keegan ve Doze’la beraber Maven’da olduğunu düşündükçe içi daralıyordu.

“Öyle sanıyorum,” dedi Cuddy dudağını ısırarak.

Dakikalar sonra Doze elinde bir anahtarlıkla oynayarak dışarı çıktı. Kamyonetin sürücü koltuğunun kapısını açıp bindi. Noah Keegan’ın da Maven’dan çıkmasını bekliyordu ama belli ki Doze beklemeyecekti. Keegan’ın kamyonetini çalıştırıp arkasına bile bakmadan yola düştü ve caddenin güneyine doğru gözden kayboldu.

“O Keegan’ın kamyoneti. Keegan nerede?” dedi Cuddy. “Hem Doze neden o yük arabasını yerine koymadı.”

Noah gözleri kapıda, birkaç dakika daha bekledi. İçeride ne ışık vardı, ne Keegan çıkıyordu ne de Mercedes. Belki de orada değildi. Zavallı Cuddy havlulardan bahsederek, yolun kenarına terk edilmiş yük arabasına imrenti dolu bakışlar atarak ona pek de güven vermiyordu.

* Doze kelimesinin Türkçede “uyuklamak” mânâsına gelir –çn

Cuddy, "Polisi ararsan... beni götürürler mi?" diye sordu birdenbire.

"Neden..." Noah susup havayı kokladı. "Duman kokusu alıyor musun?" dedi.

Cuddy de havayı kokladı, sonra kıyafetlerini kokladı. "Ben hep duman kokarım."

O daha yolcu koltuğundan inemedi Noah, Subaru'dan çıkmış caddenin karşısına doğru koşuyordu. Salonun kapısını tutup çekti ama kilitliydi. Yüzünü cama bastırıp karanlığa bakarak içeride ne olduğunu görmeye çalıştı.

Cuddy birden yanında bitivermiş elleriyle gözlerinin çevresini kapatarak içeriye bakıyordu.

"Bayan Cora burada," diye bağırmasıyla Noah'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Onu içeride görebiliyorum."

"N'oluyor be?" dedi Noah. İçgüdüleri bağırıyordu ve salonun iç taraflarında bir yerden kırmızı bir parıltı yükselmeye başladı. Salon yanıyordu ve Keegan Tate içeri girmiş ancak geri çıkmamıştı. Noah bu kadarından emindi.

Cuddy, "Bana taş lazım. Bir sürü taş. Ya da bir tane kocaman bir taş. Evet, kocaman bir taş," diye mırıldanarak sırt çantasını indirdi.

Noah çantasının içinden çıkardığı devasa taşa baktı. Cuddy, "Son zamanlarda kendimi uçmaya daha meyilli hissediyorum," diye açıkladı utanarak. Sonra taşı tuttuğu gibi cama fırlattı.

"Bu yaptığım yanlış mıydı Noah? Bana yanlış gelmedi," dedi endişeyle.

Noah Cuddy'nin içi hâlâ çeşit çeşit taş dolu çantasını alıp fermuarını kapattı. Pencereye doğru savurup kalan cam kırıklarını temizledi. Dışarıya duman yayıldı. Noah Cuddy'ye çantasını verip adamı omuzlarından tuttu.

"Arabama gidip telefonumu bul ve 911'i ara. Maven Güzellik Salonu'nda yangın çıktığını söyle. Yardımına ihtiyacım var Cuddy."

"İyi de... ben polisle konuşamam ki," diye kekeledi Cuddy.

“Arabayı götürdüm. Keegan bebeği almasın diye arabayı götürdüm. Ama bana inanmazlar.”

“Şu anda bunların bir önemi yok. Polisi aramanı ve sonra da onları beklemeni istiyorum. Beni bekle. Sakın salona girme!”

“Ama Mercedes içeride. Biliyorum. Bayan Cora yanında ama yine de nefes alması zor,” diye feryat etti Cuddy.

Noah ona inanmak istemiyordu. Eliyle Cuddy’nin ağzını kapatıp susmasını, onu korkutmayı kesmesini söylemek istiyordu.

Ama ona inanıyordu.

Bu da Mercedes yanan bir binanın içinde, Keegan Tate’se kayıp demekti.

“911’i ara Cuddy!” diye emretti Noah ve Cuddy’nin onu dinleyip dinlemeyeceğini görmek için beklemeden camda açtıkları büyük delikten içeri girdi.

Duman o kadar yoğundu ki tişörtünü burnuyla ağzına kapayıp bir yaşam belirtisi arayarak ileriye doğru koştu. Bina eskiydi ancak yüzeyler taş, cam ve sahte ahşap kaplamaydı. Seramik lavabolar ve metal sandalyeler tavandan daha az yanıcı olduğu için alevler yukarıya ilerleyerek daha yanıcı yüzeyleri sarmıştı. Noah sağında olması gerektiğini bildiği lavaboları yoklayarak uzun bir hortumun ucundaki ağızlığı buldu. Suyu sonuna kadar açıp kendini ve erişebildiği her yeri ıslattı.

“Mercedes!” diye bağırdı. Arka duvar alevlere teslim olmuş, alevler tavan kaplamasını sarmaya başlamıştı. Duvarın öbür tarafında malzeme odası vardı –malzeme odası yanıcı maddelerle doluydu– onun ötesinde de bir tarafta personel otoparkına açılan çıkış kapısı, diğer tarafta da depo/Cross-fit salonu vardı. Soyunma odasının yanı sıra ağda, cilt bakımı ve masaj odalarıysa sağ tarafta, malzeme odasının hemen karşısındaydı.

Noah yeniden, “Mercedes,” diye bağırdı. Saç spreyi ve başka bir şeyin daha kokusunu alıyordu. Kâbil’deki hastanede de bu kokuyu almıştı. Yanmış insan kokusuydu.

“Olamaz,” diye inledi öksürerek. “Mercedes! Neredesin?”

Sendeleyerek birkaç adım öne çıkıp şiddetli alevlerin arasını

görmeye çalıştı. Onu asla bulamayacaktı. Mercedes belki birkaç metre ileride yatıyordu ama onu asla göremeyecekti.

Derken dumanlar şekillenmeye, sağındaki alevler merhum karısının uzun saçlarına dönüşmeye başladı.

"Cora?" diye fısıldadı ve bir an için çok geç kaldığını, farkına bile varmadan bir boyuttan diğerine geçtiğini düşündü. Cora onu çağırdı ve o da gitti. Cora parıldayıp gözden kaybolurken Noah birkaç adım daha atarak önündeki bir şeye –birine– takıldı. Hemen dizlerinin ve ellerinin üzerine çöktü, yere yaklaştıkça hava berraklaşıyordu ve Mercedes'i buldu, etrafa yayılmış saçları kana bulanmış, beyaz bluzu kandan simsiyah olmuştu. Noah hem korku hem de rahatlama dolu bir çığlık koyuvererek Mercedes'i kucağına aldığı gibi salonun ön tarafına doğru koştu, oksijensiz kalan ciğerlerinin müsaade ettiğince hızlı hareket ediyor, bu sırada da Mercedes'in hareketsiz bedenini göğsüne bastırarak dayanması için yalvarıyordu. Dumanların arasında sendelerken girişle arasındaki mesafe hiç kapanmayacakmış gibi hissediyordu. Tam ön kapıya doğru düştüğü anda bir itfaiyeci dışarıdan kapıyı açtı.

"İçeride başka kimse var mı?" diye bağırdı adam Mercedes'e uzanarak. Noah Mercedes'i bırakmak istemeyerek ona sımsıkı tutunurken başını çevirip karanlıkta Cora'ya bakındı.

İtfaiyeci, "Başka kimse var mı?" diye yineledi.

"Bilmiyorum," dedi Noah. "Bilmiyorum."

"Sizi ve hanımefendiyi hastaneye götüreceğiz, tamam mı?" dedi itfaiyeci. "Bana adınızı söyleyebilir misiniz?"

"Onunla kalmam lazım," dedi Noah nefes nefese.

"Elimizden geleni yapacağız, tamam mı?"

Ambulans çalışanları aralarında sedyeyle ona doğru koşarak geldiklerinde Noah, Mercedes'i profesyonellerin eline bıraktı. Mercedes kendi başına nefes alabiliyordu ve nabızı stabildi –Noah o kadarını duymuştu– ama baygındı. Başına oksijen maskesi takmışlardı ki Noah ne olduğunu anlamadan bir tane te ona taktılar.

“Duman soluduğun için. Duman solunmasını oksijenle tedavi ediyoruz. Sadece derin derin nefes al dostum. Burada hanımefendinin yanında oturabilirsin. Sizi hastaneye götüreceğiz.”

Noah maskeyi kaldırıp Cuddy’yi sordu. “Bir adam daha vardı. Onu gördünüz mü?”

“Bizimle. İçeri girmeye çalıştı –bize içeride olduğunu söyleyen oydu– ama engel olduk. Bir ambulans daha yanaşıyor. Onunla da ilgileneceğiz. Maskeyi geri tak lütfen.”

Yolda Mer’i entübe ettiklerinde Noah gözlerini yumup elini sıkıca tutarak onu bırakmaması için dua etti. Mucizevi bir şekilde yanığı yoktu ve rengi hızla yerine geliyordu, acil girişine vardıklarındaysa gözlerini açıp Noah’ya baktı.

Noah, Utah Üniversite Hastanesi’nin acil servisinde duman soluma tedavisi görmüş ve saatler sonra boğazındaki yanmayı, başındaki zonklamayı hafifletecek ilaçlarla taburcu edilmişti. Mercedes’se hemen yatırılıp bir dizi testten geçmiş, bir dolu tedavi görmüştü. Noah, Alma’yla Heather’ı aramış, onlar da Gia’yla beraber hemen hastaneye koşmuşlardı. Alma, Mercedes’le kalmıştı, Heather, Noah’nun iyi olduğunu gördükten sonra zavallı Gia’yı eve götürmüştü, bunun üzerine Noah da üstü başı hâlâ is içinde Mercedes’in başucuna döndü. Mercedes gözlerini açıp elini kaldırarak selam verdi. Boğazındaki hortumu çıkarmışlardı ama konuşmaya çalıştığında Alma onu susturdu.

“Doktor olmaz dedi Mercedes. Boğazının iyileşmesi lazım.”

Mercedes elini uzatmaya devam edince Noah yanındaki sandalyeye oturup elini tuttu ve dudaklarını avucuna bastırdı, ona ne kadar üzgün olduğunu, onu ne kadar sevdiğini ve ne kadar korktuğunu söylemeye ihtiyacı vardı. Alma ayağa kalkıp yatağın etrafından dolaşarak yanına geldi. Kirli saçlarını okşadı, onun için çok değerliymiş gibi yanaklarından öptü ve şükranlarını fısıldadı.

“Onu buldun Noah. Onu kurtardın. Hakkını nasıl ödeyeceğim?”

Noah yalnızca başını sallayabildi, suçluluk ve acı övgülerini kabul etmesini engelliyordu. Alma kahve ve üzerini değiştirebileceği temiz kıyafetlerle döneceğini söyleyip kızının alnına bir öpücük kondurduktan sonra onları yalnız bıraktı. Mer gitmesini bekledikten sonra doktorun emrini hiçe sayarak konuştu.

“Onu gördüm,” dedi fısıldayarak, bakışlarını Noah’ninkilerden ayırmadan. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve altlarında mor halkalar vardı. Noah tuvaletteki aynada yansımasını gördüğünde kendi gözleri de aynı durumdaydı.

“Kimi?”

“Cora’yı.” Mer gözyaşlarını tutmak için gözlerini hızlı hızlı kırptırırsa da yine de kaçmayı başarıp yanaklarından süzülerek koyu renk saçlarının arasına saklandılar. Biri saçlarını yıkamıştı ve şimdi ıslak hâlde beyaz yastığın üzerine dağılmıştı.

“Donakaldım,” diye devam etti, sesi pürüzlü çıkıyordu. “Odadaydım, hareket edersem beni duyup geri gelir diye korkuyordum ama oradan çıkmazsam da yanarak öleceğimi biliyordum.”

“Mer,” diye inledi Noah, ona susması için yalvarmak istiyordu ama Mercedes anlatmaya devam ederek her sözüyle onu biraz daha dehşete düşürdü.

“Keegan yanında biriyle geldi. Bir adamla. Onu göremedim. Ama Keegan’ı öldürdü. Alnının ortasından vurdu. Sonra da ateş yaktı. Ben rafların altında saklanıyordum,” dedi Mercedes. “Çıkmayı başarıp 911’i aradım ama yardım gelmesini bekleyemedim, ateşin içinden yürüyüp ön kapıya da gidemezdim. Ben de yukarı çıktım.”

“Yukarı?”

“Rafların tepesine tırmandım ve tavan kaplamalarından birini söküp kirişin üzerine çıktım. Her yer dumana gitmişti ve öksürüp duruyordum. Düşmekten korkuyordum. Sonra onu gör-

düm. Ona doğru emekledim. Onu görmemem gerekirdi. Hiçbir şey göremiyordum.”

Noah sersemlemiş hâlde, “Dumanın parçasıydı,” dedi.

“Evet. Öyleydi,” diye onayladı Mercedes gözleri dolarak. Ama ona nereden bildiğini sormadan devam etti. “Yukarı çıktıktan sonra aşağı geri inmem gerekti. Kaydım. Bir an altımda kiriş vardı, sonraki an yoktu. Tavan kaplamalarının arasından yere düştüğümü hatırlıyorum ama sonrası yok. Sanırım kafamı çarpıp bayıldım. Ama ne gördüğümü biliyorum.” Bir süre sessiz kaldı, bakışları keskindi, dudakları titriyordu.

“Onu ben de gördüm Mer.”

Göz göze geldiler ve birkaç saniye boyunca tek kelime etmeden gözleriyle konuştular.

“İçeride olup olmadığından bile emin değildim. Ama onu gördüm... ve seni bulmama yardım etti,” dedi Noah. “Seni ben kurtarmadım... Cora kurtardı.”

“Tabii ki o kurtardı,” diye fısıldadı Mercedes. “Her zaman birbirimizi kurtarırsınız, unuttun mu? Bizim olayımız bu.”

Yaşadıkları yoğun duygular konuşmalarını imkânsız kılar-ken bir müddet birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Fakat birkaç dakika sonra Noah konuşma ihtiyacıyla geri çekildi.

“Söylediğim her şey için özür dilerim Mer,” dedi hıçkırarak. “Kızgındım. Canım yanıyordu. Utanıyordum. Ama hiçbirisi senin suçun değildi.”

“Her şeyi birbirine kattım,” dedi Mercedes. “Düzeltemeyeceğim bir şeyi düzeltmeye çalışarak daha da beter ettim.”

“Biz birbirimizi kurtarırsınız, unuttun mu? Bizim olayımız bu,” diye tekrarladı Noah ancak bu kez sesi buruktu. “Ama Cora’yı bundan kurtaramayız.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bütün hayatımı babamın kim olduğunu bilmeden geçirdim. Aynı şeyi Gia’nın da yaşamasını istemiyorum. Günün birinde onunla konuşmak, sadakatsizlik gibi şeyleri açıklamak, ‘biyolojik baba’ gibi terimler kullanmak zorunda kalacağım. Bundan

nefret ediyorum. Ben onun babasıyım ama bunu elinden almak zorunda kalacağım. Rahatlığı, benlik duygusu, dünyadaki yeri. Hepsi sarsılacak. Dünyanın en özgüvenli, en uyumlu çocuğu olsa bile, onu elimden geldiğince çok sevsem bile bu bilgi canını yakacak. Cora beni kızımı inciteceğim bir duruma soktu ve bu berbat bir şey. İhaneti –arkamdan iş çevirmesi– yüzleşmesi en kolayıydı. Ama Gia’ya haksızlık etti. Bunu affetmem biraz uzun sürecek.”

“İkinize de haksızlık etti.”

“Doğru. Yine de... hâlâ onu korumaya çalışıyorum. Sen hâlâ onu korumaya çalışıyorsun.”

“Huylu huyundan vazgeçmezmiş.”

“Evet. Sen bana bildiklerini söylemedin. Ben sana bildiklerimi söylemedim. Ayı ayrı acı çekip endişelendik,” dedi Noah usulca. “Böyle devam edemeyiz.”

“Tamam,” diye fısıldadı Mercedes.

“Tamam?”

Mercedes yutkunarak başıyla onayladı. “Mami polislerin benimle konuşmak istediğini söyledi.”

“İkimizle de konuşmak istiyorlar. Ben biraz konuştum bile,” diye onayladı Noah.

“Keegan’ı benim öldürdüğümü mü düşünüyorlar?”

Noah şaşkınlıkla geri çekildi. “Neden öyle düşünsünler ki?”

“Çünkü ona... gitsin diye... para verdim. Ve o geri döndü. Keegan’dan nefret etmek için iyi bir sebebim var ve öldüğünde yanındaydım.”

Noah kulaklarına inanamayarak, “Keegan’a gitmesi için para mı verdin?” diye sordu.

Mercedes başıyla onayladı, hareket canını yakınca yüzünü buruşturdu.

“Mercedes,” diye ofladı Noah. “Neden?”

“Gideceğine ve Gia’yla seni rahat bırakacağına söz vermişti.”

“Ona ne kadar para verdin?” diye üsteledi Noah, öfkesi yanan boğazından yukarı tırmanıyordu.

Mercedes cevap vermeyince çenesinden tutup kaldırarak gözlerinin içine baktı. Mercedes'in gözlerinde korku ve pişmanlık savaş veriyordu, Noah saçını okşayarak yüzünden çekti.

"Ne kadar Mer?"

"Yirmi bin."

"Mercedes Lopez," diye fısıldadı Noah. "Aklm neredeydi?"

"Gia'yı almasına izin veremezdim," diye haykırdı Mercedes, itirafıyla yüzü buruştu.

Noah onu kollarının arasına çekip hıçkırıkları küçük bedenini sarsarken sımsıkı sarıldı. Mer on yıllardır kendini tutuyormuş gibi ağlıyordu.

Noah da onunla ağlamak istedi ama afallamıştı. Utanmıştı. Mercedes'i yirmi iki yıldır tanıyordu ama Mercedes onu şaşırtmaktan hiç vazgeçmemişti.

YİRMİ

2003

~ ~ ~ ~ ~

“ kemikler, o kemikler, yürüyecekler,” diye söyledi Mercedes usulca, kollarının arasında yatan minicik bebeğe dokunarak. Kulakları, elleri, ayakları, burnu. Mükemmeldi. Huzurluydu. Tatlıydı.

“Ayak kemiği bağlıdır bacak kemiğine,
Bacak kemiği bağlıdır diz kemiğine,
Diz kemiği bağlıdır kalça kemiğine,
Şimdi kulak ver Tanrı’nın sözlerine!”

“Şu ilahiyi söyleme,” diye fısıldadı Cora az ileride yattığı yataktan.
“Çocuğa kâbus gördüreceksin.”

“Uyuduğunu sanıyordum Mama,” dedi Mercedes, hâlâ mışıl mışıl uyuyan bebeğe bakıyordu. Cora, Gia’yı dünyaya getirmek için neredeyse yirmi dört saat sancı çekmişti. Hâlâ yapabiliyorken dinlenmeliydi.

Mercedes o yirmi dört saatin büyük kısmında yanında olmuştu. O da yorgunluktan geberiyordu ama daha çok rahatlamıştı. Birazdan Heather gelecek ve gece boyunca Cora’yla bebeğin yanında kalacaktı.

“Başka bir şey söyle,” diye mırıldandı Cora. “Ayakkabısız meleklerle ilgili olanı söyle.”

Mercedes sözünü dinleyerek cennetin kapıları ve yalınayak melek-

lerle ilgili ninniyi söyleyip Tanrı'dan uyuyan çocukları ve onları izleyen annelerini kutsamasını istedi.

Arkadaşının gözyaşlarını görünce ninniyi bırakıp, "Cora, neyin var tatlım? Neden ağlıyorsun?" diye sordu.

"Bilmem. Mutluyum. Bittiğine seviniyorum. Onun burada olmasına seviniyorum," dedi Cora dudakları titreyerek. Mercedes ağlamakta haklı olduğuna karar verdi. Yorucu bir dokuz ay ve duygusal bir doğum olmuştu. Sonuna doğru Cora güçsüzleşmiş, Mercedes'e doğum yapamayacağını söylemişti.

"Yapamam," diye inlemişti. "Yapmak istemiyorum. Fikrimi değiştirdim." Mercedes gülmüştü ama Cora ona öyle kavurucu bir bakış atmıştı ki kirpiklerinin yanmadığından emin olmak için yatağın üzerindeki aynadan yansımasını kontrol etmek zorunda kalmıştı.

Koridorlarda bir aşağı bir yukarı yürümüş, şiddetli bir sancı saptandığında Cora, Mercedes'e yaslanmıştı ve işte o zaman seçtiği isimleri söylemişti.

"Erkek olursa adı Noah olsun istiyorum. Noah Michael. Micheal babamın adıydı. Kız olursa da Gia Mercedes Andelin. Gia babamın annesiydi. O İtalyan'dı, dedem de İrlandalıydı. Babam ve ben dedemin genlerini almışız ama hiç değilse Gia babaannemin adını alabilir," demişti nefes nefese.

Mercedes haberi duyduğundan beri Cora'ya isim önerilerinde bulunuyordu ama Cora hangilerini düşündüğünü ona söylememişti. Sürpriz olmasını istemişti. Bebeğin cinsiyetini öğrenmek de istememişti. Mercedes hazırlıklı olmak için ultrason teknisyenine rüşvet vermeyi düşünmüştü. Ne yazık ki teknisyen onurlu biriydi —doktor da öyle— kimse ona bebeğin cinsiyetini söylemiyordu. Yedi uzun ay boyunca acı çekip sinirden köpürmüş, son derece sıkıcı nötr renklerde en iyi kıyafetleri bulabilmek için Goodwill'in altını üstüne getirmişti. Yalvarıp yakardıysa da Cora insafa gelmemişti, ta ki şimdiye kadar.

"Bana bir şey olursa diye söylüyorum," demişti acıyla inleyerek.

"Sus. Sana hiçbir şey olmayacak. Tıp çalışanlarıyla dolu bir hastanedesin. Sağlığın yerinde. En yakın arkadaşın doğal afet..."

"Bu doğru."

“... Ve annesine ihtiyacı olan küçük bir kız doğurmak üzeresin.”

Cora acı dolu bir inilti kopararak Mercedes’e tutundu, Mercedes de topuklularının üzerinde sendelediyse de ayaklarını yere sağlam basarak Cora’nın sancısı geçene kadar onu sınıksız tuttu.

“Küçük kız dedin,” dedi Cora nefes nefese. “Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?”

“Sadece içinde öyle bir his var. Ama içgüdülerim kolay kolay yanılmaz. Biliyorsun. Hem... bana bir adaş lazım.”

İçgüdüleri yanılmamıştı.

İki saat sonra Gia Mercedes Andelin dünyaya gelmiş ve onu alıp annesinin göğsüne yatıran Mercedes olmuştu. Şimdi yıkanıp tartıldıktan, tahlilleri yapıldıktan sonra minik Gia Andelin kundaklanmış uyuyordu ve Mercedes de her ânının tadını çıkarıyordu.

“Duérmete niño, duérmete niño, duérmete niño, arrú arrú,” diye söyledi Cora dinlerken, hâlâ sessizce ağlıyordu.

“Noah çok mutluydu,” diye fısıldadı yanaklarından yaşlar süzülerek. Gözlerini yumup bitkin bir hâlde yanaklarını sildi.

“Onu hiç o kadar mutlu görmemiştim,” dedi Mercedes Gia’nın minik parmaklarına dokunarak, bebek içgüdüsel olarak parmağına tutununca da gülümsedi.

“Belki erkek ister diye düşünmüştüm,” diye içini çekti Cora.

“Noah mı? Büyürken en yakın arkadaşları kız olan adam? Erkeklerle ne yapacağını bilemezdi.”

Noah, Skype üzerinden bağlanarak haberi aldığı anda sahiden havalara uçmuştu. Çok yorgun görünüyordu, sanki beklemek ve endişelenmek de ayrı bir doğum sancısıymış gibi. Mercedes görebilsin diye Gia’yı kaldırdığında onunla sevgi dolu selamlaşmıştı ama bakışları kızının açık renkli saçlarına, yuvarlak yanaklarına ve gül goncası dudaklarına takılmıştı.

“Ne yaptığına bak Corey,” demişti heyecanla. “Güzelliğine bak. Bebeğimize bak.”

Kapatırlarken yüzü gülüyordu.

“Onu şimdiden seviyor,” diye mırıldandı Cora, sesi o kadar yumuşaktı ki Mercedes yanıt vermemeyi düşündü. Cora uykuya dalmak üzereydi, gözyaşları yanaklarında kuruyordu.

"Elbette seviyor," diye fısıldadı Mercedes ama gözleri Gia'daydı. "Tek bakışın yetti. Tek bakışın, Gia Mercedes, tek bakışın yetti. Babanı kendine âşık ettin."

"Dua et de onu sevmeyi hiç bırakmasın," diye mırıldandı Cora. "Gia'nın babaya ihtiyacı var. Her kızın babaya ihtiyacı var."

Keegan Tate'in cesedini güzellik salonunun yanmış kalıntıları arasında buldular. Yangın büyük hasara neden olmuştu ve Mercedes artık Maven'da işsiz kalan tek stilist değildi. Gloria Maven restorasyon işleri tamamlanınca dönmesi için Mercedes'e yalvarmış, büyük vaatlerde bulunup teşvikler sunmuştu. Mercedes henüz hiçbir şeyi kabul etmemişti. Aklında yeni bir hedef –daha doğrusu eski bir hayal– vardı.

Polisler Noah'yla Mercedes'i hem birlikte hem de ayrı ayrı kapsamlı şekilde sorgulamış, Cuddy'nin dağınık ifadesi de eklendikten sonra haklarındaki tüm şüpheler ortadan kalkmıştı. Yangından iki gün sonra Doze yakalanmıştı ve mahkemesi başladığında hepsi aleyhinde tanıklık edecekti. Keegan Tate yanlış kişilere bulaşmıştı. Ve bu da sonu olmuştu.

Dedektif Zabriskie, Mercedes'in arabasını çalması sebebiyle Cuddy'ye dava açılacağını söylemişti ama Noah onun adına araya girince birtakım uyarılar eşliğinde Cuddy'yi de serbest bırakmışlardı.

"Şaibeli bir geçmiş var. Tedbiri elden bırakmayın," diye uyarıyordu Dedektif Zabriskie, Cuddy'nin muhtemelen hak ettiği bir ihtiyatla çıkışını onaylarken. Yine de Noah bundan sonra olacakları açıklarken bile Cuddy'nin yüzü asık, utançtan omuzları düşüktü.

"Özel bir hastanede çalıştığımı biliyorsun, değil mi Cuddy?" diye sordu Noah, Cuddy'nin bakışlarını kendisine çevirmesini bekleyerek.

"Montlake," diye mırıldandı Cuddy.

"Evet. Montlake. Yetkililer seni sokağa salmak istemiyorlar. Ya hastaneye yatmanı ya da hapse girmeni istiyorlar. Kendine ya

da bir başkasına zarar vermenden korkuyorlar... isteyerek yapmasan bile."

"Ben insanlara zarar vermiyorum ki Noah."

"Sana inanıyorum Cuddy. Ama araba olayı, sicilinde de birleşince onlara pek güven vermiyor. Ayrıca Maven'ın çevresindeki işyerlerinden de bazı şikâyetler var."

"Kimse bana bir şey demedi. Beni gördüklerini bile sanmıyordum," dedi Cuddy.

Noah başıyla onayladı. Bu, üzücü bir gerçektir. Fakat insanlar evsizleri ve muhtaçları görürlerdi. Asıl sorun, görmek *istememeleri* idi.

"Montlake'te bazı programlarımız var... orada doksan gün kalman için devlet desteği ayarlayabilirim. Tedavi görürsün. Temiz olursun. Karnın doyar. Seninle ilgilenirler. Ve konuşuruz. Her gün. Birlikte kendini nasıl daha iyi hissedeceğini buluruz."

"Montlake'te mi?" diye sordu Cuddy şaşkınlıkla.

"Montlake'te," dedi Noah.

"Sen de benim doktorum mu olacaksın?"

"Sen de istersen. Montlake'te bir sürü iyi terapistimiz ve doktorumuz var."

"Peki taşlarım?"

"Taşlarını Montlake'e götüremezsin. Ama ben onları senin için saklarım. Hepsini. Tedavin bittiğinde hâlâ istiyor olursan geri alırsın."

"Neden istemeyeyim ki?" diye sordu Cuddy kaşlarını çatarak.

"Eh... kendini daha iyi hissetmeye başlarsan belki seni yerde tutmaları için taşlara ihtiyacın kalmaz."

"Uçmama izin vermemeleri için onlara ihtiyacım kalmaz mı?"

"Aynen."

"Tamam. Ama taşları seviyorum. En çok da senin verdiğini seviyorum. Bayan Lopez söyledi mi? İstersen geri veririm."

"Aynısından bende bir tane daha var. O sende kalsın," diye ısrar etti Noah.

"Noah?"

"Efendim?"

"Senin hastanene gideceğim."

"Güzel. Bence iyi bir seçim yaptın. İstersen seni şimdi oraya götürebilirim."

Cuddy sırt çantası omuzlarından aşağı sarkarken gergin bir biçimde kıpırdandı. "Şimdi mi?"

"Önce gitmek istediğin başka bir yer mi var?"

"Hayır. Gidecek hiçbir yerim yok," diye fısıldadı Cuddy.

Noah bir kez başıyla onayladı ve birlikte, yan yana, doğrucaca ileriye bakarak karakoldan çıktılar. Montlake Klinik'in kapalı otoparkına park ederlerken Cuddy yeniden konuştu.

"Elimden geleni yapacağım Noah. İyileşmek için elimden geleni yapacağım. Ama... ilaçlar hayaletleri yok etmiyor. İlaç kullanmayı denedim. Sadece bana sıkıntı veriyorlar. Hatta bazıları beni delirtiyor. Olduğumdan bile daha çok delirtiyor," dedi Cuddy, sesinde çaresizlik vardı.

"Ben senin deli olduğunu düşünmüyorum Cuddy."

"Düşünmüyor musun?"

"Hayır. Bence sadece neyin... ruhani neyin gerçek olduğunu ayırt edebilmen için biraz yardıma ihtiyacın var."

"Bana göre hepsi gerçek," dedi Cuddy, bakışları özür diler gibiydi.

"Biliyorum. Hem başkalarının göremiyor olması onu daha az gerçek yapmaz."

Cuddy sırtı, dudaklarının kenarları yavaşça yukarı kıvrılırken gülümsemesi gözlerine kadar ulaştı. "Sen iyi bir doktorsun, değil mi Noah?"

Cuddy örnek hastaydı. Tüm şeytanlarından kurtulmak için dokunaklı bir kararlılıkla Montlake'teki programa uyuyordu; Noah her ne kadar şeytanları, hayaletleri, herhangi bir ruhani varlığı düşünmemeye çalışsa da. Cuddy hastaneye yattıktan iki

hafta sonra Noah işe geldiğinde Cuddy'nin telaşlı ve duygusal olduğunu, sabahtan beri onu görmek istediğini söylediler.

Noah onu odasında, ellerini cılız yanaklarına koymuş, sıkıntılı gözlerle pencereden dışarı bakarken buldu. Noah'nın bir sandalye çekip oturmasını beklemeden volta atmaya başladı.

"Sana bir şey söylemem lazım Dr. Andelin. Sana Dr. Andelin dememi ister misin? Ben Noah'yı tercih ederim."

"Sana adımı ilk söylediğimde gülmüştün... hatırlıyor musun?" diye sordu Noah usulca.

Cuddy'nin gözleri daldı ve sanki hafızasını karıştırmak ister gibi, düşüncelerini aklına geri kaydırmak ister gibi başını yana eğdi.

"Güldüm mü?"

"Bana tufanın ne zaman geleceğini sordun."

"Tufan?"

"Sanırım Noah ve gemisine atıf yapıyordun. Büyük tufana."

"Noah peygamberdi... herkes ona gülmüştü. Kimse tufanın geleceğine inanmamıştı," dedi Cuddy sanki her şeyi hatırlamaya başlıyormuş gibi yavaşça başıyla onaylayarak.

"Sen peygamber misin Cuddy?"

"Hayır," dedi Cuddy kararlılıkla. "Tanrı bana bir şey söylemiyor. Ama benim sana söylemem gereken bir şey var Noah," diye üsteledi yeniden.

"Peki," dedi Noah.

"Gülebilirsin. Gülsen de sorun değil. Ama üzülebilirsin de. Çok, çok üzülebilirsin." Cuddy yine elini yüzüne götürdü ve bu hareket onu rahatlatıyormuş gibi yanaklarını sıvazladı. Gergin olduğunda Noah da aynını yapardı ve Cuddy'nin yeniden konuşmasını sabırla bekledi, eninde sonunda konuşacağından emindi.

"Keşke taşlarım yanımda olsaydı," diye fısıldadı Cuddy.

"Elimi tutmak ister misin?" diye sordu Noah. "Bu yardımcı olur mu?"

"İsterim... evet," dedi Cuddy. "Ama tutmamalıyım."

"Neden?"

“Çünkü sana söylemem gereken bir şey var. Ve bu seni çok kızdırabilir. Ve söylediğimde elimi tutuyor olmak istemeyebilirsin.”

“Seni korkutan bir şey mi gördün Cuddy?”

“Hayır. Bir şey *biliyorum*. Bildiğim şey beni korkutmuyor. Mutlu ediyor. Ama seni korkutabilir.”

Noah ifadesini kontrol altında tutarak kayıtsız bir yüzle başıyla onayladıysa da şaşırmişti. “Bana anlat ki bu konu hakkında konuşabilelim.”

“Annemi tanıyordum.”

“Öyle mi?”

“Evet. Ona... Andy derdim.”

“Onun... annem olduğundan emin misin?”

“Evet, eminim. Ben ona Andy derdim... Andelin’in kısaltması. O da bana Cuddy derdi...”

“Cutler’in kısaltması,” dedi Noah noktaları birleştirerek.

“Evet. Daha çocuktuk.”

Noah kaskatı kesildi. “Annemi... çocukken mi tanıyordun?”

“Evi yokken tanıyordum,” diye fısıldadı Noah. “Hiçbirimizin yoktu.”

Noah’nın uzuvlarındaki katılık göğsüne yayılarak soluğunu kesti, kalbini sıkıştırdı.

“Otursana Cuddy. Sonra da bana onu anlat,” dedi. Sesi kendi kulağına bile boğuk ve tuhaf geliyordu. Cuddy hevesle başını sallayıp hemen oturdu.

“Gerçek adını hiç öğrenemedim. Tam adını yani. Herkesin lakabı vardı. Kimse gerçek adını kullanmaz. Sokaklar böyledir. Hiçbirimiz birbirimiz hakkında çok şey bilmeyiz. Kimse nereden geldiğinden ya da gidecek bir yerinin olmamasından konuşmak istemez.”

Noah başıyla onaylayarak onu devam etmeye teşvik etti.

“Benden hoşlandığını sanıyordum. Ben ondan hoşlanmıştım. Sessiz sakın biriydi. Bağırılmaz ya da küfretmezdi. Ama... o zamanlar çok hap içiyordum. Hayaletleri ortadan kaldıracığını sanıyordum,” diye açıkladı Cuddy.

“Kaldırdı mı?”

Cuddy başını salladı. “Bir süreliğine evet... ama sonra başka türlü hayaletler görmeye başladım. Cora ya da... melekler gibi değil. Görmeye başladığım ölümler... karanlıktı. Korkutucuydu. Onları içeri almamı istiyorlardı. Benim... evimi istiyorlardı.”

“Evini mi? Senin... bedenini mi istiyorlardı?” Noah sesini sıcağın tuttuysa da elleri buz kesmişti.

Cuddy başıyla onayladı. “Onların hiç bedeni olmamıştı. Onlar ölü değildi. Hiç yaşamamış hayaletlerdi. Ve yaşamak istiyorlardı.”

Noah sessizce bekledi, hikâyeyi aceleye getirmek ya da Cuddy’yi girmeye hazır olmadığı bir yola sokmak istemiyordu.

“Korkuyordum,” diye fısıldadı Cuddy. “Andy de korkuyordu. Ben işe yaramazın tekiydim, Noah. İşe yaramazın tekiydim. Bir sabah uyandığımda yanımda yoktu. Nihayet onu bulduğumda bana gitmemi söyledi. Bulunmak istemediğini söyledi. Benim yanımda olmayacağını söyledi... şey... karnında bebek varken.”

Noah kendine nefes almasını söyledi. *Al, ver. Al, ver.* Bu sırada Cuddy’nin gözlerine bakmayı hiç bırakmadı.

“Andy bebeğin benden olmadığını söyledi. Ama ben öyle olduğunu biliyordum. Çünkü başka kimsenin... ona dokunmasına izin vermemişti. Dokunulmaktan hoşlanmazdı.”

Noah yalnızca başıyla onaylayabildi. Doğruydı. Annesi dokunulmaktan hoşlanmazdı.

“Onu bir daha görmedim. Ta ki sen beni yol kenarında bulana kadar, o zaman onu arabada otururken gördüm. Bir an hayaletini görüyorum sandım. Öldüğünü sandım. Kendimin öldüğünü sandım. Sonra... onun... senin olduğunu fark ettim. Sen de onundun. Sen... onundun. Yani... *benimdin*. Bunun... duymak isteyeceğin bir şey olmadığını biliyorum. Ama... sanırım... ben senin babanı Noah.”

Noah konuşamayacak kadar şaşkıındı. Soğukkanlı kalmasını sağlayacak herhangi bir şeye tutunma ihtiyacıyla elindeki dosyayı sıkı. Birdenbire Cuddy’nin uçup gitmekle neyi kastettiğini anladı ve taşları olmasını diledi.

"Andy'yi gördüm... arabada oturuyordu. O da beni gördü Noah."

Noah başıyla onayladı. Annesi onu görmüştü. Ve korkmuştu. Noah bunu yabancından korkma olarak algılamıştı. Mazlumdan korkma. Bilinmeyenden korkma.

"Sana... kim olduğumu... söylemedi mi?" diye sordu Cuddy.

"Hayır. Söylemedi," diye fısıldadı Noah.

"İyi yapmış," dedi Cuddy, sesinde af vardı. "Senin için duyması zor bir şey olurdu. Şimdi yaptığın gibi bana bakmaya çalışırdın ama o zamanlar daha çocuktun. Buna ihtiyacın yoktu."

Noah, Cuddy'ye bakakalmıştı, onu dinliyor, hikâyesini özömsüyor, onu ilk kez görüyordu.

"Bir süreliğine beni yeniden hapse yolladılar. Sıvışmakta iyiyimdir. Hayalet gibi." Usulca güldü. "Sanırım onlardan bir iki şey öğrendim."

"Gözlerimi senden almışım," dedi Noah ansızın. "Ellerimi de. Yüzünü sıvazlıyorsun ya, bunu ben de yapıyorum."

Kendini aptal gibi hissediyordu. Özgüveni kırılmıştı ve baş dönüyordu. Sırf kendine kim olduğunu hatırlatmak için, baba-sız ve özgüvenli olduğu on dakika öncesine kadar kim olduğunu hatırlatmak için dosyadaki boş sayfaya defalarca adını yazdı. Aklının bir köşesinde küçük bir ses bunun doğru olmayabileceğini söylüyordu. Ama bu ses inkârdı ve inkâr genellikle yalan söylerdi. Oysa Noah doğru olduğunu biliyordu. Hiç şüphesi yoktu.

"Seni Evsizler Etkinliği'nde gördüm," diye devam etti Cuddy. "Onca yıl sonra. Seni tanıdım. Ve çok mutlu oldum. Sonra tatlı Cora'yla tanıştım. Ve Bayan Lopez'le. Büyüyüp ne kadar iyi bir adama dönüştüğünü gördüm. Gururdan göğsüm kabardı." Sesi çatladı ve gözlerini sildi.

"Neden bana söylemedin?" diye fısıldadı Noah. "Sana inanırdım."

"Seni... korkutup kaçırmak istemedim. Bu riski göze alamazdım. Seni uzaktan görmek bile... benim için yeterliydi."

"Cora biliyor muydu... ya da Mercedes?" *Ondan bunu da mı saklamıştı?*

"Hayır," diye fısıldadı Cuddy. "Kimseye söylemedim. Şimdiye kadar."

"Neden şimdi peki?"

Cuddy yutkunup elleriyle oynamaya başlayınca Noah özür dilememek için kendini zor tuttu.

"Çünkü bilmeyi hak ediyorsun."

Noah hüzne boğuldu. Aynı şeyi o da Mercedes'e söylemişti. Ama o daha iyi biliyordu. Hayat hak ettiğini elde etmekle ilgili değildi. Hak etmediğine göğüs germek ve seni mahvetmesine izin vermemekle ilgiliydi.

"Andy ve ben... biz bitik insanlardık. Ama sen! Sen m-mükemmelsin ve t-tamsın," diye kekeledi Cuddy, sesi neredeyse hürmetkârdı. "Nasıl oldu bilmiyorum. Ama... sen bir mucizesin Noah."

Noah kalemiyle dosyasını bırakıp yüzünü ellerine gömdü. Dakikalarca gözyaşlarına karşı koymaya çalıştı. Kalkıp odadan çıkmak, kendini toparlamak için biraz yalnız kalmak istiyordu ama Cuddy cesaret göstermişti. Hatta inanç. İkramını geri çevirmek istemiyordu, bu, hastasının önünde duygusallaşması anlamına gelse bile. Cuddy'ye yeni bir terapist bulması gerekecekti.

"Sana söyleyerek yanlış mı yaptım?" diye fısıldadı Cuddy. "Bana yanlış gelmedi. Korkutucu ama yanlış değil."

Noah gözünde yaşlarla gülümsedi. Cuddy'nin öz değerlendirmesi sevimliydi. "Hayır. Bana söyleyerek yanlış yapmadın," dedi boğazı tıkanarak. "Sadece... annem de aynı şeyi söylemişti."

"Üzüldün mü?" diye üsteledi Cuddy.

Noah gözlerini silerek, "Şaşırdım. Ama üzülmедim," diye yatıştırdı onu.

"Benim kanım asil değil," diye itiraf etti Cuddy hüznüyle. "Benim kanım kirli."

"Bir keresinde biri bana kanın önemli olduğunu ama bir ço-

cuk için hiçbir değerinin olmadığını söylemişti, Cuddy. Benim için de hiçbir değeri yok.”

”Ne demek istediğimi biliyorsun. Ben beş para etmez adamın tekiyim. Akıllı değilim. Kafam arızalı. Hayatımı boşa harcadım. Hapse girdim. Hiç kendi evim olmadı. Hiç iyi bir şey yapmadım.”

”Bu doğru değil. Mercedes senin sayende hayatta. Ona göz kulak oldun ve hayatını kurtardın, Cuddy. Onun hayatını kurtardığında benimkini de kurtardın. Mercedes’siz yaşayabileceğimi sanmıyorum. Mercedes’siz yaşamak *istemiyorum*.”

”Ama... Bayan Cora’yı kurtaramadım.”

Noah bu sorumluluğu daha kaç kişinin yükleneceğini merak ederek başını salladı. ”Hayır. Hiçbirimiz kurtaramadık. Ama onu önemsiyordun.”

”Evet.” Cuddy başıyla onayladı.

”Bazen elimizden gelen tek şey budur,” dedi nazikçe.

”Seni ve Bayan Lopez’i önemsiyorum. Küçük Gia’yı da. şey... Andy’yı de önemsiyordum.”

”Annemi önemseyen çok kişi yoktu,” diye fısıldadı Noah. ”Sen önemsediğin için mutluyum. Bunu bilmek içimi rahatlatıyor.”

”Onu yüzüstü bıraktım. Çok uzun süre berbat durumdaydım. Hâlâ biraz berbat durumdayım, Noah. Keşke daha iyi bir adam olsaydım. Gurur duyabileceğin biri olsaydım.”

”Benim hiç babam olmadı Cuddy. Hep bir babam olsun istedim. Hep bir babaya ihtiyaç duydum. Hâlâ duyuyorum.”

Cuddy gülümsemeye başlayıp başıyla onayladı, gözleri yaşarmıştı.

”Uğacakmış gibi hissediyorum Noah. Ama bu seferki güzel bir his,” dedi sandalyesinin kenarlarına tutunarak.

”Ne demek istediğini biliyorum,” dedi Noah, kendisi de gülümseyerek. Bu seans hiç de planladığı gibi gitmemişti –yanından bile geçmiyordu– ve Noah birkaç derin nefes alıp önündeki dosyaya baktı. Tedavi planlarına ve başa çıkma stratejilerine ve

kında sıra gelecekti. Şimdilik ikisinin de duygularının yatışması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

“Şimdi ne olacak?” diye fısıldadı Cuddy, belli ki o da Noah kadar şaşkıındı. “Gerçek bir baba olabilmek için iyileşmek istiyorum.”

“Benimle konuşmanı istiyorum. Kendine karşı sabırlı olmanı istiyorum. Bir şey işe yaramadığında bana söylemeni istiyorum. Sana söz veriyorum, iyileşmen için elimden geleni yapacağım.”

“Hüznümü tepeden aşağı iteceğim, hüznümü tepeden aşağı iteceğim,” diye söyledi Cuddy. “Bunu bana Bayan Lopez öğretti.”

Noah güldü. Mercedes’i kalçasını sallayıp ayak parmaklarını yere vurarak bu sözleri söylerken hayal edebiliyordu. Mercedes ona da birkaç şey öğretmişti.

*O kemikler, o kemikler, o kuru kemikler,
Kalça kemiği bağlıdır omurga kemiğine,
Omurga kemiği bağlıdır boyun kemiğine,
Boyun kemiği bağlıdır kafa kemiğine,
Şimdi kulak ver Tanrı’nın sözlerine!*

Çok tuhaftı. Hayatında ilk defa tüm küçük parçalar bir araya geliyordu. Noah tuhaf biçimde kendini bütün hissetti. Ayağa kalkınca Cuddy de onunla birlikte kalktı, yüzünde umut dolu bir ifade vardı.

“Şarkı söylemeye devam et Cuddy. Başlamak için güzel bir yer. Bayan Lopez’in hayatı güzelleştirmek gibi bir yeteneği var.”

“Lopez iyi mi?” dedi Moses, selam bile vermeden.

“Lopez iyi,” diye yanıtladı Noah, sesinde tebessüm vardı. “Teşekkürler Moses.”

Moses rahatsız olarak homurdandı. Ama Noah’ın beklediği gibi telefonu kapatmadı.

“İnsanlar için endişelenmeyi sevmiyorum,” dedi suçlayıcı bir

tonda. "İki haftadır endişeliydim. Sonunda arayıp sormaya karar verdim."

"Cora'yı hâlâ görüyor musun?" diye sordu Noah.

"Tanrı'ya şükürler olsun ki hayır. Gittiğini görünce çok sevindim," dedi Moses müdanasız. Saygısızlığı ve umursamazlığı Noah'yı güldürdü. Noah'nın gülmesi Moses'ı şaşırttı.

"Vay canına, doktor. Az önce söylediğim şey çok ayıptı. Ama sen gülüyorsun."

"Bu kadar şeffaf olduğun için gülüyorum," dedi Noah.

"Hayır. Ben şeffaf değilim. Ama karın öyle." Moses'm espri anlayışı buysa üzerinde biraz çalışması gerekecekti.

"Artık onu göremiyor olman rahatlatıcı Moses. Umarım bu, Mercedes'in kendini öldürtmek üzere olmadığı anlamına geliyordur. Yine."

"Karın koruyucu meleği oynuyordu," diye belirtti Moses.

"Evet. Biliyorum. Biz hep birbirimize göz kulak olduk. Neden şimdi bırakalım ki?"

"Anladığımı söyleyemem. Ama Cora'nın Lopez'i sevdiği his-sine kapıldım."

"Seviyordu," diye mırıldandı Noah. "Birbirlerini çok seviyorlardı."

"Üçünüzün birbirinize dolanmış hâldesiniz... sanki böyle ip yumağı gibi. Anladığımı söyleyemem. Ama hissettim."

"Geçmiş böyledir. Dağınık. Karışık. Bizim çok geçmişimiz var."

Moses sessizleşti ama hâlâ hattaydı, sanki Noah'yı salmaya henüz hazır değil gibiydi.

Noah birden, "Babamı buldum Moses," deyiverdi, bunu söylemeyi kendisi de beklemiyordu.

Moses o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Noah hattın düştüğünü sandı.

"Bu konuda nasıl hissediyorsun doktor?" diye sordu Moses çekinerek. Bir süre ikisi de sessiz kaldı, rolleri değişmişlerdi, sonra gülmeye başladılar.

“Nasıl hissediyorum? Hımm... kendisi ölüleri görebilen iyileşme sürecindeki bir uyuşturucu bağımlısı.”

Yine sessizlik oldu.

“Benimle dalga mı geçiyorsun doktor?” diye sordu Moses, hafiften alınmıştı.

“Seninle asla dalga geçmem Moses. Bir kere denedim, az kal-sın burnumu kırıyordun.”

Moses burnundan güldü ama sesindeki alınganlık geçmişti. “Ölüleri görebilen iyileşme sürecindeki bir uyuşturucu bağımlısı,” dedi. “Hımm. Kulağa *benim* babamı bulmuşsun gibi geliyor. Kardeş olmadığımızdan emin misin?”

Bu sefer Noah güldü. “Renginiz tutmuyor. Peynir kadar beyaz bir adam. Aslına bakarsan... bana çok benziyor. Başta fark etmemiştim ama artık görebiliyorum.”

“Hep öyle değil midir zaten? Bir kere öğrendik mi apaçık görünür.”

“Evet. Ama öğrensek bile... kabul etmesi her zaman kolay değildir,” dedi Noah.

“Doğru diyorsun,” dedi Moses. “Ben öğrendiklerimi hâlâ kabullenemedim.” Boğazını temizleyip konuyu değiştirdi. “Ee, babanı buldun. Sırada ne var doktor?”

“Mercedes Lopez’i hâlihazırda *bildiği* bir şeye ikna etmem gerekiyor.”

YİRMİ BİR

1984

“**B**enim hiç Sevgililer Günü kartım yok,” dedi Noah endişeyle, dördüncü sınıf öğretmeninin zil çalmadan hemen önce dağıttığı listeye bakarak. “Bayan Hayes sınıftaki herkese bir Sevgililer Günü kartı vermemiz gerektiğini söyledi. Ne yapacağımı bilmiyorum. Geçen yılki partide verecek hiçbir şeyim olmadığından hastaymış gibi yapıp revire inmiştim. Senin sınıfında da Sevgililer Günü kartı dağıtılıyor mu?” diye sordu Mercedes’e.

“Sevgililer Günü’nü dördüncü sınıfların hepsi kutluyor, şapşal. Bütün okul kutluyor,” diye güldü Mercedes. “Ama endişelenme. Bende kâğıt var. Boya da var. Kalp yaparız. Harika bir numara biliyorum.”

Mercedes’in evinde montlarını kapının yanına çıkardılar ve sonra Mercedes okul çantasından sınıf listesini alıp ihtiyaç duydukları malzemeleri mutfak masasının üzerine dizdi.

“Şimdi şunu izle, Noah,” diye emretti. Pembe bir kâğıdı ortadan katlayıp dokuz yaşındaki birinden beklenmeyecek bir ustalıkla yarım kalp kesti. Sonra kâğıdı açıp kendinden memnun bir gülümsemeyle Noah’ya gösterdi. “Gördün mü? Mükemmel.”

Noah hayran hayran başıyla onayladı ve Mercedes’in birkaç kalp daha kesmesini izledi.

“Sen kalpleri kes, ben de üzerine isimleri yazayım,” diye önerdi. “Yazım güzeldir.”

"Ama bir sürü kalp var," diye uyardı Mercedes. "Yirmi beş tane benim sınıfıma, yirmi beş tane de senin sınıfına."

"Hallederiz," dedi Noah, kendine güveni yerine gelmiş, biraz da rahatlamıştı. Görevlerine odaklanarak bir süre sessizce çalıştılar, Noah bir yandan iki sınıf için ayrı ayrı kalpler biriktiriyor, bir yandan da listelerdeki isimlerin üzerini dikkatle çiziyordu. İşleri bittiğinde arkalarına yaslanıp eserlerine baktılar.

"Sanki sade oldular," dedi Mercedes burnunu kırıstırarak. "Parıltıya filan ihtiyaçları var. Keşke biraz çıkartmamız olsaydı."

"Arkalarına güzel bir şeyler yazabiliriz, mesela... Sevgililer Günü mesajı," diye önerdi Noah.

"O zaman şu kalpli şekerlere benzerler!" diye el çırpıttı Mercedes. "Beni Öp, Bana Sarıl, Seni Seviyorum gibi şeyler yazarız."

Noah yüzünü buruşturup başını salladı. "Çok İyisin ya da Çok Havalısın yazalım. Hiçbirinin üzerine Beni Öp yazmak istemiyorum."

Mercedes sırtıttı ve birlikte her kalbin arkasına kısa mesajlar yazmaya başladılar.

"Bunun üzerinde benim adım yazıyor," dedi Mercedes, Noah'nın yığınınadaki sarı kalbi alıp havaya kaldırarak. "Kendime kalp vermeme gerek yok."

Noah kalbi ondan aldı. "Bu benden sana, ahmak."

Mercedes kaşlarını çatarak ona baktı. Sonra kalan kâğıdından bir kalp daha kesti. "Tamam o zaman. Bu da benden sana. Pembe. En sevdiğin renk."

"Pembe benim en sevdiğim renk değil bir kere."

Mercedes kıkırdayınca Noah onunla dalga geçtiğini anladı. Mercedes kalbin bir yüzüne Noah'nın adını yazdıktan sonra arkasını çevirdi.

Noah, "Başka ne yazacaksın?" diye sordu.

"Sürpriz."

Noah kaşlarını çatarak Mercedes için yaptığı sarı kalbe baktı. Sarı da onun en sevdiği renk değildi. Arkasını çevirip ne yazacağını düşündü. Yazabileceği bir sürü şey vardı. Seni seviyorum yazabilirdi. Sonuçta Sevgililer Günü'ydü. Ama bu tuhaf olurdu ve Mer ona güler, erkek

arkadaşı olmak istediğini sanırdı. Komik, tatlı ve iyi olduğunu yazabilirdi. Mercedes bunların hepsiydi. Bir dakika daha düşündükten sonra kalemi eline alıp kalın harflerle **TEŞEKKÜRLER** yazdı. Kelimeye uzun uzun baktı. Çok basit görünüyorlardı ama Noah arkadaşı için minnettardı. Onun için her gün minnet duyuyordu.

"Şimdi alabilir miyim?" diye sordu Mer, ne yazdığını görmeye çalışarak.

"Belki. Ben şimdi alabilir miyim?" Noah üzerinde adının yazdığı pembe kalbi işaret etti.

Mercedes dudaklarını büzerek düşündü. Sonra kalbi Noah'ya verdi. Noah da sarı kalbi ona doğru itti, birdenbire utanmıştı.

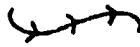
Mercedes kalbin arkasına iki kelime yazmıştı. SİN BENİMSİN. Noah sen'i yanlış yazdığını biliyordu ama Mercedes'e söylemedi. Kelimeleri gözleriyle takip etti. Mercedes onu gülümsetmişti. Sen benimsin. Benim ol değil. Benimsin.

Mercedes, "Rica ederim," deyince Noah şaşırarak ona baktı.

"Teşekkürler yazmışsın ya. Rica ederim," dedi yeniden. "Ama neden teşekkür ediyorsun?"

"En iyi arkadaşım olduğun için," dedi Noah omzunu silkerek.

Mercedes iki eksik dişini göstererek sırıttı. "Benden asla kurtulamayacaksın. Ben seninim." Noah'nın elindeki pembe kalbi işaret etti. "Sen de benimsin."

Mercedes kupaları mutfak masasının üzerinde, yanlarında Noah'nın kırdığı kupa için özür dilediği bir notla birlikte buldu. Hepsi tıpkı kırdığına benzeyen toz mavi sekiz kupa. Ama benzerlikleri burada son buluyordu. Her kupanın üzerinde, içinde SİN BENİMSİN yazan sarı bir kalp vardı. Sen yanlış yazılmıştı.

"Bu da ne?" dedi Mercedes. Bu hata onu delirtecekti. Şaşkın şaşkın yanlış yazılmış kelimeye bakarken aklına bir anı geldi ve gülmeye başladı.

Noah'ı aradığında ilk çalışta açtı.

"Selam Mer."

"Selam Boozer. Eve geldim ve masamın üzerinde tuhaf görünümlü kupalar buldum. Sen'i yanlış yazmışsın."

"Hayır... *sen* seni yanlış yazdın."

"Bunu hatırladığına inanamıyorum! Tanrım. Fil misin acaba?"

"O kart hâlâ mühimmat kutumda duruyor. Geçen hafta do-laptan Cora'nın eşyalarını toplarken buldum."

Mercedes'in yüreği cız etti. "Keşke beni arasaydın. Yardıma gelirdim," dedi kısık sesle. "Aslında senin için toplayacaktım ama bana düşmez diye düşündüm."

"Uzun zaman önce yapmalıydım. Sadece... fırsat olmadı. Ama artık vakti gelmişti." Boğazını temizleyip konuyu değiştirdi. "İş nasıldı?"

Mercedes yeni bir güzellik salonunda işe başlamıştı –müşterilerini bir yere götürmesi gerekiyordu– ve alışma süreci epey yorucuydu. Gia için pazartesi günlerini boş bırakmayı başarmıştı ama henüz Noah'ya yer açamamıştı ve ayrı geçirdikleri zaman rahatsız edici bir beklenti yaratmıştı. Mercedes normalden daha sessiz olduğunu biliyordu. Hatta durgundu ve Noah da her zamanki Noah'lığını yaparak ona ihtiyacı olduğunu düşündüğü zaman ve alanı vermişti.

"İyiymiş," dedi içini çekerek. "Cuddy nasıl?" Noah ona Cuddy'nin itirafını söylediğinde Mercedes de en az Noah kadar şok olmuştu. Son bir ay değişimler ve yeni başlangıçlarla geçmişti ama o ve Noah hâlâ birbirlerine karşı çekingen davranıyor, nereden başlayacaklarını bilemiyorlardı.

"Cuddy... harika," diye fısıldadı Noah. "Onu seviyorum."

"Ben de. Hep sevdim."

"Mer?"

"Efendim?"

"Umarım... kupaların... kıldığımdan farklı olması senin için sorun değildir."

"Eski kupamı özlüyorum," diye sataştı Mercedes. "Bana hi-
tap ediyordu."

Noah inledi. "O kupadan nefret ediyordum. Neden özellikle onu seçtiğini hiç anlamadım."

Mercedes şaşırarak, "Nefret mi ediyordun?" diye sordu.

"Evet. 'Sana göre olmayan şeylerden vazgeç' kısmını sevmiyordum. Beni sinir ediyordu."

"Bana hitap eden kısmı oydu."

Noah sızlandı. "Anneme hitap eden kısmının da o olduğuna eminim. Vazgeçmekte iyiydi. Peki ya önemli olan şeyler ve insanlar için savaşmak? Ne zaman o kupayı kullansa duvara fırlatmak istedim."

Mercedes duyduklarına inanamayarak güldü. "Eh, sanırım sonunda yaptın."

"Evet. Sonunda yaptım."

Aralarında sessizlik oldu ve Mercedes telefonu kapatması gerektiğini biliyordu. Ama onu özlemişti. Noah ona Cuddy'yi anlatmak, bütün dünyasını temelinden sarsan haberi vermek için evine gelmiş, Mercedes duydukları karşısında şoktan şoka girmesine rağmen Noah konuşurken ona sarılarak teselli etmişti. Ama Noah onu öpmeye çalıştığında kollarının arasında kaskatı kesilmişti ve Noah da ona baskı yapmayarak geri çekilmişti. Mercedes kaskatı kesilmek istememişti. Gergindi. Korkuyordu. Ve Noah geri çekilmişti.

"Seni seviyorum Mer. Seni özlüyorum," dedi usulca. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Ben de seni seviyorum... ama saç kesmeyi ve bikini bölgesine ağda yapmayı bilmediğin sürece... sanırım beni uzaktan desteklemekle yetinmen gerekecek." Şaka yapmak istemişti ama daha çok onu başından savar gibi konuşmuştu. *Kahretsin.*

Noah içini çekti. "Yarın beni arayacak mısın?"

"Yarın seni arayacağım," diye söz verdi. Ardından vedalaşıp telefonu kapattılar.

Pazartesi günü Noah'nın personel toplantısı vardı, eve ancak akşam yedide dönebilmişti. Mercedes'in müşterilerinden biri tatile çıkmadan önce onu görmek için ısrar ediyordu ve

Mercedes'in kadını araya alabileceği tek zaman pazartesi akşamıydı, bu yüzden Noah gelip Gia'yı alana kadar ona Alma bakmış, böylece birbirlerini görmeden bir hafta daha geçip gitmişti.

Hafta sonu Heather, Mercedes'i aradı, Noah için endişeleniyordu.

"Benden Gia'yı almamı istedi ama nereye gideceğini ya da ne yapacağını söylemedi. Arabasının bagajı Cora'nın eşyalarıyla doluydu. Endişelenmemem gerektiğini biliyorum ama... en son böyle davrandığında..." Heather devam edemeyerek sustu.

En son böyle davrandığında Gia'nın babası olmadığını öğrenmişti. Canını sıkan şeyin ne olduğunu kimseye söylememişti. Mercedes şimdi de söylemeyeceğini düşünüyordu. Heather'a Noah'yı kontrol edeceğine söz verdi ve cumartesi günü iş çıkışı evine gitti. Ev karanlık ve boştu.

Mercedes ayakkabılarını çıkardı, kahve yaptı, lavabonun içindeki bulaşıkları yıkadı ve sonra oturup onu bekledi. Bir saat bekledi. Cebini aradı ama Noah açmadı. Bir saat daha bekledi. Montlake'i aradı. İşte değildi. Yeniden cebini aradı. Doğrudan sesli mesaja düştü. Saat onu biraz geçe kilidin döndüğünü duyduğunda endişeden deliye dönmüş hâldeydi.

"Neredeydin?" dedi Noah ona yorgun bir gülümsemeyle selam verdiğinde. Kötü görünmüyordu. İyi görünüyordu. Güzel kokuyordu. Mercedes'i kucakladıktan sonra mutfığa doğru ilerledi. Mercedes de peşinden giderek, "On kere aradım," diye söylendi.

"Şarjım bitti, arabadaki şarj aleti bozulmuş," dedi Noah sakince, kahveyi görünce kendine bir kupa doldurdu.

"Noah?"

"Evet?"

"Çok korktum. Neredeydin?"

"Randevum vardı," dedi Noah rahatça, sütü almak için buzdolabını açarken omzunun üzerinden konuşarak.

"R-randevu mu?" diye kekeledi Mercedes, sözcükler keskin

bir bıçağın darbeleri gibi içine işleyerek. Önce kesik, sonra fark ediş, sonra acı.

“Evet. Üniversite hastanesinden bir hemşire. Bir süredir arkadaşınız. Boşanmış ve... iyi biri. Ben de... yalnızım... düşündüm ki... belki...” Susup omzunu silkti.

Mercedes arkasını döndü, o kadar utanmıştı, o kadar şaşır-mıştı ki nefes almakta zorlanıyordu. Ve kesinlikle orada kalamazdı.

“Peki. Tamam. Şey, pazartesi günü Gia için burada olacağım,” dedi ayakkabılarını ararken.

“Mercedes?”

“Pazartesi görüşürüz Noah.”

“Sinirlendin.” Sesi neredeyse memnun gibiydi.

“Nerede olduğunu bilmiyordum. Korktum!” diye bağırdı Mercedes. Hışım la kapıya yürüdü. Buradan çıkması gerekiyordu.

“Otuz yaşındayım Mer. Eve giriş saatim yok,” dedi Noah. Mercedes sesindeki kahkahayı duyabiliyordu. Aptal herifin tekiydi. Tam bir geri zekâlıydı.

Mercedes ağlayacaktı.

Ona bakmadan, kaçıp gideceği kapıdan başka hiçbir yere bakmadan topuklularını giyip çantasını aldı.

Noah’ı arkasında hissetti ama yavaşlamadı. Yürürken çantasından anahtarını çıkardı ve ona bakmadan direksiyonun başına oturdu. Noah arkasından evden çıkmıştı. Solundaki koyu bir gölgeydi, arabasından birkaç metre uzakta duruyordu. Kontağı çevirdi, arabayı geri vitese taktı ve dikiz aynasından Noah’ı izleyerek oradan uzaklaştı.

Cora öldükten sonra Noah hiç randevuya çıkmamıştı. Hiçbir kadınla vakit geçirmemişti. Mercedes dışında. En azından... Mercedes öyle biliyordu. Randevuya çıkmak Cora’ya ihanet değildi. Kendisine bile değildi. Noah’ya sadece arkadaş olduklarını kesin bir dille söylemişti. Ama bu yangından önceydi. Önceden-di. Noah’nın hislerini bildiğini sanıyordu. *Noah hislerini bilmiyor muydu?* Cora ölmüştü ve Noah hayatına devam etmeyi hak

ediyordu. Şimdi ediyordu işte. Peki neden ağlıyordu? Neden acı içinde inleyerek evine doğru sürüyordu?

Eve varıp arabayı park ettiğinde kontağı kapatmadı, acısını gizlemek için motorun gürültüsüne ve sıcaklığına ihtiyacı vardı. Dupleksi karanlıktı, boştu ve Mercedes yalnız olmak istemiyordu. Torpido gözünü açıp mendil aradı, birkaç buruşuk peçete buldu. Burnunu silip güneşliğin aynasında makyajını düzeltmeye çalıştı ama gözyaşları dinmeyince vazgeçti. Derken garaj yolu aydınlandı ve hemen sonra Noah, Subaru'sunu arkasına park etti.

Geleceğini bilmeliydi. Belki de *biliyordu*. Belki de bu yüzden garaj yolunda oturmuş, hüngür hüngür ağlamasına rağmen kendini güzelleştirmeye çalışıyordu.

Noah'nın arabadan inip kapıyı kapatmasını ve yanına gelmesini izledi. Noah eğilip sürücü koltuğunun camından ona baktı.

"Ben mi bineyim, yoksa sen mi inersin?" dedi, Corolla'nın gürültüsü yüzünden sesini yükselterek.

Mercedes kontağı kapattı, çaktırmadan gözlerini sildi ve gururunu topladı. Noah kapısını açabilsin diye geri çekildiğinde başı dimdik arabadan indi, dudaklarında parlatıcı vardı ve her zaman yaptığı gibi sakızının yarısını ona uzattı. Sakızın ferahlatıcı tadı kafasını boşaltmasına yardımcı olmuştu. Sadece karanlığın, kızarmış gözlerini ve titreyen dudaklarını yeterince gizleyebildiğini umuyordu.

"Cora için mi ağlıyorsun Mer?" Noah'nın sesi alçaktı. "Yoksa benim için mi ağlıyorsun?"

Anlaşılan hiç gizleyememişti.

"Kendim için ağlıyorum," dedi Mercedes, doğru olması sinirini bozuyordu.

"Neden?"

"Çünkü... çünkü." Dişlerini sıktı. İtiraf edemezdi. Ona söyleyemezdi. Öte yandan hayatındaki diğer kız olamazdı. Artık olamazdı. Bir daha olamazdı. Kenara çekilip bir başkasının onun zamanını ve enerjisini, sözlerini ve sevgisini almasına izin vermek zorunda kalırsa bu onu mahvederdi. Onları mahvederdi.

Noah, "Beni seviyor musun Mer?" diye sordu usulca.

"Sevdiğimi biliyorsun."

"Evet. Biliyorum. Ama benim sorduğum o değil. Bir kızın en yakın arkadaşını sevdiği şekilde sevip sevmediğini sormuyorum. Beni bir kadının bir adamı sevdiği şekilde seviyor musun?"

Mercedes sustu.

Noah da sustu.

Düşünerek, çekinerek, izleyerek bakiştılar. Mercedes'in bacakları kaçma arzusuyla titriyordu. Ama kalma arzusu daha güçlüydü. Geri adım atmayacak kadar güçlüydü ancak konuşacak kadar cesur değildi.

"Hayatın boyunca beni kendinden uzak tuttun," diye fısıldadı Noah. "Şu anda seni nasıl okuyacağımı bilmiyorum, o yüzden bana hislerini açık açık söylemek zorundasın."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Mercedes şaşırarak. "Seni nasıl kendimden uzak tutmuşum?"

"Sen fazlasıyla dürüst birisin Mer, ayrıca birbirimizi neden bahsettiğimi bilmiyormuşsun gibi yapamayacağın kadar uzun zamandır tanıyoruz." Noah'nın sesi yumuşak olsa da ona çelik gibi sert gözlerle bakıyordu.

"Her zaman yanında oldum. Her zaman. Seni hiç yüzüstü bırakmadım Noah. Senin için hayatımdaki herkesten daha çok çabaladım. Seninleyken olduğum kişiden gurur duyuyorum. Harika bir arkadaş oldum. Sakın beni herhangi bir şeyle suçlamaya kalkma." Bu öfke patlaması ona iyi gelmişti. Korkaklığını yakıp kül etmiş, diline sözcükler yerleştirmişti. Öfkeyle idare edebilirdi.

"Seni suçlamıyorum Mercedes. Seni anlamaya çalışıyorum."

"O zaman şunu anla. Ben senin kardeşin ya da bebek bakıcın ya da hizmetçin ya da... ya da... tek gecelik ilişkin değilim... ben senin... senin..." Gözleri yeniden yaşarmaya başlayınca çığlık atmak istedi. Noah'ya vurmak ve canını yakmak istedi. Kendi canını yakmak istedi. Kendi canını yakarak bu ânı –bu acıyı– hep hatırlayacak ve bir daha asla tekrarlamayacaktı.

Derken Noah onu kollarının arasına alıp öyle sıkı sarıldı ki çığlığı göğsünde söndü. Mercedes kendini geri çekip onu omuzlarından iterek kollarının arasından sıyrılmaya çalıştı.

“Hâlâ beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyorsun,” dedi Noah. “Neden?”

Mercedes onu haklı çıkardığını fark ederek donakaldı, sonra yavaşça gevşedi. Noah’nın ona sarılmasına izin verdi ve bir süre sonra kollarını kaldırıp beline doladı, tuttuğu nefesini verip yavaşça göğsüne yasladı.

Noah, Mercedes’e sarılmayı bırakmadan hafifçe geri çekilip yüzüne baktı. Sokak lambalarının soluk ışığı altında mavi gözleri karanlık temmuz göğü kadar renksizdi.

“Çocukken hep ikimizin birlikte olacağım düşünürdüm. Ruh eşi olduğumuzdan emindim,” dedi.

“Ne zaman bıraktın?” diye sordu Mercedes, sesi alçaktı, itirazından kaçıyordu.

“Ne?” Noah şaşkın bir ifadeyle başını yana eğdi.

“İkimizin birlikte olacağını düşünmeyi ne zaman bıraktın?” diye açıkladı Mercedes. Noah düşünceli bir ifadeyle ona baktı, dudaklarını büzmüştü, bakışları ciddiydi.

“Belki de... hiç bırakmamışımdır,” dedi. “Hep yanımda olacağını varsaydım. Kıymetini bilemedim, değil mi?”

“Arkadaşlar bunun için vardır. Birbirlerini kıymetini bilmezler ama yine de bunu başlarına kakmazlar,” dedi Mercedes, ağlamamaya çalışarak.

“Evet.” Noah başıyla onayladı. “Aynen öyle. Bunun ne kadar büyük bir armağan olduğunu biliyor musun? Birinden kıymetini bilmeyecek kadar emin *olabilmek*... Çoğu insan bütün hayatını olduğu kişiden korkarak, gerçek, savunmasız ve insan olmaktan korkarak yaşar çünkü önem verdikleri insanların onları bırakıp gideceklerinden eminlerdir. Ve sonunda bu korku kendi kendini gerçekleştiren kehanete dönüşür. Mükemmel olacağım diye, sevileceğim diye kendilerini hep baskı altında tutarlar. Ve nihayet kontrolü kaybettiklerinde –ki kaçınılmaz olarak kaybeder-

ler– kendi kendilerini yok ederler. Aşırı doz alırlar. Kendilerini keserler. Saldırganlaşıp bir başkasına fiziksel zarar verirler. Tepkileri yüz kat daha fazladır çünkü o zamana dek tüm tepkilerini bastırmışlardır.”

“Psikolog gibi konuştun,” diye fısıldadı Mercedes, şaka yaparak göğsündeki baskıyı azaltmaya çalışıyordu fakat işe yaramamıştı.

“Çünkü psikoloğum. Ama şu anda Dr. Andelin olarak konuşmuyorum. Mer’in en yakın arkadaşı Noah’yım ve beni dinlemeni istiyorum.”

Mercedes başıyla onaylayınca Noah derin bir nefes aldı.

“Seninle hiç böyle hissetmedim. Hiç kendimi baskılıyordum, gerçek Noah’yı keşfettiğinde beni hayatından çıkaracaktımsın gibi hissetmedim. Beni tanıyorsun. Ben de seni tanıyorum. Kalbimde her zaman yalnızca sana ait olan bir yer olacak. Küçük, özel bir köşe... yalnızca sana ait. Sen beni hiç yüzüstü bırakmadın Mer. Hiç. Haklısın. Sen hep benim güvenli yerim oldun. Değişmezim oldun. Hayatım boyunca o küçük parçamı, sana ait olan o küçük kısmımı ilgiyle besledin. Ben de aynı şeyi senin için yaptım, yaptığımı umuyorum. Noah ve Mercedes – dostluğumuz– yirmi yıldan fazla dayandı.”

“Artık işler değişti ama,” dedi Mercedes içi yanarak.

“Evet. Değişti,” dedi Noah ve Mercedes’in çenesini kaldırıp alnını alnına dayadı.

“Seni öpersem seni kaybeder miyim?” diye fısıldayınca Mercedes sinirden inledi.

“Neden soruyorsun? Neden sadece istediğini almıyorsun? Neden sadece beni öpmüyorsun? Neden hep sana izin vermem, garanti vermem, lanet olası bir form imzalamam...” Noah dudaklarını dudaklarına değdirince sustu. Noah nazik ve çekingendi, Mercedes’in yüzünü avuçlarının arasmda tutuyor, titreyen nefesini içine çekip sonra ona geri veriyordu. Birkaç saniye boyunca dudakları onunkilerle birlikte hareket etti, öpücüğünde acele yoktu, baskı yoktu, acı yoktu.

Mercedes Noah'nın öpücüğünün tatlılığında onun çocukluğunu hatırladı, kendi çocukluğunu hatırladı, hatırlamasıyla gözyaşları ve yıllar zihnine dolup gözlerinden boşaldı. Noah'nın öpücüğü de tıpkı kendisi gibi nazik ve dikkatliydi, karşılığını istemeden veriyordu ve Mercedes kalbi ondan daha fazlasını isteyerek deli gibi çarpısa da bu hissin hazzını sonuna kadar yaşadı. Mercedes her zaman ondan daha *fazlasını* istemişti ve artık bunu itiraf etmenin vakti gelmişti. İstedliğini almanın vakti gelmişti.

Noah dudaklarına doğru, "Yine ağlıyorsun. Neden ağlıyorsun Mer?" diye mırıldandığında Mercedes sinirinin tadını aldı. Bu tat hoşuna gitti. Keskin ve ekşiydi, daha fazlasını isteyerek Noah'nın alt dudağını yalayıp dişlerinin arasına aldı. Anlaması için çabalayarak onu ceketinin yakalarından tutup kendine doğru çekti.

Noah'nun cevabı gecikmedi. Ellerini Mercedes'in saçlarına doladığı gibi sabahtan beri tadına bakmayı bekliyormuşçasına dilini kendi ağzının içine aldı. Sonra kollarını beline dolayıp kendine doğru çekti, Mercedes'in ayakları yerden kesilmişti, birbirlerine değen kalpleri aynı anda atıyordu. Mercedes'in üst damağı karıncalanıyor, memeleri şişiyor, Noah'nın sakalı battıkça ve öpücükleri sertleştikçe dudakları daha çok zonkluyordu. Noah onu daha fazlasını istiyormuş gibi öpüyordu. Sanki artık yalnızca sarılmak, yalnızca gülmek, yalnızca konuşmak, yalnızca arkadaş olmak yeterli değilmiş gibi öpüyordu. Ve bu da Mercedes'e cesaret veriyordu.

Dudaklarını onunkilerden ayırıp ellerini yanaklarına koydu, nefes nefeseydi ama cesaretini kaybetmeden önce hislerini itiraf etmesi gerekiyordu.

"Seni kendimden uzaklaştırmadım. Aksine, sana sımsıkı tuttundum! Hislerimi sana nasıl göstereceğimi bilmiyorum. Sana ihtiyacım olduğunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Seni istediğimi. Beni istemeni istediğimi. Artık sadece arkadaşın olmak istemiyorum Noah. Sevdiğin olmak istiyorum. Partnerin olmak istiyorum. Hepsini istiyorum. Küçük parçaları ya da özel

köşeleri değil. Bütününü istiyorum, her şeyini istiyorum. Ve sana her şeyimi vermek istiyorum."

Noah gözlerinin içine bakarak, "Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. Sonra Mercedes'i bir daha öpüp dudaklarına doğru fısıldadı. "Ne zamandır? Ne zamandır böyle hissediyorsun?"

"Hayatım boyunca böyle hissettim," dedi Mercedes, her kelimenin arasında dudaklarına bir öpücük kondurarak. Noah şaşkınlıkla geri çekildi.

"Daha neler Mer," dedi burnundan gülerek. "Ben *hariç* tüm erkeklerle ilgileniyordun."

"Çok komik Noah. Gerçekten çok komik. Senden *başka* hiçbir erkekle ilgilenmedim."

Noah cevap vermediyse de Mercedes şaşkınlığını hissetti. Dahası gözleri kuşkusunu bağıırıyordu. Mercedes omuzlarını itince Noah onu yere indirdi.

"Sen benim Noah'mdın. Benim." Kendi göğsüne vurdu, o kadar sert vurmuştu ki fazla uzun topuklularının üzerinde sendeledi ve Noah düşmemesi için uzanıp onu tuttu. "En iyi arkadaşımydın. Ben de bunu berbat etmeyecektim. Hayatımın en önemli parçasıydın, ben de seninleyken en iyi hâlimdeydim. Ama Cora da seni seviyordu... ben geri çekilince o öne çıktı. Seni sahiplendi. Ben de tüm duygularıma kilit vurdum."

"Temel eğitime gitmeden önce sana hislerimi açmaya çalıştım. Hislerimi göstermeye çalıştım. Ama sen... benimle aynı şeyi istiyormuşsun gibi davranmadın," diye kekeledi Noah, hâlâ inanmıyordu.

"Senden başkasını hiç istemedim Noah. Ama sen beni güçlü olduğum için seviyordun. Değişmez olduğum için. Hem sevgin ve şefkatin benim için seksle, kıskançlıkla, çocuksu aşk üçgenleriyle mahvedemeyeceğim kadar değerliydi. Bedeninden vazgeçersem kalbine sahip olabileceğimi biliyordum. Benim için en önemlisi buydu."

Noah'nun gözleri parlıyordu ve boğazındaki sözcükler söyleyemeyeceği kadar büyükmüş gibi yutkundu. Mercedes'e

sımsıkı sarılıp yeniden kucağına aldı, her zaman yaptığı gibi, Mercedes'in her zaman yapmasını umduğu gibi. "Çok akıllısın. Neden bu kadar akıllısın?" diye fısıldadı.

Mercedes de "Ben aptalın tekiyim," diye fısıldadı. "Ve korkağım. Seni kaybetmekten o kadar korkuyordum ki neredeyse senden vazgeçecektim. Yine."

"Sen benim tanıdığım en zeki kadınsın. En iyi kadınsın. Evet, seni güçlü olduğun için, değişmez olduğun için seviyorum. Ama tek sebebi bunlar değil. Hiçbir zaman bunlar olmadı."

Dudaklarını ikna edercesine, okşar gibi onunkilere değdirince Mercedes gözlerini yumdu.

"Mer?"

"Efendim?" Artık konuşmak istemiyordu. Onu öpmek istiyordu.

"Randevuya çıkmadım. Yalan söyledim. Seni kışkandırmaya çalışıyordum."

"Ne?" Mercedes'in ağzı şaşkınlıkla açıldığı anda Noah onu yeniden öptü, Mercedes'in de içini kavuran çılgınca bir düşkünlükle öpüyordu ve Mercedes onu hemen affetti.

"Beni seviyor musun Noah?" dedi nefes nefese.

"Sevdiğimi biliyorsun," diye mırıldandı dudaklarına karşı.

Mercedes bıkkınlıkla kahkaha atarak Noah'yı çimdikledi ve hafifçe geri çekilip daha açık sordu.

"Bana âşık mısın Noah?"

"Sana âşığım Mer. Deli gibi âşığım. Sırılsıklam âşığım. Ölümüne âşığım."

"Ben de sana âşığım," diye fısıldadı özgürce, içi içine sığmayarak. "Hep âşıktım. Hep de âşık olacağım."

SONSÖZ

Mercedes'i sevmek uçurumdan düşmek gibi değildi. Yanlış bir adım attığınızda yüreğinizin ağzınıza gelmesi gibi bile değildi. Sarsılıp sendelemek gibi değildi. Tökezleyip yuvarlanmak gibi hiç değildi. Onu sevmek bir hayat dolusu anıya yavaşça, sıra sıra, günbegün tırmanmak gibiydi. Bu yüzden daha derin, daha dayanıklıydı. Böylesi bir sevgide tutkunun, şehvetin olmayacağını düşünebilirdiniz ama vardı. Temmuz ayında yakılmış bir maytap misali aralarında cızırdıyor, çatırdıyor, Noah'yı daima şaşırtıyordu.

Mercedes kendini bir şeye adadı mı her şeyiyle adardı, tıpkı Noah'nın yapacağını bildiği gibi. Ağustos sonuna doğru bir hafta sonu Gia'yı Heather'a bırakıp uçağa atlamışlardı. Nereye gittiklerini ya da ne planladıklarını kimseye söylememişlerdi. Kimseye davetiye göndermemişlerdi. Meksika'da bir sahilde evlenmişlerdi; Mercedes'in köklerine rağmen daha önce ikisinin de hiç gitmediği bir yerdi burası. Yalnızca ikisi vardı, yalmayak, el ele, göz göze, geleceği hayal ederek birbirlerine söz vermişlerdi. Noah, Mercedes'le çıplak ayaklı melek diye dalga geçtiğinde Mercedes "A la Puerta del Cielo"yu söyleyemeye başlayıp gelinliğinin içinde, siyah saçları rüzgârda savrularak, kıyıya vuran dalgaların arasında dans etmişti.

Alma'ya söylediklerinde şok olmuştu. Kırılmıştı. Biricik evla-

dının düğününü görmek istemişti. Törenlerinin bir kilisede papaz eşliğinde yapılmasını istemişti. Onlar adına büyük bir kutlama yapmak istemişti.

“Bunu hak ediyorsun Mercedes! Neden evliliğine utanılacak bir şey yapmış gibi kaçarak başladın? Sanki saklanman gerekiyormuş gibi? Hiç değilse Gia’nın yanınızda olması gerekirdi.”

Mercedes annesine sarıldı ve Noah’nın konuşamadığı bir dilde ona geçmişin dikkat dağıtıcıları olmadan geleceğe bakma şansına ihtiyaç duyan iki eski dostun aşk hikâyesini anlattı.

“Noah ve Mercedes’le ilgili olmasını istedik, Mami. Üç arkadaşla değil,” diye açıkladı. “Entiendes?”

Alma başını iki yana salladı. “Hayır. No entiendo,” diye fıslıladı.

“Gelecekle ilgili olmasını istedik, geçmişle değil. Hayatlarımız hep başkalarının etrafında döndü. Dönsün, sorun değil. Ama düğünümüzün bizimle ilgili olmasını istedim. Cora’yi, Shelly’yi, Abuela’yi hatta Papi’yi bile düşünmek istemedim... ama varlıklarını yanımda hissettim. Düğünümün eskiden olanları hatırlatmasını istemedim. Bir kez olsun sadece ikimizle – Noah ve benimle– ilgili olsun istedim. Sadece ikimizle.”

Mercedes’le Alma ağlayınca Noah da ağladı. Dillerini anlamıyordu ama neden ağladıklarını biliyordu, her kelimayı hissetmişti.

Mercedes’le Alma, Noah’nın şehir merkezindeki evine taşındırlarsa da orayı hemen satışa çıkardılar. Yeni bir başlangıç yapabilecekleri bir ev istiyorlardı; Alma’ya, Cuddy’ye ve ziyarete geldiğinde Heather’a da yetecek büyük bir ev. Büyümelerine imkân sağlayacak bir ev.

Noah, Montlake yakınlarında, üzerinde 460 metrekare çatı katı olan boş bir ofis alanı buldu ve Mercedes’i oraya bakmaya götürdü. Ofis alanını alıp orayı güzellik salonuna ve spaya

* (İsp.) Anlıyor musun?

** (İsp.) Anlamıyorum

–MeLo’ya– dönüştürmeyi, kendilerinin de çatı katında oturmalarını önerdi.

“Çok pahalı... hem baştan sonra tadilat yapmamız gerek. Şu anda açık mekândan ibaret,” dedi Mercedes.

“O zaman öyle yapalım,” diye yanıtladı Noah sakince. “Flarika olacak.”

“Altından kalkamayız... kalkamam Noah. Parayı bulsak bile,” dedi Mercedes ama olasılıklar karşısında gözleri iri iri açılmıştı.

“Bulabiliriz.”

“Ne? Nasıl?”

“Cora’nın hayat sigortasını ödediler. İntihar maddesi vardı ama ellerinde Cora’nın intihar ettiğine dair yeterince bulgu yoktu.” Noah derin bir nefes alıp Mercedes’in gözlerine baktı. “Sonuç olarak o gün gerçekte ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Sigorta şirketi soruşturmayı kapattı ve birkaç gün önce bana... bir çek yolladılar.” Elini cebine atıp çeki aldı ve Mercedes’e uzattı.

Mercedes başını sallayarak karşı koysa da Noah çeki alana kadar elini indirmede. Nasıl hissettiğini biliyordu, haberi aldığından beri kendisi de aynı hislerle mücadele ediyordu. Ama sonra Mercedes’i, Gia’yı güvende tutmak ve onu kurtarmak için hesabını nasıl seve seve boşalttığını hatırlamış ve ne yapacağını bulmuştu.

“Cebinde bununla mı geziyorsun?” dedi Mercedes soluğu kesilerek, miktarı görünce gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Bir kısmını Gia’ya ayıracağım, üniversite ve zor günler için. Ama Cora burada olsaydı sana almanı söylerdi Mer. Sen hayalini kurmaya başladığında yanındaydı, bence o da gerçekleştiğini görmek isterdi.”

Çatı katını eve, altındaki alanı spaya çevirmeleri tam sekiz ay sürdü ama Mercedes’in otuz birinci doğum gününde oraya taşındılar ve bundan üç hafta sonra MeLo büyük açılışını yaptı.

Çok çalışmışlardı ama bu yeni bir şey değildi, hem Mercedes yorulmak nedir bilmiyordu. Bununla beraber Cuddy son derece becerikli çıkmıştı. Duvarların iskeletini çakmış, alçıpanı asmış,

tüm boya işlerini yapmıştı. Noah ona odalardan birinin onun olduğunu söylediğinde ağlamıştı. Çok ağlamıştı. Hâlâ Mer saçını kestiğinde ağlıyordu ve Noah dalgınlığına gelip ona baba dediğinde bir saat boyunca hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. O zamandan beri Noah ona baba diyordu ve Cuddy de alışmaya başlamıştı. Noah'ya tufanın eninde sonunda dineceğine söz vermiş ancak Noah ona sarılıp endişelenmemesini söylemişti; baktığı her yerde gökkuşağı görüyordu.

Bir sürü ortak noktaları vardı. Aralarındaki tek fark, Noah'yı seven insanlar olmuştu. Cuddy'nin olmamıştı. Ama artık vardı.

4 Temmuz'u yeni evlerinde kutladılar. İç mekân tamamlandığından Cuddy bütün enerjisini çatıya aktarmıştı. Kenarları doksan metre yüksekliğinde duvarlarla örülü upuzun, dümdüz bir alandı, yeşil alan yapmak için idealdi. Cuddy buraya fenerler asıp yüksek ayaklı ahşap saksılar yaparak üç ayda harikalar yaratmıştı. Saksılardan bazılarında sebzeler, bazılarındaysa çiçekler vardı ve hepsi rengârenkti. Cuddy kayalık bahçe de yapıp yapamayacağını sormuş, o ve Gia taşların arasına yerleştirmek üzere saatlerce peri evleri yapmışlardı.

Noah tenteli masa ve birkaç şezlong almıştı, ızgarada hamburger yapıp eski günlerin hatırına seyyar teypte seksenler müzikleri dinlediler. Havai fişek gösterisinin başlamasını beklerlerken Alma'yla Mercedes uzun şeritlerden kâğıt yıldızlar yaptılar. Stadyumun üzerindeki gökyüzü manzarası neredeyse Three Amigos'un arkasındaki tepenin manzarası kadar iyiydi.

"Kâğıdı bu şekilde katlayacaksın, ileri geri, ileri geri," dedi Mercedes Gia'ya, kâğıdı çevirip çevirip katlamasına yardım ederek. Yıldızları Alma'ya bırakmış, delikli A4 kâğıdıyla bütün aileyi kapsayacak kadar uzun bir kâğıt bebek zinciri yapıyorlardı.

Katlama işi bittiğinde Mercedes makası eline alıp ustalıkla kesmeye başladı. Beyaz kâğıt kırpıntıları ayaklarının dibinde oturan Gia'nın kızıl-sarı buklelerine Noel sabahı yağan kar misali dökülüyordu. Gia kahkaha atarak gözlerini yumdu ve sevinçle daha fazlasını istedi.

Artık Mer'e Mami diyordu. Fakat onu kimse yönlendirme-miştii. Günün birinde Meh, Meh-Meh olmuş, Meh-Meh Mama'ya dönüşmüş, Mama da Mami'ye evrilmişti. Hiç kimse tek kelime etmemişti. Heather bile... Tamamen normal karşılaşmış, hatta "Olması gereken buydu" demişti.

Heather Büyükanne, Alma Abuela, Cuddy de Papa'ydı. El-bette Cuddy, Gia bu lakabı ona ilk söylediğinde mutluluktan ağlamıştı. Gia üç yaşında olabilirdi ama kafasına göre hareket ediyordu. Cuddy Papa'ydı ve kimse de ona karşı çıkmamıştı.

Mercedes kesmeyi bitirip kâğıt zinciri dikkatlice açtı.

"Bu baba," dedi Gia ilk figürü işaret ederek.

"Tamam," dedi Mercedes başıyla onaylayarak.

"Baba, Mami, Gia" –artık adını kusursuz biçimde söyleyebil-i-yordu– "Papa, Abuela ve Büyükanne."

"Evet, son bir tane kaldı," dedi Mercedes. "Büyük bir ailemiz var."

"Cora," dedi Gia son figüre dokunarak.

"Doğru. Onu unutamayız."

Gia küçük burnunu kırıştırarak gülümsedi ve kâğıttan aileyi alıp koşarak yalnızca kendisinin bildiği gizli bir oyunu oynama-ya gitti. Aile dantelden bir uçurtma misali arkasında dalgalanır-ken Mercedes'le Noah onun gidişini izlediler.

Teşekkür

Bu kitap uzun zamandır aklımdaydı. *The Law of Moses*'ı yazdı-
ğımdan beri Dr. Noah Andelin'in hikâyesi aklımda dönüyordu.
Üç yılını aldı ama nihayet kaleme dökmeyi başardım. Umarım
Mercedes ve Noah'ı en az benim sevdiğim kadar seversiniz.

Asistanım ve sevgili arkadaşım Tamara Debbaut'a çok teşekkür ediyorum; o olmasaydı bunu başaramazdım. Teşekkürler, Tamara. Nicole Karlson'a büyük bir coşkuyla beni yazmaya teşvik ettiği için şükranlarımı sunuyorum. Cristina Bon ve Ashley Ruiz'e *Kalbimin Her Parçası*'nı ilk olarak okudukları ve hispanik kültür hakkında beni doğru şekilde bilgilendirdikleri için teşekkür ediyorum.

Menajerim Jane Dystel'e ve ekibine, Lauren Abroma'ya ve adını sayamadığım pek çok kişiye benimle bu denli iyi ilgilendikleri için teşekkürler.

Editörlükleri ve tavsiyeleri için Karey White ve Courtney Cole'a teşekkürlerimi sunarak devam ediyorum; iyi editör el üs-

tünde tutulması gereken bir şeydir. Hangi Le'ye tasarladığı bu güzel kapakla kitabın ruhunu yakaladığı için teşekkür ediyorum.

Okuyan ve yorum yapan tüm blogger'lara teşekkürler, yazarlar siz olmadan bunu yapamazdı. Her birinize minnettarım.

Ve son olarak, okurlarıma teşekkür borçluyum. Bu marketin ne kadar değişken olduğunu, hayran gruplarının gelip geçtiğini ve önünüzde milyonlarca seçenek olduğunu biliyorum: Bunlara rağmen beni okuduğunuz için teşekkür ederim.

